RICHARD BACH

UN POD PESTE ETERNITATE

...cât suntem de norocoşi tu şi eu, a căror patrie este în afara timpului: noi cei care am coborât de pe falnicii munţi ai eternului prezent

pentru a-l acoperi cu mistere cum ar fi naşterea şi moartea (sau poate chiar mai puţin)

E.E. Cummings

Se poate crede, uneori, că numai există niciun dragon pe pământ. Şi nici chiar mândri cavaleri. Şi nici umbra unei principese care să plutească deasupra unei păduri misterioase,

încântând cu surâsul său cerbii şi căprioarele.

Să ne gândim că vârsta noastră este fără frontiere, fără aventuri. Destinul este dincolo de orizont; acele umbre care trec în galop, strălucitoare, acum s-au dizolvat.

Ce bine este să greşeşti uneori! Principesele şi cavalerii, incantaţiile şi dragonii, aventura şi misterul… nu sunt doar ele aici şi acum, ci este şi tot ceea ce a existat dintotdeauna!

În secolul nostru şi-au schimbat îmbrăcămintea, bineînţeles. Dragonii îmbracă uniforme astăzi, plimbându-se în căutarea războiului, în ţinută de intervenţie rapidă. Demonii societăţii, strigând, se ridică deasupra noastră dacă ridicăm ochii de la pământ, hazardându-ne să mergem către dreapta când ni s-a spus că trebuie să mergem către stânga. La fel de absurde sunt şi falsele aparenţe că principesele şi cavalerii se pot despărţi unii de ceilalţi, putându-se desprinde chiar şi de ei înşişi.

De asemenea, maeştrii realităţii vin la noi, în vise, pentru a ne spune că noi nu am pierdut niciodată scutul care să ne apere de dragoni, că stă în puterea noastră să schimbăm lumea după cum dorim şi după cum ne place. Intuiţia nu minte niciodată atunci când îţi aminteşte: *Tu nu eşti ţărână, tu eşti magie!*

Aceasta este povestea unui cavaler care se pregătea să

moară şi al principesei care l-a salvat. Este o poveste în care este vorba despre monştri şi despre frumuseţe, despre incantaţii şi fortăreţe, despre puteri aparente ale morţii şi despre puterea vieţii reale. Este povestea acelei aventuri care contează mai mult decât orice altceva, cred, la orice vârstă.

Ceea ce am scris este inspirat din realitate, într-o manieră destul de asemănătoare cu cea tipărită. Mi-am îngăduit să fac anumit schimbări în ceea ce priveşte cronologia; anumite personaje sunt fictive, numele sunt aproape toate ficţiuni. Restul, nu aş fi putut inventa aşa ceva nici dacă mi-aş fi propus. Adevărul nu este suficient de plauzibil pentru a fi fructul fanteziei.

Cum deseori cititorii văd doar masca scriitorilor, voi veţi vedea ceea ce a trebuit să îndur pentru a putea aşterne aceste cuvinte pe hârtie. Dar uneori, când lumina este potrivită, chiar şi scriitorii reuşesc să vadă dincolo de masca cititorilor. În penumbră, probabil, vă voi găsi pe voi şi iubirea voastră, plimbându-se alături de mine pe aceste pagini, împreună cu iubirea mea şi cu mine.

RICHARD BACH

1

Ea va fi aici, astăzi.

Am ieşit din cabina mea de pilotaj pentru a privi în jos, în vânt şi în turbina elicei, în jos: către câmpul de fân, tomnatic, pe care l-am închiriat, ce se întindea pe o jumătate de milă, până la poarta deschisă pe care fixasem un afiş care spunea: ASTĂZI SE ZBOARĂ3 $ DE PERSOANĂ.

Strada care trecea pe lângă acel afiş era plină de automobile parcate pe ambele părţi. Erau cam şaizeci de maşini şi o mulţime de oameni care au venit să vadă cum se zboară. Ea ar putea fi aici în acest moment, de abia să fi venit. Am surâs la acest gând. Cine ştie!

Am dat motorul la minim, am pus biplanul Fleet să se mişte în sus, lăsând aripile la acelaşi nivel. Apoi am apăsat pe pedala care acţiona coada, am îndreptat coada spre dreapta şi am tras eleroanele înapoi.

Pământul verde, câmpiile de grâu şi de soia, totul a explodat într-un vortex al unei întoarceri spectaculoase, mişcare

care de pe pământ putea părea o veche maşină zburătoare, care pentru un moment înnebuneşte şi îşi pierde controlul.

Vârful avionului se îndreptă către sol, lumea începu să se învârtă ca o tornadă multicoloră, învârtindu-se din ce în ce mai repede în jurul ochelarilor mei.

De cât timp port în mine nostalgia după tine, suflet pereche drag, înţeleaptă şi mistică femeie? Astăzi, în sfârşit întâmplarea te-a adus de mână aici în Russell, în Iowa, iar acum te găseşti aici jos, pe acel câmp plin de plante medicinale. Peste puţin timp îţi vei face loc prin mulţime, fără să ştii exact de ce, curioasă să asişti la o pagină de istorie, de viaţă, privind acele culori vii care se învârt într-un vârtej, în aer.

Biplanul se precipită în aer, scârşnind, scârţâind din toate încheieturile, pentru trei-patru sute de metri, întorcându-se, iar zborul devenind din ce în ce mai rapid şi mai periculos din secundă în secundă.

Unu… doi… hai!

Am împins înainte pedala, am întors către stânga şi am apăsat cu forţă pe pedala de la trimer. Spirala devenea din ce în ce mai strâmtă, din ce în ce mai rapidă, dar după două sau trei alte întoarceri acrobaţiile au încetat şi planam în jos, drept, cu viteză maximă.

Va fi aici, astăzi – mă gândeam – deoarece şi ea este singură. Deoarece a învăţat singură tot ceea ce dorea să înveţe. Deoarece există o singură persoană pe care ea trebuie să o întâlnească, iar această persoană se află acum la bordul acestui avion.

Viraj strâns, închid motorul, elicea s-a oprit acum… Se coboară folosind planorul, se aterizează silenţios, se parcurge o parte din pistă, se opreşte în faţa mulţimii.

O voi recunoaşte imediat cum o voi zări, mă gândeam plin de speranţă, o voi vedea imediat. În jurul aeroplanului erau femei şi bărbaţi, rude şi prieteni, băieţei pe bicicletă, care priveau. Doi câini, aşezaţi, în apropierea copiilor.

Am ieşit din carlingă, am privit către acele persoane şi mi-au plăcut. Apoi, iată, stăteam şi ascultam acea voce, detaşată în mod curios, iar în acelaşi timp o căutam pe ea prin mulţime.

„Rusell văzut din ceruri, oameni! A-l vedea zburând în derivă deasupra câmpiilor din Iowa! Ultima ocazie înainte de căderea zăpezii! Veniţi, veniţi acolo sus unde zboară doar păsările şi îngerii…”

Unii râseră, alţii aplaudară, se invitau unii pe alţii să facă primul pas înainte. Anumite figuri erau suspecte, pline de întrebări; altele însă erau fascinate de aventură; erau însă şi

figuri graţioase, vesele, emoţionate. Dar nu era acea faţă pe care o căutam eu. Nicăieri în aceea mulţime…

„Dar nu era periculos?” întrebă o doamnă. „După ceea ce am văzut, nu mă încred foarte mult în dumneavoastră!” Bronzată, cu ochii căprui deschis, dorea să fie persuasivă.

„Puteţi sta liniştită, doamnă. Veţi zbura uşor ca o pană. Acest biplan pe care-l vedeţi, zboară de patruzeci şi şapte de ani, – îi împlineşte în decembrie – deci probabil că va mai rezista să mai facă un zbor înainte de a sfârşi în bucăţi…”

Clipi din ochi, uimită.

„Am glumit”. am spus. „Acest avion va continua să zboare chiar şi atunci când dumneavoastră şi eu vom fi dispărut din acest plan, vă garantez”.

I-am deschis cabina din faţă şi am ajutat-o să-şi fixeze centura de siguranţă. „Imposibil”, mă gândeam. „Nu este prin mulţime? Nu este aici? Nu este posibil!”

Sunt convins că fiecare zi va fi ziua cea bună, dar în fiecare zi rămân deziluzionat!

După primul zbor, au urmat alte treizeci şi două de zboruri înainte de asfinţit. Am zburat şi am glumit până când toţi au plecat acasă, să cineze sau să-şi petreacă seara unii cu ceilalţi, lăsându-mă singur. Singur.

Ea este doar o fantasmă?

Linişte.

Un moment înainte ca apa să fiarbă, am luat ibricul de pe lampa cu spirt, apoi l-am vărsat peste amestecul de cacao, pe care-l aveam într-un pahar. Supărat îmi vorbeam mie: „Sunt un prost, dacă încerc să o caut aici”. Am luat o grisină din pungă şi am înmuiat-o în pahar.

Aceste acrobaţii, această aventură, în plină perioadă a anilor 70, cu un vechi biplan, mă gândeam. Odată, totul era pigmentat cu semne de întrebare. Astăzi, însă, nu mai este nicio provocare, riscul este minim, ca şi cum aş trăi într-un album de antichităţi. După căderea în viraje (pe care o pot face cu ochii închişi, de acum) şi după ce am scanat cu privirea mulţimea, încep să mă îndoiesc că sufletul meu geamăn îmi va apare pe un câmp de fân.

Se câştigă destul, cu aceste mici zboruri, aşa că nu voi muri de foame. Dar nu învăţ nimic nou; merg înainte şi gata.

Ultimul meu angajament adevărat a fost acum două veri. Văzusem um biplan Travel Air, alb cu auriu, pe un câmp. Aterizasem într-o zonă părăginită, dar astfel l-am cunoscut pe Donald Shimoda, Mesia la pensie, ex – Salvatorul lumii. Am devenit prieteni şi în ultimele luni ale vieţii sale, Shimoda mi-a

transmis anumite secrete ale misterioasei sale meserii.

Jurnalul pe care l-am ţinut în acea perioadă a devenit apoi o carte, pe care am trimis-o unui editor şi a fost publicată, nu cu mult timp în urmă. Am aplicat deja o bună parte din învăţăturile primite de la el, iar încercările din ultimul timp au fost rare. Însă problema sufletului pereche nu am putut să o rezolv deloc.

La un anumit moment, aproape de coada biplanului, am auzit paşi uşori care se strecurau încet, încet prin fân. S-au oprit imediat ce m-am mişcat, urmărind să ascult mai bine, apoi au continuat să avanseze, lent, ca şi cum ar fi urmărit să mă atace.

Am strigat în întuneric: „Cine este acolo?”

O panteră? Un leopard?? Ce spun eu! Nu mai sunt leoparzi în Iowa din anul… Un alt pas lent în întunericul nopţii. Trebuie să fie… un lup!

M-am repezit spre trusa de scule, pentru a putea lua un cuţit sau o cheie franceză mare, dar prea târziu. În acel moment, lângă roata avionului, a apărut o figură de bandit, cu alb şi negru, ai cărui ochi strălucitori mă fixau. Un nas mustăcios se întindea în direcţia cutiei cu mâncare. Nu era un lup.

„Ei… salut!…” i-am spus. Era un ursuleţ spălător. Am râs de mine însumi, pentru că inima îmi bătea, încă, de să-mi sară din piept. Am pus la loc cheia franceză.

Ursuleţii spălători, domesticiţi de mici în Midwest, se pun în libertate când au un an, dar vor rămâne domesticiţi mereu.

Ce este aşa de rău, să mergi pe câmpuri, noaptea… să te opreşti aproape de o aşezare, pentru a vedea ce se mai petrece acolo, dar şi pentru a vedea dacă nu se găseşte şi pentru tine ceva de mâncare, doar pentru a-ţi mai trece timpul?

„De acord… Haide, haide vino prietene. Ţi-e foame?”

Privirea lui părea că spune: „Ceva dulce, pentru mine, ar fi foarte bine. O bomboană de ciocolată… ori dacă nu, un jeleu… simt după miros că ai jeleuri”.

Ursuleţul spălător s-a aşezat drept pe picioarele din spate, pentru un moment, cu nările fremătânde, mirosind în direcţia mâncării şi privindu-mă.

„Jeleurile, dacă tu nu le mănânci, pentru mine ar fi foarte bune”.

Am luat punga, am vărsat pe jos câteva jeleuri şi câteva bomboane, pe sacul meu din piele. „Uite aici… Vino mai aproape…”

„Mini ursuleţul” s-a apropiat cu mult zgomot, umplându-şi gura cu jeleuri şi mestecând vesel, satisfăcut.

A refuzat pâinea prăjită, după ce a mirosit-o puţin, apoi a terminat jeleurile, a mai mâncat nişte turtă dulce cu miere şi a

băut un castron de apă. Apoi a mai rămas puţin pentru a privi la focul din bivuac, dar l-am făcut să înţeleagă că este momentul să plece.

„Îţi mulţumesc pentru vizită”. i-am spus.

Ochişorii negri m-au fixat ochii în mod solemn. „Mulţumesc pentru mâncare. Nu eşti un om rău. Ne vedem mâine seară. Pâinea ta prăjită îmi produce scârbă”.

După care creatura păroasă a dispărut în întuneric dând din coadă. Paşii uşori s-au auzit îndepărtându-se încet prin fân, iar eu am rămas din nou cu gândurile mele şi cu dorinţa de a fi cu o femeie.

Gândurile mele se întorceau din nou la ea. „Nu este un lucru imposibil”, mi-am spus „nu înseamnă că sper prea mult”.

Ce mi-ar fi spus Donald Shimoda, dacă ar fi fost aici în această seară, aşezat sub aripă, ştiind că nu am găsit-o încă?

Ar fi spus ceva evident, iată ce ar fi spus. Lucrul cel mai straniu, referitor la secretele sale, era că erau toate unul mai simplu decât altul.

Şi dacă i-aş fi spus că nu am reuşit să o găsesc? El ar fi studiat pâinea prăjită, pentru a căuta inspiraţia, şi-ar fi trecut degetele prin părul său negru şi ar fi spus:

„Zbori ca vântul, Richard, dintr-o ţară în alta, dar nu îţi

dai seama, dragul meu, că nu este aceasta modalitatea de a o găsi, ci e mai mult o modalitate de a o pierde?”

Simplu. Deci, fără să clipească, ar fi aşteptat răspunsul meu.

Iar eu i-aş fi răspuns: „De acord. A zbura mereu către alte orizonturi nu este cea mai bună modalitate. Renunţ. Dar spune-mi: cum o voi găsi, atunci?”

El ar fi clipit, supărat că îl întreb pe el acest lucru, în loc să mă întreb pe mine însumi.

„Eşti fericit? Faci, în acest moment, exact ceea ce doreşti mai mult decât orice altceva din această lume?”

De obicei i-aş fi răspuns că da, sigur pe mine că îmi conduc viaţa aşa cum îmi place. Datorită frigului din noaptea asta, însă, ceva s-a schimbat. Fac ceea ce-mi doresc cel mai mult să fac în acest moment?

„Nu!”

„Ce surpriză!” ar fi exclamat Shimoda. „Ce crezi că înseamnă asta?”

Am clipit, am încetat să mai fantazez şi am afirmat cu voce tare: „Ei bine, înseamnă că am terminat cu acrobaţiile aeriene. În acest moment privesc ultimul meu foc de bivuac. Acel băiat din Russell, cu care am zburat la apus, a fost ultimul

meu pasager”.

M-am surprins spunând-o încă o dată: „Am terminat cu acrobaţiile aeriene”.

Un şoc, încet şi liniştit. Mă rodeau întrebările. Pentru puţin timp am gustat din plin ignoranţa mea. Ce voi face? Ce se va petrece cu mine?

După ce mi-am asigurat atâta timp pâinea cu căprioarele în cer, iată o nouă plăcere, o surpriză, comportându-mă ca un fluture, neştiind cum de sunt atât de lunatic.

Când se închide o uşă, se spune, se deschide o fereastră. Uşa care abia se închisese o văd: este scris pe ea ACROBAŢII AERIENE. În spate sunt case şi căsuţe pline cu aventuri, care m-au transformat şi au făcut din mine cel care sunt astăzi. Acum este ora să trec la altceva. Unde este fereastra care s-a deschis acum?

„Sunt un suflet năpăstuit?”, am întrebat, nu pe Shimoda ci pe un eu însumi mai evoluat, şi oare ce mi-aş fi răspuns?

Am aşteptat un moment şi apoi am ştiut ceea ce aş fi spus: „Priveşte în jurul tău Richard şi întreabă-te pe tine însuţi: «Ce nu merge în acest tablou?»”

Am privit în jurul meu prin noapte. Cerul era în regulă. Ce poate să fie greşit în stelele care explodează ca nişte

diamante la mii de ani lumină distanţă, acolo sus, în timp ce eu privesc acele focuri artificiale dintr-un loc sigur? Ce nu merge cu un avion solid şi fidel ca şi Fleet, gata să decoleze către orice direcţie doresc eu? Nu este nimic dizarmonios în asta.

„Încetişor Richard" îmi şopti „Nu proceda ca de obicei şi de această dată. Doar pentru a schimba, mergi încet. Te rog, reflectează, mai întâi, cu multă atenţie".

şi apoi, cum să nu? Era o altă întrebare fără răspuns, aici în întuneric. O întrebare care nu i-am pus-o niciodată lui Shimoda, dar la care nu mi-ar fi răspuns niciodată.

Cum se face că persoanele cele mai avansate spiritual, cele ale căror învăţături – chiar dacă unele au fost transformate în religii – se transmit de la un secol la altul, cum se face că acestea au fost mereu singure?

Cum se face că nu am văzut niciodată alături de ele un soţ sau o soţie sau o fiinţă cu care ele să-şi împărtăşească iubirea şi aventura cunoaşterii? Aceste rare persoane pe care le admirăm atât de mult sunt înconjurate de discipoli şi de curioşi, în jurul lor se înghesuie toţi cei care vin la ei pentru a fi vindecaţi sau iluminaţi. Dar, am văzut oare, alături de ei un suflet pereche, predestinat, glorios şi puternic? Câteodată? Foarte rar?

Am înghiţit. Într-o clipă mi se uscase gura.

Niciodată.

Persoanele cele mai avansate spiritual – mi-am spus – sunt acelea care sunt şi cele mai singure. Cerul, indiferent, se întindea deasupra mea funcţionând implacabil cu mecanismele sale foarte precise.

Probabil că acela care este perfect nu are un suflet pereche deoarece s-a ridicat deasupra nevoilor umane obişnuite? Nu am primit niciun răspuns de la steaua Vega, care strălucea în multitudinea celorlalte stele.

Atingerea perfecţiunii nu ar constitui o problemă, pentru mine, pentru încă alte câteva vieţi de acum înainte, dar cine este perfect trebuie să arate şi altora calea sa. Poate că toate acestea vor să spună să nu mai caut sufletul pereche pentru că acesta nu există?

Cărbunii se stingeau încet: probabil, probabil.

Către acel frumos perete de piatră mă îndrept pentru a-mi petrece seara. Dacă asta este ceea ce se spune – îmi şopti mie însumi – ei bine, s-au înşelat, au greşit. Ea va fi de acord cu afirmaţia mea, mi-am spus, oriunde s-ar afla în acest moment? Ei au greşit, aşa-i, draga mea necunoscută?

Oriunde ar fi fost, ea nu a răspuns.

În dimineaţa următoare, observând bruma care se aşezase pe aripi, am încărcat cutiile cu provizii, trusa de scule, vasele de gătit şi prelata (aceasta din urmă împăturită bine şi legată strâns) în carlinga anterioară, totul cu multă grijă. Resturile de la micul dejun le-am lăsat pentru căţel.

Răspunsul la întrebările mele mi-a venit în somn*:* ***Cei care sunt perfecţi pot să dea sfaturi, să ajute pe cine doreşte să fie ajutat, dar nu să decidă asupra altor vieţi. Iar eu am decis să nu-mi trăiesc singur viaţa.***

Mi-am pus mănuşile în mâini, am învârtit elicea, am pornit motorul şi pentru ultima oară, am urcat în carlingă. Pentru ultima oară.

Ce să fac, dacă o voi vedea acum apărând din fân? Pentru o secundă, cu respiraţia întretăiată, m-am întors şi am privit. Câmpul era pustiu.

Într-o trombă de praf, biplanul Fleet se desprinse de sol, a virat către est şi a aterizat pe aeroportul Kankakee. Pe parcursul unei zile am vândut aparatul, pentru suma de 11.000 $ şi am pus banii într-un sac de piele.

Mângâind elicea, timp de un minut mai lung, singur, i-am mulţumit biplanului meu, i-am spus adio, apoi m-am îndepărtat cu paşi repezi, am ieşit din hangar, fără să mă mai uit în urmă.

Pe pământ, bogat, fără casă, am început să umblu pe străzile unei planete de patru miliarde şi 500 de milioane de suflete, şi, din acel moment, am început să caut, tot timpul, neîncetat, acea unică femeie care, fiind printre persoanele de cea mai bună calitate care trăiesc încă, nu exista de fapt.

2

Tot ceea ce ne încântă, ne îndrumă şi ne protejează în acelaşi timp.

Obsedaţi cu pasiune de ceea ce iubim – bărci cu vele, avioane, idei – această magie deschide străzile înaintea noastră, încalcă orice norme, nu aude motivaţii şi disensiuni, ne poartă cu sine către abisuri, frici, îndoieli. Fără puterea acestei iubiri…

„Ce scrii?” întrebă vecina mea, privindu-mă cu stupoare, ca şi când nu ar mai fi văzut pe nimeni altcineva care să aibă în mână un stilou şi în faţă o foaie de hârtie. Aceasta se petrecea la bordul unui autobuz în Sud, în Florida.

Când cineva mă deranjează din scris cu întrebări prosteşti,

uneori, răspund fără a da alte explicaţii, pentru a-l înspăimânta şi pentru a-l face să tacă: „Îmi scriu o scrisoare mie, celui care eram cu douăzeci de ani în urmă; lucrurile pe care aş fi dorit să le ştiu atunci, când eu eram de acea vârstă”.

În pofida meschinăriei mele, era plăcut să-i vezi faţa, iluminată de curiozitate dar şi de curajul de a-şi satisface această curiozitate. Avea ochii căprui, profunzi, un păr negru bogat.

„Citeşte-mi-o”. Îmi spuse, pe neaşteptate.

I-am citit ultimul paragraf, până unde fusesem întrerupt.

„Şi este adevărat?”

„Numeşte-mi un lucru pe care l-ai iubit cu adevărat „i-am spus. „Lucrurile care doar îţi plac nu contează. Ceea ce contează, cu adevărat, este o pasiune unică motrice, incontrolabilă, obsedantă…”

„Caii” spuse ea imediat. „Iubesc caii”.

„Când erai cu caii, lumea avea, sau nu, culori diferite decât de obicei?”

Ea surâse. „Da. Eu am fost regina frumuseţii din Ohio Meridional. Mamei îi plăcea să mă ia cu lasoul şi să mă tragă sus pe şa, pentru a mă face să mă întorc acasă. Frică? Ce-i aia? Stăteam pe crupa acelui cal uriaş, Sandy, iar el era prietenul meu şi nimeni nu-mi putea face niciun rău, deoarece el era

întotdeauna lângă mine. Iubeam caii. Îl iubeam pe Sandy”.

Credeam că încheiase. Însă ea continuă: „Nu mai simt nimic asemănător, acum, pentru niciun lucru”.

Nu am răspuns. Ea s-a întors la amintirile sale, la Sandy. Eu m-am întors la scrisoarea mea.

Fără puterea acestei iubiri, suntem bărci în bătaia plictiselii, navigând în mări necunoscute, care sunt mări ale morţii.

„Cum vei face pentru a-ţi expedia o scrisoare acum douăzeci de ani?” m-a întrebat ea.

„Nu ştiu”. i-am răspuns, în timp ce terminam fraza de pe foaie. „Dar nu ar fi groaznic, dacă am putea trăi ziua în care să fim în stare să trimitem ceva înapoi în timp şi nu am avea nimic să trimitem? Aşadar, mi-am spus, pregătesc un plic mai întâi. Iar apoi mă voi gândi după aceea, la expedierea acestuia”.

De câte ori nu mi-am spus: „Ce păcat că nu am ştiut aceasta cu zece ani în urmă! Ah, dacă aş fi ştiut aceasta la vârsta de doisprezece ani! Ce pierdere de timp, înţelegerea unui lucru cu douăzeci de ani întârziere!”

„Unde te îndrepţi?” mă întrebă ea.

„Din punct de vedere geografic?”

„Da”.

„Departe de iarnă” i-am răspuns. „În sud. În Florida”. „Să caut o prietenă, care nu ştiu unde se găseşte”. *Iată şi maxima zilei*.

„O vei găsi”.

La care am râs şi am privit-o. „Îţi dai seama de ceea ce spui? «O vei găsi!»”

„Da”.

„Explică-te, te rog”.

„Nu” spuse şi surâse misterios. Ochii săi străluceau, fiind atât de închişi încât păreau negri. Avea o piele fină, bronzată, fără riduri, fără un semn care să sugereze că ea era atât de tânără, încât nu terminase să-şi construiască faţa.

„ŞI NU să fie” spuse, întorcându-mi surâsul.

Autobuzul mergea în viteză pe autostradă, depăşind câmpurile cultivate îmbrăcate în culorile toamnei şi fabricile izolate. „Biplanul meu ar putea ateriza pe acel câmp”, îmi spuneam. „Sunt cabluri de telefon de-a lungul străzii, dar Fleet al meu ar putea trece pe sub ele…”

Cine era acea necunoscută care stătea alături de mine? Era poate o forţă cosmică care lua în derâdere fricile mele, o

coincidenţă trimisă mie pentru a-mi îndepărta toate dubiile? Tot ceea ce se poate. Totul era posibil. Sub această mască s-ar putea ascunde Shimoda.

„Pilotezi avioane?” am întrebat-o cu dezinvoltură.

„Crezi că aş fi călătorit cu autobuzul, dacă aş fi ştiut? Doar gândul la aceasta mă face nervoasă” spuse. „Avioane!” Privind în sus dădu din cap. „Urăsc zborul”. Îşi deschise geanta, îşi strecură o mână înăuntrul ei. „Te deranjează fumul?”

Mă strângeam înăuntrul meu cu repulsie.

„Dacă mă deranjează? O ţigară? Doamnă, dă-ţi-mi voie…” Am încercat să-i explic fără a-i răni sentimentele. „Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit… dar dumneavoastră a-ţi dori să umpleţi cu fum acest puţin aer pe care-l avem? Gândiţi-vă că nu v-am făcut nime rău dacă nu am dorit să respir fumul”. Poate Shimoda, ar fi înţeles ceea ce gândeam eu referitor la fum.

Cuvintele mele au îndepărtat-o

„Bine, mă scuzaţi atunci” reuşi să-mi spună în final. Puse geanta sus, s-a aşezat pe un alt scaun la distanţă. Era supărată, ofensată şi nu-i plăcuse deloc ce-i spusesem.

Păcat. Ochii aceia căprui!

Am pus din nou mâna pe stilou, pentru a-i scrie băiatului departe în timp. Ce puteam să-i spun, referitor la căutarea

sufletului pereche? Stiloul a rămas suspendat în mână, deasupra hârtiei.

Am crescut într-o casă împrejmuită cu gard, iar poarta de lemn lăcuit, alb, avea jos două găuri apropiate, pentru a da posibilitatea câinelui de a ieşi afară. Într-o noapte cu lună plină, când mă întorceam acasă după un bal studenţesc, îmi amintesc că m-am oprit în apropierea porţii şi am început să discut cu mine însămi, cu voce scăzută, referitor la o femeie pe care o iubisem, însă vorbeam atât de încet încât nici câinele nu m-ar fi putut auzi.

„Nu ştiu unde eşti, însă ştiu că tu trăieşti, în acest moment, undeva, pe acest pământ. Dar va veni ziua în care eu şi tu vom pune o mână pe această poartă, pe care eu stau acum. Mâna ta va atinge acest lemn, aici! apoi tu şi eu vom intra şi vom fi plini de viitor şi de trecut şi vom fi, unul pentru celălalt, aşa cum nimeni nu a mai fost vreodată. Nu putem să ne întâlnim acum, nu ştiu de ce. Dar într-o zi întrebările noastre îşi vor găsi răspunsuri şi noi vom pătrunde în interiorul a ceva de o mare intensitate luminoasă… şi fiecare pas pe care-l voi face va fi un pas care mă va apropia de acel pod pe care trebuie să-l traversăm pentru a ne întâlni. Şi măcar de ar fi cât mai curând!”

Atâtea lucruri pe care pe care le-am uitat, din adolescenţa

mea, dar acea discuţie din faţa porţii mi-a rămas întipărită în memorie, cuvânt cu cuvânt.

Ce ar putea spune ea? „Dragă Dick, vrei să ştii ceva? Au trecut douăzeci de ani şi eu sunt încă singură”.

Am pus jos stiloul şi am privit afară pe fereastră, fără a vedea nimic. Bineînţeles, acum, neobositul meu subconştient ştie ce trebuie să-i răspundă lui. Mie.

Dar este vorba despre scuze. „Este greu să găseşti femeia potrivită, Richard! Tu nu eşti nici măcar puţin mai maleabil, aşa cum erai o dată. Ai depăşit acum fazele unei minţi deschise. De fapt, lucrurile în care crezi, lucrurile pentru care ai fi dispus să mori, în ochii multora pot apărea prosteşti, sau nebuneşti”.

Femeia mea, mă gândeam, trebuie să fi găsit în ea, aceleaşi lucruri pe care le-am descoperit şi eu: *că această lume nu este de fapt ceea ce pare, că tot ceea ce purtăm în gând ne apare în viaţă, că miracolele nu au nimic miraculos. Ea şi cu mine nu ne-am putea înţelege, dacă nu ne-am asemăna.* Am închis ochii. Ea ar trebui să fie exact ca şi mine!

Mult mai frumoasă, din punct de vedere fizic, decât mine, se înţelege, deoarece eu iubesc mult frumuseţea; dar trebuie să aibă aceleaşi concepţii şi aceleaşi pasiuni ca şi mine. Nu aş putea să-mi imaginez că mă voi îndrăgosti de o femeie slabă,

care va rămâne în urmă oriunde voi merge, o masă de fum şi de cenuşă. Dacă ar avea nevoie de distracţii şi de cocktail-uri pentru a fi fericită sau de droguri sau dacă i-ar fi frică de avioane sau de orice altceva şi nu ar avea o încredere supremă în ea înseşi, dacă i-ar lipsi simţul aventurii, dacă nu ar râde la acele glumiţe pe care eu le găsesc savuroase, nu. Nu ar merge. Dacă nu ar fi dispusă să împartă banii pe care i-am avea împreună şi să aibă fantezie atunci când nu am avea, dacă nu i-ar place căţeii… Oh, Richard, nu va fi uşor să o găseşti. Dar, dacă i-ar lipsi tot ceea ce ai spus mai sus şi multe altele încă, atunci mai bine să rămâi singur.

Mi-am spus atunci, începând de la ultima pagină scrisă, în timp ce autobuzul străbătea autostrada Interstatală 65, dintre Louisville şi Birmingham, să completez o listă: *Femeia perfectă*. După nouă pagini, am început să fiu descurajat. Fiecare rând pe care-l scriam era important, fiecare rând conta. Dar nimeni nu poate întâlni niciodată… Nici chiar eu însumi nu eram la înălţimea acestor cerinţe!

O mulţime de gânduri obiective, ca nişte martori cruzi, au început să mi se învârtă prin cap: nu sunt bun pentru un cuplu şi voi fi cu atât mai puţin cu cât voi avansa pe calea perfecţionării sufletului!

Cu cât devenim mai conştienţi, cu atât este mai mică probabilitatea de a găsi pe cineva la înălţimea sufletului nostru, în orice direcţie. Cu cât învăţăm mai mult, cu atât trebuie să ne resemnăm cu ideea de a trăi singuri.

Am scris şi asta, în ce mai mare grabă posibilă. În josul paginii am adăugat, aproape fără voie: Este valabil şi pentru mine.

Sau să modific lista? Aş putea spune că este greşită. Aş putea spune că nu-mi pasă dacă ea fumează sau dacă urăşte avioanele, dacă nu poate trăi fără puţină cocaină pe care să o fumeze măcar din când în când?

Nu. Asta nu mi se pare corect.

Soarele apunea. Se lăsa întunericul. Acolo afară, în întuneric, erau mici fabrici, mici câmpuri pe care nici măcar biplanul meu nu ar fi reuşit să aterizeze.

Niciodată nu-ţi este dată o dorinţă fără a-ţi fi dată şi puterea de a o realiza.

„Ah, „mă gândeam „Manualul Micului Mesia, unde o fi

acum? Pe câmpuri, fără îndoială, acolo unde l-am lăsat în ziua în care Shimoda a murit. Pentru că paginile sale se deschideau, mereu, acolo unde cititorul trebuia să citească ceea ce avea mai multă nevoie să ştie în acel moment, am considerat-o, o perioadă de timp, o carte magică. El, însă, era sătul de întrebările mele. «Poţi găsi oriunde răspunsurile pe care le cauţi;» îmi spuse «le poţi găsi şi într-un ziar vechi de anul trecut. *Închide ochii, gândeşte-te cu putere la întrebarea ta, atinge cu mâna ceva scris şi vei avea imediat răspunsul*»".

Tipăritura pe care o ţineam în mână, în acel autobuz, era una asemănătoare cu cea din cartea pe care eu însumi i-am scris-o lui Shimoda. Erau chiar şi ultimele corecturi: adică ultima ocazie pe care editorii o oferă scriitorilor pentru a mai face o ultimă verificare dacă mai sunt greşeli, iar în cazul meu, eram sigur că doream să fie aceasta unica carte, din istoria limbii engleze, care să se termine cu o virgulă.

Mi-am pus acea carte pe genunchi, am închis ochii şi am întrebat: „Cum o voi găsi pe femeia cea mai dragă şi cea mai perfectă pentru mine?" Cu această întrebare în minte, am deschis cartea şi apoi am pus degetul pe un rând şi am privit. Pagina 114. Degetul meu era aşezat pe cuvântul „a aduce": ***„Pentru a aduce orice în viaţa ta, mai întâi imaginează-ţi că***

deja ai obţinut acel ceva pe care ţi-l doreşti”.

Am simţit un fior rece pe şira spinării. Nu mai pusesem în practică acel sfat de o bună bucată de timp. Uitasem cât de bine funcţiona.

Am privit pe fereastră, care acum era mai mult o oglindă în noapte, datorită luminii din interiorul maşinii, urmărind să găsesc o reflexie a ceea ce ar fi putut fi. Nu am desluşit nimic. Nu îmi mai văzusem sufletul pereche, nici măcar nu reuşeam să-mi imaginez cum ar putea să arate. Cum trebuia să fie portretul pe care să-l port în minte? Trebuia să mi-l imaginez ca şi cum ar fi fost un obiect? Nu foarte înaltă, părul lung şi negru, ochii încântători de culoarea cerului de deasupra mării, o faţă expresivă, care să fie diferită de la o oră la alta?

Sau să-mi imaginez virtuţile sale? O fantezie debordantă, o mare intuiţie, memoria existenţelor anterioare, de o sinceritate cristalină şi dincolo de orice determinism? Cum să vizualizez toate aceste lucruri?

Astăzi este uşor să le vizualizez. Atunci nu-mi era uşor. Imaginile apăreau şi dispăreau. Dacă aş fi putut să le păstrez clare, pentru a putea face posibil ca asemenea imagini să apară în jurul meu.

Am încercat de nenumărate ori să fixez acele imagini, dar

obţineam doar umbre, fantasme care se îndreptau către periferia gândirii mele. Eu, care eram capabil să vizualizez fiecare detaliu neînsemnat din tot ceea ce mi-am imaginat, nu reuşeam, acum, nici măcar vag să întrevăd ceea ce doream din ceea ce era persoana cea mai importantă din viaţa mea.

Încă o dată am încercat să o văd, să mi-o imaginez aici.

Nimic. Frânturi de reflexe de oglindă, umbre vagi. Nimic. Nu reuşesc deloc să văd cum arată! După puţin timp am renunţat.

Puterile mele fizice, pot să pariez, când am avut mai multă nevoie de ele, au plecat în vacanţă, m-au abandonat.

Abia adormisem, obosit mort, după tot efortul făcut pentru a o vedea, când o voce interioară îmi şopti făcându-mi un semn:

„Hei, Richard! Dacă asta ar putea să te facă fericit, ascultă! Acea femeie este, pentru tine, totul în această lume? Sufletul tău pereche? Ei bine, spuse, să ştii că o cunoşti deja!”

3

Am coborât din autobuz la ora 8 şi 40 dimineaţa, în mijlocul Floridei, flămând.

Banii nu reprezentau o problemă, deoarece nimeni nu ar fi bănuit că am ascunşi atâţia bani în sacul meu de piele. Ceea ce mă înnebunea era: „Ce se va mai petrece acum? Iată-mă în Florida. Nu doar că nu este niciun suflet pereche care să mă aştepte, dar niciun prieten, nicio casă, nimic, nimic”.

În cafeneaua în care am intrat era un anunţ care spunea că îşi rezervau dreptul de a refuza să servească pe cine considerau ei că nu merită.

Îţi poţi rezerva, mă gândeam, dreptul de a face orice doreşti, în mod absolut. De ce să mai faci şi anunţuri publice? S-ar spune că vă este frică? Ce vă înspăimântă? Vin pe aici nonconformişti care distrug totul? Criminali organizaţi? În această cafenea!

Ospătarul m-a privit, apoi a privit sacul meu de piele. Geaca mea de pânză albastră avea o mică ruptură, cusută de mine, dar foarte rău, pe mânecă. Sacul de piele avea pe el unele urme de grăsime, de ulei de maşină de la motorul biplanului. Am observat că ospătarul se întreba dacă nu era cazul să refuze să servească pe cineva, acum. I-am zâmbit în semn de salut.

„Cum mai merge, pe aici?” am întrebat.

„Foarte bine”. Localul era pe jumătate gol. A decis să mă servească. „O cafea?”

Cafea la micul dejun? Ah, ah! Amară… măcinată prost sau mai ştiu eu cum.

„Nu, mulţumesc” i-am spus. „Măcar o felie de tartă cu lămâie, încălzită jumătate de minut în cuptorul cu microunde. Şi un pahar cu lapte”.

„De acord” spuse el.

Într-o perioadă aş fi comandat şuncă sau salam, ca mic dejun, dar acum nu. Cu cât mă conving mai mult de indestructibilitatea vieţii, cu atât mă complac mai puţin în a participa la aceste omoruri. Dacă un porc dintr-un milion poate avea astfel o modalitate de a-şi continua viaţa sa contemplativă, altfel decât să fie mâncat de mine, pentru care nu valorează mare lucru, este mai bine să renunţ la carne.

Îmi degustam mâncarea. Priveam afară pe fereastră. Era posibil să o fi întâlnit pe iubirea vieţii mele în acest loc? Destul de puţin probabil. Niciun alt loc nu are o probabilitate mai mare de unu la un miliard.

Cum puteam să o cunosc deja?

După părerea înţelepţilor, noi cunoaştem multă lume, fără însă să o fi întâlnit personal. Nu este de un mare ajutor şi nici

măcar confortabil, acest lucru, atunci când urmăreşti să-ţi restrângi aria cercetărilor. „Hei, domnişoară! vă mai amintiţi de mine? Pentru că această cunoştinţă nu este limitată de spaţiu şi de timp, vă amintiţi că suntem vechi prieteni…”

O prezentare puţin probabilă, mă gândeam. Femeile, mai ales, ştiu cine sunt, în lumea necunoscuţilor cu care le convine să iasă. Iar aceasta este, fără îndoială, o manieră stranie de prezentare.

M-am gândit la toate femeile pe care le cunoscusem, pe parcursul anilor. Toate erau, acum, căsătorite, cu anumiţi bărbaţi, cu anumite cariere, care aveau un mod de gândire diferit de al meu.

Femeile măritate deseori divorţau, mă gândeam, oamenii se schimbă. Aş putea telefona la una dintre cunoscutele mele…

„Alo” ar spune ea.

„Alo”.

„Cine este la telefon?”

„Richard Bach”.

„Cine?”

„Ne-am întâlnit într-o librărie. Tu răsfoiai o carte, iar eu ţi-am spus că era o carte deosebită şi tu m-ai întrebat de unde ştiu, iar eu ţi-am răspuns: «pentru că am scris-o eu.»”

„Oh! Bună”.

„Bună. Eşti încă căsătorită?”

„Da”.

„Bine, mi-a făcut multă plăcere să mai schimb câteva cuvinte cu tine. Bună ziua”.

„A… mulţumesc, dar…”

„La revedere”.

Se poate proceda mai bine, trebuie să existe un mod mai bun de a proceda – m-am gândit, care să nu necesite o asemenea conversaţie de acest gen cu o femeie. La momentul oportun o voi găsi, m-am gândit.

Micul dejun m-a costat 75 de cenţi. Am plătit şi am ieşit să mă plimb la soare. Se anunţa o zi toridă. Cu mulţi ţânţari, probabil, în această seară. Dar ce îmi pasă? În această noapte voi dormi într-o încăpere închisă.

În acel moment mi-am adus aminte că îmi lăsasem rucsacul din piele pe un scaun, la masa la care luasem micul dejun.

Viaţa este diferită atunci când eşti pe pământ. Nu-ţi faci întotdeauna treburile tale, încarci totul la bord şi apoi pleci, zburând către o nouă zi. Pe pământ (la sol) îţi porţi lucrurile în

mână sau în spate, sau găseşti un acoperiş şi locuieşti sub el. Fără biplanul meu, nu mai puteam să mai poposesc la Alfa Alfa Hilton, nu mai eram binevenit pe câmpurile de fân.

La masa pe care o ocupasem înainte era acum o femeie. Şi-a ridicat ochii uimită când m-am apropiat de ea.

„Mă scuzi" i-am spus, luându-mi bagajul de pe scaunul de lângă ea. „L-am lăsat aici cu puţin timp în urmă. Aş fi lăsat şi sufletul meu dacă nu ar fi fost legat foarte puternic". I-am surâs şi am urmărit-o cum consulta menu-ul.

„Vă recomand o tartă cu lămâie. Dacă nu vi se va părea puţin cam acră, o veţi găsi excelentă".

Am ieşit din nou, în soare. Pendulam sacul de piele pe spate, amintindu-mi că în Aeronautică am învăţat să nu mişti niciodată braţul în care ţii ceva. Nicio monedă pe care o ţii în mână nu trebuie să producă oscilaţia mânii tale de soldat.

Dintr-un impuls, văzând o cabină telefonică, m-am decis să telefonez cuiva pe care nu-l mai auzisem demult. Un telefon de afaceri. Editura care îmi publicase cartea la New York, dar ce importanţă avea? Aş făcut un schimb, adică un telefon cu taxă inversă. Fiecare meserie are privilegiile şi incertitudinile sale. Piloţii sunt plătiţi pentru a zbura, chiar dacă trebuie să plătească ei. Scriitorii pot telefona cu taxă inversă editorilor lor.

Am sunat.

„Bună, Eleanor”.

„Richard!” exclamă ea. „Unde ai fost?”

„De ultima dată de când am vorbit? Să vedem, să vedem”. am răspuns, „În Wisconsin, Iowa, Nebraska, Kansas, Missouri, Indiana, Ohio, apoi din nou în Iowa, apoi în Illinois. Mi-am vândut biplanul. Acum mă aflu în Florida. Lasă-mă să ghicesc cum este timpul la New York: o perdea groasă de nori la două mii de metri, vizibilitate redusă, între fum şi ceaţă”.

„Am înnebunit căutându-te. Nu ştii ce s-a petrecut?”

„Două mii de metri între fum şi ceaţă”.

„Cartea ta!” spuse ea. „Se vinde foarte bine. Extrem de bine!”

„Ştiu că ţi se poate părea o nebunie”, i-am spus eu „dar am rămas fixat asupra unui lucru. Reuşeşti să te uiţi afară pe fereastră?”

„Da, bineînţeles că da, Richard”.

„Şi cât de departe vezi?”

„Este ceaţă. Pot vedea doar la zece, cincisprezece metri distanţă. Ai auzit ceea ce ţi-am spus? Cartea ta este un best-seller! Au vorbit de ea la televiziune. Vor să te invite la diferite emisiuni de televiziune. Ziarele sună pentru a-ţi cere

interviuri. Librăriile te caută, pentru autografe. Am vândut sute de mii de copii. În toată lumea! Am semnat contracte cu Japonia, Anglia, Germania, Franţa. Drepturile de autor. Astăzi soseşte un contract din Spania…”

Ce poţi spune când auzi astfel de lucruri prin telefon? „Ce veşti bune! Felicitări!”

„Felicită-te pe tine însuţi” spuse ea. „Cum se face de nu ai aflat nimic? ştiu că trăieşti în pădure. Dar figurezi în toate listele de best-seller, nu lipseşti din niciuna. Ţi-am trimis cecuri peste cecuri în bancă. Ţi-ai controlat contul?”

„Nu”.

„Controlează-l, atunci. Te aud ca şi cum ai fi foarte departe. Tu mă auzi bine?”

„Foarte bine. Dar în ce pădure eşti. Este de fapt o stepă, ştii. La est de Manhattan”.

„Din sufragerie, de deasupra, se poate vedea până la New Jersey. Şi de aici, de dincolo de fluviu, mie mi se pare o pădure adevărată”.

Sufrageria angajaţilor. Pe ce pământ străin trăia Dumneaiei!

„Ai vândut biplanul?” spuse, ca şi cum de abia ar fi auzit. „Să nu-mi spui că ai încetat să zbori?”

„Nu, Eleanor, bineînţeles că nu” am răspuns.

„Slavă Domnului. Nu reuşesc să mi te imaginez fără avionul tău”.

Ce gând înspăimântător: Să nu mai zbor!

„Reluăm” spuse ea, întorcându-se la lucruri practice. „Când vei apărea la televizor?”

„Nu ştiu” am răspuns. „Chiar vreţi să fac asta?”

„Gândeşte-te, Richard. Pentru carte ar fi bine. Şi apoi ai putea povesti multor oameni ceea ce ţi s-a petrecut, să le relatezi povestea ta”.

Studiourile cinematografice se găseau în oraşe. Şi de oraşe prefer să mă păstrez la distanţă.

„Mă voi mai gândi şi apoi voi telefona” am spus.

„Te rog să mă mai suni din nou. Tu eşti un fenomen, după cum zic şi ei. Toţi vor să te cunoască. Deci, fii atât de drăguţ şi vino printre noi cât mai repede posibil”.

„De acord”.

„Felicitări, Richard”.

„Mulţumesc” i-am răspuns.

„Nu eşti mulţumit?”

„Ba da, dar nu ştiu ce să spun despre asta”.

„Gândeşte-te, să apari la televiziune” spuse ea. „Sper că

te vei decide să apari în anumite programe. Cel puţin la cele mai importante”.

„De acord” i-am răspuns. „Te voi mai suna”.

Am închis şi am privit în afara cabinei. Oraşul era la fel ca mai înainte, dar totul era schimbat.

O nebunie. M-am gândit. Acel jurnal, acele pagini trimise la întâmplare, la un editor, acum este un best-seller. Uraaa!

Dar oraşul… interviurile… televiziunea? Nu ştiu…

Mi se părea că eram ca un fluture într-o lampă: pe de-o parte se vedeau atâtea oportunităţi care mi se ofereau, dar eu nu ştiam încotro să zbor.

Sub impulsul momentului am dorit să-mi contactez banca, şi, printr-un labirint de numere de telefon, am reuşit să găsesc numărul băncii mele din New York şi să conving o funcţionară că eu eram cel care telefonam pentru a-mi cunoaşte valoarea contului curent.

„Un moment” spuse funcţionara „trebuie să-l caut în computer”.

La ce valoare putea să se ridice? Douăzeci, cincizeci de mii de dolari? O sută de mii? Douăzeci de mii, plus cei unsprezece pe care-i aveam în sacul de piele şi iată-mă bogat.

„Alo, domnul Bach?”

„Da, doamnă”.

„Valoarea contului dumneavoastră curent este de: un milion, treisute nouăzeci şi şapte, treisute cincizeci şi cinci de dolari şi şaizeci şi nouă de cenţi”.

A urmat o linişte prelungă.

„Sunteţi sigură?”

„Da, domnule”. O scurtă linişte. „Asta e tot domnule?”

Linişte.

„Ei?” a întrebat din nou.

„Oh… Da. Mulţumesc…”

În film, când unul închide telefonul celălalt aude pe fir un zgomot persistent. În viaţa reală însă, când un interlocutor închide, tu auzi doar o linişte în telefon. O linişte neobişnuită. Atât timp cât continui să ţii receptorul la ureche.

4

După puţin timp, am pus înapoi receptorul în furcă, mi-am luat sacul de piele pe umăr şi am început să mă plimb.

Vi s-a mai petrecut, după ce aţi văzut un film foarte bun,

cu un scenariu bine făcut, bine regizat, bine interpretat şi filmat, să ieşiţi din cinematograf mulţumit că sunteţi o fiinţă umană şi să vă spuneţi: sper să producă nişte bani buni? Sper că acel actor, sper ca acel regizor să câştige un milion de dolari pentru lucrurile bune pe care le-a făcut, pentru starea excepţională cu care am plecat de la acel fim. Şi apoi vă întoarceţi să revedeţi acel film a doua oară şi să fiţi mulţumiţi că sunteţi o mică parte din acel sistem prin care, datorită vânzării de bilete, acei oameni care au făcut acel lucru vor fi recompensaţi.

Actorii pe care-i admirăm pe ecran vor fi plătiţi din ceea ce plătim noi la intrare; ei îşi vor putea cumpăra îngheţata preferată de ei din partea care li se cuvine din costul biletului meu!

Momente glorioase în care ţi se oferă opere de artă, cărţi, filme şi dansuri! Acestea sunt delicioase deoarece noi ne vedem pe noi înşine în oglinda gloriei. Cumpărarea unei cărţi, a unui bilet este un mod de a aplauda, de a spune mulţumesc pentru ceea ce ai făcut bun. Ce stare de bucurie ne generează faptul că un film sau o carte pe care le admirăm figurează pe lista preferinţelor marelui public?

Dar un milion de dolari pentru mine? Dintr-odată am înţeles ce înseamnă să fii cel care face un dar, după ce eu am

primit atâtea daruri de la alţi scriitori, citindu-le cărţile, încă din ziua în care silabiseam pentru mine: *Bam – bi* de Fe – lix Sal – ten.

Mi se părea că eram un surfer pe placa sa, pe de-o parte o mare energie îl împingea înainte, făcându-l să înainteze fără a-l întreba dacă era gata să se avânte pe coama valurilor, pe de altă parte trebuind să-şi menţină echilibrul pe placa firavă, făcând faţă acelei forţe a naturii, dar reuşind să-şi menţină echilibrul şi vântul culegându-i un zâmbet de pe faţa sa.

Este excitant să vezi cum cartea ta este citită de atâtea persoane. Cineva ar putea uita, coborând pentru un minut de pe creasta unui val gigantic, că, deşi nu tremură foarte tare, surpriza următoare va fi, pentru el, ceea ce în dialect se poate numi „grătar”.

5

Am traversat strada şi am intrat într-un magazin în care am cerut informaţii pentru a ajunge în acel loc de unde îmi puteam procura ceea ce aveam nevoie: acum nu mă mai putea

înşela căci îmi spuseseră să merg pe Strada Lake Roberts, apoi să cotesc pe o străduţă pietruită. Am ajuns altfel la biblioteca Gladys Hutchinson.

Tot ceea ce avem nevoie să ştim, putem învăţa dintr-o carte. Am citit cu atenţie şi am studiat puţin un exerciţiu practic şi, iată-ne experţi în aruncarea cuţitelor, mecanici experimentaţi şi capabili de a vorbi esperanto ca şi cum ar fi fost limba noastră maternă.

Luaţi în mână cărţile lui Nevil Shute, care sunt mai mult povestirile unui gentilom: *Atelierul de reparaţii, Curcubeul şi trandafirul*. Autorul şi-a lăsat amprenta personală pe fiecare pagină a cărţilor sale, iar noi, în timp ce îl citim, îl putem face să devină parte integrantă din viaţa noastră, dacă dorim, în intimitatea unei biblioteci.

Liniştea răcoroasă din sala de lectură, cărţile de pe pereţi, le simţeam toate tremurând de emoţie, pentru oportunitatea ce li se oferea de a mă învăţa ceva. Nu mă vedeam aruncându-mă în lectura cărţii. *Deci ai făcut un milion de dolari*!

Ciudat, acea carte nu era în catalog. Am căutat şi iar am căutat, sub cuvântul. *Se (*Deci*)* şi sub *Million* (Milion). Nimic. În cazul în care s-ar putea numi *Ce faci când devii bogat pe neaşteptate*, am căutat şi sub cuvintele *What* (Ce) şi *Suddenly*

(Neaşteptat).

Am încercat şi alte modalităţi. Adevărata problemă este că volumul pe care-l cauţi nu se găseşte în această bibliotecă – îmi spuse Catalogul – şi că nu a fost încă publicată.

Imposibil, m-am gândit. Dacă a venit peste mine această bogăţie, acelaşi lucru se poate să se fi petrecut şi altor oameni, iar unul dintre ei a scris şi o carte despre aceasta.

Nici titluri de acţionari, nici bonuri de tezorerie, nici bănci, nu erau acele lucruri pe care doream să le cunosc, ci aveam nevoie să ştiu ceea ce trăieşte cineva care se bucurase de aceeaşi oportunitate care bătea la uşa mea, ce mici dezastre se puteau abate asupra mea, căror mari probleme va trebui să le fac faţă. Vă rog, cineva trebuie să mă înveţe despre aceasta!

Niciun răspuns din listele catalogului.

„Mă scuzaţi, doamnă…” am spus.

„Vă rog?”

Am surâs cerând ajutor. Nu mai văzusem din clasa a patra, din şcoala generală, un creion cu radieră încorporată, iar ea avea unul în mână, chiar cu data de astăzi.

„Am nevoie de o carte în care să se vorbească despre cum este să fii bogat. Nu pentru cum să faci bani. Ceva despre cum să procedeze cineva asupra căruia a plouat cu un sac de bani. Aţi

putea să-mi indicaţi aşa ceva…?”

Evident că era obişnuită cu întrebări stranii. Se poate că întrebarea mea să nu fi fost atât de stranie… Regi ai alunelor, baloanelor, milionari de tot felul se găseau din abundenţă în Florida.

Pomeţi înalţi, ochi căprui, părul ondulat pe spate de culoarea ciocolatei amărui. Aer distant, rezervată faţă de persoanele pe care nu le cunoaştea suficient de bine.

Mă privea în timp ce vorbeam, apoi aruncă o privire spre stânga, în sus, adică acolo unde se priveşte când se caută cunoaşterea străveche. În sus şi la dreapta, însă, se priveşte (am învăţat dintr-o carte) atunci când se caută ceva nou.

„Nu-mi amintesc…” spuse ea. „Poate într-o bibliografie a oamenilor bogaţi? Avem diferite cărţi despre Kennedy, una despre Rockefeller, cred. Avem şi cartea *Oameni bogaţi şi oameni absurd de bogaţi*”.

„Nu asta este ceea ce-mi trebuie cu exactitate. Mai degrabă, ceva ca şi: *Cum să te descurci în faţa unei averi venite pe neaşteptate*”.

Ea scoase, solemnă şi gânditoare, capul pe fereastră. Toate persoanele frumoase sunt gânditoare?

„SaraJean? *Cum să te comporţi în cazul în care primeşti*

pe neaşteptate o mare avere. Avem cumva o copie din această carte?”

„Nu am auzit niciodată despre aceasta. Doar *Cum să câştigi miliarde în domeniul imobiliarelor*. Din asta avem trei copii”.

Nu am scos niciun cuvânt. Mă aşez puţin şi mă gândesc la aceasta. Incredibil! Trebuie să existe o astfel de carte undeva.

Ea s-a uitat la sacul meu de piele, care în momentul acela apărea, în acea lumină difuză, plin de pete, apoi s-a uitat din nou la mine.

„Dacă nu vă displace”, spuse ea „puteţi pune pe jos sacul dumneavoastră de piele murdară? Tapiţeria este nouă…”

„Da, doamnă”.

Sigur, gândeam, printre toate aceste cărţi trebuie să fie una referitoare la ceea ce ar trebui să fac acum. Unicul sfat la care mă reuşit să mă gândesc, fără a apela la nicio carte, era următorul: *Un prost şi banul său se despart relativ repede*.

Când era vorba de a ateriza cu biplanul Fleet pe un mic câmp de fân, puţini reuşeau să mă păcălească, dar – mă gândeam chiar în acel moment la Biblioteca Gladys Hutchinson – când este vorba despre a păzi un patrimoniu, cred că nu mă poate păcăli nimeni: în sensul că sunt un naiv fără pereche, un

adevărat dezastru. Hârţoagele au fost mereu în mintea mea ceva complicat şi chinuitor, dar mă îndoiam că mă voi schimba în această direcţie, odată cu aceşti bani.

Bine, mi-am spus. Mă cunosc destul de bine pe mine însămi. Îmi cunosc slăbiciunile şi punctele mele forte. Şi aceasta nu se va schimba. Un lucru fără prea mare importanţă, ca un mare cont în bancă, nu va fi suficient pentru a mă transforma, voi rămâne deci acelaşi aviator spontan şi detaşat, cum îmi place să fiu.

După alte zece minute de studiere a listei (am încercat cu un ultim efort la cuvintele *şansă* şi la *Ghinion*), dar am fost dezamăgit. Incredibil! Cartea de care aveam nevoie nu exista!

Plin de îndoieli, am ieşit afară la soare, unde am simţit fotonii, particulele beta şi radiaţiile cosmice atrăgându-se şi respingându-se cu viteza luminii, zburdând şi bătându-se liniştite în aerul dimineţii.

Mersesem destul atunci când am constatat că nu aveam cu mine sacul de piele. Suspinând, m-am întors, sub soarele care strălucea din ce în ce mai tare, îndreptându-mă către bilbliotecă pentru a-l recupera, în faţa aceluiaşi ghişeu.

„Mă scuzaţi” i-am spus bibliotecarei.

„Bine că v-aţi amintit” spuse ea, şi o spuse cu un zâmbet

foarte larg, pentru că nu-i surâdea deloc ideea de a depune acel sac din bucăţi de piele murdare la Obiecte Pierdute. M-a făcut să înţeleg bine acest lucru.

„Vă rog să mă scuzaţi” am repetat.

Cu atâtea cărţi care există şi atâtea altele care aşteaptă să fie scrise! Ca şi ramurile fragede, tinere, din vârful unui copac. Nu este vesel să urci pe o scară tremurătoare, să te agăţi de ramurile mai groase, de frică să nu cazi, dar cât sunt de delicioase atunci când au terminat de crescut!

Şi televiziunea este ceva plăcut? Sau a-mi face publicitate ar agrava fobia mea faţă de aglomeraţie, de mulţime? Cum să ies din toate acestea când nu am un biplan care să mă aştepte să-mi iau zborul dintre arbori şi să plec cât mai departe?

Mi-am spus că aeroportul este singurul loc dintr-un oraş în care un pilot se simte bine. Am regăsit acest aspect observând pistele de aterizare, urmele invizibile pe care le lasă avioanele mici atunci când decolează şi aterizează. Mă găseam practic în ultima curbă, când aeroportul nu era departe şi puteam ajunge la acesta pe jos.

Banii sunt un aspect, dar mulţimea şi faptul că eşti recunoscut când ai dori să fii numai cu tine, aceasta este cu totul şi cu totul alt lucru. Acestea sunt incovenienţele celebrităţii. Nu

doreşti faima? Pentru puţin timp s-ar putea să fie distractiv, dar dacă apoi nu mai reuşeşti să te detaşezi de aceasta? Dacă te vor prezenta la televiziune, iar apoi oriunde vei merge vei întâlni pe cineva care va spune: „Îl cunosc! Daaa… dumneavoastră sunteţi cel care a scris cartea aceea! „Oamenii treceau pe lângă mine, în maşini şi pe jos, în lumina meridională, fără a se întoarce şi fără a mă privi. Eu eram aproape invizibil. Nu ştiau nimic despre mine, deoarece eu eram doar unul care mergea la aeroport, având cu el un sac de piele, un oarecare care era liber să meargă în treburile sale fără a atrage privirile. Nu înţelegeam nimic din ceea ce se petrecea. „Mă voi aşeza puţin aici şi voi reflecta. Incredibil! Această carte trebuie să existe undeva”.

Când cineva decide să devină faimos renunţă la acest privilegiu al anonimatului. Dar pentru un scriitor nu este necesar. Scriitorii îşi pot pune cărţile la dispoziţia multor oameni, numele lor pot fi celebre, dar ei însă pot rămâne necunoscuţi. Actorii nu. Jurnaliştii de la televiziune nu. Şi nici cei care fac anunţuri. Scriitorii însă pot. Dacă cu aş fi devenit o personalitate, mi-ar fi displacut? Răspuns instantaneu: da. Într-o altă viaţă, probabil, încercasem să devin faimos. *Nu este nimic frumos, nu este nimic excitant, este doar atracţia acelei vieţi: mergi la televiziune şi-ţi va părea rău!* Iată farul. Lumina

verde-albă care se învârte în jurul său noaptea pentru a indica aeroportul. Era, în curs de aterizare, un Aeronca Champion, un avion de antrenament cu două locuri, cu tren de aterizare fix şi cu roată de coadă. Mi-a plăcut acel aeroport, chiar înainte de a ajunge la el, doar la vederea acelui Champ. În ce mod ar influenţa, celebritatea mea, eventual, căutarea iubirii mele?

Răspunsul a venit atât de repede încât nu am avut nici timp să răsuflu: „Fii liniştit. Nu se ştie dacă ea te va iubi pe tine sau va iubi faima şi banii tăi”. Richard asculta: „dacă vrei să o găseşti nu deveni niciodată o celebritate, de niciun fel”.

Răspunsul mi-a venit mai repede decât am avut timp să respir, dar mi-a rămas întipărit în memorie.

Al doilea răspuns a fost cel pe care l-am simţit cel mai mult, aşa că a fost unicul pe care l-am perceput. Sufletul meu pereche nu este o persoană care se plimbă, dintr-o ţară în alta, în căutarea unui tip care, în mijlocul unei păşuni, face curse cu avionul pentru cei ce plătesc o sumă de bani. Probabilităţile mele de a o găsi nu ar creşte, dacă, ea ar şti că exist? Iată o ocazie extraordinară, de a mă prezenta, iată ce coincidenţă, chiar în momentul în care se necesită să o întâlnesc!

Şi, din nou, forţa coincidenţelor (sincronicitatea) o va face pe cea care-mi este suflet geamăn să se uite la televizor, la

momentul potrivit, iar eu îi voi spune cum să ne întâlnim. Apoi notorietatea publică va dispărea. Ar fi de ajuns să mai rămân puţin ascuns pentru un timp la Read Oak în Iowa sau la Estrella Sailport în deşertul de la sud de Phoenix şi voi avea din nou toată intimitatea mea dar, în plus, o voi cunoaşte şi pe ea! Ar fi ceva rău în asta?

Am intrat în biroul aeroportului.

„Salut" spuse ea. „Cu ce vă putem ajuta astăzi?" Umplea anumite module, cu bani, şi avea un surâs încântător.

Între surâs şi întrebare am amuţit: nu ştiam ce să-i spun.

Cum să-i spun că eram un adept al muncii, că aeroportul, farul, hangarul, avionul de tip Aeronca, dar mai ales obişnuinţa aeronautică a unui cordial „Salut" la aterizare făceau parte din viaţa mea, că au făcut parte din viaţa mea o perioadă îndelungată de timp, dar acum fugeam de ele, din cauza a ceea ce făcusem, dar nici măcar nu eram sigur că doream acest lucru, adică să le schimb, deoarece le cunoşteam atât de bine şi ele erau singura mea ţară pe acest pământ?

Ce putea să facă ea? Să-mi amintească faptul că patria este tot ceea ce cunoaştem şi iubim şi că patria este cu noi oriunde alegem să trăim? Spune-mi ce cunoaşte aceea despre ceea ce caut eu şi că un coleg a aterizat cu puţin timp în urmă,

cu un Travel Air alb cu auriu, lăsând pentru mine numele şi adresa sa? Să-mi sugereze cum să-mi investesc cei un milion şi 300 de mii de dolari? Ce ar putea face, de fapt, pentru mine?

„Nu ştiu, într-adevăr, ce aţi putea face pentru mine" i-am răspuns. „Sunt puţin dezorientat, cred. Aveţi avioane mai vechi în hangar?"

„Există un avion Portfield, al lui Jill Handley, care este destul de vechi. Apoi un Tiger Moth a lui Chet Davidson. Morris Jackson are un Waco, dar îl ţine sub cheie într-un hangar particular…" râse. „Avioanele de tip Champ se învechesc. Dumneavoastră căutaţi un avion de tip Aeronca Champ?"

„E unul dintre cele mai bune aparate dn istoria lumii" i-am spus.

Ea s-a uitat mai lung la mine „Nu glumiţi! Nu cred că Domnişoara Reed ar vinde un aparat de tip Champ".

Mă luase drept cumpărător. Oare oamenii simt când un pădurar are un milion de dolari?

Ea a continuat să pună ştampile. Am văzut că purta verighetă de aur pe degetul inelar.

„Aş putea să arunc o privire în hangar?"

„Desigur" surâse ea. „Acolo îl veţi găsi pe Chet mecanicul, dacă nu a ieşit în pauza de prânz".

„Mulţumesc”.

Am parcurs un coridor şi am deschis poarta hangarului. Era ca şi casa mea. Am văzut un Cessna 172 roşu cu alb, pregătit pentru inspecţia anuală: motorul deschis, bujiile scoase, uleiul în curs de schimbare. Un avion Beech Bonanza, argintiu cu o dungă albastră, delicat sprijinit pe nişte schele aurii pentru a încerca trenul de aterizare mobil. Un tip de avioane uşoare; le cunoşteau cu toţii. Toate aveau poveşti de spus, poveşti pe care aş fi putut fi eu cel care să le repovestească. Un hangar liniştit are aceeaşi tensiune liniştită ca un luminiş într-o pădure… pădurarul deschide ochii şi poate vedea cum acţiunile încetează, cum viaţa îşi ţine respiraţia atunci când el intră acolo.

Era un amfibiu mare, Grumman Widgeon, acolo, cu două motoare laterale de 300 cai putere, parbriz nou dintr-o bucată, oglinzi la capetele lonjeroanelor laterale, pentru a oferi pilotului posibilitatea de a vedea dacă trenul de aterizare s-a retras complet, înainte de a ameriza. Dacă amerizezi cu trenul de aterizare scos, stropii vor ajunge la stele. Pentru aceasta piloţii de amfibii au adoptat acele oglinjoare.

M-am apropiat de Widge şi am privit în interiorul carlingii, cu mâinile la spate într-un mod respectuos. Nimeni, în aviaţie, nu permite ca altcineva să pună mâna pe aparatul său,

fără îgăduinţa aşa – nu pentru că avionul s-ar putea strica ci pentru că este vorba despre o lipsă de încredere nejustificată, ca şi cum un străin ţi-ar atinge nevasta, pentru a o simţi puţin.

În fundul hangarului era un Tiger Moth, a cărei aripă superioară era deasupra celorlalte avioane aşa cum batista unui prieten flutura deasupra unei mulţimi. Aripa era pictată cu culorile avionului lui Shimoda, era albă cu auriu! Cu cât mă apropiam mai mult, avansând de-a lungul unui labirint de aripi şi de cozi, cu atât mai mult eram cucerit de culorile acelui avion.

Câtă istorie a putut să fie trăită la bordul avionului Havilland Moth! Bărbaţi şi femei care pentru mine erau eroi, zburaseră pe Tiger Moth, Gipsy Moth şi Fox Moth din Anglia în întreaga lume. Amy Lawrence, David Garnett, Francis Chichester, Constantin Shak Lin, chiar însuşi Nevil Shute… aceste nume şi aventurile pe care le trăiseră m-au făcut să fiu mai aproape de Moth. Ce biplan graţios! Totul alb, dungi aurii şi albe, mari de zece centimetri, V-uri care păreau nişte săgeţi şi se transformau în dungi de aur de-a lungul aripii şi al eleroanelor posterioare.

Iată întrerupătoarele magnetice în afara aparatului, sigur ca şi cum ar fi vorba despre o replică fidelă… da, pe podeaua din carlingă, o busolă militară engleză enormă! De abia reuşeam

să-mi mai ţin mâinile la spate, atât de frumos era acest aparat. Pedalele de direcţie (eleroanele) trebuie să aibă…

„Vă place aeroplanul, nu-i aşa?”

În acel moment mi-am stăpânit un urlet, atât de tare mă speriase. Omul era aici la jumătate de minut distanţă de mine, curăţându-şi mâinile murdare de grăsime cu o cârpă, privindu-mă cum inspectam avionul său Moth.

„Dacă îmi place?” am spus. „Este extraordinar!”

„Mulţumesc. A fost reconstruit de la roţi. L-am terminat acum un an”.

Am privit pânza de aproape… se vedea ţesătura, prin vopsea.

„Pare a fi ceconită „i-am spus. „Frumos lucrat…” Atât ajungea pentru prezentare… Nu se învaţă într-o zi diferenţa dintre un bumbac de tip A şi pânza de dralon Ceconite, de pe vechile aparate. „Şi unde aţi găsit această busolă?”

Surâse, mulţumit că o observasem. „Ce credeţi? Am găsit-o la un telal (vânzător de lucruri vechi) în Dothan, Alabama. O busolă autentică RAF, 1942. Şapte dolari şi jumătate. Să nu mă întrebi cum a ajuns acolo, ştiu doar cum am scos-o din cealaltă parte”.

Ne învârteam în jurul lui Moth, el vorbea, iar eu ascultam,

dându-mi seama că trebuie să revin la trecutul meu, iar ceea ce se petrecea era doar viaţa care zbura. Am fost foarte impulsiv când mi-am vândut avionul Fleet şi mi-am tăiat toate legăturile cu trecutul pentru a merge în căutarea iubirii mele? Acolo, în acel hangar, mi se petrecea un lucru straniu ca şi cum viaţa mea ar fi fost un muzeu sau o fotografie veche, o plută în derivă, care puţin câte puţin naviga înainte, către istorie.

Mi-am scuturat capul, m-am încruntat, întrerupându-l pe mecanic.

„Este de văzare, Chet, acest Moth?”

Nu mă luă serios. „Orice avion este de vânzare. Se poate spune că este doar o problemă de preţ. Eu sunt mai mult un constructor de avioane decât un aviator, aşa că voi cere o căruţă de bani pentru acest avion, vă asigur”.

M-am aplecat şi am privit sub aparat. Nu era nicio urmă de ulei, în carcasa motorului.

Reconstruit acum un an în urmă de un mecanic de avioane, m-am gândit şi a rămas încă în hangar. Acel Moth era o ocazie specială, cu adevărat. Nu m-am gândit niciodată să nu mai zbor, nici măcar în vis. Puteam zbura cu Moth de la un capăt la celălalt al Statelor Unite. Puteam merge cu acel avion, la interviurile televizate şi, făcând acele drumuri, aş fi putut

să-mi găsesc şi sufletul pereche.

Am pus pe pământ sacul de piele pe post de pernă. Acesta a trosnit în momentul în care m-am aşezat pe el. „Nu prind bine nişte bani în buzunar?”

Chet Davidson a mers la masă cu o oră mai târziu. Eu aveam în mână registrele şi manualele avionului Moth în biroul aeroportului.

„Mă scuzaţi, doamnă. Pot folosi telefonul?”

„Sigur. Un telefon urban?”

„Nu”.

„Este un aparat cu monezi afară, domnule”.

„Vă mulţumesc. Dumneavoastră aveţi un surâs foarte dulce”.

„Vă mulţumesc, domnule!” Un bun obicei, când porţi verighetă la deget.

I-am telefonat lui Eleanor, la New York şi i-am spus că voi merge la televiziune.

6

Aveam o stare de linişte deosebită, care provenea din

dormitul pe câmpuri sub avion: stelele, ploile şi vântul colorează realitatea viselor. Nu găsesc copacii nici instructivi, nici liniştiţi.

Ce aliment bun şi echilibrant îl constituie amestecul de făină integrală şi apă de izvor în codrii sălbatici ai Americii agricole. A înghiţi cu poftă arahide la bordul unui taxi atunci când te îndrepţi către studiourile de televiziune, nu este o dietă sănătoasă.

Se poate auzi un *uraaa!* orgolios, atunci când pasagerii coboară dintr-un vechi biplan care se întoarce pe pământ, iar frica altitudinilor se transformă în victorie. La talk-show-urile de la televiziune, încadrate de spoturi publicitare şi mereu sub ameninţarea trecerii timpului, lipseşte un anumit suflu de triumf împărtăşit.

Dar necunoscutului meu suflet pereche îi plac hotelurile, arahidele şi interviurile cu ochiul pe ceas, iar mai devreme sau mai târziu o voi întâlni cu adevărat, datorită faptului că voi călători, voi privi, voi căuta prin studiourile din diferitele oraşe unde vor avea loc emisiunile televizate. Nu m-am îndoit niciodată că ea există, dar am văzut în jurul meu unele fiinţe care erau aproape ea.

Deci, datorită turneelor mele de acrobat al cerului, la care în America au participat în pionierat femei de o frumuseţe

remarcabilă, pot întâlni una din fiicele acestor femei poate că în fiecare zi. Suflet de ţigan, le cunoşteam doar ca şi simpatice cliente, doritoare de a face un tur cu biplanul.

Eu am reţinut mai mult partea practică din cuvintele lor: Avionul este mai sigur decât ceea ce pare. Dacă doamna îşi va prinde părul cu o clamă îi va fi mai uşor, după aceea, să se pieptene, o dată întorşi pe pământ. Da, va fi foarte mult vânt, zece minute într-o calingă deschisă la o viteză de 120 km pe oră, nu ştiu dacă mă puteţi înţelege. Mulţumesc. Costă trei dolari, cu plăcere. Nu aveţi pentru ce. Şi mie mi-a plăcut zborul.

Era din cauza talk-show-urilor de la televiziune, era din cauza succesului cărţii, era din cauza noului meu cont în bancă sau era vorba doar de faptul că acum nu mai zburam fără răgaz? Oricum ar fi, iată că am întâlnit o mulţime de femei, lucru care nu mi s-a mai petrecut până acum. Continuându-mi cercetarea, o priveam pe fiecare dintre ele prin prisma speranţelor: ea era cea pe care o aşteptam, până în momentul în care chiar ea îmi furniza proba contrarie.

Charlene, manechin la televiziune, ar fi putut fi sufletul meu pereche pentru că era foarte graţioasă. Invizibilele defecte din imaginea sa în oglindă îi aminteau că meseria ei este dură: îi mai rămâneau puţini ani pentru a-şi câştiga dreptul la o pensie,

pentru a face economii şi pentru a se recalifica. Puteam vorbi despre altceva, dar nu pentru mult timp. Mereu revenea asupra subiectului pe care-l constituia munca sa. Contracte, călătorii, bani, agenţi. Era modul său de a spune că era înspăimântată şi că nu reuşea să se sustragă din acel cristal argintat ucigător.

Jaynie nu avea nicio frică. Jaynie iubea petrecerile, îi păcea să bea. Frumoasă precum aurora, ea se încrunta şi suspina atunci când nu participa la nicio petrecere.

Jacqueline nu bea şi nici nu mergea la petreceri. Conştientă şi strălucitoare de la natură, nu reuşea să creadă în propria sa inteligenţă. „Am abandonat şcoala" mi-a mărturisit „înainte de a avea o diplomă". Fără diplomă, o persoană nu poate spune măcar că este o persoană instruită, nu-i aşa? Fără un titlu de studiu trebuie să accepţi ceea ce ţi se petrece, şi să consideri că este bun locul de muncă pe care l-ai obţinut, îngropându-te în siguranţa pe care ţi-o dă un serviciu stabil, chiar dacă asta este împotriva sufletului tău. „Câştig bine", spunea servindu-şi cocktail-ul. „Nu am un titlu de studiu. A trebuit să abandonez şcoala, înţelegi".

Pentru Lianne nu aveau nicio importanţă diplomele, nici serviciile stabile. Dorea să fie o femeie căsătorită şi modul cel mai bun pentru a demonstra acest lucru era să fie văzută alături

de mine, spunându-mi, după aceea, că fostul soţ devenise gelos şi revenise la ea. Din gelozie a renăscut din nou fericirea.

Tamara iubea banii, fiind foarte orbită de modul său de a fi la înălţime şi de a se pune în valoare. O faţă de model de pictor, o minte care calcula şi atunci când râdea. Citise mult, călătorise mult, era poliglotă. Fostul soţ era agent la Bursă, iar Tamara dorea să-şi deschidă propriul birou de consultanţă financiară. O sută de mii de dolari puteau ajunge pentru a face ca afacerea să meargă. Doar o sută de mii, Richard, îmi dai o mână de ajutor?

Dacă, mă gândeam, aş reuşi să găsesc o femeie care să aibă înfăţişarea Charlene-ei, dar corpul de la Lianne, înzestrările de la Jacqueline, fascinaţia de la Jaynie şi aplombul de la Tamara… atunci da, puteam spune că îmi găsisem sufletul pereche. Spun bine?

Problema era că faţa de la Charlene avea temerile de la Charlene, iar corpul de la Lianne problemele de la Lianne. Fiecare nouă întâlnire era excitantă, dar după o perioadă de timp culorile îşi pierdeau din intensitate, fascinaţia dispărea în pădurea ideilor neîmpărtăşite. Eram felii de tort, unul pentru celălalt, dar eram incompleţi.

Nu există nicio femeie – îmi spuneam după o perioadă de

timp, care să nu reuşească să-mi demonstreze, pe parcursul unei singure zile, că nu este ea cea pe care o caut? Din păcate, cele care mă interesau aveau un trecut dificil sau aveau nevoie de banii pe care nu-i avuseseră la dispoziţie până atunci. Deveneam conştient de respectivele defecte şi manii apoi, de abia cunoscuţi, fără probe ulterioare, ne consideram prieteni şi atât. Era un caleidoscop incolor, în care fiecare bucată era mai schimbătoare şi mai gri ca niciodată.

Când televiziunea s-a plictisit de mine, îmi cumpărasem un alt avion, un biplan cu aripă scurtă şi motor de capacitate mare, pentru a face comparaţie cu Moth. Mă antrenam cu asiduitate, iar apoi, ca urmare a acestui fapt, am început să fac zboruri acrobatice, cu angajament.

Mii de persoane veneau să vadă expoziţiile aeronautice, vara, gândeam eu – şi dacă nu am întâlnit-o la televiziune, poate că o voi întâlni la o manifestare aeronautică!

Am întâlnit-o pe Katherine, după cea de-a treia manifestare, la Lake Wales, în Florida. A ieşit pe neaşteptate din mulţime ca şi cum ar fi fost o veche prietenă de-a mea. A surâs într-un mod foarte intim, distant, dar şi foarte apropiat.

Privirea îi era calmă şi directă, chiar şi în mijlocul luminii orbitoare a amiezii. Părul lung şi brunet, ochii verde închis. Cu

cât mai închişi sunt ochii, mi-am spus, cu atât vor fi mai puţin afectaţi de lumina soarelui.

„Puţină distracţie, s-ar spune” spuse, urcând în avion, ţâşnind din mijlocul mulţimii.

„Mai bine decât să mor sufocat de plictiseală” i-am spus. „Cu avionul potrivit, se poate fugi puţin de plictiseală”.

„Ce efect are faptul că faci acrobaţiile acestea foarte periculoase? Îţi place să faci aceste manevre sau îţi place să faci exibiţionism?”

„Mai mult fac exibiţionism, decât acrobaţii. Uneori, da. O dată ce ai încredere şi nu ţi-e frică că vei cădea, e o plăcere cum puţine sunt”.

„Mă iei şi pe mine un zbor” spuse ea „dacă ţi-o voi cere în cel mai corect mod?”

„Pentru tine voi face o excepţie la sfârşitul spectacolului”. şi i-am văzut ochii de un verde intens. „Şi care este modalitatea cea mai potrivită pentru a-mi cere acest lucru?”

Ea surâse cu inocenţă. „Te rog?”

Nu s-a mai dezlipit de mine pe tot parcursul amiezii, doar dispărea în mulţime din când în când, surâsul fiind un semn secret de salut. Când soarele era aproape de asfinţit, ea a fost cea care a rămas ultima lângă aparat. Am ajutat-o să urce în

minusculul interior al carlingii.

„Două centuri de siguranţă, nu uita „i-am spus. „Una ajunge pentru a fi în siguranţă în avion, pe perioada în care eu voi face acrobaţii, dar este de preferat să avem două”.

Am învăţat-o să folosească paraşuta, în cazul în care ar trebui să părăsească avionul, i-am aşezat harnaşamentul care era aşezat în jurul spatelui, am controlat sistemul de închidere a celei de-a doua centuri de siguranţă. „Ai nişte sâni magnifici îmi venea să-i spun, „ca şi compliment. Dar: „Asigură-te că centurile sunt strânse la maximum. Când avionul se învârte se întind cu mult mai mult decât acum”. Îmi surâse, ca şi cum i-aş fi adresat celălalt compliment.

Cu motorul bâzâind, către soare, în echilibru deasupra zgomotelor lumii. De la a fi cu capul în jos deasupra norilor, la senzaţia de a zbura fără greutate în aer, apoi la efectuarea a trei looping-uri, ea s-a dovedit a fi o zburătoare înnăscută, iar zborul i-a plăcut imens.

Am aterizat la apus. Deja coborâse din carlingă atunci când am oprit motorul, iar înainte de a-mi da seama, ea se aruncă în braţele mele şi îşi puse braţele în jurul gâtului meu.

„Ce frumos!” a exclamat.

„Sfinte cerule…” am spus eu. „Bine, nu-mi displace nici

mie”.

„Eşti un mare pilot”.

Am fixat avionul cu cabluri, pe iarbă. „Adulaţia, Domnişoară, te va conduce oriunde vei dori să mergi”.

A dorit să mă invite la cină, pentru a-şi plăti zborul. Am vorbit o oră. Mi-a spus că era divorţată şi lucra ca hostess (chelneriţă) la un restaurant care nu era departe de casa de lângă lac, pe care tocmai mi-o cumpărasem. Cu salariul şi alimentele pe care le primea se descurca destul de bine. Acum se gândea să se întoarcă la şcoală şi să studieze fizica.

„Fizica! Povesteşte-mi ceva ce ţi s-a petrecut care să te conducă către studiul fizicii…” O persoană atât de interesantă: pozitivă, deschisă, motivată.

Îşi luă geanta. „Nu te deranjează dacă fumez, aşa-i?”

Dacă întrebarea ei mă luă prin surprindere, răspunsul meu m-a doborât.

„Nu, deloc”.

Aprinse o ţigară şi începu să-mi vorbească de fizică, fără a-şi da seama de supliciul la care era supusă mintea mea. RICHARD! CE ESTE CU TINE? CUM S-AR PUTEA SPUNE CĂ NU TE PLICTISEşTI DELOC? ACEASTĂ FEMEIE ŞI A APRINS O ŢIGARĂ? ştii ce vrea să spună acest lucru, ce

influenţă va avea acest lucru asupra valorilor şi asupra viitorului tău?

Stradă închisă, asta înseamnă.

„Tăceţi! „am spus principiilor mele. „Ea este diferită, o femeie foarte inteligentă, deschisă, trează ca un fulger cu ochii săi verzi, e o plăcere să o asculţi, este simpatică, amabilă, caldă, excitantă, iar eu m-am săturat să gândesc de unul singur, să dorm cu tot felul de străine graţioase. Apoi îi voi ţine un mic discurs despre fumat. Dar nu în astă seară".

Principiile mele se revoltaseră repede pentru a mă înspăimânta.

„… bineînţeles că nu voi deveni bogată. Însă îmi voi putea permite anumite lucruri". spunea ea. „Da, voi avea un avion al meu, chiar dacă va fi vechi şi uzat. Îmi va putea părea rău?"

Fumul venea spre mine, înconjurându-mă. Am renunţat la barierele mentale contra acestuia şi m-am întors către ea imediat sigur pe mine.

„Vrei mai întâi să-ţi cumperi avionul" am întrebat-o, privind-o drept în ochi „şi apoi să înveţi să pilotezi?"

„Da. În acest mod va trebui să plătesc doar instructorul de zbor şi nu instructorul şi închirierea avionului. Nu este mai

convenabil astfel pe termen lung? Nu ţi se pare o propunere înţeleaptă?”

Am mai discutat şi după puţin timp i-am propus să zboare cu mine, din când în când, în unul din avioanele mele. Noul meu amfibiu Lake, m-am gândit, atât de suplu încât părea construit special pentru a se mişca în viitor şi în trecut, nu numai în cer şi pe apă, iată un avion care i-ar place.

Două ore după aceea, întins pe pat, îmi imaginam cum mi s-ar fi părut atunci când o voi revedea.

Nu a trebuit să aştept mult. Avea un aspect delicios, un corp curbiliniu şi bronzat, pentru moment învelit într-un prosop.

Apoi prosopul a căzut, ea s-a strecurat sub cearşafuri şi începu să mă sărute. Nu ştiu cine eşti şi te iubesc, îmi spuse acel sărut, dar să facem dragoste şi să vedem ce se mai petrece după aceea.

Ce plăcere, doar să te bucuri şi nu să-ţi doreşti pe cineva pe care nu reuşeşti să-l mai găseşti!

7

„Aş prefera să nu fumezi, în casă, Kathy”.

M-a privit stupefiată, cu bricheta la un deget distanţă de ţigară. „Ieri seară nu te deranja”. Am pus farfuriile la uscat şi am dat cu cârpa pe masa din bucătărie. Era deja zăpuşeală, afară se vedea doar un norişor. Pe cer erau urme disparate de nori, ici şi colo, la trei mii de metri altitudine. Vizibilitatea de 15 mile în atmosferă. Nicio rafală de vânt.

Ea era la fel de atrăgătoare ca şi în prima zi; doream să o cunosc mai bine. Ţigările erau cele care o alungau pe această femeie pe care doream să o mângâi şi cu care putusem să vorbesc mai mult de un minut?

„Lasă-mă să-ţi spun ce cred despre fumat” i-am spus.

Am făcut o mulţime de dizertaţii asupra acestui argument.

„… deci asta înseamnă că toţi cei din jurul tău”, am concluzionat „adică vrei să spui: „Nu contaţi pe mine, deoarece nu-mi pasă dacă nu puteţi respira. Puteţi să şi crăpaţi, eu îmi voi aprinde ţigara!”. Nu este o atitudine politicoasă, fumatul. Nu este ceva ce doreşti să faci alături de persoanele pe care le iubeşti”.

În loc de a-şi apride ţigara şi a ieşi cu paşi repezi din cameră, ea a fost de acord. „E un viciu urât, ştiu. M-am gândit adesea să mă las de fumat”. A pus la loc ţigara şi bricheta în

geantă.

Cu timpul, fizica fu abandonată. Acum dorea să devină manechin. Apoi, să cânte. Avea o voce frumoasă, asemănătoare cu cea a unei sirene dintr-o mare înceţoşată. Dar nu se ştie cum, atunci când dorea să pună în practică o ipoteză de lucru, îşi pierdea interesul pentru acel lucru şi începea să viseze la o altă carieră. În final mi se plânse: de ce nu o ajutam să-şi deschidă un mic boutique?

Kathy era spontană, spirituală, trează. Iubea amfibiul, învăţă repede să zboare şi era incurabil de stranie. Era un corp straniu faţă de sistemul meu, din cauză că era atât de simpatică, iar sistemul meu o respingea, în modul cel mai delicat posibil.

Nu am fost niciodată suflete pereche. Eram două bărci care s-au întâlnit în mijlocul mării, iar una îşi schimbase direcţia pentru a naviga puţin în aceeaşi direcţie cu cealaltă, pe o mare pustie. Bărci diferite, îndreptându-se către porturi diferite, iar asta o ştiam.

Aveam curioasa senzaţie că acesta era un pas însemnat, în aşteptarea a ceva ce s-ar fi petrecut în viaţa mea încurcată, înainte ca să pot porni direct către scopul meu, sufletul pereche.

Poate că un suflet pereche diferit de dragostea mea există,

mă gândeam, aşteptându-mă ca ea să meargă înainte cât de bine poate fără mine, deoarece într-o oarecare măsură ne aflăm în apropiere. Între timp, dragul meu suflet pereche necunoscut te aştepţi la aceleaşi lucruri de la mine? Până la ce punct pot înainta cu intimitatea cu afectuoasele străine?

Prietenia cu Kathy era plăcută, pentru moment, dar nu mă va putea înlănţui, nu va putea interfera şi nu-mi va putea bara drumul către iubirea mea adevărată, atunci când aceasta va apărea.

Era senzuală, mereu alta, căutarea femeii perfecte pentru mine. De ce atunci această stare de apăsare a unei ierni timpurii? Cât de repede se scursese fluviul timpului de-a lungul malului pietros, iar pluta mea era în mijlocul curenţilor săi rapizi. Nu este sfârşitul lumii dacă te opreşti puţin, speram eu, deasupra curentului, nu cred că asta înseamnă moartea nimănui. Însă am ales această planetă şi această epocă pentru a învăţa o anumită lecţie a transcendenţei, nu ştiu care, pentru a întâlni o femeie diferită de oricare alta.

În pofida acestei speranţe, o voce interioară îmi amintea că iarna se poate transforma în îngheţ dacă cu un mă voi elibera de orice legătură pentru a merge în căutarea ei.

8

Senzaţia era aceeaşi cu aceea de a îngheţa aşezat pe un scaun, la bordul unui avion ce zboară la trei mii de metri altitudine şi apoi să fii aruncat pe uşă în şuturi. Pentru o clipă am văzut avionul în mărime naturală, la câţiva centimetri de degete… Te precipiţi, dar nu te poţi întoarce la bordul avionului nici dacă ai o nevoie disperată de aceasta.

O clipă mai târziu era prea târziu, cea mai apropiată bază de sprijin se găseşte la douăzeci de metri deasupra ta, apoi se îndepărtează şi se îndepărtează de tine cu mai bine de treizeci metri pe secundă. Tu cazi singur, drept în jos, foarte repede.

„O, Doamne”, îmi spuneam. „Sunt sigur că doresc să fac acest lucru?”

Când trăieşti clipa trecătoare, aruncatul din avion ţi se pare o senzaţie uluitoare. Şi când ziua de mâine începe să se întrezărească, vederea ţi se întunecă.

Cădeam într-un curent sălbatic, cu paraşuta încă închisă şi priveam către pământ, care era pe cât de imens, pe atât de plat şi de dur, iar eu mă simţeam extrem de mic. Nicio carlingă, nimic

de care să mă agăţ.

Am aruncat o privire altimetrului. Două mii şapte sute de metri. Două mii cinci sute…

Acolo jos, pe pământ, era un obiectiv acoperit cu pietriş alb, pe care mă voi găsi nu peste multe secunde. Dar uite, cât de mare este distanţa în aer dintre acum şi atunci! O, Doamne…

O parte din noi este mereu observator şi, orice s-ar petrece, el observă. Ne priveşte. Nu are nicio importanţă pentru el dacă suntem fericiţi sau nefericiţi, bolnavi sau sănătoşi, dacă murim sau trăim. Singura sa atribuţie este de a se aşeza pe spatele nostru şi a judeca dacă suntem sau nu fiinţe umane.

Acum. Agăţat de paraşuta mea de rezervă, în ţinută de paraşutist în miniatură, Observatorul meu lua notiţe asupra comportamentului meu.

Mult prea nervos faţă de cât ar fi trebuit să te simţi în această fază. Ochii mult prea dilataţi; pulsul prea rapid. Amestecată cu exaltarea este o frică foarte mare. Punctajul asupra lansării numărul douăzeci şi nouă: cinci.

Observatorul mă ţine strâns de haină.

Altitudine o mie opt sute de metri… o mie cinci sute…

Dacă întind mâinile în faţa mea, în vântul ameţitor, cobor cu picioarele în jos; mâinile la spate şi nu îmi pierd capul.

Este chiar cum mi-am imaginat, un zbor fără avion; din dorinţa disperată de a putea atinge viteza cu care cobor în picaj. Sau măcar o treime din această viteză.

Te pierzi în fantasme în timpul căderii libere. Mintea divaga încontinuu. Nota, revăzută şi corectă: patru plus.

Altitudine o mie două sute cincizeci de metri. Încă destul de departe de pământ. Dar mâna mea s-a îndreptat către dispozitivul de deschidere al paraşutei, am introdus degetul mare de la mâna dreaptă în inel şi am tras imediat de el. Paraşuta trebuie să se fi deschis; am auzit un zgomot în spatele meu, acesta trebuind să fie al paraşutei care se deschidea.

S-a deschis prea repede. Prea fricos de a rămâne sub umbrelă. Nota trei cu doi de minus.

Acel zgomot continua. În acest moment ar fi trebuit să pot apuca de pânza care anunţă deschiderea paraşutei principale, după care se ajunge jos uşor ca un fulg. Însă, nimic, niciun

zgomot care să anunţe încetinirea. Fără niciun motiv, corpul meu a început să se învârtă în jurul său.

Ceva… mă gândeam – ceva nu funcţionează?

M-am întors pentru a privi în direcţia acelui zgomot. Paraşuta se zbătea şi se întorcea, încurcată într-o centură din harnaşament. Acolo unde ar fi trebuit să se găsească marea calotă a paraşutei, era o încurcătură de nailon, roşu, albastru şi galben care făcea zgomot în curentul de aer.

Şaisprezece secunde – cincisprezece – pentru a remedia problema înainte de a ajunge la sol. Am calculat, în timp ce mă răsuceam, că voi cădea în apropierea unei livezi de portocali. Poate în mijlocul copacilor, dar foarte probabil că nu.

Declanşarea, decuplarea, o învăţasem la antrenamente. Trebuie să decuplez acum paraşuta principală şi să recurg la cea de rezervă, care o aveam pe piept. Dar e drept acest lucru? O problemă la paraşută la cea de-a douăzeci şi noua coborâre a mea. Nu mi se părea drept!

Minte necontrolată. Nicio disciplină. Doi minus.

Spre norocul meu, în acest punct, timpul încetini. O secundă avea durata unui minut.

Dar de ce este atât de dificil să apuc dispozitivul de deschidere şi să mă eliberez de relicvele calotei?

Mâinile mele cântăreau chintale şi le mişcam cu încetinitorul către legăturile poverii mele, din spate. Un efort enorm!

Are vreo valoare acest efort? Nu mi se păruse niciodată că trebuie să fie atât de dificil de ajuns la acele agăţători! Cu o furie sălbatică împotriva instructorilor mei am agăţat capetele centurilor şi am tras de ele.

Încet, încet. Prea încet.

Am încetat să mă mai rotesc, dar m-am rostogolit pe spate pentru a deschide paraşuta de rezervă, dar, surprinzător, am văzut că încurcătura din nailon era încă prinsă de mine! Eram ca un foc de artificii inversat, legat de o flacără din stofă şi cădeam, un foc de artificii care fusese tras din înaltul cerului către pământ.

„Elevi, atenţie! „ar fi spus instructorul meu. „Aceasta se poate să nu vi se petreacă niciodată, dar nu uitaţi: niciodată să nu deschideţi paraşuta de rezervă sub cea principală, deoarece aceasta s-ar putea să nu se deschidă în acest caz. Va ajunge să se

încurce la rândul său printre funii şi să nu vă încetinească coborârea. Întotdeauna desfaceţi-o după ce v-aţi eliberat de cea principală!”

Dar eu o desfăcusem, dar iat-o, paraşuta principala era încurcată toată, încă prinsă în harnaşament!

Observatorul meu îmbufnat, plin de dezgust, notă în carneţelul său:

Îşi pierde raţiunea în condiţii de stress. Respins.

Am simţit cum pământul a căzut în spatele meu. Iarba ar fi rănit ceva care a căzut pe ea cu o viteză de două sute de kilometri la oră. Desigur, o modalitate rapidă de a muri. De ce nu-mi trecea prin faţa ochilor, într-o clipă, filmul întregii mele vieţi? De ce nu-mi abandonez corpul înainte de a-mi da ultima suflare, aşa cum scrie în cărţi? DESCHIDE PARAşUTA DE REZERVĂ!

Gândeşte cu întârziere. Pune întrebări inutile. Este slab, ca fiinţă umană.

Am apăsat pe buton şi, dintr-odată, paraşuta de rezervă

mi-a explodat în faţă, ieşind din rucsăcel asemeni unui şrapnel, ce a fost tras de un tun îndreptat către cer. S-a deschis pe lângă cea verticală. Iată, acum eram legat de două focuri bengale care se prăbuşeau.

Apoi o mică oprire – un bum alburiu – şi calota se deschise, se deschise complet, iar eu m-am oprit atârnând în aer, dezorientat, la aproape o sută de metri de livada de portocali, o marionetă cu pantalonii rupţi, salvată în ultimul moment de frânghiile sale.

Timpul şi-a reluat mersul normal, am trecut printre copaci, am atins pământul cu picioarele şi am căzut pe iarbă nu mort, ci fără răsuflare.

Deja cădeam cu capul în jos, gândeam, apoi m-am tras înapoi, pentru câteva secunde, salvat de o paraşută de graţie?

Moarte prin prăbuşirea un viitor alternativ pe care am reuşit pentru moment să nu o aleg şi, în timp ce ea vira îndepărtându-se de mine, eu doream să-i transmit o mulţime de salutări. Un adio trist, aproape. În acel viitor, care era acum un trecut alternativ, aş fi obţinut răspunsuri imediate referitoare la antica mea curiozitate legată de moarte.

Am supravieţuit acestei încercări. A fost trecută prin

ruperea capacului, datorită intervenţiei excepţionale a îngerului meu păzitor. Îngerul: zece. Richard: respins (a picat examenul).

Am strâns paraşuta de rezervă, am îmbrăţişat-o cu multă afecţiune şi am pus-o alături de paraşuta principală care se stricase. Apoi m-am aşezat pe pământ la umbra copacilor, am revăzut ultimele minute, am scris apoi în carneţelul meu tot ceea ce s-a petrecut, am scris ceea ce am văzut şi ceea ce am gândit, ceea ce îmi spuse răutăciosul Observator, tristul adio pe care l-am dat morţii, tot ceea ce am reuşit să-mi amintesc. Mâna nu-mi tremura scriind. Sau nu am suferit niciun şoc după coborâre sau îmi suprimam acest lucru în forţă.

Întors acasă, în acea zi, nu era nimeni cu care să-mi împărtăşesc aventura, nimeni căruia să-i fi putut pune întrebări şi care să-mi fi putut revela valori şi semnificaţii care mie îmi scăpaseră. Kathy era ieşită cu altcineva, în seara sa liberă. Fiii Brigitte-i aveau o serbare la şcoală. Jill era obosită după serviciul său.

Cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut face ar fi fost o convorbire interurbană cu Rachel, în Carolina de Sud. Ce plăcere îi face să vorbească cu mine. Şi aş fi fost binevenit, îmi spuse, dacă aş fi mers să o văd, atunci când îmi voi dori acest lucru. Nu i-am spus nimic de coborâre, de problema pe care am

avut-o cu paraşuta şi de faptul că aproape că am văzut moartea în acea livadă de portocali.

Mi-am gătit Kartoffelkuchen pentru a sărbători, în acea seară, pe baza reţetei de la bunica mea: cartofi, lapte, ou, nuci curăţate şi vanilie, pe deasupra cu glazură de ciocolată amară; am mâncat o treime din această mâncare caldă, singur.

Am început să mă gândesc din nou la coborâre şi am înţeles că nu trebuia să le povestesc lor, în nici într-un caz; nu voi povesti nimănui ceea ce se petrecuse. Nu aveam oare figura unuia care scăpase de la moarte în ultima clipă? şi ce aş fi putut să le povestesc lor? „Doamne, ce spaimă am tras!" „Să ştii că va trebui să fii mai atent". mi-ar fi spus cu toţii.

Observatorul se apropie din nou de mine şi începu să scrie. Eu îl priveam cu coada ochiului:

Se transformă. Pe zi ce trece devine mai conştient, mai detaşat. Arhitect al înfăţişărilor sufletului pereche pe care nu l-a găsit încă, construieşte ziduri, labirinturi şi fortăreţe şi crede că o va găsi dacă se va încercui cu toate acestea. Merită un zece la autoprotecţia acelei lumi pe care ar putea-o iubi şi care într-o oarecare măsură l-ar putea iubi. Este în competiţie acum… Va reuşi ea să-l găsească înainte ca el să se sinucidă?

Să mă omor? Să mă sinucid? Cred că observatorii noştri nu ne cunosc cu adevărat. Nu a fost vina mea. Frânghiile s-au încurcat. Un accident anormal, nu mi se va mai petrece vreodată.

Nu mi-am amintit însă că eu însumi fusesem cel care pregătisem acea paraşută.

O săptămână după aceea, am aterizat pentru a mă alimenta cu carburant, la o oră târzie, o zi în care totul mersese pe dos pentru avionul meu cel mare, Mustang P-51. Radioul care nu funcţiona, frâna din partea stângă era slăbită, generatorul se arsese, temperatura lichidului de răcire a atins în mod inexplicabil linia roşie şi apoi, fără niciun fel de explicaţii, a revenit la normal. Desigur o zi proastă. În mod sigur acesta era cel mai prost aparat pe care eu l-am pilotat vreodată.

Pe cea mai mare parte din avioane le iubeşti, dar cu unele nu reuşeşti să te armonizezi.

Am aterizat şi am făcut plinul, am strâns frânele şi am plecat cât mai repede posibil. Un zbor lung, iar aparatura de bord arăta că nimic nu funcţionează cum trebuie în motor, în spatele enormei elici. Nicio parte componentă a acelui aparat nu

costă mai puţin de o sută de dolari, iar părţile care scârţâiau rău de tot, erau tocmai cele care costau mii.

Am scos roţile trenului de aterizare când am văzut pista din Midland, în Texas, apoi acestea au atins pământul. Imediat, roata din stânga a explodat şi avionul s-a cutremurat înfricoşător. Într-o clipă am ieşit de pe pistă, pe câmp. Nu era timp de pierdut. Deoarece era destul de rapid pentru a zbura, am accelerat pentru a decola din nou.

Eroare. Nu mergea destul de repede pentru a decola. Avionul se ridică puţin pentru câteva clipe, dar nimic mai mult. Câmpul se desfăşura sub noi; roţile lăsaseră urme pe teren şi dintr-odată amortizorul roţii din stânga se rupse. Enorma elice muşcă din sol şi se blocă, iar motorul, urlând, se tură la maxim şi se arse în întregime.

Era o aproape un lucru familiar, timpul care începe să se scurgă cu încetinitorul. Şi iată cine se vede! Observatorul meu cu carneţelul şi creionul! Cum mai merge prietene? Nu ne-am mai văzut demult!

Pălăvrăgem cu Observatorul în timp ce avionul meu se ducea la naiba în bucăţi, în tufişurile de pelinariţă. Este vorba

despre cel mai slab pilot pe care l-am văzut vreodată.

Prăbuşirile de Mustang, le cunoşteam foarte bine, nu sunt accidente de avioane care se petrec oricând şi care se pot remedia ca invitaţiile la prânz făcute în avans. Aceste aparate sunt mari, rapide şi letale, trec prin tot ceea ce apare în faţa lor şi explodează în rafale de foc multicolore, în flăcări galbene şi portocalii ca nişte dinamite, scoţând un fum infernal, explodând în mii de bucăţi, acoperind o rază de jumătate de milă de la locul impactului. Pilotul nici măcar nu realizează ce i se petrece.

Mă îndreptam către acest impact cu o viteză de optzeci de kilometri la oră… o cabină între rezervoarele de carburant care se ridica din mijlocul acestui spaţiu gol, în deşert, o construcţie asemănătoare unei table de şah alb-portocalie care se credea în siguranţă faţă de celelalte avioane care cădeau. Şi greşea.

La o zguduitură drumul se lungea, la o alta trenul de aterizare a dispărut, jumătate din aripa dreaptă s-a desprins, tabla de şah alb-portocalie se întindea peste parbriz.

Cum de nu mi-am abandonat corpul încă? Toate cărţile spun că…

Am fost împins în faţă şi ţinut de centurile de siguranţă, în timpul izbiturii, apoi lumea s-a întunecat.

Timp de câteva secunde nu am mai văzut nimic. Doar durere.

„Era multă linişte, aici în paradis” gândeam, îndreptându-mă şi scuturându-mi capul. Nu exista nicio durere. Un calm delicat, misterios… „Ce ar putea fi, Richard, în paradis, atât de enigmatic?”

Am redeschis ochii şi am realizat că paradisul semăna cu o cabină pentru generatoare disel a Guvernului Statelor Unite, demolată, rasă la pământ de către relicva unui aeroplan enorm.

Eram lent ca şi o broască în a înţelege ceea ce se petrece.

„Un moment! Se poate că… acesta să nu fie paradisul? Nu sunt mort! Sunt aşezat în ceea ce a mai rămas din carlingă, iar avionul nu a explodat încă. Dar peste câteva secunde va face buuummmm! Iar eu sunt prins aici înăuntru… nu voi muri dintr-odată, voi muri ars de viu!”

Zece secunde mai târziu fugeam mâncând pământul, fiind deja la două sute de metri distanţă de carcasa fumegândă a ceea ce a fost o dată un splendid avion, chiar dacă nu a fost nici foarte sigur şi nici foarte economic. M-am împiedicat şi am căzut cu gura în nisip, aşa cum fac piloţii din filme, puţin înainte

ca relicva să fie spulberată. Cu faţa la pământ, mâinile înlănţuite după gât, aşteptam explozia.

Capabil de a se mişca cu o viteză remarcabilă când devine conştient de ceva.

Jumătate de minut. Nu s-a petrecut nimic. Încă o jumătate.

Am ridicat capul şi am privit.

Apoi m-am ridicat, scuturându-mi praful de pe haine. Nu se ştie din ce motiv, un refren rock-and-roll îmi trecea prin cap în acel moment. Nici nu-mi păsa. Încercam să-mi demonstrez că sunt incurabil?

„Tâmpitule! Nu s-a auzit niciodată despre un 51 care să nu sară în aer ca un butoi de praf de puşcă, şi iată aici, unica excepţie, acea relicvă, acea masă de fier contorsionată căruia eu îi fusesem pilot. Acum voi începe să fac raportul, voi umple un catastif de explicaţii… şi cine ştie peste câte ore voi putea să mă îmbarc într-un avion de pasageri care să mă poarte la vest de aici. „Refrenul continua să-mi răsune în cap.

Nu se resimte mult în urma traumei. Sânge rece de opt şi

jumătate, cât de urât este trecutul.

Plin de speranţă, fluierând acel motiv, m-am întors către carcasa Mustangului, mi-am recuperat sacul de voiaj, aparatul de ras şi le-am pus la loc sigur. Carlingă robustă, trebuie să recunosc.

Dar se înţelege! Avionul nu explodase deoarece epuizasem benzina în încercarea de a ateriza.

În acel moment Observatorul se făcu vizibil, scoţând capul şi chemând un camion de pompieri. Nu părea foarte interesat de ceea ce spusem referitor la faptul că se terminase carburantul, îşi şterse câteva picături de transpiraţie şi spuse că nu se ştie niciodată.

Mă gândeam la radio, unele din piese mai erau bune, iar fiecare din piesele din carlingă costa cel puţin greutatea ei în aur sau chiar mai mult. „Vă rog, băieţi nu aruncaţi spumă în carlingă. Radioul…”

Prea târziu. Ca o modalitate de precauţie împotriva focului au umplut cu spumă întreaga carlingă.

„Şi ce-i cu asta? „– mă gândeam dezolat „– şi ce-i cu asta?”

Am mers pe jos către terminalul aeroportului, ce se găsea

la un kilometru şi jumătate distanţă, am cumpărat un bilet pentru următorul avion ce pleca de acolo, am făcut un raport cât se poate de scurt despre accident, le-am spus celor de la la asigurări unde puteau să arunce bucăţile rămase din acel avion nenorocit.

În acel moment, scriind adresa mea pentru ei, la un birou din hangar, mi-am adus aminte şi cuvintele acelui refren muzical care-mi venise în minte după dezastru.

Sh-boom, sh-boom… şi apoi o bucată bună de ya-t-ta ya-t-ta ya-t-ta.

„De ce începusem să fredonez acel cântecel? „m-am întrebat. „După douăzeci de ani, de ce tocmai acum?”

Cântecelului nici măcar nu-i păsa de aceasta, continua să-mi răsune în cap: *Viaţa poate fi un vis/ Sh-boom/ dacă cu aş putea să te duc acolo sus în paradis/ Sh-boom…*

Acel cântec! Era fantoma Mustangului cea care-l cânta, cu efecte sonore complete.

Viaţa poate fi un vis, iubirea mea…

„Bineînţeles, viaţa este un vis, da, chiar aşa, fantomă urâtă din cauciuc! şi puţin a lipsit să nu mă conducă acolo sus în paradis, cu tine. Sh-boom, grămadă de fier vechi!”

Este oare ceva care să-mi frecă prin minte care să fie

lipsit cu totul şi cu totul de semnificaţie? Acel avion nu m-a luat în serios niciodată.

Din avionul de călători am văzut mărăcinişul în timpul decolării. Priveam de la fereastră.

Fuselajul Mustang-ului era deja într-un camion, acoperit de spumă; o maşină ridica şi aripile.

„Vrei să mă sfidezi, avionule? Ţi-a plăcut ca la fiecare zbor să-mi faci o surpriză? Vrei să te iei la întrecere cu mine, cine are mai multă voinţă?

Ai pierdut! Poţi tu să găseşti pe cineva care să-ţi uite trecutul şi să te repare de la o zi la alta până peste o sută de ani. Atunci îţi vei putea aminti această zi şi vei fi drăguţ cu ei! Îţi jur maşinărie, că eu pentru tine nu mai am rezerve”.

Mai întâi problema cu paraşuta, apoi acest dezastru aviatic. Mă gândeam acolo sus, zburând către vest, iar după puţin timp am hotărât că Cerul era cel care m-a ajutat, m-a îndrumat şi mi-a dat posibilitatea de a ieşi cu bine din întâmplări mai aventuroase decât le crezusem eu.

Oricine altcineva ar fi spus altceva. Acel dezastru nu era opera protectorilor mei, era un semn că protecţia mea era pe sfârşite.

9

Mă scăldam în bani. În toată lumea oamenii îmi citeau cartea, cumpărând şi alte cărţi scrise de mine. Banii obţinuţi în urma vânzării cărţilor soseau, prin intermediul editorului, până la mine.

„Cu avioanele am experienţă”, gândeam „dar banii mă făceau nervos. Banii pot sfârşi în flăcări?”

Frunzele de palmier se agitau în faţa ferestrei biroului său, soarele îngălbenea hârtiile de pe biroul său. „Mă voi gândi eu, Richard. Nu este nicio problemă. Voi avea eu grijă, dacă vrei să-mi dai mie această responsabilitate”. Avea o înălţime mai mică de un metru şi jumătate; părul şi barba, de culoare roşie, îi erau tunse, albite de trecerea anilor, transformând un pitic straniu într-un înţelept Moş Crăciun.

Era prietenul meu din timprile din care colaboram la revista la care el era director. Apoi, el şi-a schimbat meseria şi a devenit consultant financiar, în domeniul investiţiilor. Aveam o simpatie pentru el, de când îmi încredinţase prima mea misiune ziaristică, îi admiram simţul său liniştit în ceea ce priveşte

afacerile, din ziua din care ne-am văzut. Aveam încredere totală în el şi nimic nu era straniu din ceea ce-mi spusese în acea după-amiază când îi încredinţasem afacerile mele.

„Stan, nu ştiu cum să-ţi spun cât sunt de mulţumit…” i-am spus. „Trebuie să facem totul cât mai bine, dar nu ştiu ce să mai fac cu banii; să ţin contabilitatea, să mă ocup de taxe, nu-mi place, nu vreau să fac acest lucru. De acum înainte aceasta va intra în atribuţiile tale, domnule Director Finaciar, cu normă întreagă, eu mi-am luat de-o grijă”.

„Nici măcar nu vrei să ai o idee despre aceste lucruri, Richard?”

M-am uitat din nou la graficele operaţiunilor sale de investiţii: toate erau în creştere.

„Nu” i-am răspuns. „Bine, mă vei informa atunci când îţi voi cere acest lucru sau atunci când este vorba despre o decizie importantă. Dar o mare parte din ceea ce faci tu depăşeşte înţelegerea mea…”

„Nu trebuie să spui asta. Nu este vorba de magie, este vorba despre o simplă analiză tehnică a bursei de mărfuri. Aproape toţi dau faliment pe această piaţă deoarece nu au un capital suficient de mare pentru a face faţă pierderilor atunci când piaţa nu merge bine. Tu… adică noi, nu avem această

problemă. Să începem să investim cu atenţie, cu o mare rezervă de lichidităţi. Încetul cu încetul vom câştiga şi bani, iar cu strategiile noastre vom deveni din ce în ce mai puţin speculativi. Atunci când vom intra în ceva evident, adică într-o afacere sigură, vom mobiliza o sumă mare de bani şi vom câştiga o comoară. Şi nu vom juca mereu la creştere! Multe persoane uită acest lucru. Se poate câştiga mult şi atunci când cumperi acţiuni care scad”. Surâse, observând că eu eram deja cu gândul în altă parte.

Mi-a indicat un grafic: „Acum, ia acest grafic care prezintă creşterea compensată de preţuri la Bursa din Chicago. Vezi, aici, începutul investiţiei sigure şi aici posibilitatea de creştere. Aceasta reprezintă luna aprilie ce a trecut. În acest punct am făcut o vânzare compensată, cu o compensaţie foarte bună. Aici, însă, unde preţul scădea, am cumpărat, de asemenea, compensat. A vinde mult şi a cumpăra puţin este acelaşi lucru cu a cumpăra la un preţ mic şi a vinde cu un preţ mare. Înţelegi?”

„Cum se poate vinde… Cum se poate vinde înainte de a cumpăra? Nu trebuie mai întâi să cumperi pentru ca apoi să poţi vinde?”

„Nu”. Era calm ca un profesor universitar care dă

explicaţii. „Acestea sunt contracte la termen. Cineva se obligă să vândă în viitor la un anumit preţ, presupunând că, atunci când soseşte scadenţa, adică atunci când trebuie cu adevărat să vindem, preţul produsului, al zahărului, al porumbului, al grâului, va fi mai mare decât preţul la care, între timp, noi am cumpărat această marfă”.

„Oh”.

„După care investim din nou. Şi diversificăm investiţia. Investim peste hotare. O societate off-shore ar putea fi o idee foarte bună. Dar să începem cu Bursa de Mărfuri din Chicago, apoi să ajungem la Bursa de Mărfuri de pe Coasta de Vest. Să vedem. Dacă vei cumpăra un sediu la bursă, nu trebuie să corespundă doar unei anumite direcţii. Ca urmare se necesită diversificarea: o cotă majoritară de acţiuni într-o societate în plină ascensiune ar putea fi o direcţie justă. Voi face cercetări în această direcţie. Dar cu banii de cheltuială de care dispunem şi adoptând o strategie optimă, o alta decât cea speculativă, asupra pieţelor, va fi dificil să greşim”.

Am ieşit convins. Ce uşurare! Viitorul meu financiar nu se putea încurca ca şi acea paraşută.

Nu voi fi niciodată capabil să manevrez banii ca şi Stan. Nu am suficientă răbdare, nu sunt suficient de calculat şi nu

dispun de grafice care să să se termine la sfârşitul unei luni.

De altfel, sunt suficient de înţelept pentru a-mi cunoaşte punctele slabe, pentru a găsi un prieten de încredere şi să-i cedez lui controlul asupra banilor mei.

10

Eu şi Donna eram dezbrăcaţi pe puntea bărcii mele cu vele, într-o perioadă foarte frumoasă, în voia curenţilor marini, la treizeci de mile nord de Key West, pe coasta Floridei. „Nicio femeie din viaţa mea nu poate fi stăpână asupra mea” i-am spus cu calm, cu răbdare „şi eu nu vreau să fiu proprietarul niciuneia. Aceasta este pentru mine, foarte important. Te asigur că nu voi fi niciodată posesiv sau gelos faţă de tine”.

„O noutate frumoasă” spuse ea. Avea părul scurt, negru şi ţinea închişi ochii săi de un căprui închis în lumina soarelui. Era bronzată, avea culoarea lemnului de tek lăcuit, după anii de vară eternă de când divorţase, venită din Florida de nord. „Nu reuşesc să-i înţeleg deloc pe bărbaţi. Eu trăiesc după cum îmi place şi după cum doresc. Rămân cu ei atât timp când îmi place

şi-i părăsesc atunci când mă plictisec de ei. Nu te înspăimântă acest lucru?” şi-a ridicat bretelele de la bikini pentru a se putea bronza fără urme.

„Să mă înspăimânte? Este o bucurie pentru mine! Nici lanţuri, nici corzi, nici noduri, nicio legătură, nicio plictiseală. Un cadou făcut din inimă: Sunt aici nu pentru că am ţinut să fiu sau pentru că sunt obligat, ci doar pentru că prefer să fiu cu tine aici, mai mult decât în oricare altă parte din lume”.

Marea lovea în carenă. Chiar dacă se vedeau umbre, vela era plină de lumini strălucitoare.

„În mine vei avea prietenul cel mai sigur” i-am spus.

„Sigur?”

„Deoarece îmi iubesc libertatea, o iubesc implicit şi pe a ta. Sunt foarte sensibil. Dacă te ating atunci când nu doreşti, dacă fac ceva care nu-ţi place, tu trebuie să-mi spui doar un blând «nu». Îi dispreţuiesc pe intruşi, pe băgătorii de seamă. Imediat ce mă vei face să înţeleg că sunt indiscret, sau că te deranjez, voi pleca imediat”.

Se întoarse pe o parte, cu capul pe braţe şi am deschis ochii. „Aceasta nu-mi pare a fi o propunere în căsătorie, Richard”.

„De fapt, nici nu este”.

„Mulţumesc”.

„Primeşti multe?”

„Puţine sunt deja multe” spuse ea. „O căsătorie mi-a ajuns. În orice caz, a fost prea mult o căsătorie pentru mine. Pentru anumite persoane, viaţa conjugală este ceva care li se potriveşte, pentru mine nu”.

I-am vorbit despre căsătoria căreia tocmai îi pusesem punct, despre anii fericiţi care deveniseră duri, terni. Învăţasem aceeaşi lecţie pe care o învăţase şi ea.

Priveam marea care era la fel de plană ca o masă, sperând să văd vreo denivelare. Nu se simţea nicio adiere de vânt.

„Ce păcat Donna că nu putem să ne punem de acord asupra niciunui aspect”.

Mergeam în derivă de o oră, de când se simţise puţin vânt şi umflase velele. Când am debarcat pe ţărm eram, deja, buni prieteni, ne-am salutat şi ne-am îmbrăţişat, promiţându-ne că ne vom revedea cândva.

Ca şi cu Donna mă comportam cu oricare altă femeie din viaţa mea. Un respect maxim pentru intimitate, suveranitate, independenţă totală. Alianţe blânde împotriva singurătăţii, care se dovedeau a fi doar poveşti de dragoste raţionale, dar fără o dragoste adevărată.

Unele dintre prietenele mele nu fuseseră niciodată căsătorite, dar marea majoritate erau divorţate. Unele supravieţuiseră unor poveşti nefericite, fuseseră lovite de către bărbaţi violenţi, ameninţate, contorsionate de stress-uri puternice şi aruncate într-o nesfârşită depresie. Iubirea, pentru ele, era o tragică neînţelegere; iubirea era o vorbă goală, lipsită de orice sens din cauza loviturilor furioase ale unui soţ-stăpân sau din cauza unui amant care devenise paznic de închisoare.

Poate veniseră în urma gândurilor mele, poate că le găsisem pentru a avea un subiect asupra căruia să meditez: „Iubirea dintre un bărbat şi o femeie nu mai este un cuvânt care să exprime o realitate. Dar, Richard, ce înseamnă acest lucru?”

Nu cunoşteam răspunsul. Treceau lunile şi, pierzându-mi interesul asupra dragostei, a ceea ce este sau a ceea ce nu este, aşa pierdeam şi elanul de a-mi căuta sufletul meu pereche. În mod treptat locul său fusese luat de o idee forţă diferită, o idee atât de raţională şi impecabilă, asemănătoare cu cele pe care se bazau şi investiţiile mele economice.

Dacă femeia ideală este una care să-ţi satisfacă toate necesităţile în majoritatea timpului, iar una din necesităţile tale este nevoia de diversitate, atunci nicio persoană, de nicăieri, nu poate fi pentru tine perechea ideală.

Singurul suflet pereche este cel pe care-l poţi găsi în mai multe persoane diferite. Femeia mea ideală este în parte intuiţia şi inteligenţa acestei prietene, în parte frumuseţea tulburătoare a celeilalte, în parte gustul de aventură al alteia. Dacă niciuna din aceste femei nu este disponibilă astăzi, atunci sufletul meu geamăn se va găsi şi în alte corpuri; a fi perfectă nu înseamnă a fi intangibilă.

„Este o idee mult prea deşucheată, Richard! Nu poate să funcţioneze!” Dacă eu-l meu interior ar fi strigat astfel, i-aş fi astupat gura cu cârpe.

I-aş fi spus: „Demonstrează-mi că este o idee greşită, fă-mă să înţeleg unde nu funcţionează. Şi fă-o fără a folosi cuvintele *iubire, căsătorie, implicare*. Hai, vorbeşte, fă spume la gură. În timp ce eu voi urla mai tare decât tine şi îţi voi repeta că vreau să fiu eu cel care-şi programează viaţa aşa cum doresc eu, singur!”

Vreţi să ştiţi un lucru? Proiectul femeii ideale din mai multe femei a învins concursul cu majoritate de voturi.

Infinita disponibilitate pe care ţi-o dau banii. Avioane câte doresc. Femeia ideală, perfectă, atunci şi când voi dori eu. Aceasta este fericirea!

11

Nu se fac greşeli niciodată. Evenimentele care ni se petrec, pe cât de neplăcute par, sunt necesare, având ca scop să învăţăm ceea ce este nevoie să învăţăm; fiecare problemă care este depăşită, fiecare pas pe care-l facem sunt etape prin care trebuie să trecem pentru a ajunge în locurile în care ne-am dorit să ajungem.

Îngheţam dezbrăcat pe podea, deasupra unui tapet de culoarea scorţişoarei, reflectând asupra acestor lucruri. Aceşti trei ani care au trecut nu au fost o eroare. Am construit fiecare an cu grijă, în fiecare an am luat un milion de decizii, printre avioane şi interviuri, ziare şi bărci, călătorii şi filme, afaceri şi conferinţe, show-uri televizate şi manuscrise, conturi în bancă şi chefuri de final. Expoziţii aviatice ziua, cu avioane de capacitate redusă, discuţii şi mângâieri cu femeile noaptea, fiecare amabilă, dar niciuna *EA*.

Eram convins că *Ea* nu exista, dar cu toate acestea mă obseda. Ea era foarte sigură că Eu nu existam? Fantasma mea îi tulbura sau nu convingerile sale? Există în acest moment o

femeie, mă întrebam, care îngheaţă şi ea la rândul său pe un covor, într-o casă construită deasupra unui hangar cu cinci avioane înăuntrul său, alte trei pe pajişte şi un hidroavion pe malul râului?

Mă îndoiam. Dar putea să existe una, singură, singurică în faţa telejurnalelor şi a spectacolelor de la televiziune, solitară, chiar dacă este înconjurată de amanţi şi de bani, prieteni care deveniseră angajaţi preţioşi, agenţi, avocaţi, manageri şi contabili? Aceasta era posibil.

Covorul său putea să aibă o culoare diferită de al meu, dar în ceea ce priveşte restul… Ea ar putea fi de cealaltă parte a unei oglinzi, în faţa căreia, să găsească bărbatul său ideal în cincizeci de bărbaţi diferiţi, dar cu toate acestea să se simtă singură.

Râdeam de mine. Cât este de dur faptul că mitul unicei mari iubiri a murit!

Un motor de avion se auzi pe pajiştea alăturată. Cu siguranţă era Slim care făcea proba avionului bimotor Cessna. Cilindrul din dreapta pierdea. Cilindrii care se adaugă sunt probleme suplimentare – mi s-a spus – care se adaugă la ceea ce ar fi fost un motor bun.

Rapide şi un planor cu motor erau jos şi nu făceau decât să strângă praful pe ele, Rapide trebuia să fie reconstruit nu

peste mult timp şi era vorba despre o muncă destul de dificilă pe care trebuia să o fac pentru el. Mai bine să-l vând. Nu zbor foarte des cu el. Nu zbor foarte des cu niciunul dintre ele. Îmi sunt străine avioanele, ca orice altceva din viaţa mea. Ce încerc să învăţ? Că puţin câte puţin maşinile încep să devină stăpânele noastre?

Nu, mi-am spus, lecţia este aceasta: a primi o grămadă de bani şi a primi o sabie din cristal cu lama îndreptată spre tine. Mai bine să ai grijă să umbli cu atenţie cu ea, domnule, mânuieşte-o foarte lent, în timp ce urmăreşti să înţelegi la ce serveşte.

Cel de-al doilea motor a fost pornit. Controlul la sol trebuie să fi fost satisfăcător, iar acum Slim s-a decis să facă un zbor, pentru a face verificarea acolo sus printre nori. O rafală puternică de aer asupra motorului şi aparatul se puse în mişcare, apoi zgomotul suav al motorului dispăru în timp ce se îndepărta pe pistă.

Ce altceva am mai învăţat? Că celebritatea m-a transformat mai mult decât m-aş fi gândit. Nu crezusem, înainte, niciodată că oricine ar putea fi curios în legătură cu ceea ce gândesc eu, cu ceea ce spun eu, despre modul în care mă prezint, despre locul în care locuiesc, despre cea ce fac în timpul

meu liber şi modul în care-mi administrez banii; nu celebritatea este cea care a avut asupra mea efectul care s-a produs, adică să mă împingă către singurătate.

Oricine ajunge, în ziar sau în lumina camerelor de luat vederi, nu o face pentru că este un împiedicat, gândeam. În mod conştient sau nu, aceştia au ales ca să fie exemple pentru restul umanităţii, s-au oferit voluntari pentru a fi modele de observat şi, eventual, de urmat. Acesta are o viaţă minunată, iar acela se încurcă printre ruine. Aceştia înfruntă adversităţile sau propriul talent cu o calmă înţelepciune, un altul ţipă, un altul se aruncă de la fereastră, un altul râde.

În fiecare zi umanitatea îşi supune celebrităţile la diferite probe, iar noi privim fascinaţi, incapabili de a desprinde privirea. Incapabili, deoarece probele la care sunt supuse modelele noastre sunt aceleaşi cu cele pe care trebuie să le treacă fiecare dintre noi. Ei se iubesc, se căsătoresc, învaţă, renunţând şi luând-o de la început, merg către dezastru; ne transportă, fiind la rândul lor transportaţi, în faţa camerei de luat vederi şi a criticilor.

Unica dovadă că ei trec aceste probe, iar ceilalţi nu, este chiar celebritatea. Chiar dacă atunci noi stăm şi privim

doar. Într-o zi sau în alta ne putem găsi noi înşine în faţa reflectoarelor, iar exemplele lor sunt cele care ne ajută.

Cine a mai auzit, gândeam, de acel pilot care „bătea câmpurile" în Midwest? Cum de s-a transformat atât de repede dintr-un simplu aviator într-un gigolo?

M-am ridicat, am traversat casa goală şi am mers în bucătărie, am găsit o pungă cu fulgi de porumb care începeau să se strice, apoi m-am întors şi m-am aşezat pe fotoliu în faţa ferestrei, care-mi oferea o vedere panoramică, îndreptându-mi privirea către lac.

Eu un gigolo? Ridicol. Nu m-am transformat, în sinea mea, câtuşi de puţin.

Nu sunt eu cel despre care toţi cei frivoli spun că este Gigolo Richard?

Un avion Piper Club de la şcoala vecină de hidroavioane exersa amerizarea… după o coborâre lentă şi lungă, atinse în mod delicat suprafaţa strălucitoare a lacului Theresa, apoi un viraj şi… o nouă decolare.

Reflectorul, iată, mă învăţase să mă ascund, să construiesc ziduri. Fiecare are armurile sale de fier sau de spini, anumite părţi ale sufletului, care spun: cu mine poţi ajunge până aici, nu mult mai departe.

Pentru cei extrovertiţi, a fi recunoscuţi este un lucru obişnuit. Nu dau nicio importanţă camerelor de luat vederi; camerele de luat vederi fac parte din peisaj, iar în spatele obiectivelor se află persoane deosebite. Eu reuşesc să fiu amabil atât timp cât şi ei sunt amabili sau măcar două minute în plus.

Atât de mare era înălţimea zidurilor mele, în acea zi în Florida. Pentru cei care mă cunoscuseră deoarece mă văzuseră la televiziune, într-un talk-show sau pe coperta unei reviste sau deoarece citiseră articole despre mine în ziare, erau persoane care nu puteau şti cât le-am fost de recunoscător pentru politeţea lor, pentru respectul intimităţii mele.

Eram stupefiat faţă de primirea atâtor scrisori, eram mulţumit că într-o vastă masă de cititori se găsiseră unii care să spună că eu iubeam. Erau mulţi din aceştia, bărbaţi şi femei de rase şi de naţionalităţi diferite, reduşi la anumite tipuri de experienţă, nerăbdători de a învăţa. Eram o familie cu mult mai vastă decât mi-aş fi imaginat!

Împreună cu scrisorile delicioase, soseau şi unele foarte stranii: „Scrie despre această idee a mea”; „Ajută-mă să-mi public o carte”; „Dă-mi bani dacă nu vei arde în infern”.

Pentru cei din familia mea simţeam o caldă afecţiune, le trimiteam cărţi poştale ca răspuns. Împotriva celorlalţi mai

adăugam o altă tonă de fier la zidurile mele, lăsând punţi foarte înguste către vârf, tăiam de la început orice urmă de bun venit.

Îmi iubeam intimitatea mai mult decât mi-aş fi imaginat. Nu mă cunoscusem bine înainte sau mă transformasem? Din ce în ce mai des preferam să rămân singur în casă, pentru o zi, pentru o lună, sau pentru ani de zile. Închis în casa mea cea mare, cu noile mele avioane şi decizii importante pe care nu le luasem încă.

Întins pe podea, priveam fotografiile de pe perete. Erau fotografiile avioanelor care îmi rămăseseră în suflet. Nicio fiinţă umană, nici măcar una. Ce mi se petrecuse? Odată îmi plăceau. Îmi plăceau încă, aşa cum erau?

Am coborât scările hangarului, am împins afară biplanul de acrobaţie şi am sărit în cabină. Cu acest avion am întâlnit-o pe Kathy, gândeam.

Paraşute, centură, amestec bogat, am dat drumul la motor şi ascensiune. O frumoasă promisiune pe care nu am reuşit să mi-o păstrez: acum insistă să se căsătorească. Cum de nu le-am spus ce mult rău aduce căsătoria, cum de nu i-am demonstrat că eu sunt doar o parte din omul ideal pentru ea?

„Ochiul la elice!” am strigat, din obişnuinţă, în acel loc deşertic, apăsând pe starter.

La jumătate de minut după decolare, zburam cu capul în jos, urcând în cabraj cu 700 m/min, vântul îmi bătea în cască şi în ochelari. Îmi place. Un looping orizontal foarte lent în şaisprezece timpi, apoi din nou în sus. Cer înnorat? Gata? Pornim!

Pământul plat şi verde al Floridei; lacuri şi păduri se întindeau majestuos, imense, în dreapta mea, deveneau enorme şi ample deasupra capului meu, trecând către stânga mea.

Zbor orizontal. Apoi VAM! VAM! VAM! VAM! Pământul începu să se rotească de şaisprezece ori. Am intrat în coborâre, am apăsat pe eleronul din stânga, l-am ridicat sus pe cel din dreapta, cu vântul care urla printre tiranţii celor două aripi mici, apoi am împins înainte capota pentru a recupera cele 160 de mile pe oră, invers. Am întors capul înapoi şi am privit către pământ. Capota era toată în spate apăsând pe eleronul din stânga, biplanul se înclină, lăsându-se pe aripa dreaptă întorcându-se de două ori în jurul acesteia, un viraj dublu; capota înainte, eleronul stâng şi, iată, avionul din nou drept în aer.

Un S despicat, care m-a făcut să simt greutatea crescând la cinci G în spate, mi-a micşorat câmpul vederii până când l-a redus la o bucăţică de azur înconjurată de gri, în picaj până la

treizeci de metri înălţime până deasupra zonei mele de exerciţii şi apoi repet numărul de la început, la înălţime joasă, la altitudinea de acrobaţie aviatică.

Mintea se goleşte atunci când arborii se îndreaptă înspăimântători către parbrizul tău, iar o baltă plină de aligatori se roteşte cu 300 de grade pe secundă în jurul capului tău.

Inima continua să rămână singuratică.

12

Tăceam de un anumit număr de minute. Leslie Parrish stătea liniştită în partea sa de tablă de şah din lemn de nuc şi pin, iar eu stăteam în partea mea. Pe parcursul a noua mutări, într-o partidă foarte intensă ajunsă în faza centrală, camera a rămas mută în favoarea mişcării lejere a unui Cal sau a unei Regine. Câteva „hmm” sau „ehh” atunci când piesele dispăreau de pe tabla de şah sau se retrăgeau în glorie.

Jucătorii de şah aveau modalitatea lor de a se retrage din lume prin modul în care mişcau piesele de pe tabla de şah. Parrish nu greşea niciodată, nu se păcălea niciodată. Juca şah în

forţă, cu ochii deschişi, fiind întrutotul acolo.

Eu priveam printre degetele încrucişate şi surâdeam, de abia îmi luase un pion şi mă ameninţa, că la mişcarea următoare, să-mi mai ia un cal pe care nu puteam să-mi permit să-l pierd.

Văzusem acea faţă pentru prima dată cu mulţi ani în urmă, când ne întâlnisem într-o societate foarte selectă. Din întâmplare.

„Urcaţi?” am întrebat, pe când ea se îndrepta către ascensor.

„Da”. Am ţinut deschisă uşa ascensorului până când ea a intrat. „Ce etaj?”

„Al treilea, vă rog”. spuse. Şi eu tot către al treilea mă îndreptam.

Uşa a rămas blocată o secundă, apoi se închise sofisticat, cu un zgomot surd. Ochii de culoarea gri albăstrui îmi lansară o privire de graţie. A privit-o mai puţin de o pătrime de secundă, pentru a-i spune că plăcerea a fost a mea, de a o aştepta, apoi mi-am îndreptat civilizat privirea în altă parte.

Fir-ar să fie cu educaţia asta – gândeam. Ce faţă extraordinară! Am mai văzut-o la cinema? La televiziune? Nu îndrăzneam să o întreb.

Am urcat în linişte. Ca înălţime, ea îmi ajungea până la

umăr, părul auriu lăsat pe spate, strâns într-o beretă de culoarea scorţişoarei. Nu era îmbrăcată ca o divă: avea o cămaşă în carouri sub o geacă maro, bluejeans, cizme de piele. Dar ce faţă frumoasă!

Este aici pentru montajul unui film, gândeam. Face parte, oare, din echipa tehnică?

Ce plăcere ar fi să o cunosc. Dar este atât de departe… Nu este interesant, Richard, că este atât de infinit de departe de tine? Voi doi vă aflaţi acum la o distanţă de o palmă, dar nu există nicio modalitate de a micşora acest abis şi a vă spune „Bună!”

Dacă s-ar putea inventa o modalitate, dacă ar exista o modalitate în care străinii şi-ar putea spune că mă fascinezi şi aş dori să ştiu cine eşti. Şi, celălalt, să răspundă „Nu, mulţumesc” dacă fascinaţia nu ar fi reciprocă.

Dar această modalitate de comunicare nu fusese creată încă. Călătoria de jumătate de minut se termină fără niciun cuvânt. Uşa se deschise cu un zgomot surd.

„Mulţumesc” spuse ea. Cu un pas grăbit, se îndreptă către camera sa, deschise uşa, intră, închise uşa în urma ei şi mă lăsă singur pe coridor.

Aş fi dorit să nu fi plecat, gândeam intrând în camera

mea. Aş fi dorit ca tu să nu fi plecat.

Mutând calul puteam să micşorez presiunea ce se crease pe tabla de şah, ameninţâdu-i atacul. Ea era în avantaj, dar nu învinsese încă. Nu încă.

Am mutat piesa şi am privit-o din nou în ochi, cufundându-mă într-o frumuseţe stranie care nu era perturbată de contraatacul meu.

Un an după acea întâlnire a noastră din lift, eu eram foarte pornit împotriva unui regizor de film, din cauza unor modificări ce le adusese scenariului fără acordul meu. Aş fi ajuns în faţa tribunalului deoarece el îmi eliminase numele de pe titlul de afiş şi făcuse unele modificări neadecvate contextului, dar eu mă menţineam ferm pe poziţie în timp ce discutam aceste probleme direct cu el. Trebuia să se găsească un mediator cu care amândoi puteam vorbi.

Mediatorul a fost actriţa Leslie Parrish, femeia cu care călătorisem în lift de la parter până la etajul trei.

Furia a dispărut, în timp ce vorbeam cu ea. Ea era calmă şi raţională: i-am dat dreptate imediat.

Acum cei de la Hollywood doreau să facă un film după

ultima mea carte. Jurasem că aş fi preferat să fi dat foc acelei povestiri decât să o văd distrusă pe ecran. Dacă trebuia să se facă un film, nu era mai bine ca acesta să fie realizat de o societate de-a mea care de abia fusese constituită? Leslie era unica persoană în care aveam încredere de la Hollywood şi am zburat la Los Angeles pentru a discuta din nou cu ea.

În biroul său, pe o măsuţă laterală, era o tablă de şah.

Tablele de şah care se folosesc pentru a crea o bună impresie asupra acelei persoane se găsesc în multe birouri, mai ales datorită capriciilor unor designeri, figurine fantastice, Regine care se aseamănă cu Nebuni şi cu Pioni, piese disparate aşezate în locuri greşite. Acel joc era în regulă: Regele înalt de 8 centimetri pe o tablă de şah de 30 de centimetri lăţime, pătratele albe la dreapta jucătorului, Caii puţin în faţă.

„Avem timp pentru o partidă scurtă?” am întrebat-o eu, la sfâşitul întâlnirii. Nu eram cel mai bun jucător de şah din oraş, dar nici cel mai slab. Jucam şah de la vârsta de şapte ani şi aveam o încredere arogantă în tabla de şah.

Ea a privit ceasul. „În regulă” spuse.

Faptul că ea a câştigat partida m-a lăsat fără cuvinte. Modul în care câştigase, modul său de gândire în faţa tablei de şah, m-au fascinat imediat.

La întâlnirea următoare am jucat două partide apoi remiza. Luna următoare fondam o societate. Ea începuse prin a căuta modalitatea cea mai bună pentru a face un film cu cea mai mică probabilitate de a fi un dezastru, iar noi jucam în continuare şah: cine câştigă şase partide din unsprezece.

La un anumit punct nu mai erau alte întâlniri în program. Dar eu însumi mă aşezam la bordul avionului meu cel mai nou (Un Jet de opt tone care aparţinea de aviaţia militară, de antrenament), urcam la zece mii de metri altitudine şi din Florida zburam până în Los Angeles pentru a petrece o zi jucând şah cu Leslie.

Partidele noastre au devenit turnee, erau permise revanşele, se puteau servi lapte şi biscuiţi, pe parcursul partidelor.

„Richard, bestia" spuse ea plecându-se asupra tablei de şah. Deja avea probleme în această partidă.

„Da". i-am răspuns fericit „Sunt o bestie merituoasă".

„Dar… şah de la Cal" spuse ea „şah de la Pion şi atenţie la Regină! Nu este asta o mişcare bună?"

M-am albit. Mă aşteptasem să-mi dea şah, dar atenţie la Regină era însă o surpriză.

„Discretă, într-adevăr" am răspuns, anii de antrenament

îmi permiteau o anumită dezinvoltură. „Doamne!… Hmm… Este o mişcare cu care m-ai pus la colţ, atât este de reuşită. Dar eu mă voi retrage ca o umbră. Într-un oarecare mod, ca o umbră, Leslie Parrish, bestia se va retrage…”

Pe moment bestia a reuşit să se elibereze, dar se îndrepta către un inevitabil şah mat. Doar pentru a merita jumătate de biscuit după aceea, încercă din nou să o prindă în capcană.

Ce alchimie stranie exista între noi! Presupuneam că ea avusese aventuri cu diferiţi bărbaţi, aşa cum avusesem şi eu cu diferite femei. Niciunul dintre noi nu era curios să afle. Fiecare era extraordinar de respectuos în ceea ce priveşte viaţa privată a celuilalt.

Apoi, o dată, în mijlocul unei partide de şah, ea mă întrebă: „Este un film în această seară, la Academie, pe care trebuie neapărat să-l văd. Regizorul ar putea fi luat în consideraţie de noi. Vrei să vii cu mine?”

„Cu plăcere” i-am spus, distrat, gândindu-mă la apărarea mea împotriva ofensivei Regelui ei.

Nu mai fusesem înăuntrul teatrului din Academia de Arte şi ştiinţe Cinematografice; rămăsesem de mai multe ori încântat când trecusem prin faţa lui cu maşina. Dar acum, iată-mă înăuntru, pentru a vedea un nou film în mijlocul unei mulţimi de

star-uri ale cinematografiei. Ce straniu, îmi spuneam. Viaţa mea simplă de aviator este într-o conexiune cu interiorul Hollywood-ului datorită unei cărţi şi unei prietene, care mă bate deseori la jocul meu preferat.

După film, mergând cu maşina de-a lungul bulevardului Santa Monica, în apus, mi-a venit o inspiraţie: „Leslie, ţi-ar face plăcere…”

Liniştea era atât de provocatoare încât ea spuse: „Mi-ar face plăcere ce?”

„Leslie, ţi-ar face plăcere o îngheţată cu frişcă?”

Reluă: „O, ce?”

„O îngheţată cu frişcă. Îngheţată cu ciocolată caldă. Apoi o partidă de şah?”

„Ce gânduri depravate!” spuse ea. „Spuma, vreau să spun. Nu ai observat că trăiesc cu iaurt degresat, verdeţuri şi rareori îmi permit un biscuit atunci când joc şah?”

„Bineînţeles că am observat. Iată de ce cred că ai nevoie de o îngheţată bună sau de ceva de acest gen. De cât timp nu-ţi mai permiţi astfel de lucruri? Spune-mi adevărul. Dacă este de o săptămână trebuie să-mi spui că este de o săptămână”.

„De o săptămână? De un an! Arăt eu ca una care mănâncă îngheţate? Priveşte-mă!”

Pentru prima dată am privit-o. M-am aşezat mai bine în scaun şi am clipit din ochi, descoperind ceea ce un bărbat vede mai târziu decât simte, adică faptul că alături de mine era o femeie foarte atrăgătoare, că gândirea care construise acea faţă specială construise şi un corp care i pe măsură.

În lunile în care o cunoscusem, ea fusese un fascinant spirit acorporal, o minte care o sfida pe a mea, un dicţionar de cinematografie, muzică clasică, politică, balet.

„Ei bine? Ai spune că mă hrănesc cu îngheţate?”

„Magnific! Adică nu. Nu e, cu adevărat, un corp de îngheţată şi mâncăruri călduţe. Te asigur…” Mă înroşisem. Ce ridicol, pentru un om matur… Richard, schimbă imediat subiectul!

„O îngheţată mică cu frişcă „am spus în grabă „nu ţi-ar produce nicio problemă şi te-ar face fericită. Dacă reuşeşti să te strecori prin acest trafic, am putea pune mâna pe nişte îngheţată, chiar acum…”

Ea mă privi, surâse pentru a mă asigura că prietenia noastră nu risca nimic. Ştia că eu îi observasem corpul încă de prima dată, dar nu-i păsa. Dar pentru prietenii săi era important, iar aceasta putea să-i creeze probleme.

Fără discuţii, fără a-i spune un cuvânt, mi-am şters din

minte ideea corpului său. Pentru a mă îndrăgosti, aveam femeia ideală; în ceea ce o priveşte pe Leslie Parrish, trebuia să rămână ceea ce era pentru mine: o prietenă şi o parteneră de afaceri.

13

„Nu este sfârşitul lumii". spuse Stan, liniştit, înainte ca eu să mă fi aşezat în faţa biroului. „Este ceea ce putem numi o mică schimbare. Bursa de Mărfuri a Coastei de Vest a căzut ieri. Au prezentat în instanţă falimentul. Ai pierdut ceva bani".

Managerul meu de finanţe dramatiza puţin, iată de ce, conform cuvintelor sale, pierderile nu mi se păreau grave. „Cât de puţin am pierdut, Stan?"

„Aproximativ şase sute de mii de dolari", răspunse el „cincisute nouăzeci de mii şi ceva".

„Pierduţi?"

„O, într-o zi vei recupera câţiva cenţi pentru fiecare dolar, de la tribunalul care a declarat falimentul" spuse el. „Dar eu i-aş considera pierduţi".

Înghiţi în sec. „Cel puţin bine că am diversificat investiţiile. Cum merg lucrurile la Bursa de Mărfuri din

Chicago?”

„Şi acolo ai avut nişte pierderi. Pentru moment nu sunt sigur. Ai suferit cea mai lungă serie de pierderi din câte am înregistrat eu. Nu poate continua astfel, dar pentru moment nu merge în modul cel mai minunat din lume. Ai pierdut cam optsute de mii de dolari peste ceea ce ai avut”.

Vorbea despre o sumă mai mare decât cea de care dispuneam. Cum putusem pierde mai mult decât avusem? Pe hârtie, erau lucruri sigure. Era o pierdere pe hârtie. Oamenii nu pot pierde mai mult decât au!

Dacă aş fi reuşit să învăţ ceva despre bani, poate mi-ar fi fost mai uşor să urmăresc acest aspect. Dar ar trebui să studiez luni de zile, dar a şti să ai grijă de bani nu este ca şi cum ai zbura, este un lucru plictisitor, sufocant, monoton; iar figurile din acest domeniu nu sunt uşor de urmărit.

„Nu este atât de urât pe cât pare „spuse el. „O pierdere de un milion de dolari reduce la zero taxele; tu ai pierdut mai mult de un milion, deci nu trebuie să plăteşti niciun ban pentru impozitul pe proprietate în acest an. Dacă aş fi putut alege, aş fi ales să nu fi pierdut o sumă atât de mare”.

Nu eram nervos, nici disperat, era ca şi cum aş fi trăit o farsă. Probabil că dacă m-aş fi întors, aş fi văzut camerele şi

publicul din sală, chiar şi peretele din biroul lui Stan.

Un scriitor necunoscut câştigă milioane, dar îi pierde de la o zi la alta. Nu este un clişeu cunoscut? Aceasta este viaţa mea cu adevărat? În timp ce Stan îmi prezenta catastrofele financiare, eu divagam.

Oamenii care au proprietăţi în valoare de un milion de dolari, au fost trataţi într-un mod diferit de ceilalţi. Eu, însă, am rămas mereu acelaşi. Sunt un pilot de avioane, un acrobat al cerurilor, unul care face curse cu oamenii pe bani, plecând de pe câmpuri cu fân. Sunt scriitor cât mai rar posibil, doar când sunt constrâns de o idee prea frumoasă pentru a nu o lăsa să moară nescrisă… Ce face unul ca mine cu un cont în bancă care depăşeşte o sută de dolari, ceea ce se poate întâmpla oricui, să piardă totul o dată în final?

„Îţi pot spune, pentru că eşti aici”, continuă Stan, liniştit „că investiţia făcută de tine prin Tamara… îţi aminteşti? Acea investiţie externă, garantată de guvern, pentru dezvoltare? Ei bine, clientul său a dispărut cu banii? Erau doar cincizeci de mii de dolari, dar este mai bine ca tu să ştii asta”.

Nu putea crede. „Era prietenul tău, Stan. Tu aveai încredere în el. Şi a dispărut?”

„Fără a lăsa nicio adresă precum ţi-am spus”. Mă privi în

faţă. „Tu ai încredere în Tamara?”

O, Doamne. Nu încă o dată acest clişeu! O femeie frumoasă cere unui bogătaş o alocaţie de cincizeci de mii de dolari?

„Vrei să spui, Stan, că Tamara a fost de acord?”

„Se poate. Mi se pare că acesta este scrisul său, pe spatele ceculuі. Nume diferit, acelaşi scris”.

„Nu vorbeşti serios”.

El deschise o casetă, de unde extrase un plic, îmi arătă un cec anulat. *SeaKay Limited*, era preluat de *Wendy Smythe*. Majuscule înalte, zvelte, o curbură graţioasă la y. Dacă aş fi văzut acele caractere pe un plic, aş fi jurat că este o scrisoare de la Tamara.

„Ar putea fi scrisul oricui” i-am spus restituindu-i cecul.

Stan nu mai spuse un cuvânt. Era convins că banii îi luase acea femeie. Dar Tamara era afacerea mea; nu ar fi existat întrebări decât în urma denunţului meu. Eu însă nu aş fi denunţat-o niciodată, dar nici nu aş mai fi schimbat niciun cuvânt cu ea. Şi nici nu aş mai fi avut încredere în ea.

„Ţi-au mai rămas bani” spuse Stan. „Şi apoi, se înţelege, vor fi noi câştiguri în fiecare lună. După o lungă serie de pierderi, soarta trebuie să se schimbe pe piaţă. Acum, ai putea

face speculaţii valutare, cu fondurile ce ţi-au mai rămas. Am presentimentul că dolarul va scădea, faţă de marca germană, nu peste mult timp, deci ai putea să-ţi recuperezi pierderile, de azi pe mâine".

„Eu nu mă pricep" i-am spus. „Procedează cum crezi că este mai bine".

Cu toate semnalele de pericol care pâlpâiau şi cu toate soneriile de alarmă care sunau, imperiul meu ar fi putut fi o centrală electro-nucleară la trei minute de catastrofă.

M-am ridicat şi mi-am luat geaca de vânt de pe spatele canapelei.

„Într-o zi ne vom aduce aminte despre aceasta ca despre căderea noastră cea mai mare" i-am spus. „De acum înainte lucrurile pot să meargă mai bine, nu-i aşa?"

Ca şi cum nu m-ar fi auzit, el spuse: „E un alt lucru pe care doresc să ţi-l spun şi nu este uşor. Cunoşti acel dicton: *Puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut*? Ei bine este chiar aşa. Cred că poate fi adevărat şi pentru mine".

Nu înţelegeam ce dorea să spună, dar îmi era frică să-l întreb. Stan corupt? Nu era posibil. Îl admiram de ani de zile, nu puteam să am dubii asupra onestităţii sale. Avea, bineînţeles, de gând să spună că, din când în când, la înregistrarea unor anumite

cheltuieli exagerase. Apoi corectase această eroare, dar se simţea la fel de vinovat, trebuind să-mi spună despre aceasta. Era clar că, dacă mi-o spunea acum, nu mai intenţiona să mai comită greşeli şi în viitor.

„Stai liniştit, Stan. Ceea ce contează este cum ne vom descurca de acum înainte”.

„De acord” răspunse el.

Mi-am şters acel incident din minte. Banii care rămâneau vor fi bine investiţi de Stan şi de persoane bine cunoscute de el şi în care avea încredere, persoane pe care le plăteam cu bani grei pentru serviciile pe care le făceau. Aceste persoane, omiseseră oare a grăbi toate aceste aspecte complicate ale banilor? Bineînţeles că nu, mai ales că acum multe lucruri nu mergeau cum trebuie. Oricine poate avea probleme, dar administratorii mei sunt inteligenţi şi vor găsi soluţii, foarte repede.

14

„Avionul Unu Cinci Cinci X” am spus, apăsând pe

butonul microfonului „intenţionează să coboare de la cota de zbor trei cinci zero la doi şapte zero şi cere confirmarea”.

Am privit în jos, pe deasupra măştii mele de oxigen, către deşertul din California Meridională care se afla la o distanţă de unsprezece mii de metri, controlând cerul senin cu un tonou foarte lent şi foarte lung.

Din punct de vedere tehnic, zburam către vest pentru a ţine un discurs de o zi la o universitate din Los Angeles. Eram rugat, însă, să fiu acolo cu câteva zile înainte.

„Recepţionat, Cinci Cinci X” îmi răspunse Turnul de Control din Los Angeles. „Cale liberă pentru doi cinci zero şi mai jos peste puţin timp”.

A coborî cu 400 mile pe oră nu era suficient de repede. Trebuia să aterizez cât mai repede şi să o văd pe Leslie cât mai curând posibil.

Am răspuns „Recepţionat” şi am coborât la o altitudine mai mică.

„Avionul Cinci Cinci X este la capătul plafonului de zbor unu opt zero” am răspuns „şi încheie faza de coborâre”.

„Recepţionat, Cinci X, sunteţi şters de pe zero cinci. Treceţi pe porţiunea de zbor la vedere. La revedere şi o zi bună”.

Aveam încă urmele de la masca de oxigen pe faţă când am bătut la uşa casei sale, de la căpătul lui Beverly Hills. O orchestră simfonică se auzea cântând din casă; poarta grea era nemişcată. Am sunat şi muzica s-a oprit. Dar iat-o pe ea, aici, cu ochii de un albastru însorit, spunându-mi „Bună". Niciun contact fizic, nici măcar o strângere de mână, dar niciunul dintre noi nu considerau aceasta ca fiind un lucru straniu.

„Am o surpriză pentru tine" spuse ea, surâzând în sinea ei.

„Urăsc surprizele, Leslie. Scuză-mă dacă nu ţi-am mai spus până acum, dar eu urăsc cu desăvârşire surprizele, dispreţuiesc cadourile. Tot ceea ce-mi doresc îmi cumpăr singur. Dacă nu am un lucru aceasta înseamnă că acesta nu-mi serveşte. Cred că nu este nicio problemă să-l duci înapoi de unde l-ai cumpărat?"

Ea intră în bucătărie, cu părul care parcă transmitea raze de lumină de pe spatele şi de pe umerii săi. M-am împiedicat de pisica sa bătrână, care era convinsă că era ora sa de cină. „Nu încă" îi şopti ea. „Nu este gata mâncarea pentru blăniţa mea".

„Mă uimeşte că tu nu ţi-ai cumpărat încă o pisică" îmi spuse apoi, întorcându-se şi uitându-se la mine peste umăr, cu

un surâs larg pentru a-mi spune că nu i-am rănit sentimentele. „Sigur că ar fi trebuit să ai una până acum, dar dacă nu-ţi face plăcere o alungăm. Uită-te aici”.

Cadoul era neaşteptat. Era o cutie mare de ciocolată, cumpărată de la un magazin mare, un magazin faimos, în interiorul căreia era pictat un purcel.

„Leslie, dacă aş fi văzut-o aş fi cumpărat-o! Este grozavă! Ce este acest lucru atât de… graţios?”

„Ştiam că-ţi va plăcea. Este ceva foarte bun. Iată, ai aici şi lingura adecvată”. Mi-a pus în mână o lingură din oţel de 80 de cenţi, cu efigia unui porcuşor anonim incizată pe mâner. „Şi dacă priveşti în frigider…”

Am deschis uşa grea, iar înăuntrul frigiderului era un borcan mare de 8 litri plin cu îngheţată şi o cutie de un kilogram cu eticheta *Ciocolată ce se toarnă caldă pe îngheţată*, ambele cu panglică roşie şi cu fundiţă. Un curent de aer îngheţat venea din frigider, de deasupra îngheţatei.

„Leslie!”

„Da, Purceluşule?”

„Tu… eu… gândeşte-te…”

Ea râse, mai mult pentru sine, din cauza capriciilor pe care le făcuse să iasă la iveală, cât şi despre zgomotele pe care le

producea mintea mea atunci când rotiţele sale se învârteau pe gheaţă, pe îngheţată.

Nu era un cadou obişnuit, iar acest fapt m-a uimit prin imprevizibilitatea ei, faptul că ea, care se hrănea cu iaurt degresat şi salată de legume, cumpărase asemenea dulciuri extravagante, umplându-şi frigiderul cu ele, doar pentru a mă vedea pe mine bolborosind uimit cuvinte incoerente în faţa frigiderului.

Am scos îngheţata din frigider, am pus-o pe masa din bucătărie şi am ridicat capacul. Plină ochi. Îngheţată cu bucăţi de ciocolată. „Sper că ai o lingură şi pentru tine” i-am spus cu un ton sever, scufundându-mi lingura enormă în zăpada cremoasă. „Ai făcut un act incalificabil, dar acum l-ai făcut şi nu ne mai rămâne decât să ştergem urmele de pe corpul delict. Vino! Mănâncă!”

A luat o linguriţă dintr-un sertar. „Nu vrei şi frişcă deasupra? Nu-ţi place mai mult combinată?”

„Simt că înnebunesc. Dar cred că după ziua de astăzi, nici tu şi nici eu, nu cred că vom mai dori să vedem îngheţata cu ciocolată caldă deasupra, pentru tot restul vieţii noastre”.

Nimeni nu face altceva decât ceea ce îl caracterizează, gândeam, vărsând lingura într-un castron pentru a lăsa

conţinutul să se încălzească. Se poate ca o caracteristică a ei să fie imprevizibilitatea? Ce prostie din partea mea să încep să mă gândesc că o cunosc deja!

M-am întors, dar ea stătea şi mă observa, cu lingura în mână, surâzând. „Ştii într-adevăr să mergi pe apă? Aşa cum te plimbai în carte cu Donald Shimoda?”

„Bineînţeles. Şi tu poţi face asta. Nu am făcut asta niciodată singur, în această dimensiune spaţio-temporală. În această concepţie actuală a mea despre spaţiu şi timp. Vezi, deja se complică lucrurile. Dar lucrez asupra acestor aspecte”.

Am luat din recipient un calup de jumătate de livră. „Ai ieşit vreodată, în mod conştient, din corpul tău?”

Nu a clipit la această întrebare a mea, nici nu mi-a cerut explicaţii.

„De două ori. O dată în Mexic. O altă dată în Valea Morţii, pe vârful unui pisc, noaptea, sub cerul înstelat. M-am întors înapoi privind cum cad dintre stele…” Ochii i se umplură de lacrimi dintr-odată.

I-am spus calm: „Îţi aminteşti, când erai printre stele, ce uşor era, cât era de natural, de simplu, de real, ca şi cum te-ai întoarce acasă, a fi liberă de corpul tău?”

„Da”.

„A te plimba deasupra apelor este la fel. Este o putere care este în noi… este un supraprodus al unei puteri care este a noastră. Uşor, natural. Trebuie să facem un efort pentru a nu putea utiliza acea putere, altfel limitările vieţii terestre ar deveni toate superflue, iar noi nu ne-am învăţa lecţiile**. Problema este că devenim atât de maeştri în a ne impune nouă înşine să nu folosim adevăratele noastre puteri încât, după o perioadă de timp, credem că nu suntem în stare**. Acolo, împreună cu Shimoda, nu se mai puneau întrebări. Când el a dispărut, am încetat să le mai folosesc. Ajunge doar un mic exerciţiu de a merge ici şi colo, cred".

„La fel ca şi cu îngheţata cu frişcă".

Am privit-o brusc. Mă lua peste picior?

Ciocolata începea să fiarbă în ibric. „Nu. Îngheţata nu merge mult mai departe în a ne aminti despre realităţile spirituale de bază. Îngheţata este aici! Vrei puţină îngheţată cu frişcă?"

„Doar puţin, puţin" spuse ea.

Când ne-am terminat desertul, eram în întârziere şi a trebuit să stăm la coada din faţa cinematografului. Sufla vântul dinspre mare, noaptea era răcoroasă şi pentru că nu voiam ca ea să răcească mi-am pus un braţ pe spatele ei. „Mulţumesc" spuse

ea. „Nu credeam că vom rămâne atâta timp afară, în aer liber. Ţi-e frig şi ţie?”

„Nu, nu mi-e frig deloc”.

Vorbeam despre filmul pe care tocmai voiam să-l vedem; mai mult vorbea ea, iar eu o ascultam; ce trebuia să faci, când îţi dădeai seama că se cheltuie aiurea banii pentru un film, când însă se necesita să se facă acest lucru. Nu suporta ca banii să se cheltuie fără un scop precis. De aici am trecut la discuţia altor lucruri.

„Ce efect îl are asupra ta faptul că eşti actriţă, Leslie? Nu am ştiut niciodată asta şi m-am întrebat demult”.

„Ah, Maria Starul de Cinema *(Mary Moviestar)*” spuse ea, râzând de ea însăşi. „Te interesează cu adevărat?”

„Da. Este un mister pentru mine, viaţa unei artiste”.

„Depinde. Uneori este magnifică, într-un cuplu adevărat, cu oameni de treabă care vor să realizeze ceva de valoare. Ceea ce este rar. Restul este doar muncă. O mare parte din ea nu reprezintă o contribuţie majoră la dezvoltarea rasei umane, mă tem”. Mă privi întrebător: „Nu ştii cum este? N-ai mai fost pe scenă?”

„Doar în exterior. Niciodată într-un loc unde se fac repetiţii”.

„Data viitoare, când va fi posibil, te invit să vezi, dacă doreşti”.

„Cu plăcere. Mulţumesc”.

Câte aveam de învăţat de la ea, mă gândeam. Ce a învăţat ea de la celebritate… s-a schimbat, a fost ofensată, lezată, obligată să înalţe ziduri în jurul ei? Ea avea un mod de a fi optimist, pozitiv, încrezător faţă de viaţă; avea ceva magnetic, era delicios de atrăgătoare. Ea urcase pe vârfurile munţilor pe care eu doar le privisem de la depărtare; a văzut luminile, cunoaşte secrete pe care eu încă nu le-am descoperit.

„Dar nu mi-ai răspuns” i-am spus. „În afară de film… cum este viaţa ta, ce efect are asupra ta faptul că eşti Mary Moviestar, *Vedeta*?”

M-a privit, s-a gândit un moment, apoi spuse încrezătoare:

„Este excitant, la început. Te gândeşti că eşti diferită, aici şi acolo, că ai ceva special de oferit, iar acest lucru poate fi adevărat. Apoi îţi aduci aminte că eşti aceeaşi care ai fost dintotdeauna; singura schimbare este faptul că acum fotografia ta este peste tot şi se scriu peste tot articole despre tine, pentru a povesti cine eşti tu şi se face referire la ceea ce ai spus, unde vei merge, iar oamenii se opresc pentru a te privi. De fapt eşti o

celebritate. Mai exact eşti o curiozitate. Şi atunci îţi spui în sinea ta: *Nu merit toată această atenţie!*”

Reflectează cu atenţie: „Nu eşti tu cea care contează când oamenii te transformă într-o celebritate. Este cu totul altceva. Este ceea ce reprezinţi tu pentru ei”.

Simţim o mică excitaţie atunci când o discuţie devine preţioasă pentru noi, simţul noilor puteri care cresc rapid. Ascultă bine, Richard, ea are dreptate!

„Alţii cred că ştiu ceea ce eşti tu: fascinaţie, sexualitate, putere, bani, iubire. Poate fi doar visul unui impresar care nu are de-a face nimic cu tine, poate este chiar şi ceva care nu-ţi place, dar asta este ceea ce ei gândesc că tu eşti. Oamenii te urmăresc pretutindeni, cred că vor obţine lucrurile pe care tu le reprezinţi doar dacă te ating. Este înspăimântător şi atunci tu îţi construieşti ziduri în jurul tău, în mod special pereţi de sticlă, în timp ce urmăreşti să gândeşti, urmăreşti să-ţi reiei răsuflarea. Tu ştii cine eşti, în interiorul tău, dar oamenii din afara ta văd ceva diferit. Poţi alege să devii o imagine, să renunţi la ceea ce eşti tu cu adevărat, sau să urmăreşti să fii ceea ce eşti şi să te simţi falsă atunci când te mulezi peste acea imagine.

Sau să părăseşti totul. Dacă a fi divă este atât de extraordinar, atunci de ce mai există atâţia beţivi, toxicomani,

atâtea divorţuri şi atâtea sinucideri, în Oraşul Celebrităţilor?” M-a privit, în mod sincer, fără nicio mască care să o protejeze. „Am decis că toate acestea nu au nicio valoare. M-am detaşat aproape de tot”.

Mi-a venit să o iau în braţe, pentru cât de sinceră a fost cu mine.

„Tu eşti un scriitor faimos” spuse ea. „Ţie îţi creează aceeaşi senzaţie aceste lucruri? Ceea ce-ţi spun are un sens pentru tine?”

„Bineînţeles că are mai multe sensuri. Sunt atâtea lucruri pe care am nevoie să le cunosc, în această direcţie. Ţi s-a petrecut şi ţie ca în ziare să ţi se atribuie cuvinte pe care să nu le fi spus vreodată?”

Ea râse. „Lucruri pe care nu le-ai spus vreodată, pe care nici măcar nu le-ai gândit, lucruri în care tu nu crezi, lucruri pe care nu le-ai face niciodată. Se publică un studiu despre tine, cu fraze între virgule, totul fiind inventat, fiecare cuvânt. Fantezie. Nici măcar nu l-ai mai văzut pe acel ziarist… nici nu ai vorbit la telefon cu el… şi iată tipărit negru pe alb. Îţi doreşti ca tot ceea ce a fost scris în anumite ziare să nu fie crezut de cititori”.

„Eu sunt un începător, dar am o teorie despre asta”.

„Care este acea teorie?”

I-am spus că persoanele celebre sunt exemple, modele; că oamenii ne privesc în timp ce viaţa ne supune la tot felul de probe. Prezentarea mea nu reuşi să fie la fel de clară ca şi a ei.

Ea îşi dădu capul pe spate pentru a mă privi şi surâse. Când soarele era la asfinţit, am observat, ochii săi îşi schimbau culoarea, aveau culoarea mării sub clar de lună.

„Această teorie a exemplelor este o teorie strălucită" continuă ea. „Dar oricine poate fi un exemplu, nu crezi? Nu este oare fiecare o imagine vie a ceea ce gândeşte, a tuturor deciziilor pe care le-a luat până acum?"

„Adevărat. Aceste lucruri nu le cunoaşte oricine; pentru mine nu contează faptul că nu i-am întâlnit, că am citit despre ei în ziare sau că i-am văzut la televiziune. Era o emisiune la televiziune, cu mult timp în urmă, despre un om de ştiinţă care făcea studii asupra a ceea ce trebuia să se petreacă pentru ca o vioară să sune aşa cum suna. Ce nevoie are lumea de aceste lucruri, mă întrebam? Milioanele de oameni care mor de foame nu au nevoie de cercetări ştiinţifice asupra viorii".

„**Apoi am meditat mai mult. Lumea are nevoie de modele, de persoane care trăiesc vieţi interesante, care învaţă lucruri interesante, care schimbă muzica timpului nostru**. Ce pot face cu vieţile lor cei care nu sunt victimele

sărăciei, ale crimei, ale războiului? Este necesar să cunoască oameni care au opţiuni pe care le poate face oricine pentru a se transforma cu adevărat în fiinţe umane. Altfel, putem dispune de toată mâncarea din lume şi ce facem cu aceasta? Modelele? Noi le iubim! Nu ţi se pare?"

„Să spunem" spuse ea. „Dar nu-mi place cuvântul model".

„De ce nu?" am ripostat eu şi i-am servit încă o întrebare pe tavă. „Tu ai fost manechin?"

„La New York". spuse ea, ca şi cum ar fi fost un secret ruşinos.

„Şi ce este rău în asta? Un manechin este un exemplu public de frumuseţe specială!"

„Iată ce nu este în regulă: este dificil de trăit la înălţimea acestei imagini şi Mary Moviestar se înspăimântă".

„De ce? De ce îi este frică?"

„Mary devine actriţă deoarece cineaştii o găsesc graţioasă, iar ea se teme că lumea îşi va da seama că ea nu este chiar atât de frumoasă. A fi manechin este destul de dificil. Atunci când numeşti o fiinţă *exemplu de frumuseţe publică,* fii sigur că aceasta aduce lucrurile cele mai neplăcute pentru ea".

„Dar, Leslie, tu eşti frumoasă!" şi m-am înroşit. „Vreau

să spun că este în afara oricărui dubiu că tu eşti… că tu eşti… foarte plăcută…”

„Mulţumesc, dar nu are nicio importanţă ceea ce spui tu. Orice ai spune tu Mary va gândi că frumuseţea este o imagine pe care un oarecare a creat-o pentru ea. Iar ea este prizoniera acelei imagini. Chiar şi atunci când merge la prăvălie, ea trebuie să meargă machiată frumos şi îmbrăcată bine. Altfel, acel oarecare o va recunoaşte şi va spune prietenilor lui: „Ar trebui să o vezi în realitate! Nu este nici pe jumătate din cât este atunci când apare pe ecran!”. Şi astfel Mary deziluzionează oamenii”. Surâse din nou, puţin trist. „Fiecare actriţă din Hollywood, fiecare femeie pe care o cunosc şi care pretinde că este frumoasă, se preface, deoarece îi este teamă că lumea va descoperi, mai devreme sau mai târziu, adevărul în ceea ce o priveşte. Şi eu sunt la fel”.

Am dat din cap: „Eşti zăpăcită. Eşti complet zăpăcită”.

„Lumea este nebună atunci când este vorba despre frumuseţe”.

„Eu te consider foarte frumoasă”.

„Eu te consider foarte nebun”.

Râdeam, dar ea nu glumea.

„Este adevărat” am întrebat-o „că femeile frumoase au o

viaţă tragică?” Aceasta era concluzia la care ajunsesem în legătură cu Femeia mea Perfectă, cea cu corpuri multiple. Poate nu chiar tragică, dar în mod sigur dificilă. Nu de invidiat, ci dureroasă.

Ea reflectă asupra întrebării. „Dacă ele se gândesc că frumuseţea este doar a lor”, spuse mai târziu „se feresc de o viaţă goală, fără sens. Când totul depinde de aspectul exterior, te pierzi privind în oglinzi, dispari şi nu te mai regăseşti pe tine însuţi”.

„Tu pari că te-ai găsit pe tine însuţi”.

„Orice am descoperit nu am descoperit datorită faptului că sunt frumoasă”.

„Povesteşte”.

A început să-mi povestească, iar eu am stat să ascult, la început uimit, apoi dezorientat. Leslie descoperită de ea nu exista pe ecran, ci în mişcarea pentru pace, în comitetul ce fusese fondat direct de către ea. Adevărata Leslie Parrish ţinea discursuri, combătea campaniile politice, se ridica împotriva guvernelor, organizând mişcări din ce în ce mai vaste, colectând din ce în ce mai multe fonduri.

Contribuise la alegerea deputaţilor, a senatotrilor şi a noului primar al oraşului Los Angeles. A fost delegată în

convenţiile prezidenţiale.

A fost printre membrii fondatori a postului de televiziune KVST-TV, un post de televiziune din Los Angeles care se lupta pentru drepturile minorităţilor oprimate şi nedorite, fiind aleasă preşedinte când postul respectiv se aflase într-un moment foarte dificil, plin de datorii, cu creditori care nu aveau răbdare nici măcar o zi. Ea plătea facturile de reţea, uneori, cu banii pe care îi câştigase în cinematografie şi astfel postul a putut supravieţui, începând chiar să prospere. Oamenii priveau, ziarele vorbeau, în toată ţara se vorbea despre acel experiment nobil. Odată cu succesul a apărut şi lupta pentru putere. A fost acuzată că era o rasistă bogată, fiind concediată. Postul KVST a încetat transmisiile, în ziua în care ea a plecat de acolo şi nu le-a mai reluat niciodată. Şi astăzi, mi se confesă, nu reuşea să privească ecranul gol de pe Canalul 68, fără o strângere de inimă.

Mary Moviestar a plătit pentru călătoria făcută de Leslie Parrish. Pasionată de îndreptarea greşelilor, a erorilor, se dedicase în întregime schimbării lumii. Leslie se ridicase singură, în întruniri nocturne importante, ce avuseseră loc în cartiere din oraş pe care eu nu aş fi avut curajul să le vizitez nici în plină zi. Participase la marşuri în favoarea muncitorilor agricoli, defilând pentru ei, protestând pentru ei. Se aruncase,

ea, cea non violentă, în unele din cele mai violente bătălii ale Americii moderne.

Cu toate acestea, refuza să apară nud în filme. „Mai bine mă prezint nudă în faţa prietenilor mei în studioul meu, duminică după-amiază. De ce trebuie să apar nud alături de nişte străini pe ecran? Pentru mine, a face un lucru atât de lipsit de naturaleţe, echivalează cu prostituţia”.

Când fiecare rol din film începuse să necesite scene nud, ea a părăsit cinematografia şi a trecut la televiziune. Eu ascultam toate acestea ca şi cum aş fi ascultat povestea unei căprioare care poposise sub un brad, dar fusese crescută printre furtunile de foc ale infernului.

„Odată am participat la un marş, la Torrance; un marş pentru pace” spuse ea. „Programul era stabilit, se obţinuse permisul. Cu câteva zile înainte de data fixată, am fost avertizaţi că extremiştii de dreapta ar fi urmat să-l împuşte pe unul din liderii noştri, dacă marşul ar fi trecut printr-un anumit loc. Era prea târziu pentru a schimba traseul…”

„Nu este nicidată prea târziu pentru a schimba ceva!” am spus eu. „Nu o faci şi gata”.

„Oamenii deja veniseră în număr mare. Nu fusese un timp de preaviz suficient de mare. Nu puteam nici măcar să ajungem

cu toţii în ultimul minut. Dacă s-ar fi prezentat doar câţiva în faţa extremiştilor, ar fi fost un măcel, nu-i aşa? Atunci am convocat ziarele şi televiziunile, şi le-am spus: veniţi să vedeţi cum vom muri ucişi la Torrance! şi am pornit marşul. L-am luat de braţ pe cel ce fusese ameninţat că va fi ucis, l-am înconjurat şi am început marşul. Ar fi trebuit să ne împuşte pe toţi până să-l nimerească pe el".

„Tu… şi au tras?"

„A ucide în faţa camerelor de luat vederi nu intra în proiectul lor, presupun". Suspină, continuând. „A fost o perioadă îndepărtată şi urâtă, aşa-i?"

Nu ştiam ce să spun. În acel moment eram la coadă în faţa unui cinematograf, înconjuram cu braţul talia unei persoane atât de rare: o fiinţă umană pe care o admiram în totalitate.

Eu, cel care s-a retras mereu, eram acum anihilat de contrastul dintre noi doi. Dacă alţii doreau să lupte şi să moară în război sau să protesteze împotriva războiului, eu decisesem că este problema lor, că ei sunt liberi să aleagă. Unica lume care m-a interesat pe mine a fost lumea individuală, acea lume pe care fiecare dintre noi o creează şi o face aşa cum doreşte el. Mai degrabă aş fi încercat să schimb istoria decât să intru în politică, care încearcă să-i convingă pe alţii să scrie scrie

scrisori, să voteze sau să facă marşuri pentru a întreprinde ceva ce nu ar dori să facă.

E atât de diferită de mine… Atunci de ce acest respect plin de frică faţă de ea?

„Te gândeşti la ceva foarte important” îmi spuse ea, cu o curiozitate evidentă.

„Da. Exact. Tu ai perfectă dreptate”. O cunoşteam atât de bine în acel moment şi îmi era atât de dragă, încât i-am mărturisit despre ce era vorba. „Mă gândeam că este diferenţa dintre noi care face din tine cea mai bună prietenă a mea”.

„Eh?”

„Avem ceva în comun – şahul, îngheţata cu frişcă, ambii dorim ca acel film să se facă – dar suntem atât de diferiţi sub orice alt aspect cu care tu nu mă ameninţi, aşa cum mă simt ameninţat de alte femei. Multe dintre ele au în interiorul lor speranţa de a mă face să mă căsătoresc cu ele. Dar, pentru mine, o căsătorie a fost suficientă. Niciodată nu o voi mai face”.

Coada avansa uşor. În douăzeci de minute vom fi intrat în cinematograf.

„Acelaşi lucru se petrece şi cu mine” spuse ea râzând. „Nu intenţionez să te ameninţ, dar acesta este un alt lucru pe care-l avem în comun. Am divorţat cu mult timp în urmă.

Înainte de a mă căsători nu ieşeam aproape deloc cu bărbaţii. După ce am divorţat a urmat o serie de ieşiri, ieşiri, ieşiri! Este imposibil să ajungi să cunoşti pe cineva în acest mod, nu crezi?”

Poţi ajunge să-l cunoşti puţin, mă gândeam, dar mai bine să ascult ceea ce are ea să-mi spună.

„Am ieşit cu unii dintre cei mai inteligenţi, strălucitori, fascinanţi şi bogaţi oameni din lume” spuse ea. „Dar aceasta nu m-a făcut fericită. Mai mult, ei veneau în faţa casei mele să mă aştepte cu o maşină mai mare decât casa mea, fiind îmbrăcaţi cu cele mai moderne haine, ducându-mă la restaurantul cel mai potrivit, fiind frecventat de cele mai deosebite persoane, unde ţi se fac fotografii şi totul are un aspect distractiv, fascinant şi potrivit! Aş fi preferat să merg, gândeam eu, într-un restaurant bun decât în cel mai potrivit, să îmbrac hainele care îmi plac şi nu cele care sunt la modă pentru acest an. Aş fi preferat mai mult o discuţie liniştită sau o plimbare prin pădure. Presupun că asta înseamnă sisteme de valori diferite”.

A continuat: „Trebuie să foloseşti o modalitate care să aibă valoare pentru tine, căci altfel tot succesul din această lume nu te va face să te simţi bine, nu-ţi va oferi fericirea. Dacă cineva îţi promite că-ţi va plăti o mie de taleri pentru că vei traversa strada, dar talerii nu au nicio valoare, niciun sens pentru

tine, vei traversa tu strada? şi chiar dacă ţi s-ar oferi cinci sute de milioane de taleri, ce se va schimba?”

„Eu am simţit aceste lucruri faţă de lucrurile foarte apreciate la Hollywood, cum se foloseau talerii, ca şi valută de schimb. Aveam toate lucrurile potrivite, dar cu toate acestea mă simţeam goală, într-o oarecare măsură. Nu mă mai interesa nimic. Cât valorează un taler? mă întrebam. Îmi era mereu frică, în furia mea de a ieşi cu diferite persoane. Mai devreme sau mai târziu voi câştiga milioane de taleri la loterie”.

„Adică?”

„M-am căsătorit cu Domnul Potrivit, Bărbatul Potrivit, m-am îmbrăcat cu hainele potrivite, toată viaţa mea am făcut onorurile casei pentru toate persoanele potrivite în toate ocaziile potrivite: petrecerile lui. El ar fi fost trofeul meu, iar eu, al său. Curând, am constatat cu stupoare că mariajul nostru îşi pierduse orice semnificaţie, nu eram atât de apropiaţi pe cât ar fi trebuit să fim, nu mai exista niciun sens şi nicio adevărată intimitate, aşa cum fusese la început.

Eu acord o mare importanţă la două lucruri: la intimitate şi la capacitatea de a fi fericit, dar acestea, se pare, nu figurau pe lista niciunuia dintre cei de până acum. Mă simt străină pe un pământ străin, deci m-am decis că este mai bine să nu mă mărit

cu niciunul dintre indigeni. Iată de ce am încetat să mai ies cu bărbaţii. Şi acum… vrei să ştii un secret?”

„Spune-mi”.

„Acum mă aflu cu plăcere în compania lui Richard, care are un aranjament cu altcineva”.

„Oh!”. Şi am îmbrăţişat-o pentru aceasta: o îmbrăţişare timidă, doar cu un singur braţ.

Leslie era un lucru unic în viaţa mea: o soră foarte frumoasă în care aveam încredere şi pe care o admiram, cu care petrecusem seri foarte frumoase în faţa tablei de şah, dar niciun minut în pat.

I-am vorbit atunci despre femeia mea perfectă, spunându-i că ideea funcţiona foarte bine, pentru mine. Am avut senzaţia că ea nu a fost de acord, dar a rămas să mă asculte cu interes. Înainte ca să-mi poată răspunde ajunsesem la capătul cozii. În hol, nu era mai răcoare decât afară, mi-am lut braţul din jurul taliei ei şi nu am mai atins-o deloc.

Filmul pe care l-am văzut în acea seară, l-am revăzut apoi de unsprezece ori, înainte de sfârşitul anului. Era, în acel film, o creatură păroasă şi grasă, cu ochii albaştri, venită de pe altă planetă, copilotul unei astronave avariate. Acea creatură se numea *wookie*. Ne-a cucerit, acel *wookie*, ca şi cum noi amândoi

am fi fost nişte *wookies*, iar el era idolul nostru de pe ecran.

Când m-am întors la Los Angeles, Leslie a venit să mă ia de la aeroport. De abia am coborât din vehicul, iar ea mi-a arătat o cutie legată cu o fundă.

„Ştiu că urăşti cadourile", îmi spuse „aşa că ţi-am luat unul".

„Eu nu-ţi fac niciodată cadouri" am bolborosit, bosumflat într-un mod simpatic. „Acesta este cadoul meu pentru tine: să nu-ţi fac niciodată cadouri. De ce…?"

„Deschide-l!" spuse ea.

„De această dată îl voi deschide, dar…"

„Deschide-l!" repetă ea, nerăbdătoare.

Cadoul era o mască de *wookie*, din acelea care se puneau pe cap şi care acopereau şi gâtul. Era făcută din latex şi piele, cu găuri pentru ochi şi dinţi în părţile descoperite: se asemăna perfect cu eroul nostru de pe ecran. „Leslie…!" am exclamat. Îmi plăcea.

„Acum le poţi face să râdă pe toate prietenele tale cu această faţă ghiduşă. Pune-ţi masca".

Cu atitudinea ei reuşi să topească gheaţa din mine. Mi-am pus masca, pentru a o mulţumi, apoi am făcut o serie de strâmbături gen wookie iar ea râse cu lacrimi. În spatele măştii,

râdeam şi eu, gândindu-mă că o iubeam foarte mult.

„Vino, wookie” îmi spuse, stregându-şi lacrimile şi luându-mă, dintr-odată, de mână. „Dacă nu, se face prea târziu”.

M-a condus cu maşina de la aeroport la studiourile Metro Goldwyn Mayer, aşa cum îmi promisese, deoarece rula un film. De-a lungul drumului am observat că oamenii se speriau, la vederea acelei măşti, aşa că mi-am scos-o.

Pentru o persoană ca mine, care a nu mai fost în culisele unui teatru era acelaşi lucru ca şi cum aş fi fost invitat pe Lună. Pe o lună care se învârtea în jurul unei planete diferite de a noastră. Cabluri, fundaluri, telecamere, păpuşi, scări, pasarele, reflectoare… O atmosferă luminată de reflectoare enorme şi aş fi jurat că acoperişul ar putea să cadă sub greutatea acestora. Erau oameni peste tot, se plasau obiecte şi se puneau tot felul de aparaturi, ici şi colo, în aşteptarea unui semnal acustic sau luminos.

Ea ieşi din vestiar într-o fustă de lame auriu şi se îndreptă către mine păşind peste cabluri. „Vezi bine de aici?”

„Foarte bine”. Mă simţeam stânjenit sub privirea operatorilor care o priveau; ea însă nici nu-i băga în seamă. Eu eram nervos ca un cal de stepă ce intrase în pădure; ea era la ea acasă. Mie mi se părea că temperatura depăşise treizeci de

grade; ea era proaspătă şi în formă.

„Cum reuşeşti să fii aşa? Cum poţi recita, cu tot acest balamuc din jurul tău, cu toţi ceilalţi care te privesc? Mă gândeam că recitarea este un lucru privat, într-un oarecare mod…”

„Atenţie! Atenţie! Atenţie la cap!” Doi bărbaţi transportau un arbore pe scenă, iar dacă ea nu m-ar fi atins cu spatele, deoarece mă oprisem într-un loc inadecvat, aş fi fost lovit în cap şi trântit în mijlocul decorului ce de abia fusese terminat de pictat.

Ea m-a privit şi a privit tot ceea ce era în jurul nostru şi mie mi se părea un haos. „Va fi mult de aşteptat până când se va termina reglarea efectelor speciale „îmi spuse. „Sper că nu te vei plictisi”.

„Să mă plictisesc? Este fascinant!! şi tu eşti atât de proaspătă… nu eşti emoţionată, nici măcar puţin?”

Un electrician care era pe vârful unei scări deasupra noastră privi în jos, către ea şi strigă: „Oh, salut, domnişoară Parrish, cum este acolo jos?”

Ea ridică ochii şi îşi îndreptă ţinuta îmbrăcată în lame. „Ei, plecaţi de aici băieţi”. şi râse. „Nu aveţi altceva de făcut?”

Electricianul îmi făcu din ochi apoi îşi întoarse capul.

„Un bonus pentru operatori”.

Ea nu clipi şi continuă: „Producătorul este nervos. Suntem cu o zi şi jumătate în urmă. Este posibil să întârziem diseară, pentru că vom recupera cu ore suplimentare. Dacă oboseşti, iar eu sunt în mijlocul unei filmări, întoarce-te la hotel, iar eu îţi voi telefona după aceea, dacă nu va fi prea târziu”.

„Nu cred că voi obosi. Dar nu-mi mai face complimente, nu sta aici să vorbeşti cu mine, dacă trebuie să fii în altă parte să studiezi…”

Ea surâse. „Nicio problemă” spuse şi privi către ecran. „Acum trebuie să merg acolo. Să te distrezi”.

De lângă camera de filmat se auzi un strigăt: „Cadrul unu! La locurile voastre, vă rog!”

De ce ea nu era de loc emoţionată? Nu-i era teamă că a uitat replicile? Eu nu-mi aduc aminte nici ceea ce am scris eu însumi, dacă nu recitesc. De ce ea nu era nervoasă, cu atâtea cuvinte pe care trebuia să le ţină minte?

Repetiţiile au reînceput, o scenă şi apoi alta, iar apoi încă o alta. Nici măcar o dată ea nu mi-a aruncat o privire. Mie mi se părea că este un spirit prieten, intenţionând să privesc rolul pe care ea urma să-l interpreteze pe scenă. Nu a greşit nici măcar o replică. Privind-o lucrând era ca şi cum aş fi privit o fiinţă care

îmi era prietenă, dar în acelaşi timp era o necunocută. Eram curios să aflu mai multe despre sora mea care era în mijlocul decorurilor, în lumina camerelor de luat vederi!

Se va schimba ceea ce simt pentru ea, m-am întrebat, după ce am văzut-o în această ipostază?

Da. Se producea ceva magic. Ea dispune de puteri şi de capacităţi pe care eu nu le învăţasem şi pe care nu le voi învăţa niciodată. Nu mi-ar fi plăcut mai puţin dacă nu ar fi fost actriţă, dar o iubeam mai mult pentru că era. A fost mereu o plăcere electrizantă pentru mine întâlnirea cu persoane care ştiu să facă lucruri pe care eu nu ştiu să le fac. Că Leslie era una dintre ele, nu făcea decât să mă bucure foarte mult.

În ziua următoare, în biroul său, i-am cerut o favoare. „Pot folosi telefonul tău? Trebuie să sun la Uniunea Scriitorilor…”

„Cinci, cinci, zero, o mie” spuse ea distrată, împingând telefonul în direcţia mea, în timp ce citea o ofertă din New York.

„Ce este?”

Am ridicat ochii. „Numărul de telefon al Uniunii Scriitorilor”.

„Îl ştii pe de rost?”

„Îhî!”

„Cum aşa?”

„Îmi aduc aminte o mulţime de numere”. şi se întoarse la prospectul său.

„Cum poţi afirma că îţi aminteşti o mulţime de numere?”

„Simplu: pentru că le ştiu pe de rost” spuse ea cu drăgălăşenie.

„Să spunem că eu vreau să sunăm la studiourile Paramount?” am întrebat, neîncrezător.

„Patru, şase, trei, zero, o sută”.

Am privit-o şăgalnic. „Un restaurant bun?”

„Se numeşte Magic Pan şi este în regulă. Are o sală în care fumatul este interzis. Doi, şapte, patru, cinci, doi, doi, doi”.

Am luat o carte de telefon şi am început să o răsfoiesc. „Uniunea Actorilor de Cinema” i-am spus.

„Opt, şapte, şase, trei, zero, trei, zero” fu răspunsul. Şi era exact.

Am început să înţeleg. „Nu aveai… Leslie, ieri copia după scenariu… nu-mi spune că ai o memorie fotografică, nu-i aşa? Nu ai învăţat pe de rost toată cartea de telefoane?”

„Nu. Nu am o memorie fotografică”. râse ea. „Nu văd, îmi amintesc şi gata. Mâinile mele memorează numere.

Întreabă-mă un număr şi priveşte la mâinile mele”.

Am deschis cartea, am răsfoit câteva pagini.

„Primăria din Los Angeles, biroul primarului?”

„Doi, trei, trei, unu, patru, cinci, cinci”.

Degetele sale de la mâna dreaptă se mişcau ca şi cum ar fi format un număr de telefon pe tastatură, adică invers, luând numerele şi expunându-le afară.

„Dennis Weaver, actorul”.

„Una dintre fiinţele umane cele mai drăguţe de la Hollywood. Numărul său de acasă?”

„Da”.

„Am promis să nu-l spun la nimeni. Îl vrei pe cel de la magazinul de mâncăruri macrobiotice al soţiei sale, **The Good Life**?”

„Bine”.

„Nouă opt şase, opt cinci zero”.

Am verificat numărul. Bineînţeles că ghicise din nou.

„Leslie, tu mă înspăimânţi”.

„Nu-ţi fie frică, *wookie*. Este doar un lucru ciudat care mi se petrece din când în când. Am învăţat pe de rost muzică atunci când eram mică, dar şi numerele de la maşinile din oraşul meu. Ajunsă la Hollywood, am învăţat pe de rost cuplurile, numere de

telefon, programe teatrale, scene, conversaţii, toate acestea. Numărul graţiosului tău avion galben este N Unu Cinci Cinci X. Numărul de la hotelul tău este doi, şapte, opt, trei, trei, patru, patru; tu ocupi camera două sute optisprezece. Când am plecat de la studio ieri seară, mi-ai spus: „Aminteşte-mi să-ţi povestesc despre sora mea şi lumea spectacolului". La care eu te-am întrebat: „Ai putea să-mi povesteşti acum? „Iar tu mi-ai răspuns: „Da, deoarece chiar doresc să-ţi vorbesc despre ea". Iar replica mea a fost: „ştiu…"

S-a oprit şi râse de uimirea mea. „Mă priveşti, Richard, ca şi cum aş fi o stafie".

„Ştii asta. Dar îmi placi cu toate acestea".

„Şi tu îmi placi" spuse ea.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, lucram la un scenariu pentru televiziune, rescriind ultimele pagini, la maşina de scris a lui Leslie, în timp ce ea îşi uda florile din grădină. Chiar şi aici eram foarte diferiţi. Florile, lucruri atât de graţioase, de acord, dar cărora trebuie să le dedici atâta timp, să le faci să depindă de tine, le uzi şi le alimentezi, le vindeci şi ai grijă de ele după cum au ele nevoie… dependenţa nu este un lucru făcut pentru mine. Nu voi fi niciodată grădinar, iar ea nu va avea niciodată mai

puţin de o grădină.

Printre plantele de la biroul său se aflau o mulţime de cărţi care reflectau culorile deosebite ale curcubeului, iar deasupra biroului se aflau citate şi gânduri care pentru ea erau importante:

Ai dreptate sau greşeşti, aceasta este patria. CÂND AI DREPTATE, TREBUIE SĂ O URMEZI; CÂND GREşEşTI, ÎNDREPŢI GREşEALA.

— Carl Schurz

Fumatul interzis, aici şi oriunde.

Hedonismul nu este ceva vesel.

Tremur pentru patria mea, atunci când mă gândesc că Dumnezeu este drept.

— Thomas Jefferson.

Să presupunem că s-a declanşat un război la care nu a venit nimeni.

Aceasta din urmă era unul din gândurile sale. O pusese pe o hârtie autocolantă şi curând acest slogan fusese adaptat de către mişcarea pentru pace şi a fost difuzat rapid, de televiziune, în toată lumea.

Studiam acele fraze, din când în când. De la un aforism la altul învăţam să o cunosc, udând florile, având grijă de grădină,

cu apa care se scurgea prin intermediul unor tuburi micuţe, care aduceau apă la familia sa de flori.

Diferiţi, diferiţi, diferiţi, – mă gândeam terminând ultimul paragraf – dar ce mult o admir eu pe această femeie! Am mai avut, în pofida tuturor diferenţelor dintre noi, o prietenă ca şi ea?

M-am ridicat, m-am furişat, traversând grădina prin poarta laterală. Ea era întoarsă cu spatele, udând gladiolele, lungile flori adunate ca într-o coadă de cal. M-am apropiat încet, la câţiva paşi în spatele ei. Ea cânta încet pisicii:

„Tu eşti micuţul meu drag/ tu eşti părosul meu drag/ steaua mea eşti tu, steaua mea frumoasă/ dacă pleci, nu pleca prea departe…”

Pisicii, în mod clar, îi plăcea cântecul, dar era un moment prea intim pentru ca eu să continui să rămân ascuns, aşa că am vorbit ca şi cum abia aş fi ajuns acolo:

„Ce mai fac florile tale?”

Ea s-a întors, cu stropitoarea în mână, ochii albaştri înspăimântaţi deoarece nu era singură în grădiniţa sa privată. Stropitoarea în mână, ţinută la nivelul pieptului era îndreptată acum către mine, mă udă bine de la bărbie la vârful picioarelor – o stropitoare cu un rezervor de apă de aproximativ un metru diametru. Nici eu şi nici ea nu am clipit, niciunul dintre noi nu

s-a mişcat, în timp ce stropitoarea vârsa apă peste mine, ca şi cum aş fi fost un incendiu.

Ea era surprinsă, mai întâi din cauza cuvintelor mele neaşteptate, apoi din cauza acelei ape care curgea pe geaca şi pe cămaşa mea. Eu nu mă mişcam, deoarece mi se părea indecent să urlu şi să încerc să scap, apoi deoarece speram că mai devreme sau mai târziu să îndrepte stropitoarea în altă parte, nu numai pe hainele mele de oraş.

Scena a rămas bine întipărită în mintea mea, până la cel mai mic detaliu, ca şi cum aş fi avut în mână un penel: lumina soarelui, grădina din jurul nostru, ochii ei plini de uimire privind acel urs polar care apăruse în grădina ei înflorită, o stropitoare care era singura sa modalitate de apărare. „Dacă uzi un urs polar” – ea trebuie să fi gândit asta – „acesta se întoarce şi pleacă”.

Eu nu mă simţeam a fi un urs polar, însă, în pofida acelei ape îngheţate cu care mă uda până la piele. În fine, a privit cu oroare direct către ceea ce făcuse, nu unui urs polar, ci unui prieten, unui asociat de afaceri, unui oaspete aflat în casa ei. Chiar dacă rămăsese împietrită faţă de ceea ce făcuse, reluă controlul asupra mâinii în care ţinea stropitoarea şi, lent, îndreptă jetul de apă în altă parte.

„Leslie!” am exclamat în liniştea tulburătoare. „Eu doar…”

Apoi ea a început să râdă cu lacrimi, cu ochii plini de veselie şi bună dispoziţie, implorând iertare. Am început să râd, cu sughiţuri, când din mâneci şi din buzunar a început să ţâşnească apa.

15

„Astăzi a telefonat Kathy din Florida” spuse Leslie, aranjând piesele pentru o altă partidă. „Oare este geloasă?”

„Imposibil” i-am spus. „Gelozia nu intră în relaţiile mele cu oricare femeie”.

Murmuram, şoptindu-mi. După atâţia ani, trebuie încă să-mi mai spun „Regina pe culoarea sa” pentru a aşeza apoi şi celelalte piese în modul corect, pe tabla de şah.

„Dorea să ştie dacă ai vreo prietenă mai specială aici, pentru că în ultimul timp ai venit atât de des la Los Angeles”.

„Ei, haide” i-am spus. „Nu vorbeşti serios”.

„Pe cuvânt”.

„Şi tu ce i-ai spus?”

„Să nu-şi facă griji. I-am spus că atunci când eşti aici, tu nu ieşi cu nimeni, ci îţi petreci tot timpul cu mine. Cred că s-a simţit mai bine, dar ar fi mai bine să revezi, încă o dată, pactul tău referitor la gelozie cu ea, pentru a întări legătura”.

S-a ridicat de la masă şi a mers să aleagă un disc. A rămas puţin în dubiu. „Am Simfonia I se Brahms cântată de Ozawa, Ormandy şi Zubin Mehta. Pe care-l preferi?”

„Pe cel care ne distrage cel mai puţin de la jocul de şah”.

Se gândi un minut, alese un disc pe care-l introduse în interiorul complicatului său aparat electronic.

„Mă inspiră” conchise. „Pentru ca să mă distreze am alte discuri”.

Am jucat timp de jumătate de oră o partidă dură încă de la prima mutare. De abia terminase de citit *Idei moderne asupra deschiderilor în partidele de şah* şi m-ar fi făcut bucăţi dacă cu la rândul meu nu aş fi citit, încă din prima zi, *Capcane mari, capcane mici şi mici trucuri în partidele de şah.* Din câte puteam vedea eu, fiecare mişcare, în afară de una, ar fi fost dezastruoase. Unicul mod de a scăpa era o mişcare obscură a Pionului, cu care să pot controla şahul ascuns, în jurul căruia costruisem o strategie delicată şi învăluitoare. Fără acea mutare,

efortul meu ar fi fost zadarnic.

Acea parte sobră din mine, care lua şahul în serios, spera că ea va vedea acea mişcare salvatoare, care îmi demolase apărarea şi m-a constrâns să lupt pentru a-mi salva viaţa din lemn sculptat manual (eu joc mai bine atunci când sunt cu spatele la perete). Nu ştiam, însă, cum va reacţiona ea, dacă ea mi-a dejucat planul.

Cealaltă parte din mine, care ştia că era doar un joc, spera ca ea să nu-şi fi dat seama de capcană, deoarece strategia pe care o urmam era o strategie elegantă şi drăguţă. Sacrificând Regina, i-aş fi dat mat în cinci mutări.

Am închis ochii un moment, în timp ce ea studia tabla de şah, apoi i-am deschis, copleşit frontal de un gând deosebit.

Acolo, în faţa mea, era o fereastră plină de culori: mai mult, culorile apusului din Los Angeles, soarele puternic de iunie care dispărea în mare. Silueta aflată în faţa luminii era Leslie, supărată în gând, nemişcată ca o stană de piatră deasupra unei table de şah din miere acoperite cu frişcă în umbra unei seri încărcate. O viziune deosebită, mă gândeam. De unde venea? Cine era responsabil de aceasta?

O mică cursă rapidă de cuvinte, o călimară de cerneală şi un stilou pentru a captura ideea, înainte ca ea să dispară.

Din când în când, am scris, este vesel să închizi ochii şi, pe întuneric, să ne spunem: „***Sunt un magician şi, când voi redeschide ochii, voi vedea o lume creată de mine, de care eu sunt complet responsabil***”. Atunci, încet, pleoapele se vor ridica ca o cortină care se ridică deasupra scenei. Şi iată, aici, lumea noastră şi acolo lumea pe care noi am construit-o.

Am scris repede, în semiîntuneric. Apoi, am închis ochii şi am făcut din nou proba: *Eu sunt un magician*… şi am redeschis lent ochii.

Cu genunchii apropiaţi de masa de şah, cu faţa în mâinile făcute cupă, am privit-o pe Leslie, a cărei ochi mari mă fixau.

„Ce a scris *wookie*?” m-a întrebat.

I-am citit. „Această mică ceremonie serveşte la a ne reaminti cine este cel care conduce acest spectacol”.

A încercat şi ea: „Sunt o magiciană…”. Surâse, când deschise ochii. „Ţi-a venit aşa dintr-odată?”

„Te-am creat eu?” am întrebat-o. „Sunt eu cel responsabil pentru că te-am adus pe scenă? Filmul? Îngeţatele cu frişcă? Partide de şah şi discuţii?”

Am amuţit. „Nu mă crezi? Tu eşti cauza acelui eu aşa cum mă cunoşti doar tu. Nimeni din această lume nu-l mai cunoaşte pe Richard cel din viaţa ta. Nimeni nu o mai cunoaşte

pe Leslie care este în viaţa mea”.

„Este o observaţie bună. Îmi mai citeşti şi alte notiţe de-ale tale sau sunt prea picante?”

Aprinse o veioză. „Sunt mulţumită că tu ai înţeles că este vorba despre întâlniri foarte particulare…” O spuse pe un ton de gheaţă, dar era adevărat. Exista o stare de încredere între noi, încât ea, respectuoasă faţă de intimitatea mea, îmi ceru să-i citesc eu acele notiţe. Înţelegea oare? Eram convins că ştia bine.

„Sunt anumite titluri de cărţi” spuse. „*Pene împrăştiate: un observator al păsărilor denunţă un scandal naţional*. Iată un altul, pentru o operă în cinci volume, măcar: *Ce le incită pe raţe?*”

Am dat o pagină în urmă din jurnalul meu. Am scos o listă de cumpărături care trebuiau făcute, apoi i-am citit gândul următor. „Priviţi-vă în oglindă, dar un lucru e sigur: cel pe care-l vedeţi nu sunteţi voi cel adevărat. Am scris asta după discuţia noastră despre oglinzi, îţi aminteşti?”

Leslie continuă: „Când ne gândim că zilele ce au trecut, au zburat într-un moment. Timpul nu durează şi nimeni nu are mult de trăit! CEVA este dincolo de timp – Ce este? Ce este? Ce este?”

„Precum vezi este vorba despre fragmente, despre lucruri

nefinisate încă…”

„Cel mai bun mod de a plăti pentru un moment deosebit este să-l trăieşti plenar.

Singura modalitate de a distruge visurile este compromisul.

De ce să nu urmărim să trăim ca şi cum am fi foarte inteligenţi? Cum am trăi dacă am fi iluminaţi spiritual?”

Am ajuns la prima pagină a notiţelor din acea lună. „Cum putem salva balenele? CUMPĂRÂNDU-LE! Dacă balenele ar fi cumpărate şi declarate cetăţene americane sau franceze sau australiene sau japoneze, ei bine, nicio ţară din lume nu ar putea să le mai vâneze!”

Am ridicat ochii şi am privit-o. „Asta-i totul din luna aceasta”.

„Să le cumperi?”

„Nu am studiat bine detaliile asupra acestei propuneri. Fiecare balenă ar trebui să poarte steagul ţării de care aparţine, un enorm paşaport, sau ceva de acest gen. Şi o ţinută demnă, se înţelege. Banii ce se vor obţine din vinderea cetăţeniilor se vor vărsa în enormul Fond al balenelor, sau ceva pe aproape. Ar putea să funcţioneze?”

„Şi ce vei face atunci?”

„Le vom lăsa să meargă unde le place şi unde doresc. Urmate de balenele mici…”

Ea râse. „Am vrut să te întreb ce vei face cu aceaste notiţe?”

„O, la sfârşitul fiecărei luni, le citesc de la început până la sfârşit, văzând ce încearcă să-mi spună. Poate că unele vor sfârşi prin a da naştere unei povestiri sau unei cărţi sau poate că nu. A fi o notiţă înseamnă a avea o viaţă foarte incertă”.

„Ideile din seara aceasta, nu-ţi spun nimic?”

„Nu ştiu încă. O parte dintre ele îmi spun că nu sunt foarte sigur că această planetă este patria mea. Ai mai avut senzaţia de a fi turistă pe Pământ? Te plimbi pe o stradă şi dintr-odată ai senzaţia că eşti într-o vedere? Iată cum trăiesc oamenii de aici, în cutii mari în formă de casă pentru a se proteja de ploaie şi de zăpadă, cu găuri pentru a putea privi afară. Se plimbă în cutii mai mici, colorate în diferite culori, cu roţi pe părţi. Au nevoie de această cultură a cutiilor şi fiecare persoană se gândeşte la ea doar prin intermediul a ceea ce se cheamă corp, braţe şi picioare, degete pentru a apuca instrumentele de scris şi uneltele, limbaje deoarece au uitat cum să comunice altfel, ochi pentru că au uitat să vadă cu adevărat. O planetă micuţă şi stranie. Aş fi vrut ca şi tu să fi fost aici? Mă

voi întoarce curând acasă. Ţi s-a mai petrecut?”

„Câteodată, dar nu chiar aşa” spuse ea.

„Vrei să mă duc să-ţi aduc ceva din bucătărie?” am întrebat-o. „Biscuiţi sau altceva?”

„Nu, mulţumesc”.

M-am ridicat şi am găsit cutia cu biscuiţi, am pus o pungă plină de dulciuri pe o tavă, pentru amândoi. „Lapte?”

„Nu, mulţumesc”.

Am pus biscuiţii şi laptele pe masă.

„Întâlnirile mă fac să-mi amintesc. Ajută-mă să-mi amintesc că eu sunt un turist pe pământ, prezintă-mi obiceiurile ciudate de pe pământ, dar cât de mult îmi place acest loc. Dar iată că reuşesc să-mi aduc aminte de locul din care provin. O calamitate este cea care ne atrage către această lume, la graniţele acestei lumi. Am strania senzaţie că noi provenim din altă parte a acestui univers”.

Leslie dorea să-mi pună o întrebare în legătură cu această problemă, iar ea avea pregătite anumite răspunsuri la care eu nu mă gândisem. Ea cunoştea o lume care trebuia să fie şi care, după mine, era lumea actuală, dar fără războaie, într-o dimensiune paralelă. Această idee ne făcu pe amândoi să reflectăm. Şi timpul trecea.

Am luat un biscuit de ciocolată şi am început să-l mănânc cu delicateţe. Leslie mă privea cu un surâs curios, ca şi cum i-ar fi mers la inimă aserţiunile mele, acele gânduri pe care eu le găseam atât de interesante.

„Am vorbit deja despre scris?” am întrebat-o.

„Nu”. şi-a întins o mână către biscuiţi şi iată că rezistenţa ei era astfel înfrântă în faţa biscuiţilor ei preferaţi. „Mi-ar plăcea să te ascult. Pun pariu că ai început să scrii de tânăr”.

Straniu, gândeam. Vrea să-i arăt cine sunt!

„Da. Când eram mic, peste tot în casă erau cărţi. Când am învăţat să merg de-a buşilea erau cărţi la nivelul nasului meu. Când am învăţat să merg în picioare, erau cărţi lăsate peste tot, dar şi mai sus de înălţimea la care puteam eu să ajung. Cărţi în germană, latină, ebraică, greacă, engleză, spaniolă”.

„Tatăl meu era pastor protestant, care, copil fiind în Wiscosin, vorbea limba germană, a învăţat limba engleză la şase ani, a studiat apoi limbajele biblice, pe care le vorbea curent. Mama mea a lucrat în Portorico ani de zile.

Tata îmi citea fabule în limba engleză şi mi le traducea încetul cu încetul, în timp ce citea; mama vorbea cu mine în spaniolă, chiar dacă cu un înţelegeam chiar totul, ci doar unele cuvinte. Delicios!

Îmi plăcea să deschid cărţile şi să văd cum începeau. Scriitorii creau cărţile în acelaşi mod în care noi ne scriam viaţa. Un scriitor poate să conducă oricare personaj în orice loc, pentru un scop oarecare, făcându-l să susţină o idee oarecare. Ce face acest scriitor sau ce face alt scriitor, aş vrea să ştiu încă de la pagina întâi, încă albă? Ce efect au asupra mea atunci când le citesc cuvintele? Ei mă iubesc sau mă dispreţuiesc? Oare, are vreo importanţă pentru mine? Am descoperit că, anumiţi scriitori, parcă ar fi din cloroform, iar alţii parcă sunt cozi de garoafe şi de ghimbir.

Apoi am mers la şcoala superioară, am învăţat să urăsc gramatica limbii engleze: mă plictisea atât de mult, încât greşeam de şapte zeci de ori într-o oră de clasă, care dura cinci zeci de minute. Ieşeam, la sfârşitul acesteia, dându-mi palme pentru a mă trezi. La liceul Woodrow Wilson din Long Beach din California, am ajuns în ultimul an, am ales Scrierea Creativă, ca materie complementară, pentru a depăşi impasul Literaturii Engleze. Aula 410. La a şasea oră de Scriere Creativă”.

Ea se aşează pe scaunul din spatele mesei de şah, ascultând.

„Profesorul acelei materii se numea John Gartner,

antrenorul de rugby. Dar John Gartner, Leslie, era şi scriitor! Un adevărat scriitor în persoană! Scria povestiri şi articole pentru revistele sportive, cărţi pentru adolescenţi: *Rock Taylor, Antrenorul de rugby, Rock Taylor, Antrenorul de baseball.* Era ca un urs, înalt de aproximativ un metru nouăzeci, iar noi ştiam să-i iubim opera aşa cum el ne iubea pe noi". Dintr-odată o lacrimă îmi apăru la colţul ochiului, dar ştergând-o uşor mi-am dat seama că era puţin ciudat. Nu mă mai gândisem de mult la Marele John Gartner… era mort de zece ani şi, acum, îmi producea această stranie reacţie în gât. M-am grăbit să continui, sperând că ea nu-şi dăduse seama de nimic.

„De acord băieţi". ne spuse în prima zi. „Ştiu că sunteţi aici pentru că doriţi să fentaţi Literatura Engleză". S-a auzit un murmur de vinovăţie din mijlocul nostru şi toată clasa, pentru a spune aşa, se uită în altă parte. „Lăsaţi-mă să vă spun" urmă el „că pentru a obţine nota cea mai mare pentru compunerea voastră, aici, există un singur sistem: să-mi demonstraţi cu o chitanţă că aţi primit bani pentru câteva rânduri scrise de voi, pe parcursul semestrului". Un cor de gemete şi de lamentări au început să se audă… „O, domnule Gartner, nu este drept, suntem doar elevi de liceu, cum am putea să ne aşteptăm ca noi… Nu este drept, domnule Gartner!" La care el impuse

liniştea doar cu câteva cuvinte care răsunară ca un diapazon.

„Nu trebuie să luaţi nota maximă, care este A. Nu este nimic rău nici în B. Un B este pur şi simplu deasupra mediei. Se poate să fiţi deasupra mediei chiar dacă nu se vinde ceea ce scrieţi, este adevărat? Dar A este superior. Este Suprem. Nu sunteţi de acord, că dacă vindeţi ceva din ceea ce aţi scris, acesta este Superiorul şi atunci meritaţi un A?”

Am luat ultimul biscuit din farfuria mea. „Îţi povestesc mai mult decât doreai tu să afli despre mine?” am întrebat-o. „Fii sinceră, acum”.

„Îţi voi spune eu când să te opreşti” spuse ea. „Atât timp cât nu-ţi cer să te opreşti, continuă”.

„Ei bine, eu ţineam foarte mult la notele mari în acea perioadă”.

Ea surâse, gândindu-se din nou la ceea ce scrisesem.

„Am început să scriu mult şi trimiteam articole şi povestiri la ziare şi reviste şi, cu puţin înainte de sfârşitul trimestrului, am trimis o povestire la un supliment duminical al ziarului *Long-Beach Press-Telegram.* O povestire care prezenta nişte astronomi diletanţi: *Ei cunosc Omul de pe Lună.*

Imaginează-ţi şocul! M-am întors acasă de la şcoală, am adus în curte coşul de gunoi, am dat de mâncare la câine şi

mama mi-a arătat o scrisoare de la *Press-Telegram*! Pentru un moment, sângele mi-a îngheţat în vene. Am deschis plicul tremurând, mi-am înghiţit cuvintele, am reînceput să citesc de la început. Îmi cumpăraseră povestirea! Alături era un cec de 25 de dolari!

Nu reuşeam să dorm, nu văd decât momentul în care voi merge la şcoală a doua zi. În sfârşit, s-a făcut ziuă, în sfârşit soseşte şi ora a şasea. Am mers la catedră şi cu un gest spectaculos, îi pun plicul pe masă: „Iată cecul, domnule Gartner!”

Faţa sa… faţa să se lumină şi îmi strânse mâna, apoi nu am mai reuşit să articulez un cuvânt timp de o oră. Apăru anunţul şcolăresc că Dick Bach îşi vânduse o povestire, ceea ce mă făcu să mă simt mai înalt cu o palmă. Am obţinut A la Scrierea Creativă, fără eforturi ulterioare. Şi mă gândeam că acesta fusese epilogul poveştii.

M-am mai gândit la acea zi… acum 10 ani sau ieri? Ce se petrece cu timpul în mintea noastră?”

„Însă nu?” spuse ea.

„Însă nu ce?”

„Nu era epilogul povestirii”.

„O, nu. John Gartner ne-a demonstrat ce înseamnă a fi

scriitor. Lucra la un roman despre învăţători. *Plante de septembrie*. Cine ştie dacă a reuşit să-l termine înainte de a muri…”

Din nou, mi se puse un nod în gât straniu; mă gândeam că era mai bine să mă opresc pentru a trage o concluzie şi pentru a închide discuţia.

„Ne aducea în fiecare săptămână un capitol din cartea sa, pe care-l citea cu voce tare şi ne întreba cum l-am fi scris noi mai bine. Era primul său roman pentru adulţi. Exista şi o poveste de dragoste, iar faţa i se înroşea, când ne citea anumite pasaje, iar apoi râdea şi ridica capul în mijlocul unei fraze care părea puţin cam prea reală şi tinerească pentru un antrenor de rugby şi neadaptată stilului de viaţă şcolăresc. Reuşea să scrie despre femei cu multă dificultate. Când se îndepărta prea mult de trenurile de sport, de viaţa deschisă, se simţea şi în ceea ce scria; când scria despre femei pagina tremura ca sub o gheaţă subtilă. Atunci îl criticam cu bucurie. Îi spuneam: *Mister Gartner, femeia nu pare atât de reală ca şi Rock Taylor. Nu ar exista o modalitate de a o face mai mult simţită, decât a vorbi numai despre ea?*”

El se îneca de râs şi, ştergându-se pe frunte cu batista spunea că este de acord, de acord. Apoi, de fapt, Marele John nu

făcea decât să repete, bătând cu pumnul în catedră: „Nu o spune numai, demonstreaz-o! Fapte, episoade, exemple, acţiuni concrete!”

„Ţineai foarte mult la el, nu-i aşa?”

Mi-am uscat o lacrimă. „Ah… era un profesor foarte bun, micuţă *wookie*”.

„Dacă-l iubeai, ce este rău să declari că-l iubeai?”

„Nu am mai gândit în acest fel, acest lucru. De fapt, îl iubeam. Şi îl iubesc”.

şi apoi, înainte de a realiza ceea ce făceam, eram în genunchi în faţa ei, îmbrăţişându-i picioarele, cu capul pe genunchii ei, plângând după un profesor, despre a cărui moarte auzisem de mult fără să clipesc, cu ani în urmă.

Ea mă mângâie pe ceafă. „Totul este în regulă”. Îmi spuse ea în şoaptă „Totul este în regulă. El trebuie să fie foarte mândru de tine şi de ceea ce scrii. Şi el trebuie să te iubească”.

Ce senzaţie stranie – mă gândeam. Acesta este efectul care-l are plânsul. Era atâta timp de când nu vărsasem o lacrimă, limitându-mă să strâng maxilarele şi să îndoi bare din oţel împotriva durerii. Când plânsesem ultima dată? Nu reuşeam să-mi amintesc. În ziua în care murise mama mea, cu o lună înainte de a deveni pilot de aviaţie şi de a-mi câştiga aripile,

semnul distinctiv pentru un pilot, la un centru de antrenament al Air Force. De când devenisem militar, fusesem antrenat intens să-mi controlez emoţiile. „Domnule Bach, de acum înainte să salutaţi milităreşte muştele şi fluturii. De ce să salut milităreşte toate muştele şi toţi fluturii? Deoarece ele au aripile pe care dumneavoastră nu le aveţi. Iată un fluture la fereastră. Domnule Bach, alinierea la stânga! Înainte! Marş! Unu, doi… stai! Atenţie la dreapta! Prezentaţi arm! şi încetaţi să surâdeţi, domnule Bach. Stăpâniţi-vă acel surâs, ucideţi-l. Ucideţi-l! Acum rupeţi rândurile şi mergeţi afară pentru a-l îngropa. Credeţi că aceasta este o glumă? *Cine este cel care vă controlează emoţiile, Domnule Bach?*”

Aceasta era problema centrală a cursului de antrenament. Aceasta era ceea ce conta cel mai mult: cine este cel care comandă, cine este cel care controlează?

Cine comandă? Comand eu! Eu, fiinţa raţională, logică, cel care valorifică, gândeşte şi alege modul de a reacţiona, modul de a fi. Dar eu-l raţional nu lua în consideraţie şi eu-l emoţional, această dispreţuită minoritate şi nu consimte să-l lase să conducă.

Până atunci, în acea seară, când i-am împărtăşit un fragment din trecutul meu surorii mele.

„Iartă-mă, Leslie” i-am spus, îndreptându-mă, ştergându-mi faţa. „Nu ştiu să explic ce mi s-a petrecut. Dar mi se petrece pentru prima dată. Îmi displace foarte mult”.

„Nu ţi s-a mai petrecut niciodată? Să suferi de moarte din cauza cuiva sau să plângi, nu ţi s-a mai petrecut?”

„De plâns, nu am plâns niciodată prea mult”.

„Săracul Richard… Poate ar trebui să plângi mai des”.

„Nu, mulţumesc. Nu cred că m-ai aproba, dacă aş plânge prea des”.

„Crezi că plânsul nu este ceva omenesc?”

M-am întors pe fotoliul meu. „Alţii pot plânge, dacă vor. Nu cred că se raportează la mine”.

„O!” spuse ea. Cred că a reflectat asupra acestui aspect şi m-a judecat. Cum ar putea să judece greşit o persoană care urmăreşte să-şi controleze propriile emoţii? O femeie îndrăgostită, iată, una care ştie mai multe lucruri despre mine, emoţiile mele şi modul în care ar trebui să le exprim. După un moment, fără a emite niciun verdict, ea spuse: „şi apoi ce s-a petrecut?”

„Apoi am părăsit universitatea după ce îmi irosisem acolo un an. Dar eu nu mă irosisem. M-am înscris la un curs de tir cu arcul şi l-am întâlnit pe Bob Keech, instructorul meu de zbor.

Universitatea era o irosire, dar lecţiile de zbor mi-au schimbat viaţa. Am încetat să mai scriu, după liceu, până când am terminat Facultatea de Aeronautică Militară, m-am căsătorit şi am descoperit că nu puteam să am un serviciu într-un loc fix. Orice post. Aş fi înnebunit de plictiseală. Aş fi fost distrus. Mai bine să mor de foame dacât să trăiesc la dispoziţia unei cartele timbrate de două ori pe zi.

Apoi în fine, am descoperit ceea ce John Gartner mă învăţase: *Acesta este cel care mi-a dovedit că poate vinde o povestire*! Ani de-a rândul după moartea sa, am primit mesajul său. Dacă băiatul de liceu a reuşit să vândă o povestire, de ce adultul nu ar putea să vândă altele?”

Mă priveam pe mine însumi curios. Niciodată nu vorbisem în acest mod, nimănui.

„Iată, am început să fac o colecţie de scrisori de refuz. Am împărţit câteva povestiri, dar am primit în continuare refuzuri, până când barca scrisului a naufragiat, iar eu eram flămând. Am găsit un post de factor, de desenator, de desenator tehnic, pe care le ţineam pentru că pur şi simplu nu mai puteam. Am reînceput din nou să scriu, vindeam o povestire, două, apoi alte refuzuri până când barca se scufunda din nou. Găseam un alt serviciu, schimbam meseria… şi tot aşa, din nou şi din nou.

De fiecare dată barca scrisului se afunda mai lent, până când la sfârşit am fost în stare să să supravieţuiesc şi nu mă mai arunca înapoi. Iată cum am ajuns să fiu scriitor”.

Ea avea în faţa sa o farfurie plină încă de biscuiţi, din care mie îmi rămăseseră puţini. Mi-am întis degetele şi am luat acele resturi, mâncându-le ordonat unul după altul. Fără a zice nimic, ascultând, ea transferă biscuiţii în farfuria mea, lăsând doar unul pentru ea.

„Îmi dorisem mereu o viaţă aventuroasă” am spus. „Nu că mi-ar fi trebuit mult timp pentru a-mi da seama că depindea doar de mine, de a-mi face viaţa aventuroasă. Atunci am început să fac lucruri pe care doream să le fac şi astfel am scris cărţi şi povestiri”.

Ea mă privi cu atenţie, ca şi cum aş fi fost un om pe care l-ar fi cunoscut cu o mie de ani în urmă. M-am simţit dintr-odată vinovat. „Eu vorbesc… vorbesc…” i-am spus. „Ce mi-ai făcut? Ţi-am spus mereu că sunt o persoană care întotdeauna ascultă, nu una care vorbeşte mereu, iar acum nu mă vei mai crede”.

„Suntem amândoi ascultători” spuse ea „şi amândoi vorbitori”.

„Mai bine ar fi să terminăm partida de şah” i-am spus. „E rândul tău să muţi”.

Uitând micul meu truc, mi-a trebuit mult timp pentru a-mi aminti care era posibilitatea ei de a face o anumită mişcare. Nu am văzut acea mişcare a Pionului care-i era indipensabilă, pentru supravieţuire. Nu am fost nici bucuros şi nici trist. Iată de ce ea a sesizat mica mea cursă pe care i-o pregătisem atât de ingenios, dintr-o privire. A învăţa înseamnă aceasta, gândeam, după toate câte se petrecuseră: nu contează dacă se pierde partida, ci modul în care mutăm şi din ce cauză, apoi ceea ce obţinem, ceva ce la început ne lipsise şi care putem aplica şi în alte partide. A pierde, în acel mod curios, însemnă de fapt a învinge.

De altfel, o parte din mine însumi rămăsese tristă în ceea ce o privea. Regina mea se mişcă şi îi elimină Calul de pe tabla de şah, chiar dacă Calul fusese bine protejat. Acum Pionul ei îmi mâncase Regina, gata de a fi sacrificată. Haide, dă-i înainte, Mănâncă-mi Regina şi vom vedea noi cine râde la urmă. Pionul său nu-mi mâncă Regina. Dar, după un anumit moment, Nebunul său zbură de la un capăt la altul al tablei de şah, iar ochii săi albaştri mă fixau, în aşteptarea reacţiei mele.

„Şah mat”. Şopti.

Am îngheţat, neputând să cred. Apoi am studiat ce făcuse, mi-am scos stiloul şi am scris o jumătate de pagină.

„Ce ai scris?”

„Un gând nou” i-am spus. ***„Iată ce înseamnă să înveţi, de fapt: nu are importanţă dacă pierzi partida, ci contează cum o pierzi şi în ce mod mutăm noi, care este cauza acestei înfrângeri. Apoi contează ceea ce înţelegem din aceasta, ceva ce înainte nu ştiam şi care să putem aplica şi în alte partide. A pierde, într-un anumit mod, curios, înseamnă a învinge”.***

Ea era aşezată pe sofa, fără papuci, cu picioarele adunate în mod intim sub corp. Eu eram aşezat pe fotoliu şi pusesem picioarele pe măsuţa de ceai, cu atenţie, pentru a nu lăsa semne pe cristal.

O învăţam pe Leslie latina, iar ea mă privea ca o schioare pe apă începătoare aflată la primul curs de pregătire. O dată ce a înţeles principiile acestei limbi, începuse a o vorbi. Mie îmi trebuiseră zile întregi, atunci când eram mic, pentru a o învăţa şi renunţarea la Algebră pentru a mă dedica integral acestui studiu.

Cu câtă rapiditate învăţa, ce plăcere era ea pentru mintea mea! Unicul mod în care o puteam întrece era că studiasem ceva ce ea nu mai studiase, inventând noi norme de comunicare sau încrezându-se pur şi simplu în intuiţia ei. Eu eram încrezător în aceasta, în acea seară.

„Intuiesc, doar când te privesc, că ai cântat la pian mult

timp, tu, Leslie Parrish. Doar privind partiturile de acolo. Sonatele de Bethoveen pe hârtie îngălbenită cu vechi semne de creion printre note. Lasă-mă să ghicesc… încă de când erai în liceu?”

Ea făcu din cap semn că nu. „Încă de mai înainte. De când eram mică, mi-am făcut o claviatură din hârtie pentru a mă antrena, deoarece nu aveam bani pentru un pian. Mai înainte de a învăţa să merg, mama mea spune că, o dată, m-am îndreptat către primul pian pe care l-am văzut şi am încercat să cânt. De atunci încolo, muzica a fost totul pentru mine, tot ceea ce voiam. Dar nu am obţinut acest lucru decât după mult timp. Părinţii mei erau divorţaţi; mama mea s-a îmbolnăvit, iar fratele meu şi cu mine am trecut de la un orfelinat la altul, pentru o anumită perioadă de timp”.

Am început să văd dezastrul. Ce copilărie tristă, dezolantă, mă gândeam. Ce influenţă a avut asupra ei?

„Aveam 11 ani, când mama mea a fost externată din spital, iar noi ne-am mutat într-o casă care era o adevărată închisoare, o închisoare dinainte de războiul de secesiune, cu pereţi enormi care se dărâmau, cu găuri în podea, cu toaleta dezafectată. Am închiriat-o cu 12 dolari pe lună, iar mama încerca să o repare. Într-o zi a auzit vorbindu-se de un vechi

pian care era în vânzare şi l-a cumpărat pentru mine! A costat-o o avere, 40 de dolari. Dar acesta a transformat lumea mea; nu am mai fost la fel ca înainte”.

M-am aplecat puţin înainte. „Îţi aduci aminte că într-o altă viaţă cântai la pian?”

„Nu” spuse ea. „Nici măcar nu sunt sigură că am mai avut alte vieţi. Dar este ceva straniu. Muzica dinainte de Bethoveen, cea dinainte de secolul al XVIII-lea şi numai eu ştiu cum am învăţat-o, îmi este foarte familiară, mi se pare cunoscută de la prima vedere. Bethoveen, Schubert, Mozart… Ca şi cum aş întâlni vechi prieteni. Dar Chopin nu, Liszt nu… aceasta este o muzică nouă pentru mine”.

„Johan Sebastian? Este un compozitor preclasic, a trăit înainte de sec al XVI-lea…”

„Nu. Chiar şi pe el a trebuit să-l studiez”.

„Dacă cineva cânta la pian înainte de secolul al XVIII-lea trebuia să-l cunoască pe Bach, nu-i aşa?”

Ea întoarse capul. „Nu. Muzica lui fusese pierdută, iar el a fost uitat până în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, când manuscrisele sale au fost găsite şi republicate. În 1810 – 1820, nimeni nu ştia nimic de Bach”.

Mi se ridicase părul în cap. „Ţi-ar plăcea să descoperi că

ai trăit atunci? Am citit o carte în care era prezentată o modalitate de a-ţi aminti de existenţele anterioare. Vrei să încerci?”

„Poate altă dată!”

De ce este atât de ezitantă? m-am întrebat. Cum poate o persoană atât de inteligentă să nu fie sigură că este ceva dincolo de fiinţa noastră, decât o simplă lumină în eternitate?

Nu mult timp după aceea, către unsprezece seara, m-am uitat la ceas. Era patru dimineaţa.

„Leslie! ştii cât este ceasul?”

Ea îşi muşcă buzele, ridică pentru un moment ochii la cer şi apoi spuse: „Nouă?”

16

Scularea la şapte pentru a zbura în Florida. Nu era plăcut, mă gândeam, după ce Leslie mă conduse la hotel şi plecase, în noapte. A rămâne treaz mai mult de zece seara era un lucru insolit pentru mine. Rămăsesem, cel puţin în parte, aviatorul

care zbura deasupra câmpurilor şi se culca în aer liber, la o oră după apus. A merge la culcare la cinci dimineaţa, apoi să te trezeşti la ora şapte şi să pilotezi trei mii de kilometri, era o nouă încercare.

Dar mai aveam atâtea lucruri să-i spun, atâtea lucruri să ascult despre ea!

Nu mă va omără nimeni, mă gândeam, că am petrecut o noapte albă. Câte persoane sunt în această lume, cu care să pot rămâne să port o conversaţie până la patru dimineaţa, la puţin timp după ce ultimul biscuit dispăruse, fără a mă simţi deloc obosit? – mă întrebam.

Am adormit fără niciun răspuns.

17

„Scuză-mă, Leslie, dacă te sun atât de dimineaţă. Te-ai trezit deja?” Era în aceeaşi zi, puţin după opt dimineaţa, după ceasul meu.

„Da. Acum, da” spuse ea. „Ce mai faci astăzi, wookie?”

„Ai timp astăzi? Am vorbit destul de mult ieri seară şi

astfel că m-am gândit că, dacă nu ai alte aranjamente, am putea să luăm masa de prânz împreună. Şi chiar să cinăm?”

A urmat o perioadă de linişte. Am înţeles imediat că eu eram invadatorul şi făcusem o greşeală. Nu ar fi trebuit să-i telefonez.

„Ai spus că trebuie să te întorci astăzi în Florida”.

„Mi-am schimbat planurile. Mă întorc mâine”.

„Oh, Richard îmi displace. Voi lua prânzul cu Ida, apoi am o întâlnire la prânz. Şi sunt ocupată şi la cină. Nu-mi face plăcere, aş fi petrecut ziua alături de tine, dar mă gândeam că deja ai plecat”.

Astfel voi învăţa, gândeam, să nu-mi mai fac planuri dinainte. Ce mă putea face să gândesc că ea nu are nimic de făcut, decât să stea cu mine la discuţii? Dintr-odată m-am simţit foarte singur.

„Nu-i nicio problemă” i-am spus. „Ar fi mai bine să plec, atunci. Aş putea să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut discuţia noastră de ieri seară? Aş fi putut rămâne cu tine şi să te ascult, până când ultimul biscuit din lume ar fi fost făcut bucăţele. Ştii? Dacă nu ştii, îţi voi spune eu”.

„Şi eu. Dar pentru toţi acei biscuiţi pe care Hoggie, purceluşul, mi-i dă de mâncare… Va trebui să postesc o

săptămână, înainte ca tu să mai fi în stare să mă recunoşti după cât sunt de grasă. De ce nu-ţi plac ţelina şi salata?”

„Săptămâna viitoare voi aduce ţelină şi tărâţe”.

„Să nu uiţi!”

„Du-te şi mai dormi. Îmi pare rău că te-am trezit. Mulţumesc pentru seara de ieri”.

„Eu îţi mulţumesc. La revedere”. spuse ea.

Am închis şi am început să-mi fac bagajul. Ar fi deja prea târziu să plec acum din Los Angeles şi să ajung în Florida înainte de căderea întunericului? m-am întrebat. Nu-mi surâdea deloc să zbor noaptea cu acel T-33. O oprire a motorului, o oarecare aterizare forţată cu un avion greu şi rapid este o problemă dificilă în timpul zilei; noaptea ar fi cu adevărat neplăcut.

Dacă aş decola la amiază, aş fi la Austin, în Texas la ora cinci, ora locală, aşa că voi pleca la şase, urmând să ajung în Florida pe la nouă şi jumătate sau zece, ora locală. Este încă lumină la ora zece? Nu.

Oh, şi ce-i cu asta? Acel T-33 a fost un avion în care am avut încredere până acum… Am observat o misterioasă pierdere în sistemul de frânare. Este unica problemă pe care nu am rezolvat-o. Dar, chiar dacă s-ar pierde tot lichidul de frână, tot

nu ar fi niciun dezastru. Frânele avionului funcţionează, ar fi dificil însă să mişc eleroanele, iar frânele roţilor ar fi mai puţin eficiente. Dar avionul ar fi sub control.

Aveam un uşor presentiment. Îmi făceam bagajele, dar făcem şi zborul în gând. Nu reuşeam să mă văd aterizând în Florida. Ce problemă s-ar fi putut ivi? Vremea? Jurasem că nu voi mai zbura pe furtună, deci nu aş fi făcut asta, probabil. O defecţiune la aparatura de bord?

Aceasta putea fi problema. Dacă se strică alimentarea electrică la un avion de tip T, pompele de alimentare forţată nu mai funcţionează deloc, deci nu poţi conta pe rezervoarele suplimentare şi îţi rămâne doar carburantul din rezervoarele de pe fuselaj pe lângă cel conţinut în rezervoarele de la capătele aripilor. O mare parte din aparatura de bord se opreşte. Radioul şi aparatura de navigaţie se opresc de tot. O problemă la partea electrică înseamnă o aterizare cu o viteză foarte mare, dar pentru aceasta este nevoie de o pistă foarte lungă. Toate luminile sunt stinse, bineînţeles.

Generatorul, alimentarea electrică nu se mai stricase niciodată şi nici nu dăduse semne că s-ar putea strica. Acest avion nu este un Mustang. De ce mă îngijorez?

M-am aşezat pe marginea patului, am închis ochii, m-am

relaxat şi am vizualizat avionul, mi l-am imaginat chiar în faţa mea. L-am scrutat cu privirea de la elice la coadă, să văd dacă nu exista vreo avarie. Anumite mici probleme se pot observa astfel… Camera unei roţi era puţin cam dezumflată, în plus era acea mică pierdere de lichid de frână pe care nu o localizasem, chiar din mijlocul blocului motor. Per ansamblu, nicio alarmă, telepatic vorbind, despre faptul că partea electrică dă semne că se va defecta. Şi totuşi, când am încercat să mă vizualizez pe mine însumi sosind în Florida pe seară, nu am reuşit.

Bineînţeles. Nu aş fi mers în Florida. Aş fi aterizat înainte de căderea întunericului, undeva în altă parte.

Ei bine, nici aşa. Nu reuşeam să mă văd coborând din acel T-33 în acea după-amiază nicăieri. Un lucru atât de uşor, ar fi trebuit să fie, observând acea scenă viitoare în mintea mea. Iată-mă aici, cu motorul închis… Nu reuşeşti să te vezi, Richard? De abia ai închis motorul, după ce ai aterizat într-un aeroport oarecare…

Nimic. Nu reuşeam să mă văd. Am încercat să văd apoi aterizarea. Cu siguranţă că voi reuşi să văd virajul, pista care parcă se desprinde de pământ, trenul de aterizare care coboară, semnalizatoarele luminoase care mă avertizează că totul este bine…

Încă nimic.

Este dinamul, mă gândeam. Nu s-a stricat partea electrică astăzi, dar mi s-a stricat partea mea psihică.

Am dat telefon la staţia meteorologică. Se anunţa timp frumos până în New Mexico, îmi spuse meteorologul de serviciu, după ce aş fi trecut de o furtună, pe care aş fi putut-o survola, dacă avionul meu ar fi reuşit să urce la 14.000 metri altitudine. De ce nu reuşeam să mă vizualizez că aterizez sănătos şi în bune condiţii?

Încă un telefon: la hangar.

„Alo, Ted? Bună, sunt Richard. Voi fi acolo în aproximativ o oră… Scoate afară T-ul, te rog, şi fă plinul cu carburant. Oxigenul este în regulă, uleiul este în regulă. Va mai fi necesar nişte lichid de frână”.

Pe pat, am desfăşurat hărţile geografice, am căutat gama de frecvenţe de navigaţie, direcţiile, altitudinile necesare zborului. Am calculat timpii, consumul de carburant. Puteam urca la 14.000 metri altitudine, se impunea, dar uşurel.

Am pus la loc hărţile, mi-am făcut bagajul, am părăsit hotelul şi am luat un taxi către aeroport. Va fi bine să-mi revăd prietenele, în Florida. Presupun că va fi frumos.

Am pus bagajul, am închis portierele compartimentului

muniţii, am urcat în cabină, am scos casca din sac şi o ţineam în mână. Greu de crezut. În două zeci de minute acest avion şi eu vom urca la şase kilometri altitudine şi vom fi deja în apropierea graniţei cu Arizona.

„Richard!” ţipă Ted de la uşa biroului. „Vor să vorbească cu tine la telefon”.

„Spune-le că am plecat”. Apoi din curiozitate: „Cine este?”

El întrebă la telefon şi îmi strigă răspunsul: „Leslie Parrish!”

„Spune-i să aştepte un moment!” Am lăsat casca şi masca de oxigen şi am alergat să răspund.

Când ea a venit să mă ia de la aeroport, avionul, acoperit cu prelată, era deja în hangar pentru o încă o noapte.

Iată de ce nu reuşeam să mă văd aterizând, mă gândeam, nu reuşeam să vizualizez acest viitor pentru că nu era să fie aşa.

Am pus bagajul în portbagaj şi m-am aşezat alături de ea. „Bună, micuţă wookie, la fel cu toate celelalte wookie, doar cu mult mai mică”. i-am spus. „Sunt bucuros că te revăd! Cum de ţi-ai anulat toate întâlnirile?”

Leslie conducea un automobil luxos, de culoarea nisipului, cu tapiţeria de piele. După ce văzusem filmul cu

wookie, maşina fusese rebotezată Bantha, ca un alt personaj din film: o creatură mastodontică păroasă. Automobilul plecă uşor şi am intrat în mijlocul altor Banthas care veneau de peste tot, în acelaşi timp.

„Pentru că avem atât de puţin timp să fim împreună, m-am gândit să-mi rearanjez puţin agenda. Trebuie să trec să iau anumite lucruri de la Academie, iar apoi sunt liberă. Unde vrei să mă inviţi la prânz?”

„Într-un loc oarcare. La *Magic Pan*, dacă nu este aglomerat. Au o sală pentru nefumători, parcă îmi spuneai?

„Trebuie să aşteptăm o oră, la ora prânzului”.

„Cât timp avem?”

„Cât timp doreşti?” spuse ea. „Cina? Cinema? şah? Pălăvrăgeală?”

„Oh, scumpete! Ţi-ai anulat toate celelalte obligaţii de astăzi, doar pentru mine? Tu nu ştii ce înseamnă toate acestea pentru mine”.

„Înseamnă că prefer să petrec timpul cu un oarecare wookie sălbatic, mai mult decât cu oricine altcineva. Dar nicio îngheţată cu frişcă sau biscuiţi sau alte lucruri care îngraşă. Tu poţi mânca tot ce vrei, dacă doreşti, dar eu sunt la regim pentru a-mi ispăşi păcatele”.

Pe parcursul drumului, i-am povestit curioasa mea experienţă de astăzi: controlul extrasenzorial al avionului şi previziunile în ceea ce privea zborul şi i-am mai povestit şi de alte dăţi în care aceste previziuni s-au revelat a fi uimitor de exacte.

Ea mă asculta politicoasă, cu atenţie, aşa cum făcea mereu atunci când îi povesteam de experimente paranormale. Dincolo de acea politeţe, însă, am simţit că ea asculta cu un real interes, pentru a găsi anumite explicaţii la evenimente pe care nu le luase în consideraţie până acum. Mă asculta ca şi cum eram un adevărat Leif Ericson şi mă întorceam cu anumite fotografii ale unui pământ despre care ea nu auzise vorbindu-se până acum şi nu-l explorase niciodată.

Parcă maşina în parcarea Academiei de Cinematografie şi îmi spuse: „Vin într-un minut. Mă aştepţi sau doreşti să intri?”

„Te aştept. Nu te grăbi”.

Am privit-o de departe, prin mulţimea de trecători de pe trotuar. Era îmbrăcată modest, cu o bluză albă subţire peste o fustă albă, dar, Doamne! cum întorcea lumea capul după ea! Fiecare bărbat, pe o rază de o sută de metri. Acel păr auriu de culoarea mierii, ondulat, flutura strălucitor, în timp ce ea se grăbea să prindă în ultimul moment, culoarea verde la semafor.

Făcu un semn de mulţumire unui automobilist care aşteptase ca ea să treacă, iar el răspunse semnului, fusese bine răsplătit.

Ce femeie atrăgătoare, mă gândeam. Păcat că nu suntem deloc asemănători, noi doi.

Dispăru în clădire şi eu, întinzându-mă pe scaun, am început să mă gândesc. Pentru a utiliza acest timp, mă gândeam, de ce să nu recuperez somnul pe care l-am pierdut astă-noapte? Aceasta cerea un repaos autohipnotic de cinci minute. Am închis ochii, am respirat profund. Corpul meu era acum complet relaxat. O altă respiraţie. Mintea mea era complet relaxată. O alta. Am intrat într-o stare de somn profund, acum. M-am trezit în momentul în care Leslie se întorsese, proaspăt şi odihnit ca după opt ore de somn normal, profund.

Autohipnoza folosită în scopul odihnei este eficientă, mai ales, dacă ai dormit puţin noaptea trecută. Mintea mea se scufundă în întuneric; zgomotele de pe stradă au dispărut. Acoperit de un întuneric profund, timpul s-a oprit. Apoi, în mijlocul acelui întuneric desăvârşit:

LUMINĂ!

A fost ca o stea, dar de zece ori mai luminoasă ca soarele, care a căzut peste mine; strălucirea luminii mă lăsă perplex:

Nici umbre, nici culori, nici căldură, nici corp, nici cer,

nici pământ, nici spaţiu, nici timp, nici oameni, nici cuvinte, doar

LUMINĂ!

Fluturam inert în glorie. Nu era lumină, o ştiam, acea imensă claritate care străbătea ceea ce fusese un timp „eu”, nu era lumină. Pur şi simplu, reprezenta lumina, era mai strălucitoare decât lumina şi era *Dragostea*! Atât de intensă încât conceptul de intensitate este ca o umbră palidă a gândului faţă de enormitatea sentimentului care mă cuprinse.

EU SUNT!

TU EşTI!

IUBIREA ESTE TOT CEEA CE CONTEAZĂ!

Bucuria explodă în mine şi eu am explodat, atom cu atom, dezintegrat de iubire, ca o bucată de materie căzută în interiorul soarelui. Bucuria era prea intensă pentru a o putea susţine, nici măcar un moment în plus. Mă sufocam. Nu, Te implor!

De abia o rugasem să plece şi IUBIREA se dizolvă în noaptea acelei după amieze din Beverly Hills, din emisfera septentrională şi a treia stea din galaxia universului, un minuscul

grăunte al credinţei unice într-un spaţiu-timp imaginar. Eu eram o formă de viaţă microscopică, dar infinit de mare, pătrunsă dincolo de cortinele propriului teatru, întervăzând pentru o microsecundă propria realitate interioară şi aproape evaporată de acel şoc.

M-am trezit în Bantha, cu inima bătând nebuneşte, cu faţa inundată de lacrimi.

„Asta este!” am spus cu voce tare. „Asta este!”

Iubirea! Atât de intensă! Probabil Verde, un verde atât de transcendental încât nici măcar Principiul Verdelui nu şi l-ar fi putut imagina astfel… ca şi cum ai sta pe o enormă… ca şi cum ai sta pe un soare, dar nu deasupra soarelui… nu existau limite, nici orizonturi, atât era de strălucitor şi plin de o lumină orbitoare. Am privit cu ochii deschişi acea spelndoare imensă… dar parcă nu mai aveam ochi… nu puteam susţine bucuria acelei IUBIRI… Era ca şi cum aş fi lăsat să se stingă ultima mea lumânare într-o peşteră şi, după puţin timp, o prietenă, pentru a mă ajuta, ar fi aprins o bombă cu hidrogen.

În comparaţie cu acea lumină, această lume… în comparaţie cu acea lumină, ideea de a trăi sau de a muri este pur şi simplu… irelevantă.

Am clipit, aşezat în acea maşină, mirosind. Dumnezeule

mare! Mi-au trebuit zece minute, pentru a învăţa să respir din nou. Ce… de ce… Ah!

Acolo, un felinar blond şi surâzător pe trotuar, capete ce se întorceau pentru a privi, în mulţime, şi un moment după acea Leslie deschise portiera, aşeză plicurile pe bancheta din spate, alunecă în maşină. „Scuză-mă pentru că am întârziat atât de mult, wook. Era aglomeraţie. Te-ai plictisit de moarte, aici afară?”

„Leslie, trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce… mi s-a petrecut cu puţin timp în urmă…”

Se întoarse spre mine alarmată. „Richard, te simţi bine?”

„Bine!” I-am răspuns. „Bine! Bine! Bine!”

I-am povestit dintr-o suflare, fragmentat, apoi am tăcut. „Eram aşezat aici, după ce tu ai plecat, şi am închis ochii… ***Lumină, dar nu era lumină. Mai strălucitoare decât iubirea, dar fără a fi supărătoare, fără a face rău la ochi. IUBIREA, nu vorbe goale, frânturi, ci chiar IUBIREA CARE EXISTĂ. Diferită de IUBIREA pe care mi-am imaginat-o până acum. ŞI IUBIREA ESTE TOT CEEA CE CONTEAZĂ! Cuvinte, dar nu erau cuvinte şi nici măcar concepte.*** Ţi s-a mai petrecut… ştii… eh?”

„Da” spuse ea. Şi, după un moment îndelungat, amintindu-şi, continuă:

„Acolo sus printre stele, după ce mi-am abandonat corpul. Eram una cu viaţa, eram una cu universul magnific, o iubire atât de puternică, încât am plâns de bucurie!”

„Dar de ce mi s-a petrecut asta? Eu doream… doream doar să trag un pui de somn auto-hipnotic… ceea ce am făcut de mii de ori! De această dată, însă… PAF! Îţi imaginezi o bucurie atât de mare, încât să nu o poţi susţine şi să vrei să o opreşti?”

„Da” spuse ea. „O cunosc…”

Am rămas fără cuvinte, un timp. Apoi ea puse în mişcare Bantha şi am intrat în trafic, deja sărbătorind timpul petrecut împreună.

18

În afară de partidele de şah nu era nimic între noi, nicio acţiune. Nu urcam munţi împreună, nu străbăteam râuri, nu ne luptam în revoluţii, nu ne riscam viaţa împreună. Nici măcar nu zburam împreună. Lucrul cel mai aventuros pe care-l făcusem,

eu şi ea, era o plimbare pe Bulevardul La Cinega la ora în care traficul era maxim. De ce mă fascina atât de mult acesta?

„Ai observat” am întrebat-o, când ne îndreptam către Melrose, direct către casa sa „că prietenia noastră este complet… cum să spun?… fără acţiune?”

„Fără acţiune?” Mă privi, uimită ca şi cum aş fi atins-o. „Oh! Ascultă. Uneori este dificil să înţeleg atunci când glumeşti. Fără acţiune!”

„Nu. Serios. Noi nu ar trebui să facem împreună ceva, ca de exemplu schifond, sau surfing în Hawai, pe scurt. Ceva energic? Pentru noi, exerciţiul cel mai dificil a constat în a ridica o Regină şi a spune: „şah” în acelaşi timp. Este doar o observaţie, a mea. Nu am mai avut până acum o prietenă ca şi tine. Nu suntem teribili de cerebrali, noi doi? Nu vorbim puţin cam mult?”

„Richard”, spuse ea. „Şah şi pălăvrăgeală, te rog! Nu petreceri, nu cheltuit banii aiurea, care sunt exerciţiile preferate, în acest oraş”.

Trecu peste o traversă şi intră pe drumul de acces către casa sa, stingând motorul.

„Îmi permiţi un minut, Leslie. Voi face un salt acasă şi voi da foc la toţi dolarii pe care-i am. Îmi va trebui doar un

minut dacă nu…”

Ea surâse. „Nu trebuie să le dai foc. Este foarte bine să ai bani. Ceea ce contează pentru o femeie este să nu urmăreşti să o cumperi cu ei. Să nu încerci asta vreodată!”

„Prea târziu” i-am spus. „Deja am făcut asta. Mai mult decât o dată!”

Se întoarse către mine, sprijinindu-se pe portiera maşinii. Nu-i venea să o deschidă.

„Tu? De ce mă surprinde întotdeauna atât de mult acest lucru? Cine ştie din ce motiv, nu reuşesc să mi te imaginez… Spune-mi, ai cumpărat femei deosebite?”

„Banul face lucruri stranii. Mă înspăimântă să privesc, să văd lucrurile care mi s-au petrecut mie cu adevărat, nu la cinema, ci în viaţa reală, în persoană. Este ca şi cum eu aş fi fost un al treilea incomod într-un triunghi de iubire, încercând să mă infiltrez între o femeie şi banii mei. Câteva povestiri şi, pentru mine, încă o mare noutate. Dacă ar veni la mine o femeie simpatică care nu prea ar avea din ce trăi, fără un ban în buzunar, în urmă cu plata chiriei, crezi că eu îi voi putea spune: „Nu voi cheltui un ban pentru a te ajuta?”

Aveam nevoie de un răspuns la această întrebare. O parte din Femeia mea Ideală din acel moment era compusă din trei

prietene simpatice, care se luptau pentru supravieţuire.

„Faci ceea ce simţi că trebuie să faci” spuse Leslie. „Dar nu-ţi fă iluzii că vreo una te iubeşte pentru că îi plăteşti chiria sau îi cumperi de mâncare. O modalitate sigură pentru a şti că nu te iubesc este de a le lăsa să depindă material de tine. Ştiu ceea ce spun!”

Am amuţit. Cum de ştie asta? m-am întrebat. A avut bărbaţi care i-au dat bani?

„Nu este iubire” i-am spus. „Niciuna dintre ele nu mă iubeşte. Ne bucurăm că suntem aproape. Ne suntem paraziţi reciproci, fericiţi”.

„Grf!”

„Pardon?”

„Grf: expresie de dezgust. „Paraziţi reciproci fericiţi” mă face să văd purici şi păduchi”.

„Scuză-mă. Nu am rezolvat încă problema”.

„Nu le spune că ai bani, data viitoare” spuse ea.

„Nu funcţionează. Nu sunt un impostor prea bun. Voi scoate portmoneul din buzunar, îi voi pune bancnote de 100 de dolari pe masă, iar ea îmi va spune: „Dar cum! Îmi spuneai că trăieşti din ajutor de şomaj!” Ce pot să fac atunci?”

„Poate eşti blocat. Dar fii atent. Nu este un alt oraş, ca

acesta care să-ţi arate că există o mulţime de oameni care nu ştie să aibă grijă de banii ei, să-i gestioneze”.

Deschise într-un final portiera maşinii. „Ai chef de o salată, de ceva sănătos? Sau trebuie să fie o îngheţată cu frişcă, pentru Purceluşul Hoggie?”

În casă, ea puse o sonată de Bethoveen, încet, preparând o salată enormă de zarzavaturi cu brânză şi am început din nou să vorbim. Am pierdut apusul, am pierdut un film documentar, am jucat şah şi astfel am epuizat timpul pe care-l aveam de petrecut împreună.

„Va trebui să fii deşteptătorul de mâine dimineaţă, pentru a mă distra” i-am spus. „Nu ţi se pare că joc mai prost ca de obicei? Am pierdut trei partide din patru! Nu ştiu ce să mai cred despre maniera mea de joc…”

„Jocul tău este bun de obicei” spuse ea, cu prietenie. „Al meu este cel care se îmbunătăţeşte. Unsprezece iulie va fi o dată pe care ţi-o vei aminti, deoarece va fi ultima dată când tu ai bătut-o pe Leslie Parrish la şah!”

„Mai şi râzi, şmechero. Data următoare când mă vei întâlni, această minte a mea va avea băgată în memorie cartea *Capcanele şahului* şi toate celelalte de acest gen, de la prima până la ultima, care te vor aştepta pe tabla de şah”. Am suspinat

fără să ştiu de ce. „Ar fi mai bine să plec. Mă conduci până la hotel, şoferul meu pentru Bantha?”

„Da, te voi conduce” spuse ea, dar nu se mişcă.

Pentru a-i mulţumi pentru ziua petrecută împreună, i-am luat o mână, uşor, cu căldură. Ne-am privit îndelungat, fără a ne vorbi şi nu ne dădeam seama că timpul s-a oprit. Chiar liniştea spunea ceea ce noi nu exprimasem niciodată prin cuvinte, nici măcar nu luasem în consideraţie.

Apoi, dintr-odată, iată-ne îmbrăţişaţi, sărutându-ne uşor.

Nu mi-am dat seama, atunci, că îndrăgostindu-mă de Leslie Parrish îmi distrugeam singura soră pe care o avusesem vreo dată.

19

M-am trezit a doua zi în soarele filtrat de părul său auriul răspândit peste aşternuturi. M-am trezit cu surâsul său.

„Bună ziua, wookie” spuse ea, atât de intimă şi de caldă că nu mă deranjau deloc cuvintele sale. „Ai dormit bine?”

„Mmmm!” am răspuns. „Doamne! Da! Da, mulţumesc,

am dormit foarte bine! Sau probabil că am visat, ieri seară, că tu mă duceai înapoi la hotel? Nu m-am putut abţine să nu-ţi dau un sărut şi apoi… ce vis minunat!”

O singură dată, o singură dată binecuvântată femeia de lângă mine, din pat, nu era o străină. O singură dată în viaţa mea, acea persoană aparţinea locului în care se găsea, dar la fel şi eu.

Am atins-o pe faţă. „Peste un minut, nu-i aşa, te vei dizolva în aer? Sau va suna ceasul sau va suna telefonul şi tu mă vei întreba dacă am dormit bine. Nu-mi telefona încă. Vreau să mai visez puţin, te rog”.

„Driinnn…” a făcut ea, cu voce înceată. Am aruncat aşternutul şi am pus telefonul la ureche. Lumina soarelui peste surâsul său, peste spatele său, iar sânul său gol mă trezi de tot. „Driinnn… Alo, Richard? Cum ai dormit astă noapte?”

Se transformă dintr-odată într-o seducătoare nevinovată, pură şi sănătoasă, o minte strălucitoare ca o stea, într-un corp de zeiţă a senzualităţii. Am deschis ochii, dar câtă intimitate era în fiecare gest al său, în fiecare frază sau privire.

Să trăiesc alături de o actriţă! Nu mi-aş fi imaginat… Câte diferite Leslie existau în aceasta de lângă mine, câte vor mai fi, de mângâiat, de cunoscut, câte nu vor mai apărea în

lumina reflectoarelor, pe scena acestei persoane unice?

„Eşti atât… atât de drăguţă!” Accentuam cuvintele. „De ce nu mi-ai spus că eşti atât de… frumoasă?”

Telefonul se evaporă din mâna sa, iar fata ingenuă se întoarse către mine cu o privire interogativă. „Nu păreai interesat”.

„Acest lucru te va surprinde, dar ar fi bine ca tu să te obişnuieşti că eu sunt un maestru al cuvintelor şi nu mă pot abţine să nu spun câte o poezie din când în când, acesta este caracterul meu, nu pot fi altfel: cred că eşti deja uimită!”

Ea amuţi, încet, solemn. „Bravo, maestre al cuvintelor, bravo. Şi eu cred că tu eşti extraordinar”. Într-o fracţiune de secundă, o altă idee îi veni în minte, pasională. „Acum, pentru a face puţin exerciţiu, să spunem acelaşi lucru fără cuvinte”.

Voi muri de fericire acum, îmi spuneam, sau voi mai rezista încă puţin? A rezista era lucrul cel mai bun. Am oscilat la graniţa morţii de fericire, aproape fără cuvinte, dar nu întru totul.

Nu aş fi putut inventa o femeie atât de perfectă pentru mine, îmi spuneam, şi iată uite-o aici, vie şi adevărată, ascunsă sub forma numită Leslie Parrish, de ani, travestită în asociata mea de afaceri, în cea mai mai bună prietenă a mea. Doar acest

fragment de uimire ieşi la suprafaţă, pentru a fi alungat imediat de silueta ei în soare.

Lumină şi mângâieri, umbre moi şi mângâieri, dimineaţa devine amiază, devine seară, iar noi găsisem modalitatea de a fi împreună după ce atâta timp fusesem despărţiţi. La cină, cereale. Şi iată că putem vorbi din nou cu cuvinte.

Câte cuvinte, cât timp trebuie pentru a spune: Cine eşti tu? Cât timp pentru a întreba: De ce? Până la trei dimineaţa, înainte de apariţia noii aurore. Scenariul timpului dispăru. Era lumină în afara casei sale sau nu era lumină, ploua sau era timp frumos, ceasul arăta ora zece, iar noi nu ştiam despre care zece, al cărei zile sau al cărei săptămâni, este vorba. Ne trezeam dimineaţa sub lumina stelelor în liniştea şi în întunericul oraşului; în timp ce pentru noi era miezul nopţii, eram îmbrăţişaţi şi visam, la Los Angeles era ora de vârf, era ora amiezii.

Un suflet pereche nu era posibil, învăţasem eu, în acei ani, după ce îl schimbasem pe Fleet pentru bani şi îmi construisem imperiul meu împrejmuit de ziduri. Nu este posibil pentru oamenii care merg în zeci de direcţii, cu zeci de viteze simultane, nu este posibil pentru oamenii obişnuiţi. Poate învăţasem greşit?

M-am întors la ea în dormitor, în una din dimineţile noastre care era către miezul nopţii, ţinând în mână un vas cu brânză felii şi crackers.

„Oh” spuse ea, ridicându-se în fund, clipind din ochi pentru a se trezi, trecându-şi mâinile prin părul răvăşit care i se revărsa peste spatele gol.

„Ce dulce eşti! Ce grijuliu!”

„Aş fi putut fi şi mai grijuliu, dar în bucătăria ta nu se găseşte nici smântână şi nici cartofi, pentru a face *kartoffelkuchen*”.

„*Kartoffelkuchen*!” exclamă ea uimită. „Când eram mică, mama mea făcea *kartoffelkuchen*. Credeam că ea era singura persoană din lume care să-mi amintească de asta. Tu ştii să pregăteşti?”

„Reţeta este închisă în această minte extraordinară, transmisă de bunica Bach. Tu eşti singura fiinţă umană care mi-a amintit de acest cuvânt, pe care nu l-am mai auzit de 15 ani. Ar trebui să facem o listă cu toate lucrurile pe care le avem în comun!” Am aşezat mai bine pernele şi m-am aşezat astfel încât să o văd mai bine. Doamne, îmi spuneam, ce mult iubesc frumuseţea ei!

Ea m-a surprins privindu-i corpul şi, în mod deliberat, s-a

aşezat mai lasciv pe pat, pentru a mă vedea cum mi se taie respiraţia. Apoi îşi trase un cearşaf până sub bărbie.

„Ai fi răspuns la anunţul meu publicitar?” întrebă, dintr-odată foarte timidă.

„Da. Ce spune anunţul?”

„Este o declaţie personală”. Puse o felie transparentă de brânză peste un cracker. „Vrei să ştii ce spune?”

„Spune-mi”. Cracker-ul meu se îndoia sub greutatea feliei de brânză, dar eu găseam acest lucru sănătos.

„Caut: bărbat sută la sută. Trebuie să fie strălucitor, creativ, spiritual, capabil de a crea o stare de intimitate profundă şi de bucurie. Doresc să împărtăşesc cu el muzica, natura, viaţa liniştită şi fericită. Nefumător, care să nu consume băuturi alcoolice şi droguri. Trebuie să-i placă să înveţe şi să crească mereu. Frumos, înalt, suplu, mâini fine, sensibile, delicate, iubitoare. Cel mai afectuos şi mai sexy posibil”.

„Ce anunţ! Da! Răspund eu”.

„Nu am terminat încă” spuse ea. **„Trebuie să fie stabil emoţional, sincer, onest, o persoană pozitivă şi constructivă. Foarte spirituală, dar să nu aparţină unei religii organizate. Trebuie să iubească pisicile”.**

„Dar eu sunt acel bărbat norocos! Iubesc chiar şi pisica ta, chiar dacă cred că sentimentul nu este reciproc”.

„Temporar” spuse ea. „Peste puţin timp va fi geloasă”.

„Ah… Te-ai trădat”.

„Adică?” spuse ea, lăsând să-i cadă cearşaful şi întinzându-se pentru a aşeza pernele.

Efectul acelui act simplu, efectul întoarcerii sale cu bustul, a fost pentru mine ca un brânci între foc şi gheaţă. Atât timp cât ea era dreaptă, era atât de senzuală încât eu puteam suporta acest lucru. Dar, când se mişca, curbele moi şi jocul umbrelor atunci când îşi schimba atitudinea făceau ca fiecare cuvânt, în mintea mea, să se transmute într-o fericită îmbinare a suprafeţelor curbe.

„Hmm…?” am spus, privind-o.

„Ce neatent eşti”.

Mi-am spus: Cum ar fi să spună că m-am trădat?

„Stai dreaptă, imobilă, te rog, ca să putem vorbi liniştiţi. Trebuie să-ţi spun că, atunci când nu eşti îmbrăcată, ajunge doar să te mişti puţin pentru a-mi pune hormonii în mişcare şi a mă face să deraiez”.

Mi-a părut rău imediat. Ea şi-a acoperit sânul cu cearşaful, ţinându-l cu ambele braţe şi mă privi sever, pe

deasupra cracker-ului său.

„Oh. Deci, te-ai trădat deoarece zicând că pisica ta ar fi geloasă pe mine lăsând să se înţeleagă că, după tine, eu corespund cerinţelor cerute de anunţul tău publicitar”.

„Am făcut-o intenţionat” spuse ea. „Îmi pare bine că ai înţeles”.

„Nu ţi-e frică că, ştiind aceasta, aş putea să profit de tine?”

Lăsă să-i cadă cearşaful dintr-odată şi înălţă o sprânceană. „Ţi-ar plăcea să profiţi de mine?”

Cu un enorm efort mental, am întins o mână şi am acoperit-o din nou cu cearşaful.

„Am observat că vă cădea, doamnă, şi înainte de continua discuţia cu dumneavoastră, am considerat oportun să fiţi mai acoperită”.

„Foarte drăguţ din partea dumneavoastră”.

„Credeţi în îngerul păzitor?”

„Cel care ne protejează, ne supraveghează şi ne ghidează? Da, domnule, uneori da”.

„Atunci spuneţi-mi doamnă: de ce ar trebui ca un îngeraş păzitor să aibă grijă de viaţa noastră erotică? De ce trebuie să ne ghideze poveştile noastre de iubire?”

„Uşor „spuse ea. „Pentru un îngeraş păzitor, iubirea este cel mai important lucru din lume. Pentru ei, viaţa amoroasă este cel mai important aspect al vieţii noastre. De ce altceva ar trebui să se ocupe îngerașii?”

Se înţelege că ea avea dreptate!

„Crezi că este posibil ca doi îngeraşi păzitori să ia forme umane şi să devină iubiţi, în această viaţă?”

Ea muşcă din cracker reflectând. „Da”. Apoi după un moment: „Ar răspunde la anunţul meu un îngeraş păzitor?”

„Da. Bineînţeles. Orice îngeraş păzitor de sex masculin din această ţară ar răspunde la anunţ, dacă ar şti că tu eşti cea care l-ai dat”.

„Mie îmi este suficient unul singur” spuse ea. Apoi, după un moment: „Tu ai un anunţ gata făcut?”

Am amuţit, dar m-am surprins pe mine însumi. „Eu mă văd scriindu-l de ani de zile. **Caut: un îngeraş păzitor de sex feminin, dar perfect asemănător fiinţei umane. Independentă, aventuroasă, foarte inteligentă şi virtuoasă. Aş prefera să aibă capacitatea de a lua iniţiative proprii şi să fie creatoare în multe forme de comunicare. Ar trebui să vorbească şi latina”.**

„Doar atât?”

„Nu” i-am răspuns. **„Va fi acceptat doar îngeraşul cu ochii strălucitori, cu un corp uluitor, cu părul lung şi auriu, foarte candid. Este necesară şi o curiozitate foarte mare, dorinţă de cunoaştere şi capacitate de a învăţa. Aş prefera profesionalism în diferite domenii creative şi antreprenoriale, experienţă şi în alte domenii de activitate. Imprevizibilă, dispusă să-şi asume toate riscurile. Fericire garantată pe o perioadă îndelungată”.**

Mă asculta cu atenţie. „Particularităţile părului auriu şi a corpului uluitor, nu sunt prea terestre pentru un îngeraş?”

„De ce nu, un îngeraş păzitor cu forme uluitoare şi păr de aur. De ce nu? Vrei să spui că ar fi mai puţin angelic, mai puţin perfectă, mai puţin dotat de a-şi face meseria sa?”

Ei bine, de ce nu ar putea fi aşa îngeraşii păzitori? – mă gândeam, dorindu-mi să scriu**. De ce nu, o planetă de îngeraşi care să ilumineze viaţa celor de lângă ei cu aventură şi mister? Sau măcar unii… de ce nu? Pe care din când în când să-i putem găsi lângă noi – de ce nu?**

„Deci noi creăm corpul pe care spiritul nostru îl consideră cel mai plăcut?” spuse ea. „Atunci când învăţătoarea este drăguţă, copiii sunt mai atenţi?”

„Exact!” i-am spus. „Doar un moment…”

Am găsit ceva de scris, pe podea, lângă pat, am scris ceea ce ea spusese, cu un L înainte, de la Leslie. „Ai mai observat, atunci când cunoşti pe cineva de un timp, acesta îşi schimbă aspectul?”

„El poate deveni omul cel mai frumos din lume” spuse ea „Dar devine banal ca o pungă de popcorn, atunci când nu are nimic de spus. Însă, bărbatul cel mai urât care spune ceea ce are cea mai mare importanţă pentru el, pentru că este pasionat de ceea ce spune, pe parcursul a doar două minute devine atât de frumos, încât îţi vine să-l îmbrăţişezi!”

„Ai ieşit cu mulţi bărbaţi urâţi?”

„Nu cu mulţi”.

„Dacă apoi deveneau frumoşi pentru tine, de ce nu?”

„Deoarece ei, văzând cât este de drăguţă Mary Moviestar, gândeau că pe ea o interesează doar bărbaţii frumoşi. Rar mă invitau şi atunci a ieşi cu ei mi se părea urât, Richard”.

Bieţii de ei, mă gândeam. O invitau rar. Deoarece credem în aparenţe, iată de ce, uităm că aparenţele nu sunt ceea ce suntem noi de fapt. Când găsim un îngeraş cu o inteligenţă strălucitoare, înfăţişarea sa devine încă şi mai frumoasă. Dintr-odată ea spuse: „Oh, apropos” continuă ea „am acest corp…”

Am notat gândul său cu stiloul.

„Într-o zi sau în alta „spuse ea, punând farfuria pe care servise micul dejun pe comodă „te voi ruga să-mi citeşti şi mie din notiţele tale”. Când se mişcă cearşaful alunecă jos din nou. Ea întinse braţele şi se înveli voluptuos.

„Nu-ţi cer asta acum” spuse, făcându-se mai comodă. „Ajunge cu ghicitorile pentru astăzi”.

Pentru că nu mai dorea să se gândească, pentru mine era perfect.

20

Nu era muzică, era un zgomot metalic strident, discordant. Ea se străduia să regleze volumul, dându-l la maximum, dar, când termină de făcut asta, eu eram plin de proteste.

„Aceasta nici măcar nu este muzică!”

„Poftim?” spuse ea, pierdută în sunete.

„Am spus că aceasta nu este muzică!”

„Bartók!”

„Ce?” am întrebat

„Bela Bartók!”

„Nu poţi să dai volumul mai încet?”

„Concertul pentru orchestră!”

„Te rog dă volumul mai încet! Sau mai bine, nu ai putea să-l faci să meargă mai încet?”

Nu-mi auzi cuvintele, dar înţelese şi dădu volumul mai încet.

„Mulţumesc” i-am spus. „Wookie, aceasta ar fi… În mod sincer, tu consideri că aceasta este o muzică?”

Dacă aş fi privit-o cu atenţie, dincolo de figura sa delicioasă de deasupra vazei cu flori, cu părul înfăşurat într-un turban, aş fi văzut că în ochii săi se citeşte deziluzia.

„Nu-ţi place?” mă întrebă.

„Tu iubeşti muzica, tu ai studiat muzica toată viaţa ta. Cum poţi să numeşti muzică acea dizarmonie pe care tocmai am ascultat-o, acele sunete discordante, acele stridenţe?”

„Bietul Richard!” spuse ea. „Fericitul de Richard. Ai încă atâtea lucruri de învăţat despre muzică. Atâtea simfonii frumoase, sonate, concerte, care le vei asculta pentru prima dată”. Opri discul şi-l scoase din aparat.

„Poate puţin prea curând pentru Bartók. Dar te asigur că

va veni şi ziua în care vei asculta ceea ce ai ascultat astăzi şi vei considera ca fiind sublim”. Din colecţia sa de discuri, alese unul şi-l puse în aparat. „Vrei să asculţi ceva de Bach… vrei să asculţi muzica străbunicului tău?”

„Măcar mă vei da afară din casă de la început, dacă îţi spun că eu reuşesc să ascult cel mult jumătate de oră, iar apoi mă plictisesc”.

„Te plictiseşti? Ascultând Bach? Atunci, chiar nu ştii să asculţi. Nu ai învăţat niciodată să asculţi această muzică!” Apăsă pe un buton şi discul începu să se învârtă. „Mai întâi trebuie să te aşezi în locul cel mai potrivit. Aici. Vino şi aşază-te aici, între difuzoare. Aici trebuie să te aşezi când doreşti să asculţi astfel de muzică”.

Părea că sunt la o grădiniţă de muzică, dar eu iubeam compania ei, îmi plăcea să fiu alături de ea.

„Doar complexitatea acestei muzici ajunge pentru a o face interesantă. Însă, majoritatea oamenilor ascultă muzica într-un plan orizontal, urmărind doar melodia. Dar aceasta se poate asculta şi structural. Ai mai încercat?”

„Structural? i-am spus. „Nu”.

„Muzica primitivă era lineară” spuse ea, în timp ce se auzea o mulţime de note de orgă „melodii simple puse doar o

dată, teme rudimentale. Însă străbunicul tău a început să abordeze teme complexe, cu multe schimbări de ritm, pe care le-a integrat în intervale de timp neregulate, pentru a crea structuri complete, care să confere muzicii şi un sens vertical: armonia! Anumite armonii ale lui Bach sunt la fel de disonante ca şi cele ale lui Bartók, dar Bach o făcea cu francheţe cu o sută de ani înainte ca, cineva să se fi gândit la disonanţă".

Opri discul, se aşeză la pian şi, fără a clipi din ochi, începu să cânte ultimele acorduri pe care le ascultasem pe disc.

„Iată". Era sunetul ce rezulta mai clar, de la pian, decât de la aparatura muzicală. „Auzi? Iată motivul aici…" Îl cântă. „Şi acesta este un altul… şi acesta este un altul. Acum ascultă cum se construieşte această bucată. Să începem de la tema A, cu mâna stângă. Apoi A se repetă încă o dată, cu patru măsuri mai sus, cu mâna dreaptă. O auzi? Merg înainte împreună până când… iată că se introduce şi tema B. Şi A este subordonată lui B, acum. Apoi intră din nou A cu dreapta. Şi acum… C!"

Ea expunea temele, una câte una, apoi le punea împreună. Mai întâi lent, apoi mai rapid. O urmăream cu atenţie. Ceea ce era pentru ea o adunare simplă, pentru mine era un calcul complicat. Dar, închideam ochii şi-mi luam fruntea între palme, aproape reuşind să înţeleg. Ea reîncepea de la capăt,

explicându-mi fiecare pasaj. În timp ce ea cânta, o lumină începu să strălucească într-o sală de concert interioară care stătuse în întuneric întreaga mea viaţă de până atunci.

Ea avea dreptate! Erau teme şi teme, care dansau împreună, ca şi cum Johann Sebastian Bach ar fi închis secretele în muzica sa pentru plăcerea particulară a celor care învăţau să vadă dincolo de aparenţe.

„Ce comoară eşti!” am exclamat, excitat pentru că înţelesesem ceea ce-mi spunea ea. „Ascult! Ascult cu adevărat!”

Ea era mai mulţumită decât mine încât uită să se schimbe şi să-şi pieptene părul. Scoase o partitură muzicală, de pe fundul unui sertar şi o puse în prim plan. Pe ea scria, Johann Sebastian Bach; apoi dezlănţui o furtună de note şi armonii, de bemoli şi diezi şi improvizaţii scrise în italiană. Chiar la început, înainte ca pianista să fi ridicat roţile de pe pământ şi să fi decolat în această furtună, ea începuse cu un Allegretto con brio, care îmi imaginasem că vrea să spună că era nevoie să cânţi cu inspiraţie sau cu sânge rece.

Extraordinar. Prietena mea, cu care eram scufundat cu puţin timp în urmă în aşternuturi calde şi în umbre voluptuoase, cu care vorbeam foarte bine limba engleză, spaniolă glumind, germană sau franceză în experimente creative şi neobişnuite,

prietena mea începuse să cânte dintr-odată într-o limbă nouă şi complicată pe care eu abia începeam să o învăţ în acea zi.

Muzica izvora din pian ca o apă limpede şi proaspătă dintr-o piatră atinsă de un profet, vărsându-se şi inundând totul în jurul nostru, în timp ce degetele sale săltau şi se dilatau, se încolăceau şi se ridicau afundându-se tot mai mult în pasajele magice, baleind deasupra claviaturii.

Niciodată, până acum, ea nu mai cântase pentru mine, spunând că nu mai exersase, prea stingheră pentru a se aşeza la pian în prezenţa mea. Ceva intervenise între noi, însă… după ce am devenit iubiţi, acum, ea era mai liberă să cânte? Sau ea era profesoara care dorea atât de mult să-şi ajute elevul surd încât nimic nu ar fi putut-o reţine departe de muzică?

Ochii săi urmăreau fiecare picătură de ploaie din acel uragan de pe hârtie; ea uitase că avea un corp, în afară de mâini şi de degetele sale foarte agile, un spirit care găsea propriul său cântec în inima unei persoane moarte cu două sute de ani în urmă, reînviind glorios, din dorinţa ei de a da viaţă muzicii.

„Leslie! Dumnezeule! Cine eşti tu de fapt?”

Ea întoarse puţin capul spre mine, cu o jumătate de surâs, în timp ce ochii, mintea şi mâinile rămâneau mereu cu muzica care urca furtunos către ceruri.

Apoi mă privi; muzica se opri dintr-odată, dar nu şi pentru coardele care tremurau ca harpele în interiorul pianului.

„Şi aşa mai departe” spuse ea. Muzica strălucea din ochii săi, în surâsul său. „Ai văzut ceea ce se petrece? Ai înţeles ceea ce am făcut?”

„Puţin înţeleg” am spus. „Credeam că te cunosc! Mă uimeşti. Această muzică este… este… tu eşti…”

„Nu am mai exersat de mult timp”. spuse ea. „Mâinile nu funcţionează precum…”

„Nu, Leslie. Opreşte-te. Ascultă. Ceea ce eu am auzit este pură… ascultă!… pură radiaţie, deoarece tu ai răpit aurora şi ai transformat-o în lumină pentru ca eu să pot auzi. Ştii cât este de bine, cât este de frumos ceea ce ştii tu să-i faci pianului?”

„Măcar de ar fi aşa! ştii că eu voiam să devin pianistă?”

„Una este să ştii asta în cuvinte, dar tu nu ai mai cântat pentru mine până acum. Acum mi-ai oferit un nou… un diferit… paradis!”

Ea se bucură. „Acum nu te vei mai plictisi de muzica bunicului tău!”

„Niciodată” am răspuns eu, cu multă consideraţie.

„De acord, niciodată” spuse ea. „Mintea ta este prea asemănătoare cu a sa pentru a nu-l putea înţelege. Fiecare limbă

are cheile sale, iar aceasta este valabil şi pentru limba bunicului tău. Să te plictiseşti! Este o prostie!”

Ea acceptă promisiunea mea de a-mi îmbunătăţi cunoştinţele, după ce mă pusese la pământ şi mă speriase, apoi merse să-şi pieptene părul.

21

Se întoarse de la maşina de scris şi îmi surâse. Eu eram aşezat într-un colţ, cu o ceaşcă de ciocolată în mână şi un teanc de scenarii.

„Nu trebuie să o înghiţi pe toată odată, Richard, o poţi bea încet. Astfel vei avea senzaţia că durează mai mult”.

Am râs de mine însumi, cu ea. În ochii ei, gândeam, eu trebuie să fiu asemănător cu un mănunchi de beţişoare Shanghai împrăştiate pe canapeaua din biroul său.

Biroul său era însă într-o perfectă ordine, nici măcar o clamă nu era aşezată aiurea. Şi ea era, de altfel, foarte curată: pantaloni bej comozi, bluză transparentă, un sutien brodat cu flori albe, dar şi acesta foarte lejer. Părul său era strâns,

strălucitor. Este portretul, gândeam, simplităţii şi al bunului gust!

„O băutură nu este un semn de carte” spuse. „Ciocolata caldă, mai mult se bea. Tu, însă, o mănânci. Eu aş putea bea suficientă ciocolată caldă încât să-i urăsc gustul pentru tot restul vieţii mele, în timp ce tu trebuie să devii prieten chiar şi cu o singură ceaşcă!”

„Nu preferi şi tu să bei ceva cu care eşti deja prieten, în loc să încerci ceva cu care trebuie să vezi dacă este da sau nu?” spuse ea.

În intimitate cu ciocolata sa, cu muzica, cu grădina, cu maşina, cu casă, cu munca sa. Eu eram conex lucrurilor pe care le cunoşteam printr-o reţea de fire de mătase; ea era legată de tot ceea ce era al său cu chei învelite în argint. Pentru Leslie, nimic din ceea ce era în apropierea ei nu era lipsit de valoare.

Hainele şi costumele de scenă atârnau în dulapurile sale, în ordine, după culoare şi nuanţa culorii, fiecare mantou protejat de o pungă de plastic. Pantofi alineaţi pe podea dedesubt, pălării şi eşarfe asortate deasupra.

Cărţile, în sertare, ordonate în funcţie de subiecte. Discurile ordonate în funcţie de compozitor, de dirijor, de solişti.

Eu eram opusul a toate acestea. Ordinea, avea pentru mine o prioritate mai mică decât avea pentru ea. Lucrurile, acestea dispar cât ai clipi din ochi: o rafală de vânt şi au dispărut. Dacă ne legăm prea mult de lucruri şi de persoane, când acestea dispar, nu va dispărea oare şi o parte din noi înşine?

„Mai bine să ne legăm întotdeauna de gânduri decât de lucrurile care acum sunt şi apoi nu mai sunt" i-am spus în timp ce parcam maşina la Music Center. „Nu eşti de acord?"

Ea amuţi. Conducea ea, iar maşina mergea puţin peste limita de viteză legală, pentru a prinde culoarea verde la semafor.

„Muzica este ceva pentru eternitate" spuse apoi.

Aşa cum o pisică era răsfăţată, aşa eram şi eu hrănit cu muzică clasică de primă calitate, pentru care, după afirmaţiile ei, aveam ureche şi atitudine.

Am atins radioul şi, imediat, au început să se audă viori, în mijlocul nu ştiu cărei arii impertinente. O altă ghicitoare se pregătea, gândeam, dar îmi plăceau ghicitorile noastre.

„Baroc, clasică, modernă?" întrebă ea, mergând către centrul oraşului de-a lungul unei şosele libere.

Am ascultat acea muzică, făcând apel la intuiţie, mai mult

decât la cultura mea. Prea profund structurată pentru a fi baroc, nu suficient de formală şi legată pentru a fi clasică, nu suficient de stridentă pentru a fi modernă. Romantică, lirică, uşoară…

„Neoclasică" am răspuns la ghicitoare. „S-ar părea că este vorba despre un mare compozitor, care, însă, de această dată se distrează. Scrisă, să spunem… în 1923?"

Eram convins că Leslie cunoştea epoca, data, compozitrorul, opera, pasajul, orchestra, dirijorul, sala de concert. O dată ce a auzit un pasaj muzical, ea îl cunoştea. Ea cânta dincolo de una din miile de execuţii pe care le ascultase. Stravinski, imprevizibil, pentru mine, ca pentru un cal neîmblânzit de rodeo, ea cânta, aproape fără să-şi dea seama.

„Bravo!" exclamă. „Eşti pe aproape. Compozitorul?"

„În mod sigur nu este german". Nu era destul de greu; nu avea suficienţi cai-putere pentru a fi german. Era jucăuş, deci nu era rus. Nu ştia de francezi, nu părea italian, nu avea aspect englezesc. Nu era colorat ca Austria, nu era înăuntru suficient aur. Lucru de casă – aş fi ştiut să fredonez şi eu această melodie – dar nu într-o manieră americană. Era un dans.

„Polonez? Aş spune că această muzică a fost scrisă pe câmpurile din estul Varşoviei".

„O aproximare bună! Poloneză, nu. Puţin mai orientală.

Este rusească”.

Era mulţumită de mine. Bantha nu a încetinit; luminile verzi erau la dispoziţia lui Leslie.

„Rusească? şi unde este nostalgia? Unde este patosul? Rusească! Of, Doamne!”

„Nu te grăbi prea tare, wookie, să generalizezi” spuse ea. „Nu cred că ai mai auzit până acum muzică rusească veselă. Ai dreptate. Aceasta este jucăuşă”.

„Şi cine este?”

„Prokofiev”.

„Uită-te!” am exclamat. „Ruşii…”

„Cretinule!” şi frânele scârţâiră, iar Bantha fugi evitând ciocnirea cu un camion în ultima clipă. „Ai văzut acel bou? A trecut pe roşu! mai lipsea puţin şi… dar cine să creadă…”

Avea reflexe foarte bune, de şofer de formula unu şi după ce a evitat accidentul, acum conducea pe Crenshaw Boulevard. Ceea ce m-a surprins nu a fost camionul, ci limbajul său. M-a privit, încă încruntată, mi-a văzut faţa, mă privi încă o dată, perplexă, încercând să-şi reţină un surâs, dar nu reuşi.

„Richard! Te-am scandalizat? Te scandalizezi pentru că am vorbit urât?” Se sufoca de râs. „Oh, săracul meu copil! Am înjurat în faţa lui. Îmi pare rău!”

Jumătate din mine se enervă, iar jumătate din mine râse. „De acord Leslie Parrish, asta este. Bucură-te de acest moment, deoarece este ultima dată când mă vei vedea scandalizat de o expresie urâtă”.

Chiar în timp ce le pronunţam, aceste cuvinte urâte răsunau straniu în gura mea, dar erau silabe lipsite de orice altă încărcătură. Ca un nebăutor care spune Martini; ca un nefumător care spune ţigară sau ţigară cu opiu sau oricare alt cuvânt de acest gen care ar fi fost spus de cel care are unul dintre aceste vicii. Nu are importanţă care ar fi fost cuvântul; dacă nu-l folosim niciodată, sună gol, în afara oricărui context. De exemplu elice are un sunet fad, în gura celui care nu iubeşte avioanele. Dar un cuvânt este un cuvânt, este un sunet în aer şi nu văd niciun motiv pentru care nu aş putea să-l pronunţ fără a mă simţi caraghios. Am rezistat să nu spun nimic timp de câteva minute, în timp ce ea mă privea.

Cum te simţi când înjuri sau blestemi? Acompaniat de melodia lui Prokofiev, care se mai auzea încă, am început să cânt încet. „Oh… la naiba… să fiu al naibii, al naibii în infern… să fiu al naibii!!! Tâmpitule, blestematule, la naiba, la naiba… oh, creatură infernală blestemată de infern oh, la naibaaaaa… La naibaaaaaaa! Oh, blestemat infern!”

Când ea a auzit ceea ce cântam, observând şi hotărârea cu care cântam, se îndoi de râs pe volan.

„Râzi se pare, creatură a blestematului infern, wookie" i-am spus. „Urmăresc să învăţ să înjur, la naiba. La naiba! Care este titlul acestei blestemate muzici?"

„Oh, Richard" reuşi ea să spună, ştergându-şi lacrimile. „Este *Romeo şi Julieta*…"

Eu am cântat în continuare cântecul meu plin de înjurături şi nu trebuie să mai spun că după ce am cântat câteva strofe, cuvintele şi-au pierdut orice semnificaţie. Câteva versuri în plus şi aş fi înjurat, şi eu, ca şi cel mai teribil dintre delincvenţi. Aveam multe blesteme de învăţat! De ce nu am început acum treizeci de ani, m-am întrebat, să fac pe delincventul? Ea mă rugă să mă opresc din înjurat, atunci când am intrat în sala de concerte. Doar după ce ne-am întors în maşină, după ce am ascultat Ceaikovski, Samuel Barber, Zubin Mehta sub bagheta dirijorului Itzhak Periman şi Filarmonica din Los Angeles, puteam să-mi exporim sentimentele.

„A naibii de bună muzică! Nu ţi-a plăcut şi ţie, la naiba?"

Ea ridică ochii spre cer, implorator. „Dar ce am făcut? Ce am creat?" spuse.

„Orice ai crea, la naiba, dar tu faci o treabă al naibii de

bună!”

Fiind şi parteneri de afaceri, eram decişi să ne dezvoltăm activitatea, în acele săptămâni pe care le petrecusem împreună, prin urmare am decis să mergem să vedem un film, în scopul de a face prospectări de piaţă, aşa că am ieşit din casă chiar la ora amiezii. Ne-am aşezat la coadă în faţa cinematografului. Traficul se desfăşura ca de obicei, de-a lungul străzii, în timp ce noi aşteptam, traficul a dispărut, devenise ca o zăpadă încântătoare care se aşezase în jurul nostru, iar totul parcă îşi pierduse contururile, în timp noi discutam pe planeta noastră proprie.

Nu observasem femeia ce ne studia, puţin mai departe, în zăpadă, dar care luă dintr-odată o decizie care m-a înspăimântat. Se apropie de Leslie, o atinse pe spate, demolând astfel lumea noastră.

„Ea este Leslie Parrish!”

Dintr-odată surâsul de pe faţa prietenei mele dispăru şi ea amuţi. Mai rămăsese un surâs vag, dar părea îngheţat; ea se retrăgea, precaută, înăuntrul său.

„Mă scuzaţi, dar v-am văzut în *Star Trek* şi în… o găsesc

minunată, frumoasă…” Era sinceră şi timidă, aşa că gheaţa se topi.

„Oh… mulţumesc!”

Femeia deschise poşeta. „Se poate… dacă nu vă deranjez prea mult, aş dori să-mi daţi un autograf pentru fata mea Corrie? M-ar ucide dacă ar şti că am ajuns atât de aproape de dumneavoastră şi nu am…” Nu reuşea să găsească o bucată de hârtie pe care să scrie. „Credeam că am…”

I-am oferit stiloul meu, iar Leslie a amuţit, acceptându-l: „Iată” îi spuse femeii. Şi mie: „Mulţumesc, domnule”.

A scris un salut pentru Corrie şi semnă cu numele său, rupse foiţa şi o dădu doamnei. „V-am văzut şi în *Candidatul din Manciuria*. Nici nu ştiţi ce mult mi-a plăcut!”

„Vă mai amintiţi de acel film, după ce a trecut atâta timp? Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră…”

„Mulţumesc mult, mult, mult. Corrie va fi foarte fericită!”

„Îmbrăţişaţi-o din partea mea”.

Urmă o scurtă linişte, după care femeia s-a întors la locul ei la rând.

„Tu nu mai spui nimic?” mă întrebă Leslie.

„A fost mişcător” i-am spus. „Nu glumesc. Să ştii că sunt serios”.

Expresia feţei sale se îndulci. „Era dulce şi sinceră acea femeie. Pe cei care spun: Dar dumneavoastră nu sunteţi cineva? Nu-i pot suferi. Răspund nu şi urmăresc să fiu cât mai expeditivă cu ei. Ei însă insistă: Nu, fără îndoială, dumneavoastră sunteţi celebră ştiu că sunteţi cineva, o persoană cunoscută, ce aţi făcut de sunteţi atât de distinsă? Ar vrea să le prezinţi CVul tău…" Scutură capul, perplexă „Tu cum procedezi în astfel de cazuri? Nu este acesta un mod adecvat pentru a proceda cu persoanele insensibile?"

„Interesant. Eu nu am această problemă".

„Nu o ai, wookie? Vrei să spui că nu ţi s-a petrecut ca un needucat să atenteze la viaţa ta privată?"

„În persoană, nu. Scriitorilor, persoanele insensibile li se adresează în scris. Scrisori cu cerinţe stranii. Dacă nu îţi trimit manuscrise. Dar acestea reprezintă o proporţie de 1%, chiar mai puţin. Restul corespondenţei este veselă".

Mi-a displăcut că acea coadă a durat puţin. După mai puţin de o oră a trebuit să încheiem brusc, cu descoperirile noastre, pentru a putea intra în cinematograf, să ne aşezăm şi să urmărim filmul din motive profesionale. Cât de mult aveam de învăţat de la ea! – mă gândeam, ţinându-i mâna, în întunericul

sălii. Umerii noştri se atingeau. Câte lucruri aveam să ne spunem! şi, acum între noi era şi sălbatica blândeţe a sexului. Iar aceasta schimba mult, ne completa.

Nu a mai existat o femeie ca ea, în povestea mea – mă gândeam, privind-o în întuneric. Nu aş putea să-mi imaginez ceva ce ar putea să producă o ruptură între noi, care ar putea să împrăştie căldura pe care o produce în fiinţa mea apropierea de ea. Iată aici, singura femeie, dintre toate femeile pe care le cunoscusem, cu care sunt de acord în toate privinţele şi nu se poate pune în dubiu faptul că există un fir care ne leagă şi care ne va lega atât timp cât vom trăi.

Nu este straniu că această certitudine apare întotdeauna înaintea despărţirii?

22

Lacul se întindea strălucitor, din nou, sub ferestrele mele din Florida. Hidroavioanele asemănătoare libelulelor sub razele soarelui evoluau, pe apă şi în cer, vesel şi plin de viaţă. Nimic nu se schimbase aici, mă gândeam, în timp ce puneam sacul de

voiaj pe sofa.

Dintr-o mişcare am observat cu coada ochiului totul, răsuflând uşurat, iar când m-am întors am văzut un alt eu pe care-l uitasem, protejat de o armură foarte greoaie, cu un aer, în acel moment, dezgustat. Ca şi cum m-aş fi întors în casă după o plimbare pe câmp, cu margarete în păr, cu buzunarele goale după ce am împărţit cuburile de zahăr păsărilor şi am găsit un luptător în armură, care mă aştepta nerăbdător.

„Ai întârziat şapte săptămâni" îmi spuse el. „Nu mi-ai spus unde ai fost. Te va durea, asta vreau să-ţi spun. Ai fi putut să mă scuteşti de această durere. Richard, ai frecventat-o deja prea mult pe Leslie Parrish. Oare ai uitat tot ceea ce ai învăţat? Nu vezi pericolul? Acea femeie ameninţă întregul tău mod de viaţă!" Se mişcă, armura scoase un zgomot de fier vechi.

„Este o femeie foarte frumoasă" am spus, dar am realizat imediat că el nu ar fi sesizat sensul cuvintelor mele şi mi-ar fi argumentat că femei frumoase cunosc destule.

Linişte. Zgomot de armură, din nou. „Unde este scutul tău? Presupun că l-ai pierdut. Deja se poate spune că este un noroc că te-ai întors viu".

„Am început să discutăm…"

„Fals! Crezi poate că noi ne punem armura pentru

divertisment?” Ochii săi trimiteau flăcări din spatele armurii. Un deget înmănuşat în fier mi-a indicat semnele lăsate, ici şi colo, pe armura sa. „Fiecare semn este făcut de către o femeie, de intenţiile unei femei. A lipsit puţin ca să nu fii distrus, tu, de către o căsătorie, dar te-ai salvat ca prin miracol. Şi, dacă nu ar fi fost armura, ai fi fost rănit de o mie de ori, după care, ceea ce fusese înainte prietenie se transforma într-o obligaţie şi apoi într-o oprimare. Un miracol pe care l-ai meritat. Dintr-o duzină de miracole acesta este unul care nu mai contează”.

„Mi-am pus armura” i-am strigat. „Dar ai vrea să o port tot timpul? În fiecare moment? Mai vine şi anotimpul florilor, ştii asta. Şi Leslie este specială!”

„Leslie era specială. Fiecare femeie este specială pentru o zi, Richard. Dar apoi acel lucru devine comun, obişnuit, plictiseala îi ia locul, respectul dispare şi adio libertate. Când ai pierdut libertatea, ce altceva îţi mai rămâne de pierdut?”

Acel luptător era masiv, dar mai agil decât o pisică pe câmpul de bătălie şi foarte puternic.

„Tu m-ai construit, Richard, până când am devenit cel mai bun prieten al tău. Nu m-ai făcut graţios sau blând şi nici cald sau bun. M-ai construit pentru că doreai să te protejezi de femei, de relaţii de care ţi se făcuse silă: m-ai construit pentru

a-ţi garanta supravieţuirea ca suflet liber. Eu te pot salva doar dacă tu îmi acorzi această libertate. Îmi poţi indica doar o singură căsătorie fericită, doar una? Dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoşti, există unul care să nu fi avut totul de câştigat dacă, printr-un divorţ imediat, nu a transformat totul într-o simplă prietenie?”

Trebuia să admit: „Nici măcar unul”.

„Secretul forţei mele” continuă „este că eu nu mint. Atât timp cât tu nu vei reuşi să mă înfrângi cu raţionamentul tău, să transformi în fabule adevărurile mele, eu îţi voi fi alături, te voi ghida şi te voi proteja. Leslie este frumoasă, pentru tine, astăzi. Alte femei erau frumoase ieri, pentru tine. Fiecare dintre ele te-ar fi distrus dacă te-ai fi căsătorit cu ea. Pentru tine există femeia ideală, pentru tine există femeia perfectă, dar ea are foarte multe corpuri diferite.

„Ştiu. Ştiu”.

„Ştii. Atunci când vei găsi femeia unică care, îţi va putea da mai mult decât alte femei, eu voi dispărea”.

Nu îmi era simpatic, dar avea dreptate. Mă salvase în trecut de atacuri care l-ar fi ucis pe cel care eram eu în acel moment. Nu îmi plăcea aroganţa sa, dar această aroganţă deriva din siguranţa de sine. Îngheţai dacă te găseai cu el în aceeaşi

încăpere, dar a-i cere să se dezgheţe echivala cu a rămâne victimă, de fiecare dată când aceasta sau orice altă femeie nu era sufletul meu pereche.

Până unde am ajuns să-mi amintesc, libertatea era egală cu fericirea. Puţină protecţie, iată un mic preţ ce trebuia plătit pentru a fi fericiţi.

Bineînţeles, mă gândeam, chiar şi Leslie are o persoană învelită în oţel care o protejează. Cu mult mai mulţi au încercat să o captureze şi să se căsătorească cu ea, decât femeile care au încercat să mă captureze şi să se căsătorească cu mine. Dacă ea ar trăi fără armură, la această oră ar fi fost măritată şi nu am mai fi avut nicio poveste de dragoste. Chiar şi pentru ea, bucuria se fonda pe libertate. Am privit mereu urât la persoanele căsătorite, care, uneori, s-au făcut remarcate de noi printr-o legătură extraconjugală! Reacţionezi pe baza convingerilor tale, care ar fi: dacă tu crezi în căsătorie, respectă legământul, trăieşte cu onestitate. Dacă nu crezi, divorţează cât mai curând posibil!

Eram oare căsătorit cu Leslie, dacă petreceam atât de mult timp cu ea? Să împart cu ea atât de mult din libertatea mea?

„Scuză-mă” i-am spus prietenului meu în armură. „Nu am să mai uit aceasta niciodată”. Mi-a aruncat o privire prelungă,

înainte de a pleca.

Timp de o oră am citit în grabă corespondenţa, apoi am lucrat la un articol pentru o revistă, care nu era urgent, însă. Apoi, tulburat, am coborât în hangar.

În acea încăpere vastă plutea ceva care era dizarmonios… ceva care avea consistenţa unui văl… impalpabil ca o ceaţă.

Micul avion BD-5 avea nevoie să zboare, pentru a-şi scutura pânzele de păianjen de pe spate. Am şi eu pânze de păianjen pe spate. Nu este înţelept să pierzi practica, cu oricare aparat, păstrându-te prea mult timp departe de acesta. Acest avion era foarte exigent, era unicul avion pe care eu îl cunoşteam ca fiind mai periculos la decolare decât la aterizare. Douăsprezece picioare de la elice la coadă, împins afară din hangar părea căruţul unui vânzător de hamburgeri, fără umbrelă, dar la fel de inert. Nu este întru totul lipsit de viaţă, îmi spuneam. Era dereglat. Şi eu aş fi la fel de blocat dacă aş fi fost lăsat singur, sigurel timp de mai multe săptămâni cu trenul de aterizare blocat.

Am scos prelata de protecţie, am controlat nivelul carburantului, am făcut inspecţia dinainte de zbor. Era mult praf pe aripi. Ar fi trebuit să angajez pe cineva să-mi şteargă de praf

avioanele. Şi am pufnit plin de dezgust. Ce plin de pretenţii devenisem! Ce idee, să angajez pe cineva să-mi şteargă de praf avioanele!

Eram intim pentru o perioadă de timp doar cu un singur avion. Acum aveam un harem. Eu sunt sultanul care vine să le viziteze din când în când. Cessna bimotor, Widgeon-ul, Meyers-ul, Moth-ul, Rapide-ul, amfibiul Lake, Pitts Special… O dată pe lună le deschideam motoarele. Doar T-33 avea inscripţii recente în carnetul de zbor, deoarece revenise de puţin timp din California.

Fii atent, Richard, mi-am spus, pentru un pilot a sta departe pentru mult timp de avionul său nu reprezintă o garanţie a longevităţii sale. M-am strecurat în carlinga micuţului avion şi mi-am fixat masca, care devenise mai puţin familiară. Odată era foarte diferit de acum. Fiecare zi binecuvântată pe care o petreceam în compania lui Fleet, îi făceam inspecţia de la coadă la vârf, luând firele de iarbă care rămăseseră blocate în roţi, mă umpleam de ulei pentru ca să ung motorul, se putea spune că aş fi controlat fiecare bulon. Astăzi sunt atât de intim cu avioanele mele precum sunt cu atâtea femei. Ce ar gândi Leslie despre aceasta, ea care evaluează fiecare lucru? Nu suntem intimi, eu şi ea? Aş fi vrut ca ea să fi fost aici.

„Atenţie la coadă!” am strigat, din obişnuinţă şi am apăsat butonul de pornire. Bujiile au făcut TSIK! TSIK! TSIK! apoi, în final, zgomotul carburantului care de aprinde în camerele de explozie.

Ce mult însemnă obişnuinţa. O dată ce am învăţat să pilotăm un avion, mâinile noastre şi ochii noştri reuşesc să-l facă să meargă o bună bucată după ce mintea noastră uitase de aceasta. Dacă cineva s-ar fi găsit lângă mine în carlingă şi m-ar fi întrebat cum se porneşte motorul, nu aş fi putut să-i spun… Doar după ce mâinile mele ar fi executat după voia lor secvenţa pornirii, atunci aş fi ştiut ceea ce se produsese.

Mirosul acru de carburant de avion care ardea a invadat brusc carlinga… amintirea altor mii de zboruri a pătruns şi ea odată cu acest miros. Continuitatea. Ziua obişnuită face parte dintr-o viaţă care a fost dedicată în întregime zborului.

Ştii, Richard, ce vrea să spună a zbura, pe lângă a zbura, în limba engleză? Vrea să spună a fugi, a scăpa de… De cine încerc să fug, ce caut în aceste zile?

Am ajuns pe pista de decolare. Am văzut câteva automobile care s-au oprit în apropierea aeroportului pentru a privi. Nu era prea mult de văzut. Avionul era atât de mic, încât, fără urmele de fum care apar în timpul zborului, ar fi fost ieşit

din câmpul vizual înainte de a fi ajuns la capătul pistei.

Decolarea este o fază critică, aminteşte-ţi. Apasă încet, Richard, pe acceleraţie. Am accelerat la 85 de noduri, am ridicat la distanţa de o palmă roata anterioară şi am lăsat ca avionul să se desprindă de unul singur de la sol. Acţionează brusc şi vei fi mort.

Cu ochiul la linia neagră de pe centrul pistei, cu capota închisă şi blocată, am accelerat şi am decolat. Cu micuţul său motor, avionul prindea viteză aproximativ la fel cu un car tras de boi. La jumătatea pistei, am început să mă ridic, dar era încă insolit… 60 de noduri erau prea puţin pentru a zbura. După puţin am ajuns la 85, iar cea mai mare parte a pistei era în spatele nostru.

Am ridicat roata de pe asfalt, iar câteva secunde după aceea ne-am desprins, chiar la capătul pistei, gata să depăşim arborii.

Roţile sus.

Ramurile groase se întindeau la trei metri dedesubt. Viteza de 100 de noduri, 120 de noduri, 150 de noduri şi în final aparatul s-a trezit, iar eu am început să mă relaxez în carlingă. La 180 acest aparat ar fi făcut tot ceea ce doream eu să facă. Nu aveam nevoie decât de viteză şi de cer deschis, iar totul devenea

un deliciu după aceea.

Cât era de important pentru mine să zbor! Reprezenta tot ceea ce eu iubeam. Zborul semăna cu o magie, dar este o abilitate deprinsă, exercitată cu un partener amabil şi ascultător. Principii de cunoaştere, legi de urmat, discipline care conduc, în mod curios la libertate. Atât de asemănătoare este muzica cu zborul! Lui Leslie i-ar place mult.

În depărtare, în nord, un banc de nori cumulus se adunau amenințând timpul frumos. După zece minute, zburam deasupra lor, în aerul rarefiat, la treizeci de mile deasupra deşertului.

Când eram copil mă ascundeam între copaci şi priveam norii, văzând un alt eu însumi care era sus, plimbându-se pe un nor, agitând un steguleţ şi salutându-l pe băiatul din iarbă, strigându-i Bună, Dickie! fără a putea fi auzit, din cauza distanţei. Cu lacrimi în ochi, el dorea atât de mult să trăiască, pentru un minut deasupra unui nor.

Avionul viră în acea direcţie, se cabră, apoi se aruncă în picaj asupra vârfurilor norilor, ca un schior care sare de pe trambulină. Aripile noastre s-au înfundat uşor în ceaţa groasă, pe care am depăşit-o, învârtindu-ne. În spatele nostru, un steag alb de nori, sprinten, care parcă ne ajuta să facem saltul. Bună, Dickie! – mă gândeam, mai tare ca un strigăt. Bună, Dickie, cel

de dincolo de timp, băiatului de acum treizeci de ani din iarbă. Fii perseverent, băiete, cu pasiunea ta pentru cer, şi îţi promit că, ceea ce iubeşti va găsi modalitatea de a te răpi de pe pământ, de a te ridica în înălţimi, în răspunsurile bucuroase la fiecare întrebare pe care tu o vei pune.

O lansare în zbor orizontal şi iată că peisajul cu nori se schimba foarte repede în jurul nostru.

Mă auzise oare? Îmi aduc aminte, că eu, am auzit atunci, promisiunea pe care o făcusem, în acest moment puştiului care privea în sus, din iarbă, într-un an diferit? Poate că da. Nu cu aceleaşi cuvinte, dar impresia certă că într-o zi voi zbura. Am încetinit, am virat şi ne-am aruncat în jos pentru o perioadă de timp. Ce gând! Dacă am putea vorbi cu noi înşine, de la o perioadă la alta, peste ani: Richard de acum îl încurajează pe Dickie de atunci, nu prin intermediul cuvintelor, ci în profunde amintiri a aventurilor prin care va trece. Ca un radio psihic, care transmite idei, aude intuiţii.

Cât avem de învăţat, dacă am putea să petrecem o oră, să petrecem două zeci de minute cu noi, cei care am devenit! Ce mult am avea să spunem nouă celor din trecut!

Lin, lin, doar cu o mişcare a capotei, avionul ieşi dintre nori. La viteza care atinge linia roşie, nu se efectuează nicio

mişcare bruscă, la bordul unui avion, dacă nu vrei ca acesta să nu devină o explozie de părţi disparate, care se opresc din cădere la jumătatea zborului, pentru ca apoi să se răspândească ici şi colo de-a lungul câmpiilor. Nori joşi trecură ca nişte perdele paşnice în calea avionului. O stradă solitară se întindea acolo, jos, după care dispăru.

Ce experiment ar fi acela! A spune la revedere tuturor celorlalţi Richard care zburau în faţa mea în timp, a găsi modalitatea de a auzi tot ceea ce ei ar fi spus! şi alternativele mele prezente şi cele viitoare, cele care se transformaseră în decizii de-a lungul timpului, care se desfăşurau la dreapta acolo unde eu mă hotărâsem să o iau la stânga, ce aveau toate acestea să-mi spună? Este cel mai bine că au apărut în viaţa mea? Se vor schimba ştiind că am cunoscut toate aceste lucruri astăzi? Fără a vorbi, mă gândeam la Richard cel din alte vieţi, cel din viitorul îndepărtat şi trecuturi uitate faţă de cel de acum. Dacă cu toţii trăim în prezent, de ce nu putem comunica între noi?

Când se vedea fumul de la aeroport, micuţul jet deja iertase neglijenţa mea şi eram din nou prieteni. Mai dificil era să mă iert pe mine însumi, dar de obicei este aşa.

Am încetinit şi am început manevrele de aterizare, aceleaşi manevre pe care le văzusem în ziua în care am coborât

din autobuz şi am intrat în aeroport. Aş fi putut, să mă văd, mergând cu sacul de piele în spinare şi cu vestea că eram milionar? Ce mi-aş fi spus? O, Doamne, câte lucruri aş avea să-mi spun!

Pe cât de grea fusese decolarea, atât de uşoară este aterizarea: BD-ul înfruntă partea finală, tăcând şi atingând pământul cu micuţele sale roţi, rulă şi se îndreptă către capătul pistei de aterizare. Apoi cu un suspin se roti şi, într-un minut, eram din nou în hangar, cu motorul stins, elicea care se mai rotea înainte de a se opri.

I-am dat o palmă pe capotă şi i-am mulţumit pentru zbor, după cum este obiceiul fiecărui pilot care crede că zburase mai mult decât meritase.

Celelalte avioane ne priveau invidioase. Şi ele doreau să zboare; aveau nevoie să zboare. Iată-l şi pe bietul Widgeon, cu uleiul care curgea din motorul din dreapta.

Aş fi putut să concep, eu, să concep viitorul avioanelor, altfel decât identic cu viitorul meu? Dacă aş fi cunoscut atunci viitorul lor, m-aş fi simţit trist. Acel avion va deveni o vedetă de televiziune, va deveni sigla oricărei întâlniri dintr-o serie de filme de succes, zburând într-o insulă excepţională, aterizând şi ieşind din port, spumos şi graţios, fără urme de ulei pe nicăieri.

Şi nu ar fi putut avea acel viitor fără acest prezent de aici, fără să ruginească în hangarul meu după ce zburase, cu mine, cel puţin o sută de ore.

Deci, viitorul era în faţa mea, care nu s-ar fi putut produce dacă mai înainte nu aş fi trăit liber acest prezent singuratic. Am urcat scările pentru a mă întoarce în casă, deschis către posibilitatea de a intra în contact cu alte aspecte ale mele, Richard din trecut şi Richard din viitor, eurile mele din alte vieţi, alte planete, alte dimensiuni spaţiu – timp.

Ar fi căutat unii dintre ei sufletul lor pereche? L-au găsit, oare?

Intuiţia, acel eu trecut/ eu prezent, mi-a răspuns într-o bâlbâială în acel moment, pe scări:

„Da”.

23

Am deschis cămara, am luat un borcan de bulion şi macaroane şi iată-mă pregătindu-mi un prânz italian. Nu cred că am reuşit să-l fac foarte italian, dar din punct de vedere nutritiv

era adaptat la oboseala la care trebuia să fac faţă.

Priveşte în jurul tău, Richard. Ce vezi? Acesta este tipul de viaţă pe care majoritatea oamenilor îl doresc? Este o viaţă foarte solitară, mă gândeam, vărsând borcanul într-o oală, dar uitând să aprind cuptorul. Mi-e dor de Leslie.

S-a auzit un zgomot de fier, o rumoare de armură şi am suspinat.

Nu te preocupa, mă gândeam, nu valorează nimic. Ştiu ce vrei să spui. Nu am nimic de comentat la logica ta. Locuind împreună se distruge sentimentul de apropiere. Presupun că nu am nostalgia lui Leslie. Am nostalgia a ceea ce ea reprezintă pentru mine în acest moment. Luptătorul în armură a plecat. În locul său s-a prezentat o altă idee, Richard, un gând absolut drăguţ: ***Opusul singurătăţii, Richard, nu este să fiţi împreună, ci să fiţi în intimitate.***

Acest cuvânt a fluturat ca o cometă care a izbucnit din mijlocul mării. Iată! Iată de ce îmi este dor!

Femeia mea perfectă, cea cu multe corpuri este la fel de caldă ca şi gheaţa din congelator. Ea este comunicare fără afecţiune; este sex fără iubire; este prietenie fără obligaţie, implicare. Nu-i place să sufere şi nici să facă pe cineva să sufere, aşa este aceasta incapabilă să iubească şi să fie iubită.

Este incapabilă de intimitate. Şi intimitatea… s-ar putea să fie la fel de importantă pentru mine la fel ca şi libertatea? şi din această cauză am rămas şapte săptămâni cu Leslie, acolo unde de obicei îmi ajungeau trei zile, considerând deja prea mult timp petrecut alături de oricare altă femeie?

Am lăsat oala rece în cuptorul stins şi m-am aşezat pe un fotoliu, mi-am ridicat genunchii la piept, apoi mi-am aşezat bărbia pe genunchi şi am privit afară pe fereastră, spre lac. Norii cumulus se transformaseră parcă în ferestre care, acum, păreau că acopereau cerul. Vara, în Florida, îţi poţi regla ceasul cu ajutorul vremii din fiecare zi.

Douăzeci de minute după aceea, apa curgea şiroaie, dar eu care de obicei eram nemulţumit de aceasta, acum chiar eram fericit.

Purtasem o conversaţie, în acea zi, cu Dickie, în trecutul apropiat. Oarecum reuşisem să-i transmit un mesaj. Cum aş putrea să intru în contact cu Richard din viitor? Ce ştie el despre intimitate? A învăţat să iubească?

Bineînţeles, faţetele personalităţii noastre ar trebui să fie prietene între ele, mai mult decât cu oricine altcineva… Cine poate fi mai aproape de noi decât noi înşine în alte corpuri, noi înşine în spirit? Dacă fiecare dintre noi are în interiorul său

înfăşurat un fir de aur, care chiar dacă este în noi poate ajunge şi la toţi ceilalţi?

Plecam din ce în ce mai departe, afundat în fotoliu şi, în acelaşi timp, ridicându-mă uşor. Ce senzaţie curioasă, gândeam. A nu opune rezistenţă, a nu te mişca, a nu gândi. Să laşi să fii condus de inspiraţie. Va fi de un mare, de un foarte mare ajutor, să întâlneşti ceea ce trebuie.

Dintr-un con de lumină argintie, liniştită, am coborât într-o arenă foarte vastă, ale cărei grădinise încolăceau în semicercuri ample, cu o mulţime de coridoare şi scaune, care se depărtau de centrul scenei. Nu pe scenă, ci foarte aproape de aceasta şedea o figură solitară, cu bărbia pe genunchi. Trebuia să fac zgomot, pentru ca acesta să ridice fruntea, să surâdă, să se destindă şi să mă salute cu cordialitate.

„Nu eşti doar punctual, ci anticipezi, de-a dreptul”. Îmi spuse. Nu-i vedeam faţa în mod distinct, dar bărbatul avea aproximativ statura mea, eram îmbrăcat în ţinută de bob, adică: o salopetă de nailon neagră cu garnituri galbene şi portrocalii pe piept şi de-a lungul mânecilor. Buzunare cu şireturi, cizme de piele cu şireturi. Îmi era familiar.

„Da, bineînţeles” i-am spus, cu toată dezinvoltura de care eram capabil. „Mai este destul timp, pe cât se pare, până la

începerea spectacolului”. Ce fel de loc era acela?

El râse. „Spectacolul a început deja. Cu puţin timp în urmă. Îţi displace dacă plecăm de aici?” spuse.

„Pentru mine este în regulă”. i-am răspuns.

Pe iarbă, pe gazonul din faţa stadionului, era parcat un avion minuscul, un tip de aparat, care cântărea mai puţin de un chintal, cu rezervoarele pline. Avea o aripă îmbrăcată în nailon galben şi portocaliu, eleroanele de direcţie la fiecare vârf de aripă, elicea de aceeaşi culoare cu aparatura de bord din faţa scaunelor, un motor mic auxiliar montat în spate. Văzusem o mulţime de avioane, dar nu mai văzusem niciodată unul ca acesta. Salopeta pe care o avea el nu era o ţinută de bob, ci o ţinută de aviator, asortată cu avionul.

„Scaunul din stânga, dacă preferi”. Câtă politeţe şi câtă încredere îmi acorda, oferindu-mi locul pilotului!

„Eu voi lua loc în dreapta” îmi spuse şi se aşeză în scaunul pasagerului. Acolo se stătea comod, chiar dacă totul era în termeni minimi, în acel aparat.

„Cum preferi. Acest avion se poate pilota din ambele scaune. Comenzi standard. Dar, vezi, nu sunt pedale pentru eleronul de direcţie. Se foloseşte doar manşa. Eleronul de direcţie este foarte sensibil. Ţine cont că este la fel de sensibil ca

şi pasul ciclic al unui elicopter şi vei înţelege!”

A strigat „Atenţie la elice!” apoi o trase către el şi motorul plecă, silenţios ca un ventilator electric. Se întoarse spre mine: „Eşti gata?”

„Haide!” i-am spus eu. Împinse înainte o manetă mai mică decât cea a hidroavionului meu, şi fără a face mai mult zgomot decât o uşoară briză de aer, aparatul plecă. După 20 de metri deja se ridicase în aer, înclinat spre spate, se cabra ca un automobil de curse cu capacitate cilindrică mare, care urca. Pământul se îndepărta rapid, ca o pardoseală verde care fusese călcată în picioare şi care se mai vedea cu greu la viteza de 300metri/minut. Împinse maneta înainte, reglă debitul de carburant. Apoi luă mâinile de pe comenzi şi se întoarse către mine care, acum, puteam să pilotez şi eu. „Avionul este al tău”.

„Mulţumesc”.

Era ca şi cum aş fi pilotat o paraşută, atât că nu cădeam din cer. Mergeam, probabil cu 45 kilometri/oră, judecând după vânt, într-un mic aparat delicious, care se asemăna mai mult cu o pânză impermeabilă de opt dolari pentru grădină, decât cu un avion. Fără pereţi în podea, acea carlingă era atât de deschisă, încât cea a unui biplan părea închisă ca un mormânt. Am virat şi am cabrat avionul. Avionul era foarte sensibil după cum mi se

spusese.

„Se poate stinge motorul şi să zburăm ca şi cum am fi într-un planor?”

„Bineînţeles”. Am fixat o manetă şi motorul se opri. Alunecam silenţios în aer… fără a pierde din altitudine.

„Ce avion perfect! Cât este de graţios! Cum aş putea să-mi procur şi eu unul la fel?”

Mă privi într-un mod ciudat. „Încă nu ai ghicit, Richard?”

„Nu”.

„Nu ştii cine sunt eu?”

„Nu prea”. şi pentru o clipă am fost cuprins de frică.

„Doar din curiozitate traversează zidul care se ridică între ceea ce ştii şi ceea ce-ţi voi spune. Sus, înainte. Îmi poţi spune câte ceva despre acest avion cu care zbori în acest moment”.

Am împins maneta spre dreapta, iar avionul a virat uşor, uşor, îndreptându-se către nişte nori, ajutat de un curent ascensional. Era o a doua natură în mine, care căuta senzaţii tari, deoarece acel aparat uşor ca un fulg nu pierdea din altitudine.

„Dacă ar trebui să ghicesc aş spune că acest avion este al meu – în viitor – şi că tu eşti individul care voi deveni eu”. După aceasta nu l-am mai privit.

„Nu-i rău, deoarece şi eu aş fi făcut aceeaşi supoziţie”

spuse el.

„Supoziţie? Nu ştii sigur?”

„Lucrurile se complică, dacă te gândeşti la viitor. Eu sunt unul din viitoarele tale posibile, iar tu eşti unul din trecuturile mele. Cred că eşti Richard Bach care se găseşte în mijlocul unei furtuni materiale, nu-i aşa? Ei, celebrul scriitor? Ai nouă avioane, nu-i aşa? şi ai proiectat pentru tine o femeie ideală, fără defecte? Tu îi eşti fidel, dar ea te lasă în ceaţă?”

Am atins cu aripa dreaptă un curent ascensional, iar eu am virat pentru a profita din plin de el.

„Nu te înclina prea mult” spuse el. Ajunge o uşoară înclinaţie pentru a te menţine în urcare”.

„De acord”. Acel mic aeroplan delicios va fi al meu într-o zi. Şi eu voi fi al lui într-o zi. Câte lucruri trebuia să mai aflu!

„Ascultă” i-am spus. „Am anumite întrebări pentru tine. Cât de departe eşti tu de mine, în viitor? Douăzeci de ani?”

„Mai degrabă cinci. Parcă ar fi cinci zeci. Dar iată că poţi economisi patru zeci şi nouă, dacă mă vei asculta. Iată diferenţa dintre noi doi. Eu am răspunsurile de care tu ai nevoie, dar nu există niciun sfat pe care să ţi-l pot oferi înainte ca tu să fi intrat în Marele Compresor al Experienţei”.

Inima mi se opri. „Crezi că-mi va fi frică de ceea ce-mi

vei spune? Eşti sigur că nu voi putea auzi ceea ce ai să-mi spui?”

„Mă asculţi?”

„În cine aş putea avea mai multă încredere decât în tine? Se înţelege că te voi asculta”.

„Ascultă, ai putea să şi gândeşti, nu numai să reacţionezi. Ne-am întâlnit, acum, deoarece amândoi suntem curioşi, dar mă îndoiesc că tu te vei lăsa ajutat de mine”.

„Eu cred însă că da”.

„Eu nu cred” spuse el. „Este ca şi cu acest avion. În perioada în care eşti tu acum nu are un nume. De fapt, nu a fost încă inventat. Când va fi inventat, se va numi avion foarte uşor şi va revoluţiona aviaţia sportivă. Dar nu vei cumpăra acest aparat, Richard, şi nici nu vei angaja pe cineva care să-l construiască pentru tine. Îl vei face de unul singur, bucată cu bucată. Un pas, apoi un altul, apoi al treilea. Acelaşi lucru este valabil pentru răspunsurile la întrebările tale, exact la fel. Nu le poţi cumpăra gata fabricate frumos, nu le-ai acorda suficientă importanţă dacă le-ai primi pe gratis, dacă ţi s-ar spune cuvânt cu cuvânt despre ce este vorba”.

Se înşela, ştiam. „Uiţi, însă, cu câtă rapiditate învăţ. Dă-mi un răspuns şi aşteaptă să vezi cum voi reacţiona!”

El a acţionat zgomotos o manetă pentru a mă face să înţeleg că va trebui să mai pilotăm puţin acvila noastră. Urcasem la peste 300 de metri, datorită acelui curent cald, ajungând până aproape de marginea norilor. Acolo jos departe se vedeau câmpuri, coline, fluvii, un peisaj galben-verzui mătăsos. Nu se vedea nicio stradă. Şoapte uşoare se auzeau în jurul nostru, iar cea mai uşoară dintre brize ne alinta, suspinând în jurul nostru, în timp ce noi urcam.

Cu surâsul calm al unui jucător de pocker care vede un bluff spuse: „Vrei să-ţi găseşti sufletul pereche?”

„Da! Dintotdeauna. O ştii bine”.

„Armura ta” spuse el „te protejează de orice femeie care ar dori să te distrugă, bineînţeles. Dar, atât timp cât tu nu vei renunţa la ea, ea va fi un scut chiar şi împotriva acelei unice femei care te poate iubi, hrăni şi salva de toate mijloacele tale de autoapărare şi protecţie. Există o femeie ideală, perfectă pentru tine. Ea este singulară, nu are un plural. Răspunsul care-l cauţi este: renunţă la Libertate şi Independenţă şi căsătoreşte-te cu Leslie Parrish”.

Bine că preluase el comanda, înainte de a-mi spune aceasta.

„Ce spui tu acolo?” M-am simţit sufocat, numai de acel

gând. „Tu… Tu îmi spui… SĂ MĂ CĂSĂTORESC? Nu voi putea niciodată… Nu ştii ce gândesc eu despre căsătorie? Nu ştii ce se spunea în anii 80 că, după Război şi Religia Organizată, Căsătoria este cauza celei mai mari nefericiri?… Crezi că eu nu cred ceea ce se spune? Să renunţ la Libertatea mea!!! La Independenţa mea? Îmi spui că soluţia cea mai bună, pentru mine, este să-mi iau o Soţie? Dar ştii… adică… Ce-i asta?”

El râse. Eu nu găseam hilar acest lucru. Îşi întoarse privirea către orizonturile îndepărtate.

„Ţi-e frică, nu-i aşa? Dar, să ştii că răspunsul cel mai bun este acesta. Dacă ţii cont de ceea ce ştii deja, mai mult decât de ceea ce te temi…”

„Nu te cred”.

„Poate că ai dreptate. Eu sunt un viitor de-al tău probabil, nu sunt viitorul tău absolut”. Se îndreptă pe scaun, întinse o mână, mişcă o manetă pentru a regla amestecul de carburanţi. „Este foarte probabil, cred, ca soţia mea, Leslie, să fie într-o zi şi a ta. La această oră, se odihneşte, ca şi amica ta Leslie, care se odihneşte acum la o distanţă de ţine de un continent. Această femeie unică îţi dăruieşte cât fiecare dintre femeile tale, împreună cu tot ceea ce ai învăţat de la ele, înţelegi tu asta? Mai vrei alte răspunsuri?”

„Dacă ceea ce mi-ai spus era un sfat, nu cred că îmi mai doresc altele. Să renunţ la libertatea mea? Domnule, tu nu ştii cine sunt eu. Nu ai nici cea mai mică idee. Răspunsuri ca şi cele pe care mi le-ai dat nu mă interesează. Te rog!”

„Nu-ţi fă probleme. Vei uita acest zbor. Ţi-l vei reaminti apoi peste mult timp”.

„Nu se poate. Am o memorie de fier”.

„Vechiul meu prieten”, îmi spuse el calm „te cunosc foarte bine. Nu te saturi niciodată să fii mereu contra a ceea ce ţi se spune?”

„Sunt obosit mort. Dar aceasta se petrece, deoarece doresc să-mi trăiesc viaţa aşa cum intenţionez eu să o fac, aşa că pentru aceasta voi fi mereu încăpăţânat”.

El râse şi lăsă aparatul nostru să alunece în afara curentului cald. Planam lent deasupra câmpiei, mai mult ca un balon decât ca un avion. Nu îmi băteam capul cu răspunsurile sale, dar acestea mă ameninţau, mă înspăimântau, mă făceau să mă supăr. Ceea ce era specific avioanelor foarte uşoare, erau garniturile din aluminiu, curbura aripii, fixarea capetelor din oţel inoxidabil, dar şi curioasa insignă care înfăţişa o fiinţă stranie, mi le-am impregnat toate în memorie, pentru a-l construi din nimic, dacă era cazul.

El a găsit un curent de aer descendent şi îl urmă, descriind cercuri. Întâlnirea noastră era destinată să mai dureze încă.

„Bine” i-am spus. „Îmi poţi arunca în faţă şi alte răspunsuri”.

„Nu” spuse el. „Doream să te avertizez, dar m-am răzgândit”.

„Te rog. Îmi cer scuze, dacă te-am contrazis. Aminteşte-ţi cine sunt eu”.

Se aşternu o tăcere prelungă, dar apoi se decise să vorbească. „Cu Leslie vei fi atât de fericit cum nu ai mai fost niciodată. Este un mare noroc, acesta, Richard, deoarece totul va trece. Atât răul cât şi binele. Fiscul îţi va da o lovitură neaşteptată, din cauza banilor pe care consultanţii tăi financiari i-au pierdut. Tu nu vei fi capabil să mai scrii, din cauza fricii de a nu-ţi fi confiscate de către Oficiul de Impozite Directe orice rând pe care-l vei pune pe hârtie. Vei da faliment, vei rămâne fără un ban. Îţi vei pierde avioanele, de la primul până la ultimul. Îţi vei pierde casă, economiile, toate lucrurile. Vei fi răpus la sol, an după an. Leslie este cel mai bun lucru care ţi s-a petrecut vreodată. Care ţi se va mai petrece”.

Îmi simţeam gura uscată când îl ascultam. „Acesta este un răspuns?”

„Nu. Răspunsul va rezulta din toate acestea”.

Survolam o poiană deasupra unei coline. El se aplecă şi privi. În aşteptare în acea poiană se afla o femeie. Ne privea şi făcea semne de recunoaştere în direcţia avionului.

„Vrei să aterizezi tu?” întrebă el, oferindu-mi comenzile.

„Este puţin cam mică acea poiană, pentru un începător. Aterizează tu”.

El stinse motorul, descrise un cerc amplu, planând. Depăşi ultimii arbori dinaintea poienii, coborî în picaj şi, ajunse să taie vârful ierbii, ridică delicat botul avionului. În loc să se cabreze, avionul de tip foarte uşor se legănă puţin, apoi atinse pământul cu roţile şi ateriză în apropiere de o Leslie mai dulce decât cea pe care o lăsasem în California.

„Bună, ştiam că veţi fi aici cu avionul vostru”. Alergă să-l îmbrăţişeze pe celălalt Richard, ciufulindu-i părul. „I-ai spus despre norocul ce-l aşteaptă?”

„Va pierde un lucru pentru a câştiga un altul” spuse el. „Cât eşti de drăguţă, dulceaţa mea! Mi se pare că eşti un vis!”

Avea părul mai lung decât ştiam eu, iar expresia feţei era mai blândă. Era îmbrăcată în mătase transparentă, de culoarea lămâiei, cu o bluză pe gât, care ar fi avut un aer pompos dacă mătasea nu ar fi fost atât de uşoară. Ca şi centură, în jurul taliei,

avea o amplă eşarfă de lumină. Sandalele albe îi lăsau vizibile doar vârfurile degetelor. Inima a încetat să-mi mai bată în piept, zidurile mele fuseseră acolo, doar pentru a se dărâma, imediat. Dacă ar trebui să-mi petrec toţi anii pe pământ alături, doar de o singură femeie, aş dori să fie aceasta.

„Mulţumesc" spuse ea. „M-am aranjat special pentru această ocazie. Nu se întâmplă des să ne întâlnim cu străbunii noştri în aceeaşi viaţă… nu des, în timpul unei vieţi terestre". I-am trecut un braţ în jurul taliei, când ea a coborât din avion pe pământ, apoi se întoarse spre mine şi-mi surâse. „Ce mai faci, Richard?"

„Sunt puţin invidios" i-am răspuns.

„Nu fii invidios" spuse. „Acest avion va fi al tău".

„Nu sunt invidios pe avionul soţului tău" i-am spus. „Sunt invidios pe soţia sa".

S-a înroşit. „Tu eşti cel care urăşte căsătoria, nu este aşa? Căsătoria este plictisitoare, obositoare, o modalitate inevitabilă de a-ţi pierde respectul faţă de celălalt, după tine".

„Poate nu este inevitabilă".

„Este încurajator, acest lucru" spuse ea. „Te gândeşti că-ţi vei schimba ideea despre căsătorie de la o zi la alta?"

„Dacă ar trebui să-l cred pe soţul tău, atunci da. Nu văd

însă cum, decât atunci când te privesc pe tine”.

„Dar nu-ţi va servi la nimic” spuse viitorul Richard. „Vei uita această întâlnire. Va trebui să-ţi înveţi lecţiile, atât cele bune cât şi cele rele”.

Ea ridică ochii către el. „Atât atunci când eşti bogat, cât şi atunci când eşti sărac”.

El de abia surâse. „Până când moartea nu ne va apropia încă şi mai mult”. Parcă mă mângâiau uşor cu cuvintele lor, iar eu îi iubeam pe amândoi.

Apoi, el se întoarse spre mine şi-mi spuse: „Timpul a trecut. Ai avut răspunsul pe care-l vei uita. Zboară cu acest avion, dacă doreşti. Noi trebuie să ne grăbim să ne întoarcem pe pământ şi să ne trezim, cu un an mai înaintea ta, dar foarte aproape de tine. Eu scriu o nouă carte şi, imediat după ce mă voi trezi, voi lua hârtia şi stiloul şi voi scrie acest vis”.

A pus o mână pe o manetă, aproape de chipul ei, ca şi cum ar fi dorit să o mângâie, dar a dispărut imediat.

Femeia a suspinat, tristă deoarece timpul trebuia să expire. „El s-a trezit, dar şi eu mă voi trezi peste un minut”. Făcu un pas către mine şi, spre marea mea surprindere, m-a sărutat drăgăstos. „Nu va fi uşor pentru tine, sărăcuţul meu Richard” îmi spuse. „Şi nici pentru ea nu va uşor, pentru Leslie

care eram eu în acea perioadă. Perioade dificile la orizont. Dar nu-ţi fie frică. Dacă doreşti magie, scoate-ţi armura. Magia este cu mult mai puternică decât fierul!”

Ochii săi erau precum cerul la asfinţit. Ea ştia atâtea lucruri!

În mijlocul unui surâs, ea dispăru. Am rămas singur în acea poiană, alături de avionul cel foarte uşor. Nu voiam să zbor cu el. Am rămas acolo pe iarbă, pentru a-mi aminti tot ceea ce se petrecuse, pentru a mi se impregna puternic în minte – faţa sa, cuvintele sale – până când scena nu se va dizolva.

Când m-am trezit, fereastra era întunecată, plină de picături de ploaie, iar pe partea opusă a lacului se vedeau nişte luminiţe. Mi-am întins picioarele şi mi-am îndreptat bustul, în penumbră, încercând să-mi amintesc. Aproape de fotoliu era hârtie şi stilou.

Am visat că zburam. O pasăre preistorică, cu pene multicolore. Aceasta m-a adus faţă în faţă cu femeia cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată. Un singur cuvânt, spuse ea: „Magie”. Faţa cea mai frumoasă…

Magia. Mai era şi altceva, ştiam, dar nu reuşeam să-mi

amintesc. Sentimentul care persista în mine era iubire, iubire, iubire. Ea nu era un vis. Era o femeie în carne şi oase, pe care eu o atinsesem! Era îmbrăcată în lumină solară. O femeie vie… şi eu nu reuşesc să o găsesc!

Unde eşti?

Eram înnebunit de frustrare, am aruncat stiloul către fereastră. Am luat şi caietul şi l-am aruncat către harta geografică a Californiei Meridionale.

„De fapt, la naiba! Unde eşti tu acum?”

24

Mă găseam la Madrid, când s-a petrecut acest lucru, foarte ocupat, chiar dacă eram şi puţin melancolic, într-un turneu publicitar după ce îmi fusese editată cartea în Spania. Acordam interviuri în spaniolă, pentru televiziune, iar aceasta făcea să surâdă publicul şi ziariştii din sală. Dar de ce nu? Nu rămâneam chiar eu încântat atunci când un străin – spaniol, neamţ, francez, japonez sau rus – venit în America, nu dorea interpret şi se exprima în engleză, în timpul interviurilor? Ei

bine, sintaxa rezulta puţin cam straniu, cuvintele folosite nu sunt chiar cele pe care le-ar fi ales un autohton, dar cât de simpatici sunt aceştia atunci când, menţinându-se eroic în echilibru pe sârmă, urmăreau să vorbească limba noastră cu noi!

„Faptele şi ideile despre care scrieţi, domnule Bach, le şi credeţi cu adevărat? Funcţionează pentru dumneavoastră?” Telecamera emite un zumzet uşor, aşteptând, în timp ce eu îmi traduc întrebarea în minte.

„Nu există un scriitor sau o scriitoare în întreaga lume” răspund eu încet, dar cu viteza mea maximă „care să scrie o carte despre o idee în care să nu creadă. Nu sunt foarte bun să… cum se spune la a demonstra în spaniolă?… să trăiesc pe baza unei idei aşa cum eu doresc, dar eu sunt din ce în ce mai bun în fiecare zi!”

Limbile sunt ca nişte perne moi puse între o naţiune şi alta – ceea ce spun alţii se intuieşte doar şi este aproape piredut, din cauza acestor perne, iar când folosim gramatica unui alt popor, gura ni se umple de pene. Nu are nicio importanţă. Conferă multă plăcere traducerea în cuvinte a unui concept, chiar dacă se face cu fraze infantile, care sunt lansate din abis de la o limbă la alta, în direcţia unor fiinţe umane a căror înţelegere este diferită de a noastră!

Telefonul sună la o oră târzie, în camera mea de hotel, şi, înainte de a putea gândi în spaniolă, am spus: „Alo?”

O voce slabă şi îndepărtată, foarte îndepărtată, rosti: „Bună, wookie, sunt eu”.

„Ce surpriză magnifică! Eşti o comoară că mi-ai telefonat!”

„Mă tem, însă, că sunt nişte probleme foarte grave aici. Din această cauză ţi-am telefonat”.

„Ce probleme?” Nu reuşeam să-mi imaginez care probleme puteau fi atât de importante, încât Leslie să-mi fi telefonat la miezul nopţii la Madrid.

„Contabilul tău a încercat să te contacteze. Ştii deja de IRS? Ţi-a spus cineva? Ţi-a spus ceva directorul tău financiar?”

Erau probleme cu legătura.

„Nu. Nimic. IRF? Ce se petrece?”

„IRS – Serviciul Intern al Veniturilor, Biroul Impozite Directe. Pe scurt, vor ca tu să depui un milion de dolari pentru taxe până luni, dacă nu îţi vor confisca tot ceea ce ai!”

Era o ameninţare atât de enormă încât nu putea fi adevărată.

„Confiscă totul? Până luni? De ce până luni?” am răspuns.

„Au trimis un aviz, recomandat, cu trei luni în urmă. Directorul tău nu ţi-a spus nimic. Spune că ţie nu-ţi plac veştile proaste…”

A spus aceasta cu atâta tristeţe, încât am înţeles că nu glumea. Ce făcuse consultantul meu financiar, business manager-ul… pentru ce îi angajasem pe aceşti experţi? Bineînţeles, nici măcar nu era nevoie de experţi, pentru a obţine un rezultat atât de simplu: confiscarea bunurilor de către Fisc! Puteam reuşi foarte bine şi de unul singur.

„Te pot ajuta, Richard?” spuse ea.

„Nu ştiu”. Ce straniu – gândeamsă văd sigilii pe avioanele mele, uşa casei mele sigilate!

„Voi face tot ceea ce tu vei dori” spuse. „Trebuie să fiu capabilă să fac ceva. Cred că, cel mai bun lucru este să apelăm la un avocat”.

„Bună idee. Sună-l pe avocatul meu, la Los Angeles, vezi dacă este cineva din biroul său care este specialist în taxe. Şi nu te îngrijora. Este vorba despre o greşeală. Dar, îţi imaginezi, un milion de dolari taxe? În realitate ceea ce s-a petrecut este că eu am pierdut un milion de dolari şi nu va trebui să plătesc niciun ban pe taxe. Va fi ceva care să fie în favoarea mea. Voi vorbi cu cei de la IRS, cu Fiscul, imediat ce mă voi întoarce şi vei vedea

că voi rezolva totul”.

„Bine” răspunse Leslie plină de dubii. „Voi telefona avocatului tău, imediat. Te rog să te întorci repede. Imediat ce vei putea”. Vocea ei era tensionată, înspăimântată.

„Trebuie să mai rămân încă două zile. Dar nu-ţi fă griji. Vom pune totul la punct. Pe curând!”

„Nici tu nu-ţi fă griji” adăugă. „Sunt sigură că voi reuşi să fac ceva…”

Ce straniu! – gândeam, intrând din nou sub aşternuturi, la Madrid – cum ia în serios orice lucru! Cum a pus la inimă, cum i-a păsat.

M-am gândit la consultanţii pe care-i angajasem. Dacă vestea era adevărată, făcuseră cu toţii un fiasco. Pun pariu, mi-am spus, că acea femeie are un simţ al afacerilor mai dezvoltat cât ei toţi la un loc!

De fapt, le-am acordat încrederea pe care nu o meritaseră. Nu s-a spus că salariile mari îţi acordă şi credibilitatea. Şi nici titlurile, nici experienţa nu reprezintă o garanţie în această direcţie. Şi când angajaţii îţi trădează încrederea – am devenit conştient de un aspect – tu eşti cel care cazi la mijloc, nu ei!

Ahh, Richard, ce tont eşti! Eşti un prost, eşti o fiinţă

proastă!

Interesant – m-am gândit. Sunt în Spania de mai puţin de două săptămâni şi deja gândesc în spaniolă!

25

Era înăuntrul unui plic, contrasemnat Richard, pe birou. Presupunând că fusese pentru mine, am deschis plicul şi am citit cele ce urmează:

Albastrul liniştit al primei dimineţi se intensifica pe măsură ce ziua înainta şi la fel fericirea:

albastră… mai albastră… foarte albastră, cu norişori albi la orizont, bucuria care izbucnea din orice.

Până când asfinţitul răsare într-o frumoasă roză şi noi ne amestecăm într-un pasionant adio roşu – violet, suflet terestru şi suflet cosmic explodează de frumuseţe.

Atunci când se lasă noaptea, o lună pârguită râde fericită

în obscuritate.

Şi eu râd cu ea şi mă aşez să meditez.

Departe, departe.
Cerul tău
Se umple de acelaşi
Surâs de aur.
Dar eu sper că tu.
Cu ochii tăi albaştri tremurători.
Vezi şi auzi.

Până când, oarecum.
Vei conjuga bucuria noastră.
Fiecare dintre noi în spaţiul său.
Împreună chiar dacă suntem divizaţi.
Deoarece distanţa nu contează.

şi eu dorm într-o lume plină de surâsuri.

Am citit-o, apoi am recitit-o de la început şi apoi am citit din nou, încet.

„Micuţă wookie!” am strigat. „Cine a scris, această poezie cu luna pârguită care râde fericită în întuneric? Este în interiorul unui plic, de pe biroul tău. Ai scris-o tu?”

Ea mi-a răspuns din sufragerie, unde era înconjurată de munţi de cărţi referitoare la transferurile de investiţii, o mulţime de tabele şi de registre, munţi de întâlniri refuzate. O pionieră într-un teritoriu ostil, într-un cerc de munţi de hârtie.

Reuşise să facă să nu mai aibă loc confiscarea din parte Oficiului de Impozite Directe. Acum lucra pentru a organiza lucrurile astfel încât să poată negocia totul măcar timp de două săptămâni.

„Poftim?” spuse. „Da, eu. Oh. Nu o citi, te rog!”

„Prea târziu” i-am spus eu, cu o voce mult prea joasă pentru a putea fi auzită.

De multe ori ne întrebăm dacă vom reuşi vreodată să o cunoaştem pe cea mai bună prietenă a noastră şi să ştim ce are ea în inima sa. Apoi descoperim că ea a scris despre inima ei pe o foaie secretă, clar ca şi un izvor de munte.

Am citit din nou poezia. Era datată din ziua în care plecasem în Spania. Şi acum – la o zi după întoarcerea mea – învăţam ceea ce simţise ea în timpul despărţirii, fără a se confesa nimănui, decât acelei foi de hârtie. Ce poetă era! Era

intimă pe foaia de hârtie, drăguţă. Scrisul ei mă mişcă, cât era de intimă; era ca şi cum ar zbura, un film, o conversaţie, acele mângâieri păreau abandonate, dar numai în vis.

Nu mai cunoscusem o altă femeie cu care, ca şi cu ea, să pot fi atât de copilăros precum mă simţeam sau atât de nebunatic sau atât de înţelept, atât de senzual, atât de intim şi delicat. Dacă „iubire” nu ar fi fost un cuvânt atât de contorsionat şi de mutilat de posesivitate şi de ipocrizie, dacă ar fi fost un cuvânt care ar fi desemnat ceea ce aş fi vrut eu să semnifice, ei bine, aş fi putut crede că eram îndrăgostit de ea.

Am recitit cuvintele sale. „Aceasta este o poezie foarte frumoasă, Leslie”. Tonul meu însă slăbuţ părea mai mult condescendent. Îşi dădea seama că vorbesc serios?

Vocea sa era un lănţişor de argint, agitată cu forţă. „Fir-ai să fii tu, Richard! Te-am rugat să nu o citeşti. Era un lucru privat. Când doresc foarte tare să te fac să citeşti ceva, îţi voi spune eu. Acum, te rog, vino încoace, te rog, vino să-mi dai o mână de ajutor”.

Poezia se regăsea în frânturi în mintea mea, ca o farfurie care fusese nimerită din plin la tirul în zbor. Dar cine eşti tu, doamnă, pentru a ridica vocea la mine? Nimeni nu trebuie să ridice vocea la mine, dacă nu adio, la revedere. Cine strigă la

mine nu mă mai vede. Nu mă vrei? Nu mă vei avea! Adio… adio… Adio!

Acea izbucnire de furie a durat două secunde. Apoi m-am certat pe mine însumi. Eu, care acord o valoare maximă intimităţii, eu, chiar eu, am citit una din poeziile ei personale. Eu intrasem în secretul scrisorilor sale private… Ce aş fi simţit dacă ea le-ar fi citit pe ale mele? Imposibil, acest lucru. Inadmisibil! Ea era îndreptăţită să mă dea afară din casă, pentru totdeauna, iar această perspectivă mă făcu să mă înfior, deoarece ea era persoana cea mai apropiată mie.

Am lăsat totul şi fără a spune un cuvânt, am mers direct în sufragerie.

„Îmi pare foarte rău. Îţi cer mii de scuze. A fost de neiertat din partea mea şi nu voi mai face niciodată. Niciodată, îţi promit”. Furia dispăru, se răci, plumbul încins se transformase în gheaţă. Poezia rămase arsă. Cenuşă.

„Nu-ţi pasă de toate acestea?” Era supărată, era disperată. „Avocaţii nu pot face nimic, pentru a te salva, până când nu vor avea ceva cu care să lucreze. Iar aceasta… Această nenorocire este arhiva ta. Astea crezi că vor fi colacii tăi de salvare?”

Se uita prin foile de acolo, lua alte foi de dincolo şi tot aşa. „Ai păstrat copia de la declaraţia de bunuri? ştii unde sunt

chitanţele tale?”

Nu aveam nici cea mai vagă idee. Dacă era ceva care să urăsc mai mult după Război, Religia organizată şi Căsătorie, aceasta era Contabilitatea Financiară. A vedea o declaraţie de bunuri era, pentru mine, ca şi cum m-aş fi găsit faţă în faţă cu Meduza: mă împietream imediat.

„Ar trebui să fie aici sau în altă parte” i-am spus cu coada între picioare. „Le voi căuta…”

Ea controlă o listă şi ridică creionul. „La cât s-a ridicat venitul tău anual, anul trecut?”

„Nici măcar nu ştiu”.

„La o anumită limită. Cu o aproximare de 10 mii de dolari în plus sau în minus”.

„Ei, nu ştiu, nu ştiu”.

„Richard! Haide, te rog! Cu o aproximaţie de 50 de mii, de 100 de mii de dolari?”

„Serios, Leslie, nu ştiu absolut nimic”.

A pus creionul jos, m-a privit ca şi cum aş fi fost o fosilă biologică luată din gheţurile Antarcticei. „Plecăm de la un milion de dolari” spuse lent şi cu multă claritate. „Dacă ai câştigat mai puţin de un milion de dolari, spune: Mai puţin de un milion de dolari. Dacă însă ai câştigat mai mult de un milion de

dolari, atunci spune: Mai mult de un milion de dolari". Vorbea cu o răbdare infinită de parcă ar fi vorbit unui copil deficient.

„Poate mai mult de un milion" am spus eu. „Poate chiar mai mult de unul, poate chiar două".

Ea îşi pierdu răbdarea. „Richard! Te rog! Nu este un joc acesta. Nu înţelegi că încerc să te ajut?"

„Cum trebuie să-ţi spun ca să înţelegi că nu ştiu? Nu am nici cea mai vagă idee de câţi bani am câştigat şi nu-mi pasă. Eu… aveam oameni de încredere, care erau angajaţi să se ocupe de aceasta. Eu detest să mă ocup de bani. Nu ştiu cât am câştigat!" Părea o scenă dintr-un film. *„Nu ştiu".*

Ea a pus creionul la colţul gurii, m-a privit şi, după o linişte prelungă, a spus: „Chiar nu ştii?"

„Nu". Eram agasat, mă simţeam singur şi neînţeles.

„Te cred" spuse ea cu blândeţe. „Dar cum faci să nu ştii, nici chiar la nivelul unui milion de dolari?"

Mi-a văzut faţa şi s-a grăbit să facă un gest cu mâna, ca şi cum şi-ar fi retras cuvintele. „Bine, bine nu ştii".

M-am uitat printre cutii, puţin, cu ură. Câte hârtii, câte inutilităţi. Cifre, cifre. Numere făcute de mâini diferite, de diferite maşini de scris. Şi cu toate acestea ar fi trebuit să aibă ceva de-a face cu mine. Investiţii, mărfuri, contracte la termen,

agenţi de bursă, taxe, impozite, conturi în bancă… „Iată aici taxele! Un fascicol întreg de taxe”. i-am spus.

„Bravo” spuse ea, ca şi cum ar fi fost un cocker spaniel care-şi dezlegase zgarda.

„Bău! Bău!” am strigat eu. Ea nu a replicat, ci a continuat să-mi controleze declaraţiile mele de venituri.

Se făcu linişte, în timp ce ea citea, iar eu bombăneam fără a deschide gura însă, truc pe crel învăţasem de la şcoală, din timpul lecţiilor de engleză. Uram să fac socoteli, uram calculele, şi ar fi trebuit să învăţ, acum, chiar dacă uram contabilitatea mai mult decât gramatica şi sintaxa?

De ce? Eu nici măcar nu ignorasem contabilitatea, eu, pur şi simplu angajasem oameni care să ţină contabilitatea pentru mine. După ce i-am angajat şi i-am plătit, de ce acum trebuia să iau totul de la capăt, să înot printre acele hârtii, să controlez declaraţia de venituri? De ce trebuia Leslie, trebuia să-şi strice fardul pentru a face ordine în hârtiile emise de 6 angajaţi plătiţi de mine? Nu era drept!

Când cineva scrie un bestseller, sau cântă un cântec de succes sau interpretează un rol într-un film frumos, ar trebui să-l apreciem, împreună, dar să punem şi avertismentele în poşta fan-ilor, într-un manual greu de culoare gri.

Felicitări deosebite, pentru succesul reputat de dumneavoastră şi pentru sacul de bani pe care i-aţi câştigat. Aceşti bani par să vă aparţină, iar dacă dumneavoastră consideraţi că aceşti bani ar trebui să vă aparţină întru totul – în schimbul darului pe care l-aţi făcut societăţii – veţi constata că în realitate doar o zecime din ei va fi controlată cu adevărat de dumneavoastră, deoarece dumneavoastră se pare că sunteţi mereu un mare expert în încurcături.

Restul va merge la agenţi, la fisc, la diferite unităţi guvernamentale şi la angajaţii pe care-i veţi pune să vă ţină contabilitatea, dar pentru care va trebui să plătiţi taxele sociale. Nu are importanţă că nu ştiţi de unde veţi angaja oamenii, care vor fi capabili să facă toate acestea, că nu ştiţi în cine puteţi avea încredere sau că nu veţi cunoaşte toate organizaţiile şi persoanele care vă vor cheltui banii. Acestea îi vor cheltui oricum.

Te rog să începi să citeşti de la pagina1, pagină cu pagină, totul până la pagina 923, reţinând fiecare frază. După care vei putea deduce preţul unei mese la restaurant, dacă vei duce la restaurant un om de afaceri, pentru a discuta cu acesta oprtunităţi de afaceri, şi dacă, bineînţeles, ai păstrat chitanţa pe care ţi-a oferit-o serviciul tău comercial. În cazul în care nu ai

respectat aceste norme, va trebui să plăteşti o sumă dublă faţă de cea pe care ai plătit-o prin chitanţă.

De acum în colo, vă veţi trăi viaţa în deplină armonie cu regulile şi normele expuse aici, iar noi – adică Autorităţile guvernamentale – vă vom permite să mai existaţi încă puţin. Altfel „părăsiţi orice speranţă, voi cei care intraţi aici”.

Nici măcar o broşură. Se presupune că orice persoană care scrie un cântec este, în acelaşi timp, un expert contabil, un specialist în credite şi datorii, capabil de a se strecura printre diferite municipale, statale, federale, invizibile. Dacă cineva nu este capabil de aceasta sau nu are darul unei minţi ordonate care să păstreze registre duble, ei bine steaua sa norocoasă va fi dată jos de pe firmament, printr-o reţea complicată şi aruncată într-o celulă din închisoare. În închisoare toţi aceştia vor trebui să înveţe să folosească costumele închisorii, să înveţe să se vadă sub aceste înfăţişări plictisitoare, care au miros de carton rânced. Va trebui să petreacă ani de-a rândul într-o obscuritate sufocantă, înainte ca steaua norocoasă să strălucească din nou pe cer, dacă i-a mai rămas vreo scânteie.

Câtă energie cheltuită! Câte alte filme, câte alte cărţi, câte alte cântece s-ar fi putut cânta, compune, scrie, regiza, recita

dacă nu ar fi trebuit să se piardă atâta timp cu contabilii, comercianţii, avocaţii, consultanţii financiari, la care, din disperare, se recurge.

Calmează-te, Richard. Gândeşte-te la viitor. Dacă doreşti să rămâi în această ţară, fii atent la modul în care îţi vei administra banii şi la contabilitate, care se vor transforma într-o sfoară care va fi înfăşurată în jurul gâtului tău. Revoltă-te şi vei fi ştrangulat. Aşa că, mai bine mergi încet, abordează lucrurile cu mult calm, procedează cu grijă, declară-te de acord cu orice funcţionar, organizaţie pe care îi vei în calea ta, surâzi frumos… fă toate acestea şi vei vedea că vei putea respira fără a rămâne blocat acolo.

Dar libertatea mea! Mă voi revolta. Aaah! Am simţit că mi se opreşte respiraţia. Dumnezeule, ce cravată feroce!

Libertatea mea, acum, constă dintr-o alegere: ori plec peste hotarele ţării sau încep să strâng resturile imperiului meu şi încerc să-i dau o nouă semnificaţie. Richard de atunci a luat anumite decizii şi a comis anumite erori stupide pentru care Richard de acum trebuie să plătească scump.

O priveam pe Leslie care studia declaraţia mea de bunuri, luând notiţe, pagini întregi de notiţe, pentru avocaţii mei.

Richard de acum nu va face, mă gândeam, o greşeală.

Leslie, se gândeşte acum, iar ea nu are nici cea mai mică vină faţă de tot ceea ce s-a petrecut. Nu Leslie a fost cea care a pilotat acele avioane rapide. Ea nu a avut oportunitatea de a salva imperiul de la dezastru. Leslie trebuie acum să culeagă toate resturile, dacă va reuşi. Ce recompensă frumoasă, pentru că a devenit prietena lui Richard Bach!

Şi apoi tot el este cel care se supără pe ea pentru că a ridicat vocea la el, când el i-a citit o poezie care era foarte personală!

Richard, îmi spuneam, ai luat în consideraţie, eventualitatea că tu poţi fi, de fapt, un mare bou? Pentru prima dată în viaţa mea am luat serios în consideraţie această eventualitate.

26

Unica diferenţă era că era mai tăcută decât de obicei, dar eu nu făceam o tragedie din asta.

„Nu pot crede, Leslie, că tu nu ai un avion al tău. Într-o jumătate de oră ai putea să ajungi, de aici, la San Diego!” Am

controlat uleiul motorului Avionului Meyers 200 care mă adusese, de această dată, în California, la ea şi m-am asigurat că toate capacele rezervorului fuseseră bine înşurubate, iar toate celelalte acoperite cu multă grijă.

Ea mi-a răspuns într-o manieră care semăna mai mult cu un susur, în timp ce se bucura de o rază de soare ce se reflecta pe aripa stângă, Era îmbrăcată cu un taior de culoarea nisipului, bineînţeles croit pe ea, dar se simţea puţin neplăcut în avionul meu.

„Ce ai spus, wook?” m-a întrebat. „Nu te-am auzit”.

Am ţipat. „Am spus că nu am reuşit să mă descurc fără un avion până în ziua de astăzi”.

Am pus valijoara ei în spate, am alunecat pe scaunul din stânga, am ajutat-o să urce şi am închis uşiţa pe dinăuntru, vorbind.

„Prima dată când am dat cu ochii de panoul de comandă am exclamat: Uau! Câte manometre, cadrane şi instrumente de măsurare, care vor constitui o companie plăcută!” Avioanele Meyers au un panou de bord bine echipat, dar cu care te obişnuieşti puţin câte puţin, iar apoi este destul de uşor.

„Bine”. spuse cu o voce înceată. Privi către bord mai mult sau mai puţin la fel cum am privit şi eu ecranul cinematografului

în care mă condusese ea la MGM. O simţeam că se teme şi că nu i se petrecea des acest lucru.

„Ochiul la elice!” am strigat, iar ea m-a fixat cu privirea, ca şi cum s-ar fi temut ca să nu se fi petrecut ceva, datorită faptului că eu urlasem într-un asemenea hal. Nu este obişnuită deloc cu ceva mai mic decât un jumbo-jet!

„Totul este în regulă” i-am spus. „Ştim că atunci când nu este nimic lângă avion, dar cu toate acestea strigăm „Atenţie la elice!”. Sau ceva de acest gen, astfel încât cel care aude ştie că motorul se încălzeşte şi va porni imediat. Aceasta este o veche obişnuinţă din lumea aviaţiei”.

„Drăguţă…” murmură ea.

Întrerupătorul principal este deschis, amestecul de carburant e la nivel optim, supapa de siguranţă deschisă jumătate de ţol, pompa de carburant în funcţiune (i-am arătat manometrul care semnala presiunea carburantului, până când ea şi-a dat seama de ceea ce înseamnă acest lucru), contact.

Elicea a început să se rotească; motorul a pornit imediat, mai întâi cu patru cilindri, apoi cinci, apoi şase, iar zumzăitul iniţial a devenit un mormăit vesel, pentru ca apoi să fie din ce în ce mai puternic. Acum săgeţile indicatoare se mişcau toate pe cadranele tabloului de bord: presiunea uleiului, voltmetru,

ampermetru, orizontul artificial, indicatoarele pentru roată. Se aprinseseră luminile pentru a indica frecvenţele radio; se auzeau voci îndepărtate. O scenă pe care pe care aş fi repetat-o în orice avion, încă de când eram elev de liceu şi care îmi plăcea şi acum foarte mult.

De la turnul de control am primit informaţii referitoare la decolare, am schimbat câteva cuvinte cu personalul de acolo, informându-i că eram un avion de tip Meyers şi nu un avion micuţ, am acţionat frânele şi am înaintat până la mijlocul pistei de decolare. Leslie privea aparatele de pe bord, dar şi celelalte avioane care rulau pe pistă, ce decolau sau aterizau. Mă privea pe mine.

„Nu reuşesc să înţeleg nici măcar un cuvânt din ceea ce spun aceştia" îmi mărturisi. Avea părul strâns pe spate sub o beretă beige. Mi se părea că seamănă cu un pilot de linie, cu frumoasa preşedintă a unei companii care se îmbarcase pentru prima dată.

„Este limbajul aerului, este ca un fel de cod" i-am spus. „Noi înţelegem pentru că ştim despre ce este vorba: numărul de înmatriculare al avionului, numărul pistei, secvenţa de decolare, vântul, traficul. Spune ceva ce turnul nu se aşteaptă: Aici Meyers trei nouă Mike, mâncăm cornuri cu brânză, vă rugăm să

ne mai daţi ceva timp” iar cei din turn ne-au răspuns: „Poftim? Poftim? Repetaţi! Cornurile cu brânză nu fac parte din limbajul aerului”.

O mare parte din discuţia noastră, gândeam, constă în ceea ce alţii aşteaptă să audă, excluzând tot restul. Eu sunt învăţat să ascult tot acest dialog gregar, iar ea este învăţată să asculte muzica pe care eu nu o înţeleg. Acelaşi lucru este valabil, oare şi pentru ceea ce vedem? Excluzând anumite lucruri din câmpul nostru vizual – viziunile, OZN-urile şi fantasmele? Să mărim receptivitatea simţurilor noastre, până când vom descoperi că lumea fizică este ceea ce aşteptăm noi să fie, dar nu mai mult decât un miracol? Cum va arăta viaţa noastră atunci când vom reuşi să captăm razele ultraviolete şi infraroşii sau atunci când vom reuşi să vedem aurele, viitorul încă nesigur, trecutul care ne marchează încă?

Ea asculta, atentă, radioul, urmărind să interpreteze anumite fraze disparate venite de la turnul de control, iar eu m-am gândit, pentru o secundă, la gama cea mai vastă de aventuri frumoase pe care le trăiam alături de ea.

Oricine altcineva, în acel moment, ar fi văzut în ea doar o simpatică şi elegantă femeie de afaceri, care se îndrepta către o întâlnire în care se vor discuta probleme financiare, costuri de

producţie cinematografică, costuri fixe şi costurile auxiliare, programul de lucru, alegerea colaboratorilor externi, etc. Însă, închizând ochii reuşeam să o văd aşa cum era cu o oră mai devreme, îmbrăcată doar într-un curent de aer cald în timp ce îşi usca părul după duş, glumind cu mine care treceam în acel moment prin faţa uşii, râzând pentru o clipă atunci când m-a văzut că mă lipesc de perete.

Ce păcat, gândeam, că mai devreme sau mai târziu asemenea plăceri vor conduce la certuri sau dispute, la tot acel dezastru al vieţii conjugale, chiar dacă eşti căsătorit sau nu.

Am luat microfonul şi am spus: „Meyers doi trei nouă Mike gata pentru a intra pe pista doi-unu".

„Trei nouă Mike, aveţi autorizaţia de decolare, dar vă rugăm să o faceţi cât mai repede căci un alt avion se pregăteşte de aterizare".

„Am înţeles". Am întins o mână către preşedintele companiei pentru a mă asigura că portiera fusese închisă bine. „Eşti gata?"

„Da" răspunse ea, privind în faţă.

Zumzăitul Meyers-ului urcă până la limita plafonului sonor de trei sute de cai putere. Fumul ne împinse către spalierele scaunelor nostre, atunci când aparatul se înălţă de pe

pistă, care se transformase dintr-o zonă întinsă de asfalt şi linii într-o lungă pată neclară, într-o Santa Monica care se îndepărta din ce în ce mai mult.

Am fixat maneta trenului de aterizare în poziţia „sus”.

„Trenul de aterizare se retrage acum” spuse Leslie „şi acum şi flapsurile… le vezi cum se ascund în spatele aripilor. Acum trecem în regim de urcare şi zgomotul se va diminua…”

Trei lumini roşii erau aprinse pe panoul de bord… Trenul de aterizare se retrăsese la locul său care era acum închis. Avionul urca, cu cel puţin o mie de picioare pe minut. Nu urca la fel ca T-33, acest aparat, dar nu consuma nici măcar 600 de galoane de carburant pe oră.

Acum se vedea coasta, acolo jos, cu sute de persoane pe plajă. Dacă motorul s-ar opri acum suntem suficient de jos pentru a vira şi a ateriza pe terenul de golf, sau să ne întoarceam de-a dreptul în aeroportul de unde plecasem. Am descris un amplu semicerc în cer, apoi ne-am îndreptat în direcţia San Diego. După puţin timp survolam aeroportul internaţional din Los Angeles, iar Leslie îmi arăta anumite avioane care erau în curs de aterizare.

„Dar nu ne vom ciocni de acelea?”

„Nu, nu” i-am răspuns. „Este un coridor aerian deasupra

aeroportului pe care noi îl parcurgem. Locul cel mai sigur pentru noi este chiar cel de deasupra pistei de aterizare, deoarece toate avioanele mari vin dintr-o anumită parte pentru a ateriza şi ies prin altă parte atunci când decolează, vezi?" „şiraguri de perle", le numesc controlorii aerieni. Iar noaptea sunt şiraguri de diamante, cu luminile aprinse".

Am reglat debitul de carburant, pentru a trece la viteza de croazieră, iar motorul devenea din ce în ce mai silenţios. Ea întreba din ochi, atunci când se produceau schimbări de mers ale avionului, iar eu îi explicam ceea ce se petrecea.

„Acum suntem în zbor orizontal. Vezi cum se mişcă săgeata care indică viteza? Va ajunge până aici, aproximativ, indicând cam 190 de mile pe oră. Acest cadran indică altitudinea. Săgeata mai mică indică miile, iar cea mare sutele. La ce altitudine suntem?"

„Trei mii… cinci sute?"

„Spune-mi exact".

Se îndreptă puţin către mine pentru a vedea mai bine altimetrul. „Treimii cinci sute".

„Exact!"

Un avion de tip Cessna 182 zbura pe lângă noi, pe acelaşi coridor aerian, dar cu trei sute de metri mai sus. „Vezi? Acesta

zboară la o altitudine de 4500 de picioare altitudine şi merge în direcţia opusă. Am respectat regulile, pentru a nu zbura prea aproape unii de ceilalţi. Să nu uiţi că în momentul în care vezi un avion, chiar dacă ştii că-l văd şi eu, anunţă-mă. Trebuie mereu să priveşti cu atenţie în jur pentru a vedea şi a ne face văzuţi. Avem lumini de semnalizare, în vârful şi pe coada avionului, pentru a ajuta alte avioane să ne vadă".

Tăcu şi privi în jur pentru a vedea dacă nu erau în jur şi alte avioane. Aerul era atât de fin de parcă am fi fost într-un lac de frişcă, dar din cauza motorului care zumzăia destul de tare, aveam impresia că ne aflam într-o capsulă spaţială care zbura cu o viteză joasă, în jurul planetei Pământ. Am ridicat o mână şi am mai făcut nişte reglaje. Cu cât avionul zbura mai repede cu atât era mai necesar să dau maneta mai în jos, deoarece altfel s-ar fi blocat.

„Vrei să pilotezi şi tu?"

S-a întors uimită către mine, aproape crezând că am oprit motorul. „Nu, mulţumesc frumos, wookie. Nu sunt în stare".

„Avionul zboară de unul singur. Pilotul îi arată încotro trebuie să meargă. Uşor, uşor. Pune mâna pe maneta din faţa ta. Uşor, uşor. Doar degetul mare şi încă alte două degete. Aşa merge bine. Îţi promit că nu te voi lăsa să greşeşti".

Ea puse delicat mâna pe manetă, ca şi cum le-ar fi apropiat de un obiect tăios.

„Nu trebuie să faci altceva decât să împingi, încet, către partea dreaptă”.

Mă privi întrebător.

„Haide, în sus. Crede-mă, aşa prinzi gustul zborului. Împinge uşor către dreapta”.

Maneta se mişcă jumătate de ţol sub presiunea sa şi, bineînţeles, Meyers-ul s-a înclinat uşor către dreapta, începând să vireze. Ea îşi ţinea respiraţia.

„Acum împinge către stânga”. Asculta, ca şi cum efectua un experiment de fizică ale cărui rezultate ar fi fost în întregime necunoscute. Aripile se ridicară, iar ea îmi adresă un surâs plin de bucuria descoperii acesteia.

„Acum încearcă să dai înapoi, o jumătate de ţol…”

Atunci când aeroportul din San Diego apăru la orizont, ea deja îşi încheiase prima lecţie de zbor, arătându-mi avioane mari cât nişte fire de praf, care se vedeau la 15 mile distanţă. Ochii săi erau atât de ageri pe cât erau de frumoşi; era o plăcere să o ai alături când zburai.

„Ai fi un pilot foarte bun, dacă ai dori asta. Eşti blândă cu avionul. Aproape tuturor, prima dată, li se recomandă să fie

delicaţi, dar ei însă acţionează manetele foarte violent, până când bietul avion începe să sughiţe şi să ofteze… Dacă aş fi fost un avion, mi-aş fi dorit să fiu pilotat de tine”.

Am tras cu ochiul în jur, pentru a explora cerul, în căutarea altor avioane, în timp ce coboram spre San Diego.

Ne-am întors acasă la Los Angeles, în aceeaşi seară, după un zbor lin ca şi cel de dimineaţă, aruncându-ne în pat.

„Vrei să-ţi dezvălui un secret, wookie?” mă întrebă.

„Îţi fac această plăcere. Care este acest secret?”

„Mi-e frică să zbor. Sunt împotriva zborului!!! mai ales contra celui în avioanele mici. Până ieri, dacă cineva s-ar fi apropiat de mine şi mi-ar fi pus un pistol la tâmplă spunându-mi: Urcă în acest avion mic, dacă nu apăs pe trăgaci, i-aş fi răspuns: Trage dacă vrei! Nu-mi vine să cred ceea ce am făcut astăzi. Îmi era o frică de moarte, dar totuşi am făcut-o!”

Ce? Ce spune? „Împotriva zborului? De ce nu mi-ai spus? Am fi mers cu maşina…” Nu puteam să cred. O femeie la care ţin atât de mult, pe care o iubesc atât de mult, îi este frică de avioane?

„M-ai fi urât” spuse ea.

„Nu te-aş fi urât, nu! M-aş fi gândit că eşti o focă greoaie, dar nu te-aş fi urât. Multor oameni nu le place să zboare”.

„Nu că nu mi-ar plăcea” spuse ea. „Atunci când nu suport zborul, nu o fac. Chiar şi cu un avion mare, dar cu un avion mic. Iau avionul, cel mai mare posibil, doar atunci când nu mai este nimic de făcut. Intru, mă aşez şi mă afund în scaun urmărind să nu încep să plâng. Şi aceasta, înainte de pornirea motoarelor!”

Am îmbrăţişat-o călduros. „Săraca de tine! şi nu ai spus nimic. Pentru tine, erau ultimele minute ale vieţii tale, când ai urcat la bordul Meyers-ului, nu-i aşa?”

Se lăsă uşor pe spatele meu.

„Ce fată vitează eşti!”

Din nou nu spuse nimic.

„Acum s-a terminat. Toată acea frică a dispărut şi, oriunde vom mai merge, de acum în colo, vom merge cu avionul, iar tu vei învăţa să pilotezi şi vei avea micul tău avion…”

Ea a continuat să tacă până la „oriunde vom merge, de acum în colo”, dar în acest punct se smulse din braţele mele şi mă privi cu ochii plini de îngrijorare, cu bărbia tremurând, în timp ce eu continuam să vorbesc. Apoi amândoi am izbucnit în râs.

„Da, Richard, vorbesc serios! Nu glumesc! Mi-e frică să zbor mai mult decât orice pe lumea acesta! Acum ştii, ceea ce

simt pentru prietenul meu Richard…”

Mi-am făcut drum în bucătărie şi am deschis frigiderul, am scos îngheţata şi crema pe care le-am pus pe masă.

„Trebuie să sărbătorim” i-am spus, pentru a-mi ascunde confuzia, după ce ea mi-a spus: „Acum ştii, ceea ce simt pentru prietenul meu Richard”. Pentru a învinge o asemenea frică de a zbura erau necesare afecţiune şi încredere la fel de puternice ca iubirea, dar iubirea este paşaportul pentru necazuri, pentru dezastre.

De fiecare dată când o femneie mi-a spus că mă iubeşte, eram pe drumul care ducea la sfârşitul prieteniei. Am pierdut-o oare şi pe frumoasa mea prietenă Leslie în turbionul înflăcărat al posesivităţii geloase? Ea nu-mi mai spusese că mă iubeşte. Iar eu nu i-aş fi spus-o nici într-o mie de ani.

Îmi pusesem multe pancarte pe care scria: „Când cineva îţi declară că te iubeşte, fii foarte atent!” Nimeni nu trebuie să pună în cuvinte acest lucru, fiecare trebuie să constate acest lucru în propria viaţă: părinţii care bat copiii, strigând că îi iubesc; soţul şi soţia care aproape că se asasinează, cu cuvintele sau chiar fizic, în numele dragostei. Cunoscutele denigrări, eterna jignire a unei persoane de către cealaltă doar pentru că îi declară că o iubeşte. De o asemenea iubire, mă rog, ca lumea să

fie eliberată. De ce un cuvânt atât de promiţător a fost crucificat de copacul obligaţiilor, tuburat de spinii nevoilor, umplută de ipocrizie, sufocată de măşti? După Dumnezeu, iubirea este cuvântul cel mai maltratat în toate limbile.

Cea mai înaltă formă de relaţie între fiinţele umane este prietenia, dar atunci când intervine iubirea, prietenia pleacă.

Am turnat ciocolată caldă pentru ea. Bineînţeles, mi-am spus, nu asta intenţionase ea. Acum ştii că ceea ce simţi înseamnă încredere şi respect, care ajunseseră pe cele mai înalte culmi la care putuseră să ajungă prietenii. Nu putea să însemne iubire pentru ea. Vă rog, nu! Cât aş fi urât să o pierd!

27

Stelele îţi sunt prietene constante pentru totdeauna – gândeam. O mână de constelaţii, învăţate atunci când aveam zece ani; printre care se găseau şi planetele vizibile şi câteva stele singulare, care îmi erau prietene ca şi cum nu le uitasem nicio noapte de atunci de când ne cunoscusem pentru prima dată.

Voiajând de-a lugul coastei occidentale a Floridei, la sud de Sanibel şi de Keys, am virat cu un punct la babord, pentru a fi chiar lângă curbura constelaţiei, către un văl de stele. Vela era prea mică pentru a atinge o viteză mare.

O briză neagră, lină, est-nordest.

Cine ştie câţi au căzut în mare. Urăsc să cad în apă – m-am gândit imediat, apoi: cu adevărat urăsc să cad în apă?

Ce efect are să neg acest lucru? Oamenii care au fost dincolo doar pentru a nega spun că nu este atât de urât; se trăieşte un sentiment de pace, după puţin timp, se spune. Multe persoane au fost în apropierea morţii şi au revenit. Moartea este cel mai frumos moment din viaţă, spun ei, iar lor le-a dispărut frica de moarte.

Am nevoie de luminile de poziţie, din moment ce sunt singur? Irosesc energia, se consumă bateria.

O barcă de şapte metri este aproape ideală. Dacă ar fi mai mare, ar fi necesar şi un echipaj. Ce bine că nu am nevoie de echipaj.

Sunt singur, singurel. A câta parte dn viaţă ne-o petrecem singuri? Leslie are dreptate. Mă îndepărtez, spune, de ea.

„Mă îndepărtez de toţi, wook! Nu contează că eşti tu, ci că eu nu permit nimănui să se apropie prea mult de mine. Nu

vreau să mă atace nimeni”.

„De ce?” Vocea sa era pierdută. Se petrecea din ce în ce mai des acest lucru. Fără niciun preaviz, discuţiile alunecau şi ea se supăra pe mine pentru aproape nimic. „Ce este atât de teribil în faptul de a fi atacat de cineva?”

De fapt, problema era că puteam să fac o mare investiţie de speranţă într-o fiinţă umană, iar apoi puteam să pierd totul. Să presupunem că ştiu cine este ea, apoi descopăr că este o alta, cu totul diferită şi trebuie să mă întorc la planşeta de desen şi să reproiectez totul de la capăt şi, după puţin timp, decid că nu este nimeni pe care eu să-l pot cunoaşte cu adevărat, în afară de mine însumi, dar şi în această privinţă am anumite dubii. Unicul lucru pe care mi-l pot dori este ca oricine să-şi fie fidel lui însuşi, să fie ceea ce este cu adevărat, iar dacă cineva este cuprins de explozii ciudate de mânie, şi explodează din când în când, lucrul cel mai bun este, atunci, să te retragi astfel încât să nu fii făcut bucăţi. Nu este evident, acest lucru şi clar precum soarele?

„Problema este, în acest caz, că nu sunt atât de independent pe cât aş fi dorit să fiu”.

Ea ridicase capul şi mă privea cu atenţie. „Îmi spui despre cel mai înalt adevăr pe care-l cunoşti?”

Sunt momente, mă gândeam, în care faptul că prietena ta

cea mai bună îţi citeşte gândurile este cam incomod. „Poate, a venit momentul pentru mine să plec puţin”.

„Exact!” exclamă ea. „Fugi! O, este atât de uşor. Eşti absent chiar şi atunci când eşti aici. Mi-e dor de tine. Eşti aici, dar îţi simt lipsa”.

„Leslie, nu ştiu ce să fac. Cred că pentru mine a sosit momentul să plec. Trebuie să duc barca la Key West, în orice caz. Trebuie să mă întorc în Florida, pentru a vedea puţin cum mai merg lucrurile pe acolo”.

Ea clipi. „Îmi spuneai că nu ai mai reuşit să rămâi cu o femeie mai mult de trei zile. Ai fi murit de plictiseală. Am rămas împreună, noi doi, luni de zile şi plângeam, dacă trebuia să ne separăm. Mai fericiţi decât am fost vreodată, amândoi! Ce s-a petrecut, ce s-a schimbat?”

Corvo s-a îndepărtat de locul său de lângă arbore; o uşoară fixare a roţii de la babord a dus-o la locul său. Dar dacă o voi ţine acolo toată noaptea, dimineaţa mă voi găsi în apropierea Yucatán-ului, în loc de ruta către Key West. Orientează-te mereu după stele, când navighezi, fără a mai schimba orientarea şi nu numai că te vei găsi în afara traseului, dar şi pierdut în mare.

La naiba cu tine, Corvo, eşti şi tu de parte ei? Am

elaborat, cu multă acurateţe, acest sistem excelent, acest proiect de Femeie Ideală de primă clasă şi funcţiona totul atât de bine, mergea totul atât de lin, nici măcar nu trebuia să mă gândesc, ci să răspund doar din când în când. Bineînţeles că vreau să te iubesc, femeie, dar cum să fac pentru a şti ce ai face tu, dacă cu te-aş iubi?

Ce efect ar avea, dacă aş cădea acum în mare? Aş rămâne acolo, un licăr verde-strălucitor în ocean; cu barca enormă deasupra mea, dar, după un moment, este deja departe, intangibilă, şi puţin câte puţin va dispărea apoi definitiv în întuneric, dispărând şi fosforescenţa urmei sale.

Voi încerca să ajung înot la ţărm, iată. Dar sunt aproape zeci de mile distanţă. Şi, dacă nu sunt capabil să înot zeci de mile în apa călduţă, merit să mă înec.

Dar, şi dacă coasta este la o distanţă de mii de mile? Ce efect ar avea atunci?

Într-o zi sau alta, Richard, vei învăţa să-ţi controlezi mintea nebună. Cum a spus băiatul de la ţară aviatorului, care aterizase pe câmpul său de fân:

„Domnule, ce aţi face dacă motorul s-ar strica?”

„Ei, aş plana, prietene, aş ateriza cu motorul oprit. Acest

avion este şi un planor bun, nu are nevoie de motor pentru a plana”.

„Dar dacă aripile s-ar rupe?”

„În acest caz va trebui să cobor cu paraşuta”.

„Dar dacă paraşuta nu s-ar deschide?”

„Aş urmări să cad deasupra unei căpiţe cu fân”.

„Dar dacă ar fi numai pietre peste tot?”

Băieţii sunt ca o gheară de vultur. Cum eram şi eu, de altfel. Cum sunt şi acum: „Dar dacă coasta ar fi la o distanţă de mii de mile?” Sunt atât de curios! Băiatul din mine ar vrea să meargă imediat, să vadă ce este de cealaltă parte a morţii. Va veni momentul, va veni, nu peste mult timp. Misiunea mea este îndeplinită, cărţile scrise, dar ar fi o mulţime de lecţii de învăţat, înainte de a muri.

Cum să iubesc o femeie, de exemplu. Richard, aminteşte-ţi de momentul în care ai terminat cu acrobaţiile aeriene pentru a merge să-ţi cauţi adevărata iubire, sufletul tău pereche, prietena ta de-a lungul unui milion de vieţi? Pare totul atât de îndepărtat. Nu s-ar putea ca tot ceea ce tu ai învăţat despre iubire să fie greşit şi să fie doar o singură femeie în toată această lume?

Vântul se înteţea, barca se înclină la tribord. Am folosit busola pentru a mă îndrepta către Key West. Cum de atâţia piloţi de avioane merg şi cu barca cu pânze? Avioanele au libertate în spaţiu, bărcile au libertaie în timp. Nu este maşina, cea de care avem nevoie, ci liberatea pe care maşina în cauză o reprezintă. Nu admirăm noi un avion mare, ci viteza şi puterea care derivă din controlul zborului. Nu este important tipul bărcii, ci vântul, aventura, puritatea vieţii pe care o cere marea, pe care o cere cerul. Fără legături externe. Navighează ani de zile, fără a te plictisi niciodată, dacă vrei.

Bărcile, sunt stăpânele timpului lor. Un avion zboară doar pentru câteva ore. Ar trebui să se inventeze un avion care să aibă atâta libertate în timp precum o barcă.

Toate celelalte prietene ale mele îmi acordă libertate deplină. De ce nu şi Leslie? Celelalte nu mă critică dacă sunt distant, dacă plec atunci când doresc. De ce Leslie o face? Dar ea nu ştie? Dacă eşti prea mult timp împreună cu altcineva, chiar şi politeţea îţi dispare… Persoanele sunt mai politicoase cu străinii, dar nu cu soţiile sau cu soţii lor! Două persoane legate una de cealaltă, ca nişte câini înfometaţi care se luptă pentru un os. Priviţi la noi. Ai ridicat vocea la mine, tu! Nu am intrat în

viaţa ta pentru a te face să te superi. Dacă nu-ţi place cum sunt, spune-o şi plec! Împreună prea mult timp, cu legături, cu datorii, cu responsabilitate, fără bucurii, fără aventuri, nu mulţumesc frumos!

Câteva ore mai târziu, în noapte, prima licărire de lumină de la orizont, la sud. Nu este răsăritul, ci sunt luminile din Key West care apar în negură.

Navigaţia cu pânză este prea lentă. Îţi schimbi ideea, nu vrei să mai fi acolo unde eşti, cu un avion poţi remedia uşor acest lucru; într-un timp scurt ajungi departe. Cu o barcă cu vele, dacă îţi schimbi ideea, nu poţi nici măcar să aterizezi şi să mergi pe unde vrei tu. Nu poţi plana dacă eşti prea sus, nu poţi cabra dacă eşti prea jos. O navă cu vele se găseşte mereu la aceeaşi înălţime. Nicio schimbare. Plictiseală. Schimbarea este aventură, chiar dacă este vorba de bărci sau de femei. Ce aventură poate fi mai mare, decât una nouă?

Leslie şi eu stabilisem anumite reguli în prietenie: egalitate totală, libertate, politeţe, respect, nimeni nu ia nimic personal, un pact fără exclusivitate. Dacă aceste norme nu funcţionează, ea trebuie să-mi spună. Această poveste devine prea serioasă.

Desigur, va spune: Nu este loc, Richard, în viaţa ta pentru

altceva decât regulamente?

Aş vrea atât de mult să spun nu şi să plec.

Aş vrea atât de mult să vorbesc cu ea, acum.

Aş vrea ca bărcile cu vele să fie atât de rapide, aş vrea să poată zbura.

În ce stare urâtă este lumea. Trimitem oameni pe lună, dar nu ştim să construim o barcă cu vele care să ştie să zboare.

28

„Alo, wookie? Plecăm?” spuse ea.

Îmi petrec prea mult timp cu această femeie, gândeam eu, chiar prea mult. Este organizată ca un minicomputer, tot ceea ce atinge se desfăşoară conform unui orar, cu claritate şi onestitate. Este atât de frumoasă încât mă orbeşte, apoi este spirituală, caldă şi afectuoasă. Dar regula spune că mă voi distruge pe mine însumi dacă voi petrece atâta timp alături de o femeie. Şi cu aceasta îmi petrec, fără nicio îndoială, prea mult timp.

„Eşti gata de plecare?” întrebă din nou ea. Era îmbrăcată într-un taior de culoarea ambrei, cu un fular de mătase

galben-auriu în jurul gâtului; avea părul strâns la ceafă, într-un coc, pentru o lungă întâlnire de afaceri.

„Sigur”. am spus.

Straniu. Ea este cea care mă ajută să ies din ruinele imperiului, făcând de una singură tot ceea ce făcuseră angajaţii mei pe care-i concediasem.

Stan, glacial până la sfârşit, a spus că-i pare rău că am pierdut atâţia bani. Se petrece aşa câteodată, spunea el, când piaţa s-a revoltat împotriva ta.

Fiscalitatea lui Stan s-a terminat în scuze, neplăcute pentru că nu respectase datele limită pentru Biroul de Impozite Directe. După el nu era justă atâta rigoare… În fond, întârziase doar câteva săptămâni să ceară apelul. Însă, aceia nu au vrut să audă de niciun motiv. Nu era decât un mic viciu de formă demonstrase el, Fiscului, că noi nu eram datori cu niciun ban.

Harry, cel care procurase afacerile, a surâs şi a exclamat „Ce păcat!”, făcând aluzie la acea greşeală cu Fiscul. Nu-i mergea rău lui, precum nu-mi mergea rău nici mie. El făcuse tot posibilul să ţină ascuns de mine totul, atât timp cât putuse. Probabil că mi-ar fi fost recunoscător dacă i-aş fi dat lichidarea.

Dacă nu ar fi fost Leslie eu aş fi plecat în Antarctica sau în Patagonia, atât eram de dezgustat de bani, de taxe, de conturi

şi de registre. Orice foaie care avea pe ea cifre aş fi rupt-o în bucăţi.

„Adio” i-am spus, când am urcat în maşină.

„Adio?”

„Ai plecat din nou, Richard. Adio”.

„Scuză-mă. Crezi că ar trebui să cer cetăţenia în Antarctica?”

„Nu încă” spuse ea. „După această întâlnire s-ar putea. Cel puţin aşa nu dai un milion de dolari pentru dobânzi”.

„Nu reuşesc să înţeleg! Cum pot să datorez toţi aceşti bani Fiscului?”

„Poate nu trebuie, dar nu a fost respectată data limită. Acum este prea târziu pentru a reclama. La naiba, aceaste lucruri mă fac să devin nervoasă! Cum aş fi vrut să fi fost alături de tine înainte de a fi prea târziu! Măcar te-aş fi avertizat!”

„La alte nivele ştiam. O parte din mine voia ca totul să se ducă pe apa sâmbetei. Nu funcţiona, nu mă făcea fericit”.

„Mă surprinde că tu ştii asta”.

Richard! Tu nu ştii nimic de acest gen. Dar fii sigur că te făcea fericit acel lucru! Nu ai cumpărat tu toate acele avioane? şi nu le ai pe toate încă? şi Femeia ta Ideală? Te făcea fericit, oarecum!

Ce minciună. Tot acest imperiu era un dezastru, banii împrăştiaţi pe masa de joc a unor diletanţi, dintre care eu eram cel mai mare! Am gustat acest imperiu şi ce bun era, cu frişcă şi cu o lingură de arsenic dulce ca şi aromă. Acum veninul era cel care funcţiona.

„Nu ar fi trebuit să meargă aşa. Ai fi făcut mai bine dacă nu ai fi angajat pe nimeni. Trebuia să mergi înainte cum ai făcut de obicei şi să fii tu însăţi".

„Dar eu am rămas acelaşi dintotdeauna. Aveam mai multe jucării, dar eram mereu eu. Bătrânul eu nu a ştiut niciodată să ţină o contabilitate".

„Mmm…" spuse ea.

Eram aşezaţi în faţa biroului lui John Maquart, avocatul angajat de Leslie când eu eram în Spania. Am fost servit cu ciocolată caldă, ca şi cum cineva ar fi ştiut că şedinţa s-ar fi prelungit. Ea deschise mapa sa, extrăgând din ea două liste de întâlniri; dar avocatul se întoarse către mine.

„Dumneavoastră aţi denunţat o pierdere de capital şi o rentă pasivă. Şi care este această problemă în bani?"

„Aş spune că problema, adică dezastrul, este că eu am angajat un magician al finanţelor, care avea mai puţini bani decât mine, dar care avea şi mai puţin decât zero. Banii investiţi

de el, nu erau doar cifre pe o foaie de hârtie, oh nu, erau bani adevăraţi care „puf!”, s-au dezintegrat pe piaţă. Modul său de a denunţa aceste pierderi era „puf”. Cred că asta este totul, spus pe scurt. Sincer, nu ştiu ce a declarat acela. Într-o anumită măsură speram ca dumneavoastră să-mi oferiţi nişte lămuriri, în loc să-mi ridicaţi anumite probleme. Eu sunt cel care v-am angajat şi aceasta ar trebui să fie specializarea dumneavoastră…”

Marquart întinse o mână după cană, şi, privindu-mă mereu din ce în ce mai ciudat, o duse către buze, ca şi cum ar fi sperat ca aceea să-l protejeze de un client delirant.

Leslie atunci interveni, iar eu am auzit în mintea mea vocea ei care mă ruga să fiu liniştit, dacă era posibil.

„În ceea ce mă priveşte, dauna este făcută acum. Fiscalitatea lui Richard, expertul angajat pentru el de către cel care-i conducea afacerile, nu a răspuns în termenul de timp prescris de Biroul de Impozite Directe, iar atunci Fiscul a câştigat cauza prin nerespectarea aspectelor formale. Şi acum cere un milion de dolari. Richard nu dispune de un milion de dolari în cont, pentru a-i plăti pe acei domni. Problema este dacă putem efectua cumva această plată? Poate da un acont şi să se oblige că va depune şi restul odată ce-şi va lichida toate bunurile? îi mai acordă timp pentru a face aceasta?”

Avocatul se întoarse către ea cu o uşurare evidentă. „Nu văd de ce nu. S-a mai procedat aşa în cazuri similare. Se numeşte Ofertă de Compromis. A adus cifrele care sunt necesare acestui lucru?”

O priveam, surprins că se simţise în largul ei în biroul unui avocat.

Ea depuse listele pe birou. „Aceasta reprezintă disponibilităţile actuale din casă. Aceasta este lista de bunuri ce vor fi date spre lichidare. Şi aceasta reprezintă previziunile venitului în următorii cinci ani. Din aceste cifre se poate deduce că Richard poate plăti suma datorată într-o perioadă de aproximativ doi, trei ani maxim”.

În timp ce eu visez, gândeam, Leslie făcea cercetări şi se gândea la programe pentru a plăti taxele! Eu sunt ruinat, nu devin bogat… dar ei de ce îi pasă atât de mult?

Imediat cei doi au început să analizeze problemele mele ca şi cum eu nu aş fi fost prezent, în acea cameră. De fapt, nici nu eram. Mi se părea că sunt un ţânţar în subsolul unei bănci… Nu reuşeam să găsesc modalitatea de a ieşi afară din acea greoaie monotonie a declaraţiilor, bunurilor mobile, lichidări, termeni de plată etc. Afară strălucea soarele. Am fi putut să mergem la plimbare şi să cumpărăm ciocolată…

„Aş spune să eşalonăm plata pe cinci ani, în loc de trei” spunea Maquart „în cazul în care venitul viitor nu va fi cel prevăzut. Dacă se va putea plăti înainte, cu atât mai bine. Dar datoriile voastre curente vor fi mari, datorită acestui tip de credit şi trebuie să urmăriţi să nu mai aveţi alte probleme în timpul acestei perioade”.

Leslie era atentă, apoi au început să vorbească între ei, ocupându-se de detalii. Pe birou era un calculator, între ei, în care erau introduse toate aceste cifre. Notiţele pe care le făcuse Leslie erau trecute în ordine într-un tabel cu margini albastre.

„Să privim puţin din punctul lor de vedere. Lor nu le pasă deloc de oamenii pe care i-a angajat Richard, nici dacă el a fost sau nu la curent cu ceea ce se petrecea acolo. Fiscul vrea banii care i se cuvin şi gata. Şi îi va avea cu dobândă, doar dacă va avea răbdarea să aştepte. Crezi că acei domni vor aştepta?”

„Oferta este bună” spuse avocatul. „Sunt sigur că vor accepta”.

Când am ieşit, dezastrul era de acum rezolvat. O dată, eu găsisem un milion de dolari, în contul meu din bancă, cu un singur telefon. A recupera o sumă atât de modestă, pe parcursul a cinci ani, ar fi fost prea simplu. Vânzarea casei din Florida, vânzarea avioanelor, doar unul sau două, producţia unui film…

foarte simplu. Apoi, o am pe Leslie şi un avocat care este expert în probleme financiare, pentru a face ordine în viaţa mea, iar ei nu sunt persoane care să mă lase dezbrăcat.

Avusese loc o furtună pe mare. Eu eram naufragiat. Acea femeie se îndurase să mă scoată din valuri. Îmi salvase viaţa finaciară.

Am plecat din biroul avocatului plini de speranţă.

„Leslie…” am strigat-o, pe holul clădirii.

„Da, Richard?”

„Mulţumesc”.

„Nu ai pentru ce, wookie” spuse ea. „Chiar nu ai pentru ce!”

29

„Poţi veni la mine, wookie?” Vocea sa era slăbită la telefon. „Cred că am nevoie de ajutorul tău”.

„Îmi pare rău, Leslie, nu pot veni în seara aceasta”.

De ce mă simţeam atât de neplăcut, spunându-i acest lucru? Cunosc regulile. Le-am stabilit eu. Nu am fi putut fi

prieteni fără ele. Însă era dur să-i spun aceste lucruri prin telefon.

„Mă simt foarte rău, wook. Am ameţeli şi greaţă şi m-aş simţi cu mult mai bine dacă tu ai fi fost aici. Nu vrei să faci pe doctorul cu mine? Nu vrei să mă vindeci?”

Partea din mine care dorea să o ajute şi să o vindece a fost închisă în dulapul din perete, iar uşa dulapului a fost închisă cu o cheie care, la rândul ei a fost aruncată. „Nu pot. Am o întâlnire în această seară. Mâine ar fi convenabil pentru mine, dacă doreşti…”

„Ai o întâlnire? Ieşi cu altcineva când mie îmi este rău şi am nevoie de tine? Richard, nu pot să cred!”

Trebuia să-i spun din nou? Prietenia noastră este deschisă, un raport non-posesiv, care se bazează pe libertatea reciprocă de a sta unul departe de celălalt când doreşte, pentru un motiv oarecare sau fără niciun motiv. Acum îmi era teamă. De mult timp nu mă mai vedeam cu nicio altă femeie la Los Angeles, încât simţeam că parcă alunecasem într-o căsătorie, uitând că aveam atâta nevoie de a fi şi separaţi uneori, iar alteori să fim împreună.

Nu puteam să-mi anulez întâlnirea. Dacă aş fi fost obligat să rămân cu Leslie doar pentru că mă aflam la Los Angeles,

atunci era ceva care nu mergea bine, în prietenia noastră. Dacă mi-aş fi pierdut libertatea de a fi cu cine doream şi cu cine îmi plăcea, raportul nostru nu mai avea niciun scop. Se terminase. Mă rugam ca ea să fi înţeles.

„Pot să rămân cu tine până la ora şapte…” i-am spus.

„Până la şapte? Richard, nu ne-am înţeles. Am nevoie de tine. De această dată am nevoie de ajutorul tău”.

De ce insista atât de mult? Lucrul cel mai bun pe care putea să mi-l spună era că se va descurca şi fără mine, urându-mi distracţie plăcută. Să se comporte altfel, dar cum? Nu ştia? Era o eroare fatală. Nu vreau să fiu supus la presiuni, eu nu vreau să fiu posedat de nimeni, în niciun loc, în niciun caz!

„Îmi pare rău. Ar fi trebuit să o ştii dinainte. Acum este târziu pentru a anula întâlnirea. Nu e din cauza mea, nu funcţionează, nu fac ceea ce-mi doresc să fac, nu sunt tipul căutat de tine”.

„Contează atât de mult pentru tine, ea, oricine ar fi?” mă întrebă „Cum se numeşte?”

Leslie era geloasă!

„Deborah”.

„Contează atât de mult pentru tine Deborah, încât nu eşti dispus să-i telefonezi şi să-i spui că prietena ta Leslie este

bolnavă şi că ar fi bine să vă amânaţi întâlnirea pe mâine sau săptămâna viitoare sau anul viitor? E atât de importantă pentru tine, încât nu-i poţi spune acest lucru?”

În vocea să se simţea supărarea. Dar îmi cerea ceva ce nu-i puteam acorda, fără a-mi distruge independenţa. Şi nu-mi plăcea deloc sarcasmul său.

„Nu” i-am răspuns. „Nu este ea care contează atât de mult. Este principul care contează pentru mine. Principiul datorită căruia noi suntem liberi să facem ceea ce dorim şi ceea ce ne place…”

Leslie plângea. „La naiba cu libertatea ta, Richard Bach! Am muncit pentru tine ca o nebună pentru a-ţi salva blestematul tău de imperiu din ruină, nu am reuşit să dorm numai la gândul că există vreo stratagemă la care nu ne-am gândit, la care nu s-a gândit nimeni… pentru a te salva… pentru că tu eşti atât de important pentru mine, încât nu contează efortul… de fapt sunt atât de obosită de nu mă pot ţine pe picioare şi tu… tu nu alergi la mine în momentul în care am nevoie de tine deoarece ai întâlnire cu o anumită Deborah, pe care o cunoşti aşa şi aşa, dar care personalizează un oarecere blestemat de principiu”.

„Exact” i-am spus. Era ca şi cum aş fi vorbit unui perete de oţel. „Exact”.

A urmat o lungă linişte. Apoi vocea sa, de la celălalt capăt, transformată. Fără gelozie, fără nervi, acum era calmă şi liniştită.

„Adio, Richard. Distrează-te cu prietena ta”.

În timp ce-i mulţumeam pentru că a înţeles în sfârşit cât era de important… ea a închis.

30

Nu răspunse la telefon, în ziua următoare, nici în cealaltă. În a treia zi, primesc această scrisoare:

Miercuri seara, 21.12

„Dragul meu Richard.

Nu ştiu cum să încep, nici de unde. M-am gândit mult, dar foarte intens, idee cu idee, încercând să găsesc modul…

În sfârşit mi-am regăsit inspiraţia, o metaforă muzicală,

prin intremediul căreia am reuşit să gândesc cu multă claritate, să găsesc înţelegere, dacă nu şi satisfacţie, pe care vreau să le împărtăşesc cu tine. Aşa că vei avea de suportat din partea mea o altă lecţie de muzică.

Forma cea mai obişnuită pentru marile opere clasice este aceea de sonată. Ea constituie baza tuturor simfoniilor şi concertelor. Este concepută din trei secţiuni principale: expunerea temei uverturii, în care idei mici, gânduri, idei noi şi adaptări sunt propuse şi prezentate unele altora; urmează o dezvoltare, în care aceste mici idei şi mici motive sunt explorate plenar, expansionate, trecute deseori de la tonalităţi grave (fericire) la cele minore (melancolie) şi invers, fiind dezvoltate şi îmbinate împreună într-un mod foarte complex până când se ajunge în final la recapitulare, unde se face o oprire, o glorioasă expunere a plenitudinii, bogăţiei mature la care au ajuns micile idei iniţiale prin procesul de dezvoltare.

În ce mod se aplică acest lucru, vei întreba, în cazul nostru? Cred că ai ghicit deja.

Eu văd că suntem implicaţi într-o uvertură fără sfârşit.

De la început totul a fost foarte adevărat şi foarte frumos, chiar delicios. Şi aceasta este partea unui raport în care manifeşti tot ceea ce este mai bun în tine: spiritualitate, fascinaţie, senzualitate, interes, mister. Este momentul în care tu te simţi cel mai bine, deoarece nu simţi nevoia de a-ţi mobiliza sistemul de apărare, atunci cel de lângă tine îmbrăţişează o fiinţă umană foarte caldă şi nu un cactus imens. Este un moment delicios pentru ambii, iar atunci nu se mai minunează nimeni că îi plac uverturile, urmărind să facă din viaţa lor un şir neîntrerupt de preludii.

Dar începuturile nu se pot prelungi la infinit; nu se pot repeta pur şi simplu, continuu. Trebuie să crească şi să se dezvolte sau să moară de plictiseală. Nu este adevărat, vei spune tu. Trebuie să te mişti, să te transformi, să întâlneşti oameni, să vezi alte locuri, apoi să te întorci în relaţie ca şi cum ai fi foarte nou, continuând cu preludiile.

De fapt noi am trecut de la un început la altul printr-o serie specială de uverturi. Uneori trebuia să ne separăm pe motive profesionale: lucruri necesare, dar nu în mod necesar aspre şi dureroase pentru două fiinţe apropiate ca şi noi. Alte

separări au fost dorite de tine în mod expres, cu scopul de a te întoarce în final la acea noutate pe care o doreşti atât de mult.

Evident, secţiunea „dezvoltare” este o anatemă pentru tine. Deoarece la acest punct al sonatei ai putea să descoperi că nu posezi decât o colecţie de idei limitate, care nu funcţionează, pentru câtă creativitate le acorzi, ceea ce este cel mai rău pentru tine, descoperi că ai materialul necesar pentru a crea ceva glorios, pentru o simfonie, dar în acest caz trebuie să te pui pe lucru: să ai profunzimea să cercetezi, să separi fiinţele de măştile lor. Presupun că acest lucru este analog cu cel în care, atunci când scrii, ideea unei cărţi este atât de obsedantă încât nu poţi fugi de ea.

Suntem, în mod indubitabil, într-un moment în care raporturile noastre se dezvoltă, parcă împinşi din urmă şi mai departe decât ai dori tu să mergi. Ne-am oprit mai înainte de ceea ce eu credeam că sunt treptele noastre succesive, logice şi plăcute. Am văzut dezvoltarea, alături de tine, dar ne oprim mereu, de aceea am ajuns la concluzia că nu vom face altceva decât tentative sporadice în ceea ce priveşte potenţialul nostru de înţelegere, a afinităţilor noastre excepţionale, pentru câţi ani

vom parcurge alături împreună, deoarece nu vom fi împreună niciodată pentru o perioadă mai îndelungată de timp şi neîntreruptă. Prin urmare, creşterea pe care o dorim atât de mult şi care credem că este posibilă, devine astfel imposibilă.

Am avut amândoi o viziune a ceva minunat, care ne aşteaptă. Cu toate acestea, nu ştim să ajungem până acolo, de aici de unde suntem. Eu mă găsesc în faţa unui perete masiv de modalităţi de apărare şi tu simţi nevoia de a mai ridica şi altele. Eu sunt atât de deschisă către noi modalităţi de dezvoltare, bogate şi plenare, dar tu vei căuta mereu modalităţi de a le evita, atât timp cât suntem împreună. Suntem amândoi frustraţi: tu incapabil să te întorci înapoi, eu incapabilă de a merge înainte, într-o stare de luptă continuă, cu nori şi umbre deasupra timpului limitat pe care tu accepţi să-l petrecem împreună.

Simţind constanta ta rezistenţă faţă de mine, faţă de creşterea acestui ceva excepţional, ca şi cum acel lucru şi eu am fi fost ceva oribil, acest lucru ascunzându-se sub diferitele tale forme de rezistenţă asumată, unele din ele chiar crude – îmi produc deseori durere la diferite nivele. Am un jurnal al

timpului petrecut împreună; acolo am descris în mod sincer toate aceste lucruri. M-am întristat, iar uneori am fost rănită, dar a fost util să înfrunt realitatea.

Îmi amintesc de unele zile de la începutul lunii iulie, de cele şapte săptămâni consecutive petrecute împreună, ca de unica perioadă fericită pe care am trăit-o împreună. Acela a fost preludiul şi a fost foarte frumos. Apoi au venit separările, dureroase şi pentru mine, inexplicabile şi feroce. Şi apoi la fel de feroce modul tău de a mă evita, de a-mi opune rezistenţă, la fiecare întoarcere.

Departe şi despărţiţi sau chiar împreună şi despărţiţi, este foarte trist. Mă văd pe mine însumi devenind o creatură care plânge prea mult, o creatură care trebuie să plângă mult, deoarece aproape că mi se pare ca mila să fie necesară înainte ca bunătatea să fie posibilă. Şi eu, ştiu, nu am ajuns atât de mult în acel punct al vieţii în care să devin doar plină de milă.

Auzindu-te vorbind despre contramandarea unei întâlniri pentru a alerga în ajutorul meu, când eu eram în stare de criză, care se producea nu din cauza ta, m-a făcut să cad în faţa realităţii cu forţa unei avalanşe. Punându-mă în faţa tuturor

datelor problemei cu o maximă sinceritate, ştiu că nu pot să le fac faţă în modul în care doreşti tu; nu pot să mă adaptez situaţiei decât dacă mă voi rupe în bucăţi.

Sper să nu vezi în aceasta ruptura unui acord, ci mai ales continuarea altora, a unuia dintre finalurile începute de tine. Cred că acesta este un lucru care ştim amândoi că trebuie să se petreacă. Eu vă trebui să accept falimentul tentativei mele de a te face să cunoşti bucuriile iubirii.

Richard, preţiosul meu prieten, aceste lucruri ţi le spun în şoaptă, cu tandreţe şi cu multă afecţiune. Această tonalitate joasă nu ascunde o furie înăbuşită: este sinceră. Nu sunt acuzaţii, nici nu-ţi fac învinuiri. Eu doresc, pur şi simplu, să înţeleg şi să pun capăt durerii. Privesc la ceea ce am fost constrânsă să accept; că tu şi eu nu am fost destinaţi să avem niciun viitor ca relaţie, niciodată, cu atât mai puţin unul glorios, reprezentând expresia unei relaţii ajunse la maxima sa înflorire.

Simt că, dacă anumite aspecte din viaţa mea merită să se desfăşoare după scheme stabilite dinainte, această relaţie trebuia să se desfăşoare dincolo de toate limitările noastre.

Presupun că trebuie să am justificări pentru ca să ajung să mă umilesc atât de mult încât să fac totul numai pentru ca această relaţie să funcţioneze. Mă simt mândră de mine însămi deoarece am recunoscut oportunitatea rară pe care am avut-o – atât timp cât a durat – şi am dat tot ceea ce puteam, în sensul cel mai înalt şi cel mai pur, pentru a o putea păstra. Aceasta mă linişteşte acum. În acest moment teribil de adio, îţi pot spune cu toată sinceritatea, că nu ştiu ce altceva aş mai putea face, pentru a face să ne îndreptăm către acel viitor excepţional pe care l-am fi avut.

În pofida durerii, sunt fericită că te-am cunoscut în acest mod foarte special şi voi considera mereu o comoară timpul petrecut împreună. Am crescut alături de tine, am învăţat atâtea lucruri şi ştiu că am avut asupra ta o influenţă absolut benefică. Suntem amândoi mai buni după ce am fost alături.

În aceste ultime rânduri cred că o metaforă şahistă poate fi utilă. Şahul este un joc în care fiecare dintre adversari are un obiectiv al său singular, atunci când se angajează într-o partidă împotriva altcuiva, o fază mediană în care se dezvoltă şi se intensifică lupta şi ambele părţi au anumite piese, dar ambele

părţi sunt decimate şi un final de partidă în care unul îl interceptează şi-l paralizează pe celălalt.

Cred că tu vei vedea viaţa ca pe o partidă de şah. Eu o văd ca pe o sonată. Din cauza acestei diferenţe, atât Regele cât şi Regina sunt pierduţi, iar cântecul este cântat în tăcere.

Eu sunt şi voi rămâne mereu prietena ta, după cum ştiu eu că tu eşti prietenul meu. Îţi trimit această scrisoare cu inima plină de o înaltă stimă pe care o nutresc faţă tine, împreună cu deosebita recunoştinţă pe care ţi-o port pentru faptul că ai trăit alături de mine această oportunitate atât de plină de promisiuni, atât de rară şi de excepţională, dar care s-a înceheiat.

Leslie

Am rămas privind pe fereastră, cu privirea fixă îndreptată în gol, în timp ce capul parcă îmi luase foc.

A greşit. Se înţelege că a greşit. Această femeie nu a înţeles cine sunt, nici cum gândesc.

Păcat, gândeam. Am mototolit scrisoarea şi am aruncat-o.

31

O oră după aceea, în exterior nu se schimbase nimic. De ce mă mint pe mine însumi? M-am întrebat. Ea are dreptate şi ştiu că ea are dreptate, chiar dacă nu vreau să admit asta, chiar dacă nu mă mai gândesc la ea, deloc.

Acea poveste a simfoniei şi a şahului… de ce nu văd anumite lucruri? Am fost mereu atât de al naibii de inteligent, mai puţin în materie de taxe, am avut mereu intuiţii asupra oricărei persoane cu care am fost într-o relaţie, dar cum se face că ea înţelege anumite lucruri în timp ce eu nu, mai mult chiar, nu le văd deloc? Nu sunt poate tot atât de inteligent şi de perspicace pe cât este ea? Însă, ea este atât de specială, unde sunt apărările ei, scutul cere o protejează de durere? Eu am Femeiea mea Ideală…

Blestemată fie Femeiea ta Ideală! Este un păun de o jumătate de tonă pe care l-ai inventat tu, totul numai culori stranii şi pene false, care nu va zbura niciodată. Acest păun al tău poate să alerge de ici colo, să dea din aripi, dar poate să şi

cânte, dar nu se va ridica niciodată de la pământ. Tu, terorizat numai de ideea căsătoriei, fie că vrei sau nu, ştii că te-ai căsătorit cu acest monstruos păun?

Imaginează-ţi scena: tu, mic, mic, alături de un păun de şapte metri în timpul ceremoniei nupţiale. Dar mai mult decât atât, sunt căsătorit cu o idee greşită.

Dar pierderea libertăţii! Dacă voi rămâne cu Leslie, mă voi plictisi!

În acest punct m-am împărţit în două persoane distincte: acel eu care acţionase mereu după cum simţise, dar şi un nou venit care dorea să-l distrugă.

Plictiseala este ultima dintre preocupările tale, spuse noul venit. Nu vezi că ea este mai în regulă decât tine? Cunoaşte o mulţime de lucruri pe care ţie ţi-ar fi frică să le atingi şi cu un baston! Sus, înainte, închide-mi gura cu bâlbâieli, dă-mă de-o parte aşa cum faci cu oricare altă parte din tine care îndrăzneşte să spună că teoriile tale omnipotente sunt greşite. Eşti liber să faci ceea ce vrei Richard. Eşti liber să-ţi petreci restul zilelor având relaţii superficiale cu femei care au o frică la fel de mare ca şi ţine de intimitate. Cine se aseamănă se adună, încăpăţânatule! Este, oare, posibil ca tu să nu ai niciun pic de bun simţ şi să nu realizezi că nu este deloc probabil, în această

viaţă, să îţi ocupi locul alături de fantezia ta sălbatică care se numeşte Femeia ta Ideală, până când vei muri de singurătate?

Eşti crud ca şi viaţa. Tu aparţii tablei tale crude de şah şi cerului tău îngheţat. Ai aruncat o oportunitate glorioasă, cu prostia ta imperială; şi acum toată relaţia s-a redus la o imensă problemă cu Fiscul!

Leslie Parrish era o oportunitate de mii de ori mai glorioasă decât orice imperiu, dar tu ai ceva împotriva ei deoarece ea este mai inteligentă decât tine şi decât vei putea tu fi vreodată, atunci urmăreşti să te descotoroseşti şi de ea. Dar ea s-a descotorosit de tine? Nu-ţi va face niciun rău prietene, deoarece ea nu este o învinsă. Va plânge, se va simţi tristă pentru o perioadă de timp, deoarece ei nu-i este frică să plângă pentru ceva care ar fi putut fi atât de frumos, dar care moare, dar va ieşi din această stare, se va ridica.

Şi ţie îţi va trece peste aproximativ un minut şi jumătate. Ajunge doar să închizi, blestematele tale de porţi de fier, să le zăvorăşti, să le sudezi şi să nu te mai gândeşti la ea deloc. În loc să rezolvi această situaţie, tu, însă, vei merge până la capăt, drept, drept, iar nu peste mult timp vei avea un mare succes cu tentativele tale subliminale de sinucidere şi te vei lăsa pradă remuşcărilor, întrebându-te de ce ţi-a fost dată o viaţă de foc şi

argint, o viaţă diamant-laser, pe care tu ai distrus-o datorită sinuciderii şi ai făcut din ea o ruină. Tu ai în faţa ta cea mai mare alegere a vieţii tale şi tu ştii asta. Ea s-a hotărât să nu vină în contact cu frica ta prostească şi sălbatică şi este fericită, în acest moment, că s-a eliberat de o greutate atât de mare ca tine.

Haide, sus, înainte, procedează cum ai procedat mereu: fugi. Fugi la aeroport, porneşte motorul avionului şi decolează în noapte. Zboară, zboară! Mergi şi caută o fată excepţională cu o ţigară într-o mână şi cu un pahar de rom în cealaltă mână, apoi priveşte-o cum se foloseşte de tine ca de o trambulină de lansare către ceva mai bun de care tu însă doreşti să fugi chiar în această seară. Fugi, fiinţă urâtă şi proastă. Şi grăbeşte-te să mă faci să tac. Data viitoare când mă vei vedea la lumina zilei, tu vei muri, şi, atunci, vei şti să-mi spui ceea ce ai trăit după ce ai dat foc unicului pod…

Mi-a închis poarta în faţă cu acel zgomot sec, iar camera a devenit liniştită.

„Doamne”, spuse acea voce înaltă „cât suntem de emotivi!”

Am recuperat scrisoarea, am început să o citesc din nou, apoi am aruncat-o din nou în coşul de hârtii.

Dacă nu-i place cum sunt este drăguţ din partea ei. Ce

păcat!… Dacă ea ar fi fost diferită de cum este acum, am fi păstrat prietenia noastră. Dar eu nu suport gelozia! Gândeşte probabil că eu îi aparţin, ca un obiect? Trebuie să decidă ea cu cine să-mi petrec eu timpul şi în ce mod? I-am spus clar cum sunt şi cum gândesc şi la ce să se aştepte de la mine, chiar dacă nu este vorba de obişnuita falsitate a acelui *eu te iubesc* pe care ea îl aşteaptă de la mine. Nu va auzi niciun *te iubesc* de la mine, draga de Parrish. Eu mi-am fost mereu fidel mie însumi, chiar dacă aceasta mă costă bucuria amintirii fiecărui moment fericit pe care l-am trăit împreună.

Un lucru nu l-am mai făcut, dragă Leslie, nu te-am minţit, nu te-am luat peste picior, nu te-am înşelat; am trăit pe baza principiilor mele exact aşa cum ţi-am mărturisit. Dacă acum ceea ce rezultă este inacceptabil pentru tine, ei bine, acesta este mersul lumii; îmi pare rău şi aş vrea ca şi tu să fi ştiut toate aceste lucruri mai înainte, astfel economisind o mulţime de probleme ce au apărut între noi.

Voi pleca mâine, odată cu răsăritul soarelui. Îmi voi încărca lucrurile în avion şi voi merge într-un loc în care nu am mai locuit până acum. Poate în Wyoming. Sau în Montana. Voi lăsa avionul pentru Fisc – dacă vor reuşi să-l găsească – şi voi dispărea. Voi închiria un alt avion şi voi merge mai departe.

Îmi voi schimba numele. Winnie the Pooh a trăit sub numele fals de Sanders, dar şi eu pot face la fel. Va fi distractiv. James Sanders. Voi lua avionul, contul din bancă şi tot ceea ce vreau. Nimeni nu va şti niciodată că a fost a lui Richard Bach, iar aceasta este o mare uşurare.

Ceea ce voi scrie, dacă voi mai scrie, voi scrie sub pseudonim. Pot să o fac, dacă vreau. Voi lăsa totul baltă. Poate că James Sanders va merge în Canada sau în Australia. Sau dacă nu, va putea vagabonda în pădurile din Alberta sau va merge în sud, la Sunbury, la Whittlesea, pilotând un Tiger Moth. Va putea învăţa limba australiană, să ia pasageri, pentru a putea merge înainte.

Apoi…

Apoi…

Apoi ce mai vrei, domnule Sanders? îl ucizi tu pe Richard Bach sau îl va ucide guvernul? Vrei să-l ucizi pentru că Leslie l-a părăsit? Atât de goală va fi viaţa lui, fără ea, încât să nu-i pese dacă va muri?

M-am gândit îndelung la aceste lucruri. Ar fi fost atât de excitant să plec, să-mi schimb numele şi să dispar. Dar: asta este ceea ce vreau eu cel mai mult?

Acesta este adevărul tău? ar fi spus ea.

Nu.

Stăteam pe podea, rezemat de perete.

Nu, Leslie, nu este acesta cel mai înalt adevăr al meu.

Cel mai înalt adevăr al meu este că trebuie să parcurg încă o distanţă destul de mare pentru a învăţa să iubesc o altă persoană. Adevărul meu cel mai înalt este că Femeie mea Ideală este foarte bună pentru a ţine discursuri despre ea, pentru a face dragoste, chiar şi doar sex, adică aventuri trecătoare, toate acestea doar pentru a nu fi singur. Nu este iubirea pe care băiatul din faţa portiţei o avea în minte, cu mult timp în urmă.

Ştiam ce era bine atunci, când eram acel băiat şi am intuit din nou atunci când am încetat acrobaţiile aeriene: găsirea tovarăşei mele de viaţă, sufletul meu pereche, îngerul transformat în femeie, care să mă înveţe să iubesc. O femeie şi doar una, care va sfida infernul şi-l va îndepărta de mine, mă v-a constrânge, să cresc, să mă transform, acolo de unde eu am fugit mereu.

Se poate ca Leslie Parrish să nu fie persoana potrivită. Poate nu este ea sufletul meu pereche, venit în întâmpinarea mea după ce eu l-am căutat atât de mult. Dar ea este unica, este cea care… Are mintea identică cu cea pe care o are Leslie, dar şi corpul identic cu al ei, este o femeie faţă de care nu-mi este

milă, pe care nu trebuie să o salvez, despre care nu trebuie să explic nimănui, oriunde aş merge. Şi este atât de greu că acesta este lucru cel mai rău care mi se putea petrece, în afară de faptul că eu mai trebuie să mai învăţ câte ceva, înainte ca ea să mă părăsească data viitoare.

Este o persoană crudă şi destul, destul de antiviaţă, încât şi sufletul său pereche s-a retras, lăsând-o singură, dispusă să aştepte o viaţă întreagă înainte de a spune din nou „Salut!”

Dar dacă cu un aş pleca? Ce aş avea de pierdut, în afară de miile de tone de fier din armura care ar fi trebuit să-mi salveze mereu demnitatea şi integritatea? Dacă deschid aripile, fără armură, poate voi reuşi să zbor atât de bine încât să nu mai fiu niciodată doborât. Data viitoare îmi voi schimba numele în Sanders şi voi pleca spre Port Darwin!

Şi acel imprudent bastard pe care l-am obligat să tacă, ei bine, avea dreptate. Am deschis uşa, i-am cerut scuze, l-am lăsat liber. Acum, însă, el nu mai spuse un cuvânt.

Eram în faţa celei mai mari alegeri din viaţa mea, dar nu era necesar să mă repet.

Putea fi un examen, acela, programat după o sută de ani de aşteptări ai fiinţei mele în timpuri diferite şi pe planete diferite? S-au adunat, acum, şi mă privesc de după un cristal cu

un sens unic, mă observă fără ca eu să-i văd, sperând ca eu să renunţ la armura de oţel, dar eu mă rog ca acesta să fie mai dură? Oare fac pariuri asupra ceea ce voi face?

Dacă este aşa, sunt foarte liniştiţi, în spatele acelui crital. Nu se aude niciun zgomot. Dar şi zgomotul din capul meu s-a oprit.

Drumul, din faţa mea, se bifurcă. Cele două viitoare ale mele erau, de fapt, două vieţi diferite: Leslie Parrish sau liniştitoarea mea Femeie Ideală.

Alege, Richard. Afară se înnopta. Care din cele două?

32

„Alo?” Vocea sa era somnoroasă, dar abia se auzea dintre zgomotele de chitară şi tamburine.

„Alo, Leslie? Sunt eu, Richard. Ştiu că este foarte târziu, dar putem vorbi câteva minute?”

Niciun răspuns. Muzica urla, iar eu aşteptam să se audă şi acel clic care să anunţe că s-a întrerupt legătura. Tot acest carusel al alegerilor, gândeam, alegerea este gata făcută: pe

Leslie nu o mai interesează tipi ca şi mine.

„Da” spuse ea într-un final. „Aşteaptă să dau muzica mai încet. Dansam.

Telefonul a tăcut, dar după un moment ea s-a întors. „Bună”.

„Bună. Am primit scrisoarea ta”.

„Bine”.

Cu telefonul în mână mă plimbam de la stânga la dreapta, fără a realiza, măcar, că mă mişc. „E adevărat că vrei să terminăm totul aşa dintr-odată?”

„Nu chiar totul”. spuse ea. „Sper că vom lucra împreună la film. Aş vrea să mă gândesc la tine ca la un prieten, dacă ţie îţi convine acest lucru. Unicul lucrul pe care vreau să-l termin este de a ne face rău”.

„Nu am vrut în mod intenţionat să-ţi fac rău”. Nu ar fi posibil să-i fac rău. Nu poţi fi rănit înainte ca tu însăţi să te percepi ca fiind deja rănit…

„Dar ai reuşit oricum” spuse. „Ştiu că relaţiile deschise nu sunt pentru mine. În principiu este bine, dar, eram atât de fericiţi împreună, noi doi! Când eram împreună între noi se genera o căldură atât de delicioasă. Noi doi singuri… De ce să ne separăm, dintr-odată, pentru persoane care nu contează cu

adevărat sau din cauza unor motive abstracte de principu? Pe scurt, nu a funcţionat şi gata”.

„De ce nu a funcţionat?”

„Aveam o pisică” spuse. „Amber. O pisică persană, toată numai blană. Amber şi eu, când eu eram în casă, eram împreună mereu, în fiecare minut. Ea mânca atunci când mâncam şi eu, stăteam împreună şi ascultam muzică, ea dormea noaptea lipită de sptele meu. Una ştia ce gândea cealaltă. Apoi Amber a avut pui. Drăguţi cum nu erau mulţi. Ei i-au umplut tot timpul şi iubirea ei s-a îndreptat acolo, dar şi timpul meu şi iubirea mea s-a orientat tot acolo. Amber şi cu mine nu mai eram singure, trebuia să avem grijă de micuţi, trebuia să împărţim iubirea noastră, să o împărtăşim în jurul nostru. Nu am mai fost la fel de intimă cu ea la fel ca înainte, după naşterea pisicuţilor, iar ea nu a mai fost la fel de apropiată de mine ca înainte, până în ziua în care a murit”.

„Gradul de intimitate faţă de o altă fiinţă este invers proporţional de numărul de alte fiinţe din viaţa noastră, deci? am întrebat. Apoi, temându-mă că a luat-o ca pe o glumă, am adăugat: „După tine, tu şi eu ar trebui să avem exclusivitatea unul asupra celuilalt?”

„Da. Eu ţi-am acceptat numeroasele tale prietene, la

început. Ceea ce făceai când erai în altă parte era problema ta. Dar după sosirea lui Deborah, a principiului de Deborah, cum ai spus tu, mi-am dat seama că tu îţi transferai haremul aici în vest, şi intenţionai să mă introduci şi pe mine în el. Iar aceasta, Richard, nu mi-a căzut bine. Ştii ce am învăţat de la tine? Am învăţat ceea ce este posibil, iar acum trebuie să punctez ceea ce credeam că găsisem împreună. Vreau să fiu foarte aproape de cineva pe care să-l respect, să-l admir şi să-l iubesc, faţă de cineva care să simtă acelaşi lucru pentru mine. Ori acesta, ori nimic. Mi-am dat seama că tot ceea ce căutam eu nu se asemăna cu ceea ce căutai tu. Tu nu vrei aceleaşi lucruri pe care le doresc eu".

Am încetat să mă mai plimb şi m-am aşezat pe braţul divanului. Întunericul pătrundea prin ferestre în jurul meu.

„Şi ce doresc eu, după tine?"

„Exact ceea ce ai. Multe femei pe care să le cunoşti puţin şi de care să nu-ţi pese mult. Aventuri superficiale, folosirea reciprocă, nicio oprtunitate de iubire. Acesta pentru mine este infernul. Infernul este un loc, un timp, o stare de spirit, Richard, în care nu există iubire. Oribil! Nu vreau să intru acolo".

Vorbea ca şi cum deja ar fi luat o hotărâre ca şi cum eu aş fi fost hotărât. Ca şi cum nu ar mai fi fost nicio speranţă de a

schimba lucrurile. Nu cerea nimic: îmi comunica adevărul său cel mai înalt, convinsă că eu nu aş fi fost de acord.

„Am avut mereu un mare respect şi o mare admiraţie pentru tine. Mă gândeam că tu ai fost persoana cea mai minunată pe carte am cunoscut-o. Acum încep să văd anumite lucruri în ceea ce priveşte, pe care preferam să nu le văd. Am ajuns să nu te mai consider minunat".

„Ceea ce mă nemulţumeşte, Leslie, era faptul că am început să devenim unul proprietatea altuia. Libertatea mea este atât de importantă pentru mine, încât…"

„Libertatea de a face ce? Libertatea ta de a nu fi intim? Libertatea de a nu iubi? Libertatea de a căuta mereu bucuria şi de a fugi de plictiseală? Ai dreptate… dacă am fi rămas împreună, eu nu aş fi consimţit să-ţi iei toate aceste libertăţi".

Bine spus! gândeam, ca şi cum cuvintele sale ar fi fost o mişcare pe tabla de şah.

„Mi-ai demonstrat bine…" am spus. „Acum înţeleg ceea ce nu înţelesem de prima dată. Mulţumesc".

„Nu ai pentru ce „spuse ea.

Am lăsat jos telefonul. Într-o zi, un magician va proiecta un telefon care va fi mai comod. „Cred că e mai mult de discutat. Nu am putea să ne vedem şi să vorbim puţin?"

O pauză, apoi: „Aş prefera să nu. Nu-mi displace să vorbesc cu tine la telefon, dar nu vreau să te văd personal pentru o perioadă de timp. Sper că mă înţelegi…”

„Sigur. Nu este nicio problemă. Eşti ocupată acum?”

„Nu. Pot să mai vorbesc la telefon”.

„Nu există nicio modalitate, după tine, prin care putem fi încă intimi? Nu am mai cunoscut o femeie ca şi tine, iar conceptul tău de prietenie înseamnă, cred, o scrisoare cordială şi o strângere de mână la sfârşitul fiecărui an fiscal”.

A râs. „O, nu chiar atât de puţin. O strângere de mână, dar la fiecare semestru. Să spunem la fiecare trimestru, deoarece suntem buni prieteni. Faptul că povestea noastră de dragoste nu a durat, Richard, nu înseamnă că a fost un faliment. Am învăţat din ea ceea ce trebuia să învăţăm, presupun”.

„Poate, libertatea de care vorbeam, o bună parte din ea, poate este libertatea de a schimba, de a fi diferit săptămâna următoare de cel ce sunt acum. Şi dacă două persoane se schimbă în direcţii diferite…”

„Dacă se schimbă în direcţii diferite, atunci nu mai au un viitor comun, oricum, nu? În ceea ce mă priveşte, este posibil ca două persoane să se transforme împreună, să crească împreună şi să se îmbogăţească în loc să sărăcească alături. Atunci suma

lui unu plus unu, dacă ei sunt cei adevăraţi, poate fi infinită. Dar, de obicei, o persoană o trage pe cealaltă în jos; o persoană vrea să urce ca un balon şi cealaltă este o greutate moartă. M-am întrebat mereu cum ar evolua lucrurile dacă amândoi, bărbatul şi femeia, ar dori să zboare amândoi ca două baloane!”

„Nu cunoşti astfel de cupluri?”

„Puţine” spuse ea.

„Câte?”

„Două. Trei”.

„Eu nu cunosc niciunul. Ba… cunosc unul. O singură căsătorie fericită. În ceea ce priveşte restul… sau femeia este o bucurie şi bărbatul este o greutate sau invers sau sunt amândoi greoi. Două baloane este un lucru foarte rar”.

„M-am gândit că noi am fi putut fi astfel” spuse ea.

„Ar fi fost atât de frumos”.

„Da”.

„Ce crezi că ar trebui, ce ar putea să ne readucă, împreună, în punctul în care eram?”

Am simţit că ar fi vrut să răspundă: „Nimic!”, dar nu spunea pentru că ar fi fost prea uşor. Reflecta asupra acestui subiect, aşa că nu am întrerupt-o, nu am grăbit-o”.

„Cum eram… Cred că nimic nu ar putea să ne mai facă să

fim astfel. Şi apoi nu aş mai dori acesta. Am încercat în mod prea extenuant, să te schimb. Am încercat să ies şi cu alţi bărbaţi în perioada absenţelor tale, pentru a vedea dacă Femeia ta Ideală îl egalează pe Bărbatul meu Ideal. Dar nu a funcţionat. Plictiseală, plictiseală, plictiseală. O pierdere de timp inutilă. Eu nu sunt o „aventură", Richard, nu sunt o fată de petrecere" urmă, vorbind încet. „M-am transformat atât de mult cât eram dispusă să mă transform. Dacă vrei să mă ai alături, depinde de tine, de transformarea ta".

Am înţepenit. „Ce tip de transformare a mea poate fi luată în considerare?" Acum, gândeam, poate să-mi facă o propunere pe care nu sunt dispus să o accept. În acest caz ne vom găsi într-un punct mai dificil decât cel în care ne găsim acum.

Ea a reflectat un moment. „Sugerez că trebuie luată în consideraţie o poveste de iubire exclusivă, tu şi eu singuri. Ar fi o ocazie bună de a vedea dacă suntem două baloane".

„Nu aş fi liber să… Ar trebui să încetez să-mi văd toate prietenele?"

„Da. Toate femeile cu care ajungi în pat. Nicio altă poveste de iubire".

Acum era rândul meu de a rămâne tăcut şi al său de a-mi da timp de gândire. Mă simţeam ca un iepure care era fugărit de

vânători. Acei bărbaţi pe care-i cunoşteam şi care acceptaseră un asemenea acord cu o femeie, se căiseră apoi amarnic. Fuseseră sufocaţi, rămăseseră dezolaţi, reuşireră să mai rămână în viaţă, dar cu mari dificultăţi.

Şi acum, cu Leslie, cât eram de diferit de cel care obişnuiam să fiu! Doar cu ea puteam fi acea persoană care îmi doream să fiu şi care îmi plăcea să fiu. Nu eram timid cu ea, dar nici neliniştit. O admiram şi învăţam de la ea. Dacă dorea să mă înveţe să iubesc, puteam să o las să încerce.

„Suntem atât de diferiţi unul de celălalt, Leslie, tu şi eu".

„Suntem diferiţi, suntem asemănători. Tu te gândeai că nu-ţi vei găsi cuvintele în faţa unei femei care să nu fi pilotat niciodată un avion. Eu nu reuşeam să mă imaginez în faţa unui bărbat care nu iubea muzica. Se pare că nu este atât de important să fim asemănători, pe cât este de important să fim curioşi, nu? Deoarece suntem diferiţi, putem găsi plăcere în faptul de a ne explora lumile, adică a împărtăşi celui de lângă noi pasiunile noastre şi ceea ce iubim. Tu ai putea învăţa muzica, iar eu aş putea să învăţ să zbor. Iar acesta ar fi doar începutul. Cred că astfel vom putea merge înainte atât timp cât voi trăi".

„Să reflectăm" am spus eu. „Să spunem că da. Amândoi am fost căsătoriţi sau aproape căsătoriţi, amândoi avem cicatrici,

amândoi am jurat să nu mai greşim. Tu chiar nu vezi, pentru noi, nicio altă modalitate de a fi împreună decât de a fi… de a fi căsătoriţi?”

„Sugrează tu altceva” spuse ea.

„Eu eram destul de mulţumit de modul în care evoluau lucrurile, ştii, Leslie”.

„A fi „destul de mulţumit” nu ajunge. Eu pot fi mai fericită decât atât, singură, fără a te auzi că-ţi cauţi scuze pentru a scăpa de mine, pentru a pleca, pentru a ridica ziduri împotriva mea. Sau voi fi unica ta iubită sau nu voi fi deloc. Am încercat să procedez aşa cum ai dorit tu, dar nu a funcţionat pentru mine”.

„E cam dur, însă. Căsătoria prezintă atâtea limitări…”

„Eu urăsc căsătoria la fel de mult pe cât o urăşti tu, Richard, când aceasta are loc între persoane aride şi plictisitoare, când face din acestea nişte persoane mincinoase, nişte impostoare, când le închide în colivii. Am evitat mai mult timp decât tine toate aceste lucruri: au trecut 16 ani de la divorţul meu. Dar eu sunt diferită de tine, în această privinţă: după mine, există o altfel de căsătorie diferită care ne face mai liberi decât am fi fost singuri. Sunt puţine probabilităţi ca tu să fii convins de asta, dar eu cred că tu şi eu am fi putut fi aşa. Cu o oră în

urmă aş fi spus că nu mai există nicio posibilitate, probabilă. Nu mă aşteptam să telefonezi".

„Ei, haide. Ştiai că voi telefona".

„Nu, nu. Mă gândeam că ai aruncat scrisoarea mea şi ai zburat, undeva, cu avionul tău".

Îmi citeşti gândurile, îmi spuneam. Mă văd din nou fugind în Montana. O viaţă nouă, femei noi. Dar mă plictiseşte doar gândul la aceasta. Am făcut-o deja, ştiu cum este şi apoi este ceva mult prea superficial; nu mă mişcă şi nici nu mă transformă, mă lasă rece. E o viaţă aventuroasă, dar care nu mai înseamnă nimic. Zbor… şi ce-i cu asta?

„Nu aş fi zburat fără să-mi fi luat rămas bun de la tine. Nu te-aş fi lăsat supărată".

„Nici măcar nu sunt supărată pe tine".

„Mhm" am răspuns eu. „Supărată suficient pentru a pune capăt celei mai frumoase prietenii pe care eu am avut-o vreodată".

„Ascultă-mă Richard, serios. Nu sunt supărată pe tine. Eram furioasă, alaltăieri seară; eram dezgustată. Apoi m-am simţit tristă şi am plâns. Dar după puţin timp am încetat să mai plâng şi m-am gândit mult la tine, iar în final am înţeles că tu eşti cum ştii mai bine să fii; că tu trebuie să trăieşti aşa cum eşti

până când te vei transforma şi nimeni nu poate fi în stare să te transforme, decât tu însuţi. Cum pot fi supărată pe tine, când tu faci ceea ce poţi tu mai bine?”

Am simţit că-mi iau obrajii foc. Ce dificil, acest gând de iubire! Ea reuşise să înţeleagă, atât de clar, că eu făceam ceea ce ştiam eu mai bine, având cele mai bune intenţii! Cine altcineva din lume ar fi înţeles acest lucru? Dorinţa de respect faţă de ea mă făcu să suspin puternic.

„Şi dacă nu aş fi făcut ceea ce puteam eu mai bine?”

„Atunci aş fi fost supărată pe tine”.

Aproape că râse când spuse asta, iar eu m-am relaxat puţin, pe pat. Dacă reuşea să râdă, nu era sfârşitul lumii, nu încă.

„Nu am putea să facem un contract, care să se transforme într-un acord sincer şi cordial, în legătură cu transformările pe care le dorim?”

„Nu ştiu, Richard. S-ar spune că tu vrei să joci un anumit joc, iar lucrul acesta este cu mult prea important pentru a face glume asupra lui. Jocurile şi litania ta din fraze învechite, vechile tale modalităţi de apărare. Nu vreau să mai ştiu nimic despre astea. Dacă trebuie să te aperi de mine, dacă trebuie să-ţi demonstrez din nou că sunt prietena ta, că te iubesc, că nu intenţionez să-ţi fac rău, să te distrug sau să te plictisesc de

moarte, ei bine, e prea mult. Cred că mă cunoşti suficient de bine şi mai ştii ceea ce simţi pentru mine. Dacă ţi-e frică, ţi-e frică. Te-am înfricoşat şi nu mă căiesc deloc. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt ele. Suntem prieteni, de acord?”

Am reflectat asupra a ceea ce mi-a spus. Eram atât de obişnuit să am dreptate eu! Să conduc orice discuţie! Acum, însă, oricât de mult am căutat greşeli în ceea ce spusese ea, nu am reuşit să găsesc. Argumentele sale nu ar fi avut atâta efect dacă ea m-ar fi minţit, dacă ea ar fi avut intenţia de a-mi face rău, de a mă păcăli sau de a mă distruge. Dar acest lucru nu-l puteam crede. Ceea ce putea face oricine altcineva, o ştiam, ar fi putut să-mi facă şi mie într-o zi, dar eu nu o mai văzusem niciodată păcălind pe cineva, dorind răul cuiva, chiar dacă au existat persoane care au fost crude cu ea. Le iertase, de la prima la ultima, fără ranchiună. În acel moment m-am gândit la fraza în care ea a spus că eu sunt îndrăgostit de ea.

„Şi tu faci tot ceea ce poţi mai bine, nu-i aşa?” i-am spus.

„Da”.

„Nu ţi se pare straniu că noi putem face excepţie, tu şi eu, acolo unde nimeni nu reuşeşte să facă să funcţioneze intimitatea în armonie? Fără a ridica vocea şi a trânti uşa, nici fără a fi lipsiţi de respect, fără a ne pierde cu firea, fără plictiseală?”

„Tu nu crezi că eşti o persoană excepţională?” spuse ea. „Şi nu crezi că eu sunt la fel?”

„Nu suntem asemănători cu nicio persoană din câte cunosc eu” am spus.

„Dacă m-aş supăra pe tine, nu ar fi straniu să ridic vocea la tine şi să trântesc uşile. Astfel de lucruri se pot produce dacă mă enervez foarte tare. Dar asta nu vrea să spună că nu te iubesc. Pentru tine, însă, toate aceste lucruri înseamnă ceva, aşa-i?”

„Nu, chiar. Nu reprezintă pentru mine o problemă că nu se pot rezolva unele lucruri cu calm şi cu discuţii clarificatoare. Când există un dezacord nu-i nimic rău în asta: „Nu sunt de acord, Leslie, iar acestea sunt motivele mele”. şi tu atunci vei spune: „De acord, Richard. Motivele tale m-au convins că modul în care ai procedat este corect”. şi s-ar termina aici. Fără cioburi de strâns, fără uşi care trebuie reparate”.

„Nu înţelegi? Mie îmi vine să urlu când sunt înspăimântată şi îmi este frică de faptul că poţi face ceva care ne poate dăuna la amândoi, iar apoi ce vom face, pentru că eu văd modalitatea în care se poate evita şi, dacă nu mă vei ură, eu trebuie să strig până ce tu mă vei auzi!”

„Vrei să spui că dacă cu te voi asculta nu va mai trebui să

ţipi?”

„Da. Probabil că nu aş urla. Dacă urlu, apoi îmi trece în două minute. Mă răcoresc şi mă calmez”.

„Şi între timp eu tremur tot într-un colţ al camerei…”

„Dacă nu vrei să mă vezi supărată, Richard, nu mă supăra. Acum am devenit o persoană suficient de calmă şi aşezată. Nu sunt gata să mă enervez cu prima ocazie, dar tu eşti una dintre persoanele cele mai egoiste pe care le-am cunoscut. A trebuit să mă supăr pentru ca tu să nu mă bagi sub papuc, pentru a deveni conştientă, eu însumi, că atunci când era prea mult era prea mult”.

„Te-am avertizat că sunt egoist, încă de la început. Te asigur că aş fi acţionat conform intereselor mele, sperând ca şi tu să procedezi la fel…”

„Scuteşte-mă de definiţiile tale, te rog! şi nu te gândi mereu doar la tine, iar când poate vei reuşi, într-o zi vei putea fi fericit. Atât timp cât nu vei face loc în viaţa ta pentru cineva la fel de important ca şi tine însuţi, vei fi mereu singur singurel, îndurerat şi nefericit…”

Am continuat să vorbim cu orele, ca şi cum iubirea noastră ar fi fost un fugar terorizat, în echilibru precar, pe o cornişă de la etajul al doisprezecelea, decis să se arunce imediat

ce am fi încetat să urmărim să-l salvăm.

Bine că vorbim, gândeam. Dacă vom continua să vorbim, acela nu se va arunca şi nu va muri zdrobit de asfalt, ci s-ar putea să devină sănătos şi voinic. Fiecare comentariu, fiecare concept pe care-l schimbam era ca o rafală de vânt care se abătea asupra cornişei: uneori viitorul nostru împreună era gata-gata să cadă în gol, alte ori, tremurând, se adăpostea la perete.

Câte lucruri ar fi murit odată cu el dacă ar fi căzut! Orele pline de căldură ce erau parcă în afara timpului, atunci când contam numai noi doi unul pentru celălalt, când eu cu respiraţia tăiată mă bucuram de acea femeie… Toate acestea ar fi fost reduse la nimic, la mai rău decât nimic: la pierdere îngrozitoare.

Secretul de a găsi pe cineva pe care să-l iubeşti, îmi spusese ea o dată, constă în a găsi, înainte de toate, pe cineva care-ţi place. Fusesem prieteni, eu şi ea, înainte de a deveni iubiţi. Ea îmi plăcea, o admiram, aveam încredere în ea, mă puteam baza pe ea, iată! şi acum toate acele lucruri bune riscau să-şi piardă echilibrul.

Dacă fugarul nostru ar fi alunecat, wookie ar fi fost morţi odată cu el. El l-ar fi atras în căderea sa şi pe Hoggie care ţine în mână o îngheţată, pe magiciana, zeiţa senzualităţii; chiar şi

Bantha ar fi fost moartă, la fel şi şahul, filmele şi apusurile, toate ar fi dispărut pentru totdeauna. Degetele sale care bat în tabla de şah. Nu aş mai fi ascultat muzică de Johann Sebastian, nu aş mai fi auzit armoniile secrete pentru că nu mi le-ar mai fi explicat ea, nu aş mai fi răspuns la ghicitori despre compozitori, nici nu aş mai fi văzut flori fără a mă gândi la ea, niciodată n-ar mai fi fost o ea atât de aproape de mine. Aş fi construit alte ziduri, aş fi pus în vârf sârmă ghimpată, apoi aş fi construit un alt cerc de ziduri în interiorul acelora, apoi alte zone de sârmă ghimpată…

„Nu ai nevoie de zidurile tale, Richard. Dacă nu ne vom mai revedea… nu ştii că zidurile nu protejează? Te izolează, nimic mai mult!”

Încerca să mă ajute, gândeam. În aceste ultime minute ne-am îndepărtat, această femeie vrea ca eu să învăţ. Cum putem să nu mai fim împreună?

„Şi Hoggie… Hoggie nu… el nu trebuie să moară… De fiecare 11 iulie, îţi promit… voi face o îngheţată cu frişcă şi ciocolată, şi cu cremă de ciocolată deasupra… cu cremă de ciocolată… şi îmi voi aminti… dragul meu Hoggie…”

Vocea i se pierdu; am auzit-o punând receptorul într-o pernă. O, Leslie, nu, gândeam, ascultând liniştea sufocantă a penelor, chiar trebuie să dispară acea cetate încântoare doar a

noastră, acel miraj care-l poţi vedea doar o dată în viaţă, va trebui să dispară în ceaţă, în lumea de fiecare zi? Cine şi ce îl ucide?

Dacă un străin ar fi încercat să ne despartă, noi ne-am fi arătat colţii şi l-am fi trimis naibii. Aceasta, acum, este o muncă internă, iar străinul sunt chiar eu!

Dacă noi doi suntem suflete pereche? Mă gândeam în timp ce ea plângea. Ne-am atins şi am împărţit aceastăscurtă gustare a ceea ce poate fi iubirea pe pământ şi acum, din cauza fricilor mele, vrem să ne separăm, pentru a nu ne mai întâlni niciodată? Îmi voi petrece restul zilelor căutând-o pe cea pe cea pe care deja am găsit-o, dar sunt prea înfricoşat pentru a o iubi?

Simpla coincidenţă este imposibilă ca eu şi ea să ne fi întâlnit într-o perioadă când nici eu nici ea nu suntem căsătoriţi sau logodiţi, în care nici eu şi nici ea nu eram dedicaţi unei cauze anumite, în care niciunul dintre noi nu era prea ocupat pentru a recita, a scrie, a călători sau a avea aventuri sau, cu alte cuvinte, să fie prea orbit de angajamentele sale. Ne-am întâlnit pe aceeaşi planetă, în aceeaşi epocă, la aceeaşi vârstă, crescuţi în aceeaşi cultură. Dacă ne-am fi întâlnit cu ani în urmă, nu s-ar fi petrecut… ne-am întâlnit mai întâi în acel ascensor, da, în acel ascensor, dar fiecare şi-a urmat drumul, atunci se pare că

momentul era acesta. Şi nu va mai fi niciodată momentul bun.

Am început să mă plimb înainte şi înapoi, descriind un semicerc, împiedicându-mă de cordonul de la telefon. Dacă peste zece ani îmi va părea rău că am părăsit-o, unde va fi atunci ea? Să spunem că mă voi întoarce la ea peste zece ani şi îi voi spune: Leslie, îmi pare rău! şi ea ar fi fost căsătorită cu altcineva? şi dacă nu aş mai găsi-o, iar casa ei ar fi fost goală, ea s-ar fi mutat fără să fi lăsat nicio adresă? Să spunem că ar fi fost moartă, ucisă de cineva care, nu ar fi ucis-o, dacă cu un aş fi plecat mâine?

„Scuză-mă" îmi spuse, după ce s-a întors la telefon, după ce şi-a şters lacrimile. „Sunt o gâscă proastă. Cum mi-aş dori să am autocontrolul tău, uneori! Tu te comporţi atât de bine, în cazul despărţirilor, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic".

„Este vorba de a decide cine comandă" i-am explicat, urmărind să schimb discuţia. „Dacă lăsăm ca emoţiile noastre să comande, atunci momentele ca şi cel de faţă nu sunt deloc distractive".

„Nu" spuse suflându-şi nasul. „Nu sunt veselă"

„Când trăieşti lucrurile cu anticipaţie şi te prefaci că mâine este acum sau că este deja luna viitoare, cum te simţi? Eu încerc, dar nu mă simt mai bine, fără tine. Îmi închipui ceea ce

vrea să însemne singur, fără cineva cu care să vorbesc nouă ore la telefon… un telefon urban de o sută de dolari. Voi resimţi foarte tare lipsa ta!”

„Şi tu îmi vei lipsi. Richard, cum se poate face să priveşti după colţ înainte de a fi ajuns acolo? Unica viaţă care merită să fie trăită este viaţa magică, iar aceasta este magie! Nu ştiu ce n-aş da ca tu să vezi ceea ce este rezervat pentru noi…” A făcut o scurtă pauză, încercând să mai zică ceva. „Dar tu nu reuşeşti să vezi, nu există pentru tine, aşa-i? Chiar dacă cu o privesc, nu este cu adevărat, nu este acolo în mod real. „Părea obosită. Aproape că voia să închidă telefonul.

Poate pentru că eu eram obosit şi îmi era frică sau din ambele cauze, nu mai ştiam. Fără niciun preaviz; ceva se declanşă în capul meu şi acest ceva sau cineva, nu era fericit.

Richard! Am urlat. Ce faci? Eşti nebun? Ţi-ai pierdut minţile? Nu este o metaforă cel care stă pe cornişă, eşti chiar tu! Acela este viitorul tău; iar dacă vei cădea vei deveni un Zombi, vei fi un mort viu, îţi vei trece timpul, dar nu te vei lăsa până nu te vei sinucide! Ce crezi că faci, pe această planetă chiar crezi că eşti aici doar pentru a pilota avioane? Eşti aici, bastard urât şi arogant, pentru a învăţa să iubeşti! Iar ea este maestra ta, iar peste douăzeci şi cinci de secunde ea va închide telefonul şi tu

nu o vei mai vedea! Nu sta aici ca un tâmpit, ca un prost! Ai zece secunde, apoi ea va dispărea. Două secunde. VORBEŞTE!

„Leslie" am spus. „Ai dreptate. Eu am greşit. Vreau să mă transform. Am încercat în modul meu şi nu a funcţionat. Să încercăm acum în modul tău. Nicio Femeie Ideală, niciun zid împotriva ta. Doar tu şi eu. Să vedem ce se petrece".

A urmat o mare linişte pe fir.

„Vorbeşti serios?" spuse ea apoi. „Eşti sigur sau o spui pentru a spune ceva? Pentru că, dacă o zici doar pentru ca să ai ceva de spus, aceasta va înrăutăţi lururile şi gata. Ştii, da?"

„Ştiu. Şi vorbesc la modul cel mai serios. Vrei să vorbim?"

O altă linişte se aşternu.

„Bineînţeles că vreau să vorbim, wookie. De ce nu închizi telefonul şi nu vii aici la mine, să luăm micul dejun împreună?"

„Bine, dulceaţa mea" i-am spus. „Pe curând".

După ce ea a închis telefonul. Am spus telefonului mut: „Te iubesc, Leslie Parrish".

Singur cum eram, în intimitatea mea, fără urechi indiscrete, acele cuvinte pe care le dispreţuisem atât, pe care nu le mai folosisem niciodată, erau la fel de adevărate ca şi lumina.

Am pus receptorul înapoi în furcă. „S-a făcut!" am strigat

în camera goală. „S-a făcut!” Fugarul nostru era din nou în braţele noastre, sănătos şi salvat de pe cornişă. M-am simţit uşor ca un planor într-o vale vara, în urcare către stratosferă.

În acest moment este un eu alternativă, care virează în partea opusă, care o ia la stânga acolo unde eu aş fi luat-o la dreapta. În acest moment, într-un timp diferit, celălalt Richard trânteşte telefonul în faţa altei Leslie, după o oră, sau după zece ore de conversaţie sau nici măcar nu i-a telefonat; a aruncat scrisoarea ei în coşul de hârtii, a luat un taxi către aeroport, a decolat şi a făcut ruta către nord-est, la trei mii de metri altitudine, direct în Montana. După care, atunci când l-am căutat cu privirea, totul a devenit întunecat.

33

„Nu o să fac asta”. spuse. „Voi încerca, Richard. Mi-e o frică de moarte, dar voi încerca totuşi. Intru în „şurub”, cobor în cădere, girez… şi dintr-odată îmi perd simţurile. Când îmi revin, zburăm din nou în poziţie orizontală şi Sue, instructoarea, îmi spune: „Leslie! Totul este în regulă?”. Mă priveşte spăşită.

„Cum pot învăţa „şurubul”, dacă dispar?”

Hollywood-ul dispăruse la 400 de mile distanţă, dincolo de orizont, casa din Florida fusese vândută, iar noi locuiam într-o rulotă parcată într-o stepă întinsă, înconjurată de munţi, în Arizona, în apropierea unui aeroport pentru planoare, Estrella. Apusul arăta ca şi cum norii ar fi fost îmbibaţi cu kerosen şi incendiaţi, dintr-odată, cu un chibrit. Planoarele parcate absorbeau lumina ca nişte bureţi, colorându-se roşu aprins şi galben auriu în partea care era afundată în nisip.

„Draga mea micuţă wook” i-am spus. „Tu ştii, eu ştiu, că este inutil să te lupţi cu ceea ce nu este adevărat: nu există nimic din ceea ce Leslie Parish nu ar putea să facă, dacă doreşte acel lucru cu adevărat. Este împotriva acestui adevăr, un lucru simplu de învăţat cum ar fi „şurubul” în planor nu o poate speria. Nu-i nimic. Tu eşti cea care comandă, tu eşti la bordul acelei maşini zburătoare”.

„Dar leşin” spuse ea, uimită. „Nu-i uşor să comanzi atunci când nu mai eşti stăpân pe simţurile tale”.

Am mers în microcămara rulotei, unde am găsit micuţa noastră mătură, pe care i-am dus-o aşezând-o pe marginea patului. Maneta ta, coada acestei mături. Să încercăm împreună. Să facem „şuruburi”, aici, pe pământ, până ce te vei plictisi”.

„Nu mă plictisec. Sunt terorizată!”

„Nu vei mai fi. Iată, mătura este maneta ta. Ţine cont că trebuie să pui picioarele pe pedalele care face să se mişte eleronul de direcţie. Acum eşti sus în cer, la o altiudine foarte, foarte mare şi zbori orizontal. Acum, iată, tragi de manetă, încet, încet şi vârful planorului se ridică, se cabrează. Iată acum începe să vibreze, iar apoi va merge la limita de planare, exact cum vei dori tu. Dar tu vei ţine apăsată maneta. Vârful este în poziţie de picaj. Acum tu împingi puternic eleronul din dreapta, exact aşa, ţii manata trasă în spate, spre tine, şi numeri rotaţiile: una… două… trei… numeri de fiecare dată când vârful Montezuma se învârte în jurul avionului. La trei, împingi pe eleronul din stânga şi, în acelaşi timp, duci maneta în faţă, învârtirea deja s-a oprit, iar la patru, încetişor, readuci avionul pe linie şi reiei zborul orizontal. Asta-i totu. Ce este atât de dificil în asta?”

„Aici în rulotă nimic”.

„Încearcă încă o dată, iar apoi îţi va fi uşor şi pe planor, îţi promit eu asta. Am trecut şi eu prin asta şi ştiu ce spun. Eram ameţit şi eu la rândul meu. Haide, reia… Suntem în zbor orizontal, iar tragi către tine încetişor maneta…”

„Şuruburile” (tonourile) sunt lucrurile cele mai înspăimântătoare atunci când se iau lecţii de zbor. Atât de

terifiante încât guvernul a abolit obligaţia de a învăţa coborârea în „şurub” (tonoul) pentru elevii piloţi, cu mulţi ani în urmă. Elevii ajungeau la „şuruburi” şi părăseau cursul de antrenament. Dar Laszlo Horvath, campionul naţional de zbor şi proprietarul Firmei Estrella era convins că orice elev pilot trebuie să înveţe să iasă din „şuruburi” (tonouri) înainte de a zbura singur. Câţi piloţi au fost ucişi pentru că intrau în „şuruburi de aer” şi nu ştiau să iasă?”

„Prea mulţi”, spunea el, iar aceasta nu trebuia să se petreacă. Cel puţin, nu în centrul său de zbor.

„Trebuie ca fundul să se ridice chiar aici. Iată ceea ce trebuie să se petreacă. Trebuie ca vârful să se îndrepte drept către pământ, astfel încât lumea să înceapă să se mişte împrejur! Dacă aceasta nu se petrece înseamnă că greşeşti! Din nou…”

Era un test p pentru l Leslie, o probă de examen, de a-şi înfrânge acea teamă, de a o depăşi şi de a învăţa să pilotezi un avion care nu are un motor care să-i dea o siguranţă deplină a zborului.

Eu trebuia să mă confrunt cu o altă frică. Îi promisesem să învăţ să iubesc cu adevărat, să mă debarasez de Femeia mea Ideală şi să mă apropii de Leslie atât de mult cât va consimţi ea. Ne acordam încredere reciprocă, bazându-ne pe blândeţe, fără

sârmă ghimpată şi pumnale, în acel loc liniştit.

Rulota în deşert fusese ideea mea. Dacă experimentul era destinat să eşueze, doream să se tremine imediat şi să plec repede. Ce putea fi mai bine decât să locuim amândoi într-un spaţiu mic, sub un acoperiş de plastic, fără niciun colţ în care să mergem şi să ne ascundem? Ce probă de intimitate putea fi mai bună decât asta? Dacă am fi găsit fericirea în aceasta după luni de zile, înseamnă că eram protagoniştii unui miracol.

În loc să ne dezbine, acest loc strâmt şi singuratic, putea să ne apropie mai mult.

Ne trezeam împreună la răsărit, mergând să facem plimbări lungi în deşert, cu manuale de botanică şi ghiduri ilustrate în buzunar, zburam împreună, vorbeam zile întregi, studiam limba spaniolă, respiram aer curat, fotografiam munţii, se putea spune că începuse pentru noi o perioadă de formare şi de antrenament pentru a ajunge să înţelegem o altă fiinţă umană, o alta decât noi înşine: de unde veneam, ce învăţasem până acum, cum vom construi o lume nouă dacă ar fi fost ca noi să o fi construit?

Ne îmbrăcam în haine de gală pentru cină, flori de câmp într-un vas şi o lumânare în mijlocul mesei; povesteam şi ascultam muzică până când lumânarea se consuma.

„Plictiseala ce apare între două persoane nu provine de la faptul că ele loocuiesc împreună, fizic, ci derivă din faptul că ele sunt despărţite de mari distanţe mental şi spiritual”. Acest lucru era evident pentru ea. Pentru mine era un gând atât de surprinzător încât m-am blocat. Până acum, îmi spuneam, nu ne-am plictisit încă. Dar în viitor cine ştie…

Într-o zi, eu o priveam de pe pământ înfruntându-şi dragonul său, în timp ce avionul de tractare ridica la înălţimea optimă planorul ei, iar ea se pregătea să înfrunte proba „şurubului”. După puţin timp planorul se desprinse de avion şi zbură liber, liniştit şi singur în cer, deasupra mea. Încetini, pârând a se opri în mijlocul aerului, apoi vârful începu să fie în cădere şi aripile erau verticale, părea o frunză de stejar care cade, care cade… apoi uşor reveni, ieşi din „şurub”, încetini, aproape că se opri, apoi reîncepu să se învârtească.

Leslie Parrish, care până de curând era prizoniera propriei frici de planoare, astăzi era stăpâna celui mai uşor dintre toate avioanele, făcând exerciţiile cele mai dificile: „şurub” la dreapta, „şurub” la stânga, viraje strânse, din ce în ce mai strânse, jos, jos, până la cota minimă, apoi, uşor, aterizarea.

Planorul atinse pământul, uşor pe unica sa roată către o linie trasată cu creta pe pista de pământ bătătorit, oprindu-se la

câţiva paşi de aceasta. Aripa dreaptă s-a înclinat uşor până ce a atins solul, iar Leslie trecuse proba.

Am alergat la ea, de-a lungul pistei, am auzit strigătul de triumf din depărtare şi din interiorul carlingii, deoarece instructoarea sa, se bucura. Ai reuşit! Ai reuşit să faci „şuruburile" singură, Leslie! Ura!"

Apoi se ridică capota şi a apărut ea, cu un surâs pe buze, privind timidă către mine, în aşteptarea a ceea ce aş fi spus. Am sărutat surâsul său. „Zbor perfect, wookie, „şuruburi" perfecte! Cât sunt de mândru de tine!"

Ziua următoare zbura singură.

Ce lucru minunat, fascinant, este să fii departe şi să o vezi pe prietena ta dragă evoluând pe scenă fără tine! O minte diferită intrase în corpul său şi o ajutase să-şi învingă o frică sălbatică care o chinuise timp de decenii, iar acum acea minte, acel suflet, acum transpărea de pe faţa sa. În ochii albaştri străluceau scântei de aur, electricitate ce dansa într-o centrală electrică. Energia, puterea sunt sinonime cu ea. Richard, nu o vei uita niciodată: nu este o femeie oarecare, cea care se află în faţa ochilor tăi acum. Nu este o fiinţă umană obişnuită. Nu uita asta niciodată!

Examenul meu, însă, nu a decurs la fel de bine ca şi al

său.

Din când în când, fără niciun motiv, eram rece cu ea, deveneam taciturn, o respingeam fără să ştiu de ce.

Atunci ea se arăta ofensată şi îmi spunea asta. „Ai fost răutăcios cu mine astăzi. Vorbeai cu Jack, atunci când am aterizat şi am alergat spre tine, dar tu nu m-ai văzut şi mi-ai întors spatele, ca şi cum nu aş fi existat! Ca şi cum aş fi fost acolo, dar tu ai fi preferat să nu fiu!”

„Te rog, Leslie! Nu ştiam că eşti acolo. Vorbeam cu Jack. Trebuie să se oprească totul pentru tine?”

ştiam, însă, ce se petrecuse, dar m-am comportat ca şi cum nu aş fi ştiut, ca şi cum ea ar fi fost o frunză care cade, o briză care trece mai departe. De ce mă deranja că ei îi displăceau aceste lucruri?

Se petrecuse din nou, printre plimbări, muzică şi zboruri, multe cine la lumina lumânării, dar prin forţa obişnuinţei, eu ridicam noi ziduri, mă ascundeam în spatele lor, folosind vechi scuturi pentru a mă proteja de ea. Mai mult decât supărată, ea era chiar tristă, în acele momente.

„O, Richard! Eşti poate blestemat de un demon care urăşte iubirea? Mi-ai promis să ridici barierele, nu să adaugi altele noi, între noi!”

A ieşit din rulotă, a început să se plimbe înainte şi înapoi, singură, de-a lungul pistei, în întuneric. Înainte şi înapoi kilometri întegi.

Nu sunt blestemat de un demon, nici vorbă, îmi spuneam eu. Îmi ajunge un singur moment de neatenţie şi ea spune că un demon m-a blestemat. De ce trebuie să exagereze atât de mult?

Fără a spune un cuvânt, scufundată în gândurile sale, când se întorcea, scria ore întregi în jurnalul său.

Începuse săptămâna de probe pentru concursul de planoare la care eram înscrişi. Eu aveam funcţia de pilot, Leslie ceea de echipaj la sol. În picioare la ora cinci dimineaţa, pentru a spăla şi a lustrui avionul înainte ca temperatura să urce la mai mult de 35 de grade, să-l împingem la limitele pistei, să-i umplem rezervorul. Ea făcea să-mi treacă fiori de gheţă pe şira spinării, până la ora decolării. Soarele ardea.

După decolare, ea păstra contactul cu mine prin radio chiar când mergea cu camionul în sat pentru a face provizii, gata să vină şi să mă culeagă acolo unde aş fi fost forţat să aterizez la mii de kilometri distanţă. Apoi era acolo, când mă întorceam, ajutându-mă să împing planorul şi să-l pregătesc pentru noapte. Apoi, se transforma în Mary Moviestar, îmi servea cina la

lumina lumânării şi asculta aventurile mele din acea zi.

Îmi spusese, o dată, că suferea mult de cald, dar acum nu da niciun semn că s-ar fi resimţit în urma acestei călduri. Ea muncea ca un legionar în deşert, neobosită, de dimineaţa până seara. Şi aşa timp de cinci zile la rând. Realizam timpi optimi, pe perioada probelor, dar o bună parte din merit era al ei. Era atât de perfectă ca şi echipaj la pământ cât şi în oricare activitate pe care o desfăşura.

De ce alesese chiar această perioadă pentru a mă ţine la distanţă de ea? Într-o zi, după ce abia aterizasem, am reînceput să-mi ridic zidurile: am învceput să povestesc cu alţi piloţi, iar ea s-a îndepărtat atunci, dar eu am realizat abia o jumătate de oră mai târziu, când m-am întors pentru a-mi pregăti planorul la sol. Nu era un lucru uşor, sub atâta soare, dar furia mă făcu să nu simt oboseala. Eram furios deoarece ea nu venise să mă ajute.

Când m-am întors în rulotă, am găsit-o întinsă pe podea, prefăcându-se epuizată.

„Bună” i-am spus, obosit cum eram. „Mulţumesc frumos pentru ajutorul tău”.

Niciun răspuns.

„Asta este chiar ceea ce îmi doream după un zbor, cu

adevărat, dificil”.

Nimic. Zăcea pe podea, refuzând să-mi spună un cuvânt. Probabil mă auzise de departe, îmi citise din nou gândurile şi era supărată. Păstrarea încăpăţânată a liniştii este o prostie. Dacă ceva o supără, dacă nu-i convine cum mă comport, de ce nu-mi spune clar în faţă? Nu vorbeşte ea, aşa că nu voi vorbi nici eu. Am păşit-o pentru a merge să pun în funcţiune instalaţia de aer condiţionat. Apoi m-am întins pe sofa şi am început să citesc o carte pasionantă, gândind: nu poate fi niciun viitor pentru noi, dacă ea se comporta în acest mod.

După câtva timp ea se mişcă. Apoi se ridică în picioare, cu o infinită dificultate, târâindu-se până la baie. Am auzit apa curgând. Făcea prea multă risipă, pentru că ştia că va trebui să mă duc eu în oraş după apă, să umplu rezervoarele, singur, din moment ce ea nu mai voia să lucreze pentru mine.

Apa se opri.

Am lăsat cartea. Minunea creată de ea şi de viaţa noastră împreună în mijlocul deşertului, se destrăma, din cauza acidităţii trecutului meu? Nu pot să învăţ să o iert, când îşi scoate spinii? A fost o neînţelegere, iar ei nu-i fusese bine. Pot fi atât de galanton să o iert, nu-i aşa?

Niciun zgomot, de la baie. Sărăcuţa suferea. Am mers la

uşiţă. Am bătut de două ori.

„Scuze, wookie” i-am spus. „Te iert…”

După aceasta a începutt o explozie sălbatică înăuntru. Bocetele se dezintegrau pe pereţii din lemn. Flacoane, perii, uscătoare de păr, aruncate cu putere peste tot.

„Blestematule! (poc) Te urăsc! (poc) Nu vreau să te mai văd! (poc) Niciodată! Eu eram întisă pe pământ, leşinasem. (poc) Jumătate moartă, deoarece am făcut insolaţie, pentru a lucra la blestematul tău de planor, iar tu mă laşi aici, liniştit, începând să citeşti o carte. Puteam să mor şi ţie nici măcar nu ţi-ar fi păsat! Ei bine, (poc, poc, poc) nici mie nu-mi pasă de loc de blestematul de Richard Bach! Pleacă şi lasă-mă singură, brută… brută egoistă!

Niciodată, nimeni, în viaţa mea, nu-mi vorbise în acel mod. Niciodată, nimeni! Nu am văzut pe nimeni comportându-se aşa. Ea distrugea obiecte înăuntru!

Dezgustat, sub amprenta tuturor furiilor, am ieşit din rulotă trântind uşa, am alergat până la avionul Meyers, parcat la sol. Căldura era implacabilă, ca şi cum nişte furnici te-ar fi pişcat de peste tot; dar nici nu am băgat de seamă. Ce i se petrecuse? Pentru ea am renunţat eu la Femeia mea Ideală! Ce

prost eram.

Când mergeam în lume pentru acrobaţiile aeriene, reţeta mea contra fobiei mulţimii era simplă: să plec imediat, departe de oameni, să zbor şi să rămân singur. Era atât de eficientă această cură, încât am început să o folosesc şi împotriva persoanelor singulare, cu foarte mult succes. Cine nu-mi plăcea, îi întorceam spatele şi plecam imediat fără a mă mai gândi de două ori.

De mult aceasta funcţiona perfect: a pleca imediat este un remediu miraculos, instantaneu, când sunt persoane care mă deranjează în jur. Mai puţin, se înţelege, în cazul, unul la un miliard, când te-ai supărat chiar şi pe sufletul tău pereche.

Mă simţeam ca şi cum aş fi fost legat de o roată de tortură. Voiam să plec, să plec departe. Să mă urc în avion, să pornesc motorul fără măcar a controla cum era timpul, fără a controla nimic, doar să decolez şi să mă îndrept într-o direcţie oarecare, să plec! Să aterizez undeva, oriunde, să fac plinul de benzină, apoi să decolez din nou şi mai departe!

Nimeni nu are dreptul să ridice vocea la mine! O dată, poate să strige la mie. Dar nu există nicio modalitate pentru ca eu să mă răzgândesc în privinţa acestui lucru. Plec pentru totdeauna! Punct şi gata. Totul este închis. Amin.

Dar cu toate acestea, iată, rămâneam cu degetele înţepenite de portieră.

Mintea mea, de această dată, nu-mi dădea voie să plec. Mintea mea striga: Bine, bine… ea s-a supărat pe mine. Are tot dreptul să fie supărată pe mine. Am făcut din nou ceva foarte grav.

Am început să mă plimb, intrând în deşert, pentru a-mi calma furia, pentru a estompa ofensa. Este un alt examen, acesta, pentru mine. Voi demonstra că am învăţat lecţia dacă nu fug. Nu există o problemă adevărată între noi. Leslie este doar puţin… mai expresivă decât mine.

Am mai mers puţin, până când mi-am amintit, aşa cum învăţasem la cursurile de prim-ajutor, că se poate muri de insolaţie. Înseamnă că ea se expusese prea mult la soare? Ea căzuse nu din cauza unei supărări, ci pentru că avea insolaţie?

Furia şi supărarea se destrămară. Leslie leşinase din cauza căldurii, iar eu o considerasem o impostoare! Richard, cum poţi fi atât de meschin?

M-am grăbit şi m-am întors în rulotă. Pe drumul de întoarcere am văzut o floare de deşert, cum nu mai văzusem alta asemănătoare până atunci. Dintr-o mişcare, am desprins-o din nisip şi am lipit-o de o pagină din agenda mea.

Când m-am întors, ea zăcea pe sofa, plângând.

„Scuză-mă, wookie, sunt ca mortificat” i-am spus, mângâindu-i părul, uşurel, uşurel. „Îmi pare rău… nu ştiam…”

Ea nu răspunse, nici măcar nu se mişcă.

„Am găsit o floare… Ţi-am adus o floare, din deşert. Crezi că are nevoie de apă?”

Ea se ridică în şezut, îşi şterse lacrimile, examină planta, cu multă gravitate.

„Da. Are nevoie de apă”.

Am mers să aduc o cană pentru acea plăntuţă şi un pahar de apă pentru ea.

„Mulţumesc pentru floare. Mulţumesc pentru că ţi-ai cerut scuze. Şi, Richard, dacă vrei să păstrezi pentru toată viaţa afecţiunea cuiva, nu o pierde din cauza lipsei de empatie!”

Vineri după-amiaza, târziu, ea coborî fericită din avion, după un zbor, luminoasă şi frumoasă. Rămăsese în cer mai bine de trei ore şi aterizase acum nu pentru că nu reuşise să mai rămână în aer, ci pentru că un alt elev avea nevoie de planor. M-a sărutat tandru, fericită şi flămândă, începând să-mi povestească despre ceea ce învăţase. Eu, în timp ce o ascultam, am pregătit o salatăşi am împărţit-o în două porţii.

„Am observat din nou aterizarea ta. Ca şi cum ai fi Mary Moviestar în faţa camerei. Ai atins pământul uşor ca o pasăre”.

„Dar ce crezi? A trebuit să acţionez trimerele pe toată durata apropierii finale, altfel aş fi sfârşit în stepă. Judecata ta este greşită!”

Era mândră de aterizarea ei, dar o şi făcuse bine. Atunci când ea se lăuda, de obicei ea conducea discuţia asupra unui aspect colateral, nu perfect reuşit, unde să poată amortiza complimentul, făcându-l mai uşor de acceptat.

Iată momentul optim pentru a-i spune: „Wook, cred că vom întrerupe zborul pentru un timp”.

A înţeles imediat la ceea ce mă refeream, mă privi înspăimântată, dar îmi oferi o cale de retragere, deoarece puteam să-mi schimb ideea în ultimul moment.

„Nu-ţi convine acum. Curenţii ascensionali sunt cu toţii reci”.

În loc să mă reped spre ieşirea de siguranţă care mi-o oferise, m-am aruncat în luptă.

„Nu mă refeream la decolarea planorului. Intenţionez să plec. După concursul de mâine. Nu ştiu dacă mă explic bine. Am nevoie de a fi singur pentru un timp. Şi tu, nu-i adevărat?”

Puse furculiţa jos şi se aplecă în faţă. „Unde vrei să

pleci?”

„Nu ştiu. Nu are nicio importanţă. Oriunde. Am nevoie să fiu singur câteva săptămâni, cred”. Te rog să-mi urezi drum bun, gândeam, te rog, cred că înţelegi, că şi tu ai nevoie de a fi puţin singură. Şi tu, nu-i aşa?

Mă privi, cu un aer interogativ. „În pofida multitudinii de probleme pe care le-am avut, am traversat perioada cea mai fericită din viaţa noastră, atât eu cât şi tu, nu am mai fost niciodată mulţumiţi şi iată, pe neaşteptate, tu vrei să pleci, vrei să rămâi singur. Singur sau poate în compania alteia dintre femeile tale, astfel vei putea să reîncepi cu mine?”

„Nu este leal ceea ce spui, Leslie! Am promis să mă transform, m-am transformat din multe puncte de vedere. Nu vor mai exista alte femei, ţi-am promis şi de fapt nu sunt alte femei. Dacă înţelegerea noastră nu ar fi funcţionat, dacă aş fi dorit să văd altă femeie, ţi-aş fi spus-o. Ştii că sunt suficient de crud pentru a-ţi spune astfel de lucruri”.

„Da, ştiu”. De pe faţa ei dispăruse orice expresie: mintea sa trecea într-o secundă, cu viteza luminii, prin raţionamente, sfaturi, opţiuni, alternative.

Mă gândeam că se aşteptase la aceasta, mai devreme sau mai târziu. Distrugătorul meu cinic, vipera din mintea mea, se

îndoia că experimentul nostru ar putea dura mai mult de două săptămâni, în timp ce trecuseră şase luni de când locuiam în acea rulotă – şase luni, exact, mâine, fără a fi separaţi nici măcar o zi. De la divorţul meu nu mai rămăsesem cu nicio femeie mai mult de şase luni. Era timpul să fac şi acum o pauză.

„Leslie, te rog. Ce-i rău dacă ne separăm puţin? Chiar şi căsătoriile au acel ceva coroziv şi distrugător, nu?…”

„O, Doamne! Contraatacă cu aceeaşi frază. Dacă îmi convine vei începe să-mi înşiri motivele tale pentru care nu poţi iubi…” Întinse o mână pentru a mă opri. „Ştiu, ştiu că tu urăşti cuvântul iubire a cărei semnificaţie a fost interpretat greşit şi distorsionat pe parcursul secolelor şi chiar mi-ai repetat de mii de ori că tu nu intenţionezi să utilizezi cuvântul iubire, tu nu, dar eu însă îl folosesc, îl folosesc chiar şi acum!… litania motivelor pe care le ai tu pentru a nu iubi în afară de cer şi avionul tău, ei bine, dacă aş dori să o ascult, aş începe să urlu!”

Am rămas tăcut, încercând să pătrund în mintea sa fără a mai reuşi aceasta. Ce era rău într-o vacanţă, în care eram departe unul de celălalt? De ce trebuia să se simtă atât de ameninţată de ideea de a fi puţin departe de mine?

„A urla înseamnă a ridica vocea” i-am spus cu un surâs, înţelegând prin asta: dacă reuşesc să glumesc cu regulile mele,

cu sacrele mele reguli, ei bine, asta vrea să spună că nu-i atât de rău momentul actual, de final de conturi.

Ea refuză să surâdă. „Tu şi blestematele tale de reguli. Până când, o Doamne, până când le vei târă după tine?”

Un val de furie strică totul. „Dacă nu ar fi fost adevărate nu le-aş fi impus. Nu ţii cont de asta? Pentru mine sunt importante, aceste lucruri. Pentru mine sunt sfinte. Eu trăiesc pe baza lor. Şi te rog fii atentă cum vorbeşti cu mine”.

„Acum îmi spui şi cum trebuie să vorbesc! Eu spun ceea ce doresc şi ceea ce îmi place!”

„Eşti liberă să spui ceea ce-ţi place, Leslie, dar nu sunt obligat să te ascult…”

„O, tu şi orgoliul tău prostesc!”

„Dacă este un lucru pe care nu-l suport, este că mă tratezi fără niciun pic de respect”.

„Şi dacă este un lucru pe care eu nu-l suport eu, este să fiu abandonată!” Îşi scufundă faţa în mâini, cu părul căzându-i într-o cascadă aurie, pentru a-i masca durerea.

„Abandonată?” am zis eu. „Wook, dar eu nu te abandonez! Am spus doar…”

„Ba da! şi eu nu suport să fiu… abandonată…” Cuvintele au fost înghiţite de sughiţuri de plâns, care scuturau acea fiinţă,

acele plete de aur.

Am împins masa, m-am aşezat alături de ea pe pat, atrăgând spre mine corpul său rigid, dar ea nu se mişcă, nu încetă să hohotească de plâns…

Se transformase în acel moment în copila care era o dată şi care nu încetase să fie, care se simţea abandonată în continuu, abandonată după divorţul părinţilor săi, abandonată din nou şi din nou. Ea se împărţise mereu între ei doi şi îi iubise pe amândoi, dar cicatricele copilăriei sale nu dispăruseră niciodată.

Leslie Parrish luptase de una singură pentru a ajunge unde era, îşi trăise singură viaţa sa, fiind fericită de una singură. Acum era îndreptăţită să se gândească la faptul că, după ce petrecusem atâtea luni fericiţi împreună, ea fusese pentru prima oară liberă de acea parte din ea care dorea independenţa, care aspira să fie singură. Ea avea propriile sale ziduri, iar eu mă găseam acum, între ele.

„Sunt aici, wook”. i-am spus. „Sunt aici”.

Are dreptate, mă gândeam, în ceea ce priveşte orgoliul meu. M-am alarmat atât de mult la primele apariţii ale furtunii, încât am uitat de ea care, sărăcuţa, a trecut prin chinurile infernului. Pe cât de puternică este, pe cât de minunată este, rămâne totuşi o fetiţă înspăimântată.

La Hollywood, ea fusese în centrul unei atenţii mai acerbe decât avusesem parte eu. În ziua următoare acelei convorbiri telefonice de nouă ore, ea îşi părăsise prietenii, agenţii, studioul, politica, fără a-şi lua adio de la nimeni, fără a explica nimic nimănui, fără a şti dacă se va întoarce curând sau nu. Plecase şi gata. Privind către vest, mi se părea deasupra oraşului pe care-l lăsase undeva în spatele ei apăreau o mulţime de semne de întrebare: Ce s-a petrecut cu Leslie Parrish?

Iar ea este acum în mijlocul unui mare deşert. În locul dragii sale pisici bătrâne, care acum era deja moartă, acum erau şerpi cu clopţei nu prea blânzi şi scorpioni care umblau printre nisip şi pietre, iar lumea sa este acea lume violentă a zborului. Ea a jucat totul pe o carte, lăsând Hollywood-ul în urmă. Ea a avut încredere în mine, pe acest pământ neospitalier şi nu se poate apăra cu nimic decât cu iubirea caldă ce ne înconjoară când suntem fericiţi împreună.

Hohotele şi-au mai micşorat din intensitate, dar ea era încă nemişcată ca o piatră, împotriva mea.

Nu doream să plângă, dar era vina sa! Fusesem de acord că era vorba despre un experiment. Decisesem să fim împreună pentru mai mult timp, dar nu stabilisem că nu trebuia să fim separaţi măcar pentru câteva săptămâni. Când ea se agăţa de

mine, îmi nega libertatea de a merge unde îmi doresc şi unde-mi place, când doresc şi când îmi place, nefăcând altceva decât să-mi ofere un motiv pentru a pleca. Este atât de inteligentă, de ce oare nu înţelege acest lucru simplu? Imediat ce devenim paznici, prizonierii noştri vor să evadeze.

„O, Richard" spuse ea, obosită de plâns. „Aş dori să funcţioneze relaţia noastră. Şi tu vrei asta?"

„Da, vreau" Da, vreau, gândeam, dacă tu mă laşi să fiu cel ce sunt. Eu nu m-aş opune niciodată unei dorinţe ale tale. De ce nu eşti şi tu dispusă să faci acelaşi lucru pentru mine?

Ea alunecă şi se duse să se aşeze pe cealaltă parte a patului, rămânând mută. Nicio lacrimă, dar în aer era greutatea unui dezacord, între noi, încât eram departe unul de celălalt, ca două insule.

Apoi s-a petrecut un lucru ciudat. Am înţeles că acel moment se mai petrecuse o dată. Cerul acoperit de culori sângerii la apus, umbra unui copac contorsionat dincolo de fereastră, Leslie distrusă sub greutatea diversităţii dintre noi: se petrecuse exact aşa, într-un timp diferit. Eu doream să plec, iar ea se opunea. Plânsese, apoi rămăsese mută şi după toate acestea vorbi: Vrei, şi tu, ca să funcţioneze relaţia noastră? Iar eu răspunsesem: Nu eşti sigură. Ea deja afirmase şi acum, dar

afirmase acelaşi lucru şi altă dată, iar acum făcea aceeaşi afirmaţie din nou şi din nou.

De fapt, a ridicat capul şi m-a privit: „Eşti sigur?”

I s-a oprit respiraţia. Cuvânt cu cuvânt, deja îmi cunoşteam răspunsul. Răspunsul meu de altă dată ar fi fost: „Nu. Ca să fiu sincer cu tine, nu sunt sigur…”. Apoi totul a dispărut: cuvintele, apusul, copacul strâmb, totul s-a dizolvat. Cu acea viziune rapidă a unui „acum” diferit de mine am fost copleşit de o tristeţe imensă, de o durere atât de apăsătoare încât nu reuşeam să văd nimic din cauza lacrimilor.

„Mai bine du-te” spuse ea, încet. „Ştiu că te transformi, faţă de cel ce erai în decembrie. Eşti dulce, în cea mai mare a timpului, iar viaţa împreună este atât de frumoasă. Văd un viitor minunat pentru noi, Richard. De ce vrei să pleci? Vezi acel viitor şi tu, dar nu-l vrei? Sau nu vezi chiar nimic?”

Se făcea întuneric în rulotă, dar niciunul dintre ei nu se mişca pentru a aprinde lumina.

„Leslie, am văzut ceva, cu puţin timp în urmă. Deja s-a petrecut, acest lucru, cândva?”

„Vrei să spui că acest moment s-a mai petrecut o dată în trecut?” spuse ea. „Ai avut un déjà vu?”

„Da. Atât este de adevărat încât ştiu şi ce cuvânt voi

spune. Ai avut şi tu această senzaţie?”

„Nu”.

„Eu da. Ştiam exact, ceea ce vei spune, adică, de fapt, ceea ce ai spus”.

„Ce s-a petrecut după aceea?”

„Nu ştiu. A devenit neclar. Dar m-am simţit teribil de trist, apoi”.

Ea întinse un braţ şi mă atinse pe spate. Am întrevăzut fantasma unui surâs în întuneric. „Îţi stă bine”.

„Lasă-mă să-mi reiau viziunea. Mai acordă-mi zece minute…”

Nu a protestat. Eu m-am întins pe pătură, pe podea, închizând ochii. O respiraţie profundă. Corpul meu era acum complet relaxat… O altă respiraţie profundă. Mintea mea era întrutotul relaxată… Încă o respiraţie. Stau în picioare în apropierea unei uşi, iar această uşă se deschide într-o perioadă temporală diferită…

Rulota. Apusul. Leslie stă ghemuită într-o atitudine defensivă, pe partea opusă a patului: reală ca într-un film holografic.

„O, Richard” spuse ea, obosită şi tristă. „Vreau ca să

funcţioneze relaţia noastră. Dar tu vrei acest lucru?”

„Da vreau”. Da, vreau, gândeam, dacă tu mă vei lăsa să fiu cel ce sunt. Eu nu mă voi interpune niciodată între tine şi o dorinţă de-a ta. De ce nu eşti dispusă să faci acelaşi lucru pentru mine?

Ea se întoarse şi la cealaltă extremitate a patului rămase tăcută. Nu mai plânge, dar în aer pluteşte greutatea unei mari neînţelegeri între noi, care suntem distanţi unul de celălalt, ca două insule.

„Eşti sigur? Eşti pe deplin sigur că vrei ca relaţia să funcţioneze?”

„NU! Ca să fiu foarte sincer cu tine, nu sunt sigur. Nu cred că voi putea să mă supun acestor lanţuri, căci mi se pare că sunt în mijlocul unei mări de lanţuri. Mă mişc într-o parte şi tu nu eşti bine, mă mişc în partea cealaltă şi tu începi să urli. Suntem atât de diferiţi, tu şi eu, încât mă înspăimânt. Ai depus tot efortul pentru reuşita acestui experiment, dar dacă tu nu accepţi să mă laşi să plec pentru câteva săptămâni, ei bine, nu ştiu dacă sunt sigur că vreau ca relaţia noastră să funcţioneze. Nu-i prevăd niciun viitor măreţ”.

Ea suspinat. Încă în întuneric, am văzut că zidurile sale se ridicau, iar eu rămâneam în afara lor, singur. „Nici eu nu văd

niciun viitor, pentru noi, Richard. Mi-ai spus mereu că eşti un mare egoist, dar eu nu te-am ascultat niciodată. Am încercat, dar încercarea nu a reuşit. Totul trebuie să fie conform lumii tale, doar conform lumii tale, nu-i aşa?"

„Mi-e frică că da, Leslie". Eram să-i spun wookie. Nu am făcut-o, deoarece am înţeles că nu o voi mai striga stfel.

„Nu pot trăi fără libertatea mea…"

„Scuteşte-mă cu libertatea ta, te rog. Încetează cu acest refren. Nu ar fi trebui să mă las convinsă să încerc acest experiment, împreună. Mă opresc. Tu eşti cel ce eşti".

Am încercat să înveselesc puţin situaţia. „Ai zburat într-un planor singură. Nu îţi va mai fi frică să zbori".

„Exact. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu aceasta". S-a ridicat în picioare, a aprins lumina, a privit ceasul. „Este un avion către Los Angeles, în această seară, nu? Mă duci la Phoenix, astfel încât să-l pot prinde?"

„Dacă asta vrei. Dar putem face împreună călătoria cu Meyers-ul meu".

„Nu mulţumesc. Prefer să zbor cu un avion de călători".

În zece minute, ea îşi făcuse bagajele sale. În cea mai mare grabă. Fără un cuvânt între noi.

Am încărcat valizele în camion, aşteptând-o afară, în

întuneric. Luna strălucea dinspre vest. O lună micuţă, o lună care râde dintre nori, ar fi spus ea. Acum, aceeaşi lună, cu câteva faze mai târziu, era ca o fâşie modelată din lut.

M-am întors cu gândul la convorbirea noastră telefonică de nouă ore, atunci când am reuşit să salvăm, ca prin minune, viaţa noastră împreună. Dar ce fac? Ea este cea mai dragă, cea mai înţeleaptă, cea mai frumoasă femeie pe care am atins-o în viaţa mea, iar eu o alung!

Dar lanţurile, Richard! Ai încercat, ai făcut tot ceea ce ai putut…

Am simţit că o viaţă întreagă de fericire şi bucurie, de înţelegere şi fericire, o viaţă întreagă cu acea femeie se îndepărta, ca un văl de argint de deasupra lunii, umflându-se căzând fără vânt, apoi din nou umflându-se şi dispărând, dispărând, dispărând…

„Vrei să închid rulota cu cheile?” a întrebat ea. Rulota este acum, doar casa mea, nu a noastră.

„Nu are nicio importanţă”.

Ea a lăsat uşa deschisă.

„Conduc eu?” m-a întrebat. Nu i-a plăcut niciodată cum conduceam eu. Sunt distrat la volan şi pentru ea, nu sunt suficient de atent.

„Nu are nicio importanţă” am răspuns eu. „M-am aşezat la volan, dar dacă vrei să conduci…”

Am plecat. Am parcurs 40 de mile în noapte, în deşert, către Phoenix, fără a vorbi. Ajunşi la aeroport, am parcat camionul, am aşteptat cu răbdare ca ea să termine procedurile pentru îmbarcare, dorind să am ceva să-i spun, ceva care nu mai fusese spus. Am condus-o până la poarta de îmbarcare a pasagerilor.

„Nu te deranja” spuse ea. „Să ne despărţim aici. Mulţumesc pentru tot. Rămânem prieteni, de acord?”

„De acord”.

„La revedere, Richard, condu… cu atenţie”, ar fi vrut să sune: „Condu cu prudenţă”. Acum pot să merg, oriunde, unde îmi place. „Adio”.

„Adio”. M-am întins să o sărut, dar ea a întors capul. Mintea mea este o maşină veche, gri. Sunt pe cale să fac ceva irevocabil, ca şi cum m-aş arunca din avion fără paraşută. O pot lua încă de mână. Aş putea-o atinge, dacă aş dori. Ea s-a îndepărtat. Acum este prea târziu. O persoană stressată dă un examen, ajunge la o decizie şi acţionează în consecinţă. Nu este înţelept să te întorci şi să-ţi schimbi deciziile. A făcut-o o dată, cu mine, iar apoi s-a căit. Nu ar avea nicio valoare, acum, să mai

spună niciun cuvânt.

Dar te cunosc atât de bine Leslie, gândeam, pentru a te putea lăsa aşa. Tu mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva din lume, iar eu te cunosc pe tine. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea, din această viaţă. Cum poţi pleca aşa? Nu ştii că te iubesc? Nu am mai iubit nicio femeie, dar te iubesc pe tine!

De ce nu sunt capabil să-i spun aceste cuvinte? Ea se îndepărtează, fără a se întoarce. Apoi, iată, a dispărut dincolo de poartă.

Îmi răsună din nou, în urechi, acel zgomot: o elice care se învârte lent, liniştită, aşteptând ca eu să urc la bord şi să-mi duc viaţa înainte până la sfârşitul acesteia.

Am rămas mai mult timp contemplând poarta, confuz, ca şi cum ea ar trebui să se întoarcă de undeva, pe neaşteptate strigând: „O, Richard, ce proşti suntem amândoi! Ce proşti, să ne comportăm aşa!”

Dar ea nu a mai reapărut, iar eu nu am alergat ca să o ajung din urmă.

Acum suntem din nou singuri, pe această planetă, îmi spun, fiecare din noi pe picioarele sale, iar cu cât vom accepta mai repede acest lucru, fiecare dintre noi, cu atât va fi mai bine.

Atâţia, atâţia trăiesc singuri: căsătoriţi sau singuri,

căutători care nu mai găsesc niciodată, iar în final uită că au căutat vreodată. Aşa era, înainte pentru mine, dar va fi din nou aşa. Dar să nu mai laşi niciodată, Richard, niciodată, ca, cineva să se apropie atât de mult de tine, niciodată.

Ies din aeroport, ajung la camion şi fără grabă parcurg drumul înapoi.

Iată un DE-88 care decolează, îndreptându-se către vest. Era şi ea la bord? urmă apoi un Boeing 727, apoi un altul. Se aglomerau la decolare, grăbindu-se către înaltul cerului. Trenurile de aterizare se retrăgeau, avioanele virau. Şi cerul meu, acela, acolo unde ea zbura, în acest moment: cum putea să mă lase la sol?

Scoateţi-o din cap. Nu te mai gândi acum. Te vei gândi mâine. Mai târziu.

Ziua următoare, planorul meu este al optsprezecelea la decolare. Am spălat aripile, am încărcat pachetul pentru supravieţuire, am lăsat jos capota şi am început să controlez aparatura de bord.

Cât era de goală rulota, în această noapte şi ce linişte, în noapte! Dar ea plecase cu adevărat? Într-un anumit mod nu

reuşesc să cred.

Stăteam în cabină, controlam aparatura de bord, aprind semnalul de pornire către asistentul de la sol, căruia nu-i cunosc nici numele, încerc pedala eleronului, dreapta-stânga, stânga. Să mergem, să decolăm.

Am pornit ca un avion care este catapultat de pe puntea unui portavion, dar cu încetinitorul. Un zgomot foarte mare venea de la avionul care mă tracta, la extremitatea cablului, în timp ce urcam în altitudine, apoi mai repede, mai repede. Viteza dădea putere eleroanelor şi trimerului, acum, la o jumătate de metru de sol, pista se confundă, dedesubt, în timp ce avionul de tractare efectuează complet manevra de decolare şi începe să urce.

Ieri seară am comis o greşeală imensă, spunând ceea ce am spus, lăsând-o să plece. E prea târziu, acum, pentru a o rechema?

Cinci minute după aceea. O urcare, cu cablul de tractare care se întindea, o cădere uşoară pentru a micşora tensiunea. Am tras de manetă pentru a mă desprinde.

Era un curent bun ascensional în apropierea aeroportului, iar toate planoarele se desprindeau de la sol. Avionul plecat înainte găsea planoarele, iar noi toţi îl urmam într-un cerc mare

de fibre de sticlă albe, se vedea un carusel de planoare care se învârteau în cerc din ce în ce mai sus, în curentul ascensional de aer cald.

Atenţie, Richard, priveşte în jur! Intră în curent de jos, urmând aceeaşi direcţie ca şi ceilalţi. O coliziune în aer îţi va strica toată ziua.

Zbor de atâta timp, dar iată că sunt nervos, plin de tensiuni, mai ales că alunec într-un spaţiu strâmt plin de planoare.

Viraj strâns. Viraj rapid. Mă îndrept către nucleul curentului termic şi ca şi cum aş urca cu un ascensor, un ascensor foarte rapid, până în vârf, cu 150 de metri pe minut, 200,300 de metri pe minut. Nu este cel mai bun curent ascensional din întreaga Arizona, dar este suficient de bun, pentru prima urcare din această zi.

Mi-ar răspunde la telefon, dacă i-aş telefona, şi în acest caz, eu, ce i-aş spune?

Leslie, îmi pare nespus de rău?

Să ne întoarcem în punctul în care am rămas?

I-am spus deja, mi-am consumat toate părerile de rău. Alături de mine, în curentul de aer, este un AS-W 19, o copie aproape fidelă a planorului meu, cu numărul de concurs CZ

desenat pe aripă şi pe coadă. Dedesubt, alte trei planoare intrau împreună în curentul de aer cald; deasupra mai erau cel puţin o duzină. A privi în sus era ca şi cum aş privi în ochiul unui ciclon care abia s-a abătut asupra unei fabrici de avioane, o tornadă de vis a silenţioasei sculpturi zburătoare.

Am dorit eu să o fac să plece? Era poate, dorinţa mea de a rămâne singur puţin, o pastilă pe care ea nu ar fi înghiţit-o niciodată? Este vorba de un mod laş de a rupe legătura? Este posibil ca două suflete pereche, după ce s-au întâlnit, să se separe pentru totdeauna?

În mod treptat am urcat mai sus decât CZ-ul în curentul termic, semn că zburam bine, pentru cât de obosit eram. Parcursul pentru concurs era un triunghi de 145 de mile deasupra acelui feroce tumult de dezolare care este deşertul. La sol totul semăna cu moartea, dar era suficientă portanţă pentru a menţine sus un planor pentru o după amiază întreagă, la o viteză constantă.

Atenţie, Richard! Fii atent. Chiar deasupra mea era un Libelle, apoi venea un Cirrus şi un Schweizer 1 – 35. Pot să merg mai sus decât acel Schweizer, poate şi decât Cirrus, dar nu-l pot depăşi pe Libelle. Nu peste mult timp vom fi în vârf, trebuind să începem traseul pentru concurs, iar cerul nu va mai

fi atât de aglomerat.

Şi apoi? şi apoi? Restul vieţii, mereu singur, să fac concursuri de planoare? Cum să-mi repar eroarea pe care o făcusem lăsând-o să plece pe femeia pentru care fusesem născut? Leslie! Îmi pare atât de rău!

Pe neaşteptate, o lumină orbitoare în ochi. O lampă, un zgomot de aripi de plexiglas, carlinga care se sparse, un vânt puternic în faţă, o lumină roşie puternică.

Am fost tras de centura de siguranţă, apoi spre spatele scaunului, forţa de gravitaţie încerca să mă arunce afară, apoi a încercat să mă reţină.

Aparatul s-a rupt precum schijele unui şrapnel. Timpul se strica. Richard, eşti inconştient! Nu mai rămâne mult, în acest aparat al tău, iar dacă vrei să trăieşti trebuie să ieşi din el şi să-ţi foloseşti paraşuta.

Am simţit cum relicva se dezmembra, se precipita către sol din ce în ce mai repede.

Într-un roşu purpuriu cerul se învârtea în jurul meu, iar toate acele pietre care se roteau în jurul meu se transformau în cer. Bucăţi de aripă cădeau în jurul meu. Cer-pământ-cer… Se pare că nu reuşeam.

Nu te-ai transformat prea mult datorită experienţei

acumulate.

Eşti la fel de lent în a evalua o problemă.

O, bună, bună prietene. Ajută-mă, te rog! Vor spune că am rămas blocat în relicvele planorului. Dar nu, nu sunt blocat. Este doar forţa de gravitaţie care este atât de mare încât… încât nu reuşesc…

Spune „nu reuşesc”, dar vrea să spună „nu vreau”.

Ba da, vreau… vreau să ies din această relicvă… Ascultă-ţi observatorul, în ultimele momente de viaţă. Un final de viaţă foarte curios.

IATĂ!

În momentul în care am desfăcut centura, cabina a dispărut. Atunci m-am agăţat de mânerul paraşutei, dar m-am rostogolit pe pământ înainte ca paraşuta să se fi deschis… prea târziu! Îmi pare rău, wook, scuze, astfel…

Negru.

Pe podeaua rulotei, am deschis ochii cu greu în întuneric.

„Leslie…”

Zăceam pe podea, respirând greoi, cu faţa plină de lacrimi. Ea era încă acolo, pe sofa.

„Ce-ai păţit?” spuse. „Wookie, nu te simţi bine?”

M-am ridicat de pe podea, m-am repezit către ea, am strâns-o tare în braţe.

„Nu vreau să te las, micuţă wookie, nu vreau să te mai părăsesc niciodată” i-am spus. „Te iubesc”.

Un tremur îi străbătu fiinţa, aproape imperceptibil, în noapte. Apoi liniște, pentru un moment care părea a fi etern.

Apoi ea spuse: „Tu ce?”

34

Către ora două noaptea, uitând de orice ceartă, îmbrăţişaţi în pat, în mijlocul unei discuţii frumoase despre flori, despre invenţii, despre cât de perfectă ar fi putut fi viaţa pentru noi, eu suspinam.

„Îţi aduci aminte vechea mea definiţie?” I-am spus. „Sufletul pereche este cel care ne satisface toate necesităţile nostre, în orice moment?”

„Da”.

„Aşa că, după mine, noi suntem suflete pereche”.

„De ce nu?” spuse ea.

„Eu nu vreau să mai discutăm” i-am spus. „Nu am nevoie să ne mai certăm”.

„Cum de ştii asta?” spuse ea cu voce joasă. „Cum ştii că nu este aceasta, unica modalitate prin care tu poţi învăţa o lecţie? Dacă tu nu ai fi avut nevoie de a te certa până când înveţi ceva, nu ţi-ai mai crea atâtea probleme! Uneori, nu te înţeleg până când nu te înfurii… şi nu ţi se petrece, uneori, să nu înţelegi ceea ce vreau eu să-ţi spun până când nu încep să ţip? Nu a spus nimeni că se învaţă doar prin intermediul cuvintelor dulci şi al săruturilor, nu-i aşa?”

Am clipit din ochi, perplex. „Mă gândeam că a fi suflete pereche înseamnă să fie, în orice moment, perfecţi, deci cum ar putea să se certe două suflete pereche? Poate vrei să spui, wookie, că este perfect şi aşa? Chiar atunci când ne certăm există o anumită magie? Atunci când o ceartă determină o înţelegere care înainte nu exista?”

„Ah, „spuse ea din întunericul strălucitor „viaţa alături de un filosof…”

35

A venit şi ziua concursului şi eu eram penultimul, la plecare, din douăzeci de planoare. Încărcat, pachetul de supravieţuire era pregătit, acum doar controlam aparatele de bord. Leslie mi-a dat hărţile şi codurile radio, mi-a urat noroc cu un sărut, împinse carlinga în jos, după care eu am blocat-o în interior. M-am aşezat bine în scaun, am examinat încă o dată aparatele şi comenzile, apoi i-am făcut semn că totul este în regulă, i-am trimis un ultim sărut cu mâna, am apăsat pe pedală: să mergem, ne remorcăm, decolăm.

Fiecare lansare era diferită, dar fiecare este mereu aceeaşi decolare catapultată de un portavion cu încetinitor. Un zgomot foarte mare venea de la avionul de tractare, cablul s-a întins, se înainta încetişor, apoi din ce în ce mai repede.

Leslie fusese ghiduşă în acea dimineaţă, împrospătându-mă cu apă îngheţată, în momentele în care mă aşteptam cel mai puţin. Era fericită şi eu la fel. Ce eroare grosolană aş fi comis dacă aş fi părăsit-o!

Cinci minute după, cu o cabrare şi apoi cu un picaj brusc

pentru a micşora tensiunea din cablu, m-am desprins cu uşurinţă.

Era un curent bun de aer cald în apropierea câmpului de zbor, care era plin de planoare. Tremuram, în pofida căldurii din cabină. Venea un ciclon de planoare. Dar eu plecasem penultimul şi nu puteam să-mi pierd toată ziua încercând să iau înălţime. Mergeam încet, eram atent. Priveşte în jur, îmi spuneam, fii precaut.

Viraj strâns. Viraj rapid. Am intrat pe un curent ascensional, iar aceasta a fost ca şi cum aş fi luat un ascensor rapid… 200 metri pe minut, 250. Priveşte în jur.

Mă durea gâtul foarte tare din cauză că mă întorceam mereu în dreapta şi în stânga, rapid, pentru a privi, a număra. Un Schweizer viră strâns, sub mine.

Are dreptate. Eu creez problemele. Am avut momentele noastre urâte, dar acestea se petrec în orice cuplu, nu? Momentele bune sunt glorioase, dar… fii atent!

Cirrus-ul, de deasupra mea, a făcut un viraj mai strâns, la aproape zece metri de mine, îndreptând lama gigantică a aripii sale în direcţia capului meu. M-am ferit, lăsând planorul dedesubt.

„Dacă zbori aşa”, am spus cu o voce furioasă „vei avea

mai mult spaţiu de la mine!”

Am reintrat în ciclon, am privit către centrul acelui cilindru de planoare în urcare, pe o jumătate de milă. Nu sunt mulţi, îmi spuneam, piloţii cărora le este dat să vadă o cursă de acest gen.

În timp ce priveam, se petrecu o mişcare stranie, destul de sus era un planor care executa un şurub! Chiar în mijlocul altor aparate! Nu reuşeam să-mi cred ochilor… Ce lucru stupid şi periculos, să faci şuruburi, când în jurul tău mai sunt atâtea planoare!

Am strâns din pleoape din cauza soarelui. Acel planor nu făcea şuruburi din dorinţa de a epata, ci din cauza faptului că îşi pierduse o aripă.

Priveşte! Nu doar un planor este în această situaţie ci două! Două planoare se îndreptau drept către mine!

Am fixat maneta către stânga, am fixat trimerul în stânga şi am schimbat direcţia, în afara pericolului.

La o altitudine mare, în spatele aripii mele drepte, două planoare avariate, cădeau. Dincolo de ele, un nor de bucăţi rupte, căzând ca frunzele uscate.

Radioul, care tăcea de un timp, strigă: „Coliziune în aer! S-a produs o coliziune în aer!”

„Catapultaţi-vă!”

La ce serveşte, îmi spuneam, să le sugerezi prin radio să se catapulteze? Când avionul este bucăţi, ideea de a te salva cu paraşuta vine de la sine!

Un fragment din planorul distrus era în realitate un corp uman care cădea. Cădea de ceva timp, paraşuta se alungi, apoi se deschise. Folosise mânerul de deschidere. Bravo, prietene!

Paraşutele, deschise acum, coborau lent, silenţios, către stânci.

„Sunt două paraşute!” se auzi prin staţia radio. „Atenţie, zona de concurs! Sunt două paraşute. Coboară la trei mile nord. Puteţi să trimiteţi un jeep?”

Nu reuşeam să văd a doua paraşută. Cea pe care o văzusem se dezumflă atunci când pilotul atinsese pământul.

Resturile celor două planoare mai zburau încă în aer. Unul din ele, jumătate dintr-o aripă, se rotea încet în jurul propriei axe.

Nu mai văzusem o coliziune în aer. De departe, fusese delicată şi silenţioasă. Ar fi putut fi considerată un nou sport inventat de un pilot plictisit, printre bucăţile planorului care mai erau încă suspendate în aer. Niciun pilot nu ar inventa, însă, un sport care că transforme în particule aparatele, doar din

distracţie.

Radioul continua să facă anunţuri. „Îi vede cineva pe piloţi?”

„Da. Îi văd pe amândoi”.

„Cum se simt? Îmi puteţi spune dacă sunt bine?”

„Da. Amândoi sunt bine. Mi se pare. Amândoi sunt pe pământ şi agită braţele”.

„Mulţumim lui Dumnezeu!”

„În regulă băieţi, să continuăm. Avem un număr destul de mare de aparate într-un spaţiu suficient de restrâns…”

Patru din piloţii din concurs, mă gândeam, sunt femei. Ce efect are asupra unei femei că zboară la o altitudine atât de mare şi se aude chemată prin radio „băieţi”?

Dintr-odată am simţit că îngheţ, în pofida căldurii existente. Am văzut deja de ieri, această ciocnire! Care sunt probabilităţile să nu… Unica coliziune între planoare la care am asistat se petrecuse chiar în ziua următoare celei în care eu, dezbrăcat pe podeaua rulotei, am văzut totul cu anticipaţie!

Nu, nu fusesem un simplu spectator! Mi se petrecuse mie, să fiu implicat în acea ciocnire. Aş putea fi eu, acum, acolo jos în deşert. Şi nu cel atât de norocos că văzuse totul şi putea să povestească.

Dacă Leslie m-ar fi părăsit, ieri seara, dacă cu aş fi fost obosit şi trist, astăzi, în loc să fiu liniştit şi odihnit înainte de concurs, toate acestea mi s-ar fi putut petrece mie.

Am virat, într-un cer foarte gol. O dată plecate, planoarele nu stau pentru mult timp în grup, dacă pot să facă acest lucru.

Aparatul meu silenţios se îndrepta cu toată viteza către un munte. Rocile erau la o mică distanţă, sub noi. Am intrat într-un curent ascensional şi ne-am înălţat rapid, în spirală.

Acea viziune, mă gândeam, mă salvase?

Acum sunt protejat, din nu ştiu ce motiv.

Luând decizia de a iubi, însemna că am ales viaţa în loc de moarte?

36

Stătea pe nisip, dormitând dar gata să se îndrepte către furgoneta care avansa cu viteza de zece mile pe oră. Am oprit camionul şi am luat microfonul de la staţia radio de la bord.

„Alo, micuţă wook, mă auzi?”

A urmat o scurtă linişte, apoi ea răspunse din rulotă.

„Da. De ce te-ai oprit?”

„Este un şarpe care-mi taie drumul. Ia manualul despre şerpi, te rog. Îţi voi face descrierea lui”.

„Un moment dragule”.

Am mers încetişor cu furgonul, atent pentru a mă aşeza şi a putea să privesc reptila dintr-o parte. Se ridicare în aer şi-şi scotea limba neagră, descolăcindu-se. Când am accelerat motorul, el şi-a mişcat coada care a produs un zgomot ca de dovleac uscat. Te avertizez…

Ce şarpe curajos! Dacă aş fi avut atâta curaj eu aş fi blocat drumul unui tanc ordonându-i: Nu înainta, ai grijă, te avertizez…

„Am cartea despre şerpi” spuse Leslie la radio. „Fii atent, acum. Rămâi în maşină şi nu deschide nici măcar portiera. Bine?”

Da, spuse şarpele. Ascult-o şi fii atent. Deşertul este al meu. Dacă mă superi, eu îţi voi omorâ şi camionul. Nu aş vrea să o fac, dar dacă mă constrângi, nu am altă alegere. Ochii galbeni mă priveau ficşi, limba gusta din nou aerul.

Leslie nu reuşea să-şi potolească curiozitatea. „Vin afară să văd”.

„Nu. Rămâi unde eşti, este mai bine. Ar putea să fie un

cuib în nisip. Bine?”

Linişte.

„Leslie!”

În oglinda retrovizoare am văzut o figură care ieşea din rulotă şi se îndrepta către mine. Un lucru pe care nu am reuşit să-l obţin, îmi spuneam, cu aceste noi raporturi dintre bărbat şi femeie, este ascultarea.

„Scuze” îi spusei şarpelui. „Mă întorc repede”.

Am pornit înapoi în marşarier, oprindu-mă pentru a o face să urce. Ea avea cu ea două cărţi*: Ghid practic despre reptilele şi amfibienii din america de Nord* şi *Ghidul ecologistului: deşertul de la sud-vest de Sierra.*

„Unde este şarpele?”

„Ne aşteaptă” i-am spus. „Acum, vreau ca tu să rămâi înăuntru. Nu trebuie să cobori din camion, ai înţeles?”

„Nu cobor dacă nu coborî nici tu”. Aventura plutea în aer. Şarpele nu se mişcase; mai mult, ordonă camionului să se oprească.

Din nou aici? Ei bine, nu veţi merge mai mult. Nici măcar o palmă, mai mult decât atât.

Leslie începu să privească. „Bună!” spuse radioasă şi încântătoare. „Bună, şerpişorule! Care mai este viaţa ta astăzi?”

Niciun răspuns. Ce poţi spune, dacă eşti o rudă a şarpelui veninos cu clopoţei, iar o fată foarte drăguţă te întreabă: „Care mai este viaţa ta astăzi?” Nu ştii ce să-i răspunzi. Clipeşti din ochi şi gata. Leslie deschise prima carte. „Ce culoare are, după tine?”

„Este de culoarea verde nisipos, măsliniu palid şi prăfuit. Două semne negre ovale pe spate, dar alb pe partea cealaltă. Are un cap plat, lat şi triunghiular, cu un nas scurt”.

Ea răsfoi. „Doamne, sunt îngrozitori, uite aici deasupra!” spuse ea. „Cât este de mare, acesta de aici?”

A surâs. Când unul din nou era senzual, celălalt îl corecta, şi invers, mai mult sau mai puţin subtil. Ea, acum, era foarte subtilă.

„Nu este o şerpoaică atât de mare. Dacă s-ar întinde toată ar măsura… un metru şi treizeci de centimetri, poate”.

„Spui că formele ovale tind să se restrângă în linii transversale mai puţin vizibile către coadă?”

„Cam aşa. Nu. Linii albe şi negre către coadă. Cele negre mai înguste, iar cele albe mai late”.

şarpele se descolăci şi se întinse de-a latul străzii. Am apăsat pe accelerator, dar şarpele s-a încolăcit imediat la loc, cu ochii scăpărând, agitând coada. *Ţi-am spus, şi să ştii că nu*

glumesc! Vrei ca să-ţi omor camionul? Să ştii că-l omor! Dă-te înapoi, căci altfel…

„Ah! Inele albe şi negre în jurul cozii. Să vedem asta: O dungă uşoară în jurul ochiului care se întinde deasupra unghiului gurii”.

„Vezi această dungă din jurul ochiului? întrebă şarpele. Ce altceva mai trebuie să-ţi spun? Ţine-ţi mâinile acolo unde le pot vedea şi mişcaţi-vă uşor…

„Exact!” am exclamat. „E chiar aşa. Ce este?”

„Şarpele cu clopoţei Mojave” spuse ea. „Crotalus scutellatus. Vrei să-i vezi figura?”

şarpele din fotografie nu zâmbea.

Ea deschise şi Ghidul ecologistului, răsfoindu-l: „Doctorul Lowe afirmă că şarpele Mojave are un venin cu elemente neurotoxice împotriva cărora nu s-a găsit până acum niciun antidot, iar din această cauză muşcătura acestuia este mai gravă decât a uni Diamantin Occidental, cu care este confundat uneori”.

Linişte. Deoarece nu erau şerpi Diamantini Occidentali în zonă, acel şarpe Mojave nu putea fi confundat cu ei.

Ne-am privit.

„Ar fi mai bine să rămânem la bordul acestui camion”

spuse ea.

„Să nu crezi că-mi doresc foarte mult să cobor, dacă acest lucru te preocupă”.

Ei, iată, jubilă Mojave, mândru şi feroce. *Nu faceţi mişcări bruşte…*

Leslie se îngrijoră din nou. „Ce face?”

„Îmi spune să nu fac mişcări bruşte”.

După puţin timp, şarpele se descolăci, privindu-ne în ochi, gata să reacţioneze, în cazul unei mişcări greşite. Pe care noi nu am făcut-o. Dacă m-ar fi muşcat, gândeam, aş fi murit? Bineînţeles că nu. Mi-aş fi mobilizat rezervele psihice, aş fi transformat veninul în apă sau în gaz, fără a acorda niciun credit tezei conform căreia şerpii ucid. Voi reuşi, mă gândeam. Dar nu este necesar să fac o probă acum.

Priveam şarpele, admirându-l.

Da, suspinam în sinea mea, am fost cuprins de reacţia previzibilă şi plictisitoate de a-l ucide. Închipuie-ţi că ar fi intrat în rulotă şi ar fi început să muşte tot ceea ce găsea? Mai bine să-i faci cadou un glonţ acum decât un lucru cumplit să se producă. Acesta este şarpele cel mai veninos din deşert. Ucide-l, înainte ca el să o ucidă pe Leslie!

O, Richard, ce deziluzie, că o parte din tine gândeşte în

acest mod atât de urât, atât de crud! Să-l ucizi? Când vei ajunge la nivelul la care să nu mai fi bântuit de astfel de frici?

M-am acuzat că am greşit! Gândul de a ucide a fost doar o sugestie dictată de o frică iraţională. Nu este vina mea, dacă îmi vin astfel de tentaţii. Eu sunt responsabil doar de actele mele, de alegerile mele finale. În acest caz, am ales să dau o valoare şerpoaicei. Este o expresie a vieţii, ea, la fel de adevărată sau la fel de falsă precum creatura care are două picioare şi care utilizează atâtea unelte, care conduce un camion, semiviolentă şi gânditoare. În acel moment, aş fi împuşcat pe oricine s-ar fi apropiat de eroicul nostru şarpe cu clopoţei Mojave.

„Să-l facem să audă puţină muzică de la radio”. Leslie începu să mişte butonul şi să caute un post de radio care să transmită muzică clasică, dar găsi ceva care transmitea Rachmaninov şi a dat volumul la maxim. „Şerpii nu aud prea bine”. Îmi explică.

După puţin timp şarpele se relaxă: doar o spiră mai rămăsese încolăcită. Apoi ne arătă limba pentru ultima oară. *Bravo. Aţi trecut proba. Din păcate muzica voastră este prea tare.*

„Pleacă, wook. Vezi?”

Adio. Şi astfel plecă doamna şarpe, alunecând prin stepă.

„La revedere!” îi strigă Leslie, cu un gest de salut, aproape trist. Am apăsat pe frână, m-am întors în rulota noastră, unde am debarcat-o pe pasagera mea dragă şi cărţile sale despre şerpi.

„Ce zici? Că doar ne-am imaginat lucrurile pe care ni le-a spus? După tine, ar putea fi vorba despre un spirit în trecere care a luat înfăţişarea unui şarpe, pentru o oră, cu scopul de a descoperi dacă eram capabili de a ne domina frica – de a ucide sau de a nu ucide? Un înger în costum de şarpe, acolo în mijlocul străzii, pentru a ne controla?

„Nu-ţi voi spune nu” răspunse Leslie „dar, în orice caz, de acum înainte, vom face mai mult zgomot, când vom ieşi din rulotă, astfel încât să nu mai avem surprize, de acord?”

37

Schimbă-ţi modul de a gândi şi lumea din jurul tău se va schimba. Arizona vara era puţin cam prea caldă pentru noi, iar acum trebuia să schimbăm aerul. Mai bine ar fi să mergem

puţin în nord unde era mai răcoare. Să spunem în Nevada? Ne vom muta cu rulota şi cu planorul în Nevada?

Era mai răcoare, bineînţeles. În loc de 46 de grade, erau doar 43. În loc de munţi nu prea înalţi la orizont, erau munţi enormi.

Generatorul s-a stricat. Trei zile de nebunie, de reparaţii continue, apoi reîncepu să funcţioneze. Nu am reparat bine generatorul, că s-a stricat pompa de apă. Din fericire, perspectiva de a trăi fără apă în mijlocul a 1.000.000 de hectare de nisip şi oase de vaci m-a ajutat mult să repar pompa, cu carton şi cu un briceag.

La întoarcerea dintr-o călătorie de 90 de kilometri, pentru apă şi poştă, ea a rămas în bucătărie şi a citit cu voce tare o scrisoare de la Los Angeles. Trăind în deşert, simţurile noastre se modificaseră. Marile metropole deveniseră un lucru ireal şi era dificil, pentru noi, să ne imaginăm că fusem acolo sau că existau oameni care trăiau în oraşe. Acea scrisoare ne-a reamintit.

„Dragă Richard, trebuie să te informez că Biroul de Impozite Directe a respins oferta ta şi cere vărsarea sumei de un milion de dolari, cât mai repede. După cum ştii, Fiscul are o ipotecă pe toate proprietăţile tale, având dreptul să confişte tot

ceea ce crede de cuviinţă. Îţi sugerez să ne vedem cât mai curând posibil. Salutări cordiale, John Marquart”.

„Dar de ce au respins acea ofertă?” am întrebat. „De fapt, m-am oferit să plătesc până la ultimul dolar”.

„A fost o neînţelegere undeva. Mai bine mergi şi vezi despre ce este vorba”. spuse ea.

Am parcurs în maşină o bună parte din deşert şi am ajuns la o staţie de serviciu, unde era un telefon public, fixându-mi o întâlnire pentru a doua zi la ora nouă, apoi am încărcat câte ceva din ceea ce aveam acolo în avionul Meyers, plecând în mare viteză şi ajungând la Los Angeles către asfinţit.

„Nu oferta este problema” spuse Maquart, în dimineaţa următoare. „Problema este că tu eşti celebru”.

„Cum? Care este problema?”

„Îţi va fi greu să crezi, deoarece şi eu am ignorat acest lucru, până ieri. Dar Oficiul de Impozite a adoptat acum, o practică, în baza căreia nu acceptă oferte de compromis de la persoane celebre”.

„Ce… ce-i face să creadă că eu sunt celebru?”

El s-a legănat în fotoliu. „L-am întrebat şi eu pe un funcţionar. Şi mi-a răspuns că ieşise pe stradă şi întrebase, întâmplător, diferite persoane, dacă auziseră numele de Richard

Bach. Erau mai mulţi cei care-ţi cunoşteau numele decât cei care nu-l ştiau”.

S-a lăsat o linişte totală în cameră. Nu reuşeam să-mi cred urechilor.

„Faceţi-mă să înţeleg” spuse Leslie. „Oficiul de Impozite Directe nu acceptă oferta lui Richard deoarece oamenii de pe stradă au auzit despre numele tău. Vorbeşti serios?”

Avocatul deschise braţele, neputincios în a schimba datele problemei. „Vor plata întregii sume într-o singură tranşă. Nu acordă plata în rate unei persoane faimoase”.

„Şi dacă el ar fi fost Barry Omul de afaceri ar fi acceptat să fie plătiţi în rate, dar pentru Richard Bach nu acceptă?” spuse ea.

„Exact”. spuse Marquart.

„Dar aceasta este discriminare!”

„Se poate susţine la tribunal. Veţi câştiga cauza probabil. Dar aceasta va dura aproape zece ani”.

„Hai, du-te…! Cine este şeful acestui zăpăcit? Mai are şi el un superior…”

„Cel care se ocupă de cazul tău este un alt şef. El a fost cel care a făcut acea normă în legătură cu persoanele faimase”.

Am privit-o pe Leslie.

„Ce se poate face acum?” îl întrebă ea pe Maquart. „Richard poate să verse, o anumită sumă acoperitoare, dar nu întreaga sumă. A vândut aproape tot ceea ce poseda. Poate să plătească astăzi aproape jumătate din suma cerută, cu condiţia ca ei să accepte acest lucru şi fără a-i confisca celelalte bunuri. Cealaltă jumătate o va putea plăti la Fisc, cred, că într-un an, mai ales dacă va putea începe să lucreze. Nu poate să producă mai departe filmele, nu poate nici măcar să scrie dacă aceştia se aruncă asupra lui, fiind gata să-i ia orice scrie, chiar de pe birou…”

O idee s-a născut din resentimentul meu.

„Un alt funcţionar. Sigur va exista o modalitate prin care cazul meu să fie preluat de către un alt agent de la Fisc”.

El se uită printre hârtii. „Să vedem. Am schimbat deja şapte: agenţii Bulleigh, Paroseit, Ghoone, Saydyst, Blutzucker, Fradequat şi Beeste. Niciunul dintre ei nu vor să-şi asume responsabilitatea, nimeni nu vrea să aibă de-a face cu asta”.

Leslie îşi pierdu răbdarea. „Sunt nebuni? Nu vor bani? Nu înţeleg un om care vrea să plătească, care nu încearcă să scape sau să facă o afacere de 30 de cenţi la dolar. El vrea să plătească până la ultimul ban! Dar ce rasă de idioţi sunt acei domni?” Ea urla, cu lacrimi de frustrare în ochi. Maquart rămase calm, ca şi

cum ar fi interpretat acea scenă de mii de ori.

„Leslie! Leslie! Leslie ascultă. Este important ca tu să înţelegi acesta. Oficiul de Impozite Directe are, printre funcţionarii săi, persoanele cele mai meschine, cele mai puţin inteligente, cele mai înfricoşate şi printre cele mai răzbunătoare dintre câte există în birocraţia Statelor Unite. Ştiu asta. Am lucrat acolo trei ani. Fiecare contabil lucrează, mai întâi, pentru guvern – unde îşi cunoaşte adversarul. Dacă nu ai lucrat în Impozitele Directe, nu poţi cunoaşte bine meseria de consultant în materie de taxe. Este incredibil cu cine poţi avea de-a face acolo”.

Am simţit cum devin palid în timp ce el vorbea.

„Cel puţin cei de la Impozite Directe nu se gândesc că tu te-ai putea expatria, nu răspund la scrisori, nu răspund la telefoane, nu reuşeşti să comunici cu ei, decât după şase luni de coadă. Nimeni de acolo, nu vrea să pună un stigmat pe acel tip. Dacă greşeşti, eşti criticat de ziare: „Dar cum! ştergeţi straturile de praf învechite de pe dosarele lor, permiteţi-i lui Richard Bach să fie cinstit, să plătească obligaţia sa!”

„Dar atunci de ce nu mi-au confiscat totul, imediat? Dacă vor lua tot ceea ce am?”

„Şi aceasta ar putea constitui o greşeală: „Richard Bach

s-a oferit să plătească toată datoria, dar voi i-aţi confiscat proprietatea, oferindu-i jumătate din ceea ce putea fi valoarea sa…” Înţelegi? Mult mai bine este să nu iei decizii, decât să iei o decizie greşită!”

„Iată de ce, am interpelat mai mulţi funcţionari. Fiecare nou agent aruncă în aer cartoful fierbinte, sperând într-un transfer sau, mai bine, să vină un nou agent înainte ca el să vadă acea problemă”.

„Bineînţeles”, spuse Leslie „dacă ne vom adresa la directorul zonal…”

Maquart a continuă. „Am lucrat cu el. Şi bineînţeles că m-am adresat lui, prima dată. Dar el mi-a spus, când am reuşit în sfârşit să am o audienţă, că nu putea face excepţii, că trebuie să se urmeze regulile, calea ierarhică. Trebuie să tratăm, a spus, cu funcţionarul care este însărcinat cu acest caz, iar apoi cu următorul, iar apoi cu cel care urmează după acesta, şi aşa mai departe”.

Leslie atacă problema ca şi cum ar fi fost o poziţie pe tabla de şah. „Nu vor să-i accepte oferta, dar el nu poate vărsa un milion de dolari o dată. Dacă îi confiscă totul, el nu poate lucra. Dacă nu iau o decizie, el nu poate lucra, deoarece ei ar putea să-i confişte operele mâine, iar el ar pierde. Dacă nu poate

lucra, nu poate câştiga bani pentru a plăti Fiscului restul sumei”.

„Suntem suspendaţi în aceeaşi situaţie de aproape un an, de acum. Se va prelungi această situaţie până la sfârşitul lumii?”

Pentru prima dată de când începuse întâlnirea, avocatul clarifică situaţia. „Într-un anumit mod, timpul este în favoarea lui Richard. Dacă, cazul său se va întinde pe o perioadă de trei ani, fără a se ajunge la o soluţie, el va fi capabil să-şi dizolve datoria declarând faliment”.

Mi se părea că iau ceaiul cu Capelanul Nebun. „Dar dacă se declară faliment, ei nu vor mai primi un ban! Nu ştiu asta?”

„Se înţelege că o ştiu. Dar cred că sunt dispuşi să aştepte, dorind ca tu să declari faliment”.

„De ce? Ce fel de nebunie este aceasta? Ar încasa un milion de dolari, dacă m-ar lăsa să plătesc în rate!”

M-a privit trist. „Uiţi un lucru, Richard. Dacă vei fi declarat falit, nu va fi decizia Fiscului, va fi decizia ta… şi nu vei da vina pe guvern! Nimeni nu trebuie să-şi asume responsabilitatea. Nimeni nu poate fi criticat. Datoria va fi anulată în mod legal. Până la acest punct nu-i nimic rău. Atât timp cât nu se va lua o decizie în ceea ce te priveşte, eşti liber să-ţi cheltui banii. De ce nu faci o călătorie frumoasă în jurul lumii, să te cazezi în cele mai luxoase hoteluri, să-mi telefonezi

câteodată de la Paris, Roma, Tokio. Ei?”

„Tre ani?” spuse Leslie. „Faliment?” Mă privea, iar în ochii săi era milă pentru amândoi şi apoi furie. „Nu! Nu se va petrece aşa. Să oprim această maşină”. Ochii îi scânteiau. „Faimos sau nu, ridică preţul şi fă o nouă ofertă. Fă-o astfel încât ei să nu o poată refuza. Şi, pentru Dumnezeu, găseşte pe cineva, acolo, care să aibă un ficat tare pentru orice situaţie!”

Maquart a spus, suspinând, că nu era problema de ofertă, dar a promis că va încerca.

A fost chemat contabilul, au fost convocaţi şi alţi avocaţi pentru o consultaţie. Coloane de cifre au fost măcinate de calculatoare, au fost discutate alte soluţii, au fost propuse alte planuri, discuţii, s-au fixat întâlniri pentru ziua următoare, în timp ce noi încercam să punem la punct o ofertă atât de lipsită de riscuri încât guvernul să nu o poată respinge.

Eu priveam cerul, de la fereastră, în timp ce ei lucrau. Ca un pilot al unui avion avariat, eram sigur că situaţia se va precipita, dar nu eram înspăimântat. M-aş fi îndepărat de resturile acestuia; aş fi luat-o de la capăt. Va fi o uşurare, o dată ce voi face asta.

„Îţi aminteşti de şarpele din deşertul Mojave?” spuse Leslie când, o dată sfârşită şedinţa, am luat ascensorul pentru

parcare.

„Sigur. *Croandelphilis scootamorphulus*. Nu se cunoaşte antidotul pentru veninul său. Bineînţeles că-mi amintesc. Era o şerpoaică curajoasă”.

„După ce ai avut de-a face cu acei limacşi de la Fisc, te gândeşti la cât de frumos este să trăieşti în deşert şi să ai de-a face cu un adevărat şi sincer şarpe cu clopoţei!”

Ne-am întors în Nevada epuizaţi, iar când am ajuns în deşert am găsit rulota jefuită. Uşa era ruptă, toate sertarele erau golite; tot ceea ce lăsasem în căsuţa noastră pe roate dispăruse.

38

Leslie era nedumerită. Se învârtea încoace şi încolo căutând lucrurile cu care trăisem, prietenii săi dragi, ca şi cum ar fi putut să reapară dintr-odată la locul lor. Cărţi, rafturi, obiecte din lemn, toate lucrurile erau pentru ea „casa”, dar până şi periile ei de păr dispăruseră: totul dispăruse.

„Nu e nicio problemă, wook” o consolam. „Sunt doar

obiecte, pe care le-am pierdut. Cel puţin atât timp cât Fiscul nu ia nicio decizie, vom avea o mulţime de bani de cheltuială. O fugă în oraş şi vom cumpăra din nou fiecare lucru".

Dar ea nici măcar nu mă asculta, privea caseta goală a biroului. „Richard, mi-au luat până şi ghemul de sfoară…"

Încercam cu disperare să-i redau buna dispoziţie. „Şi noi, convinşi că eram ultimii oameni din lume care economiseau sfoara! Gândeşte-te că am făcut fericit pe cineva… un ghem întreg de sfoară, pe care l-a găsit! şi lingurile din lemn arse! şi tigăile zgâriate!"

„Tigăile noastre nu erau zgâriate" spuse ea. „Le cumpărasem împreună cu farfuriile, îţi aminteşti?"

„Ei bine, vom cumpăra alte vase. Măcar să fie galbene şi portocalii, de această dată. Şi ceşti mai mari decât cele pe care le aveam. Putem să mergem şi la librărie. Şi apoi, aşternuturi noi…"

„Nu sunt obiectele în sine, Richard, este semnificaţia obiectelor. Nu te deranjează că străinii ţi-au invadat casa şi ţi-au furat semnificaţiile vieţii tale?"

„Face rău acest lucru, doar dacă-i permitem să ne facă rău. Nu putem face prea mult, în acest moment; acum s-a petrecut, şi cu cât vom trece mai repede peste asta cu atât va fi

mai bine. Crezi că nu m-am îndurerat când am văzut jaful? Să ştii că m-am îndurerat. Ceea ce ne bucură este faptul că pot să nu mă mai gândesc la asta, ci mă pot duce să cumpăr toate aceste lucruri şi să pun un pic de timp distanţă faţă de noi cei de ieri. Ne-au jefuit rulota şi ce-i cu asta? Noi suntem cei ce contăm, nu lucrurile, nu-i aşa? Mai bine noi doi împreună în deşert şi fericiţi, decât noi separaţi în palate pline de veselă şi de ghemuri de sfoară!"

Ea îşi şterse o lacrimă. „Oh, ai dreptate. Dar cred că mă transform. O dată spuneam că, dacă cineva ar fi intrat în casa mea, luând tot ceea ce-i plăcea, nu aş fi riscat să-i fac rău pentru a-mi proteja proprietatea sau pe mine însumi. Acum însă priveşte-mă. Am fost jefuită de încă trei ori, înainte, iar acum suntem jefuiţi din nou, dar eu am decis că-mi este de ajuns cu atâtea furturi. Şi dacă vrem să mai locuim în deşert, nu este drept să fii doar tu cel care ne protejează. Intenţionez să o fac şi eu parte din asta. Îmi vei cumpăra un pistol".

Două zile mai târziu, era o frică mai puţin în viaţa scumpei Leslie. Dintr-odată, ea care înainte nici măcar nu suporta să vadă un pistol, acum încărca arme de foc cu dezinvoltura unui veteran din Legiunea Străină.

Se antrena cu sârguinţă, timp de ore întregi. În deşert

părea că începuse bătălia de la El Alamein. Eu aruncam în aer cutii şi ea le nimerea din zbor, cu un Magnum 0,357, una din cinci. Apoi de trei ori mai mult de cinci. Apoi patru din cinci.

În timp ce ea încărca carabina Winchester, eu am pus un şir de cutii pe nisip, legându-le, apoi m-am dat înapoi şi am început să trag de fir. De la o distanţă de la care abia le vedea, cutiile au dispărut una după alta, cu zgomote puternice şi cu scântei strălucitoare de plumb şi nisip.

Era foarte important pentru mine să înţeleg ce se transformase în ea din cauza acelui furt.

„Vrei să spui că dacă o anumită persoană intenţionată rău ar intra în rulotă, tu…”

„Dacă cineva se va hazarda să intre cât sunt eu, se va căi amarnic. Cine nu vrea să se aleagă cu un pistol descărcat, să renunţe să vină şi să ne mai fure!” Râse când văzu ce figură aveam. „Nu mă mai privi astfel! Tu spui acelaşi lucru”.

„Nu este adevărat. Eu o spun într-un mod diferit”.

„Şi cum o spui tu?”

„Eu spun că nimeni nu poate muri. Este imposibil, pentru oricine. „Nu omorî” nu este o poruncă, este o promisiune. Nu poţi ucide, nici măcar dacă încerci, deoarece viaţa este indestructibilă. Însă, eşti liber să crezi în moarte dacă insişti”.

„Dacă vom încerca să jefuim casa cuiva care ne aşteaptă cu puşca încărcată, ei bine, noi îi vom spune, acestuia, că suntem sătui de a crede în viaţa de pe această planetă, şi-i cerem lui sau ei, să ne facă favoarea de a ne face să trecem de la nivelul de conştiinţă actual la un nivel diferit, prin intermediul unui glonte, tras în legitimă apărare. Iată aşa spun eu. Nu este adevărat, după tine?”

Ea râse, introduse un alt cartuş în camera de aprindere a carabinei. „Nu ştiu cine are mai mult sânge rece, Richard, tu sau eu”.

Spunând acstea, îşi ţinu respiraţia, fixă ţinta şi apăsă pe trăgaci. În deşert, o altă cutie urlă şi apoi dispăru.

După furt şi problema de la generator şi lipsa apei, după stricarea frigiderului şi a aragazului, care a umplut rulota riscând să facă explozie, sosi şi Necuratul prafului.

Acestea sunt trombe de aer sau mai bine spus minitornade în deşert. Se plimbă de ici colo, vara, mutând o dună de aici, ridicând un şarpe de dincolo, ridicând nisipul şi ierburile la mai mult de 30 de metri de sol… Necuraţii prafului pot să meargă unde doresc şi unde le place, putând să facă tot ceea ce le place.

Am reparat generatorul, Leslie a terminat de făcut

curăţenie în rulotă, închise aspiratorul şi privi afară pe fereastră. „Wookie, vino să vezi ce mare este acest Necurat al prafului!”

Eu am ieşit de sub încălzitorul de apă, care refuza totuşi să încălzească apa. „Mamă, ce mare!”

„Dă-mi aparatul de fotografiat, te rog. Doresc să fac un instantaneu”.

„Ni l-au furat! Îmi pare rău”

„Acela mic, nou, de pe noptiera joasă. Repede, înainte să treacă!”

I-am dat aparatul de fotografiat iar ea a făcut o poză de la fereastra rulotei. „Devine din ce în ce mai mare!”

„Nu, cu adevărat. Pare din ce în ce mai aproape”.

„Ne va lovi?”

„Leslie, probabilitatea ca acea minitornadă să se abată asupra noastră, dat fiind faptul că are tot deşertul Nevada la dispoziţia sa, iar noi suntem într-o rulotă parcată în mijlocul unui nicăieri, probabilitatea, spune, că este de unu la o sută sau la o mie, în favoarea noastră”.

După care lumea tremură, soarele se stinse, o umbrelă se aşeză pe acoperiş, uşa se zguduia, ferestrele zdrăngăneau. Nisipul şi praful erau împrejurul nostru, ca şi cum am fi urmărit să săpăm o mină, învârtindu-se în jurul nostru. Jaluzelele se

mişcau, casa tremura, gata să se rupă. Pentru mine era o scenă familiară ca un dezastru aerian, dar fără panoramă.

Apoi soarele se arătă din nou, zgomotul se opri, jaluzeaua căzu, informă, aruncată într-un colţ al rulotei.

„Voiam să spun, că… probabilitatea… de a fi prinşi de o minitornadă… este de doi la unu… în favoarea noastră!”

Leslie, însă, nu era veselă. „De abia terminasem de făcut curat, de a şterge praful de peste tot!” Dacă ar fi putut să o ia de gât pe acea tornadă, ar fi învăţat-o ea să mai facă dezordine.

Se putea vedea că tornada se abătuse asupra rulotei noastre pentru zece secunde, suflând zeci de kilograme de nisip înăuntru prin uşă şi prin ferestre. Atâta nisip, în atât de puţini metri pătraţi, încât puteam semăna cartofi în bucătărie.

„Wookie”, spuse ea disperată „nu ai şi tu senzaţia că nu suntem destinaţi să locuim aici? Că a venit momentul să plecăm?”

Am pus jos cheia franceză cu care rămăsesem în mână pe toată perioada furtunii, simţindu-mi inima plină de o caldă compasiune. „Voiam să te întreb acelaşi lucru. Sunt foarte sătul de a trăi într-o cutiuţă cu roţi! E mai mult de un an de acum. Vrem să terminăm? Vrem să ne găsim o casă, o casă adevărată undeva, o casă care să nu fie făcută din plastic?”

Îmi aruncă o privire stranie. „Îl aud oare pe Richard Bach vorbind despre o locuinţă permanentă?”

„Da”.

A dat praful la o parte de pe un scaun şi s-a aşezat.

„Nu” spuse. „Nu vreau să mă ataşez de o casă, să o pun în ordine şi apoi să o las atunci când este mai frumos dacă tu te întorci neliniştit şi decizi că experimentul nu a funcţionat. Dacă continui să fii convins că ne vom plictisi, mai devreme sau mai târziu, aceasta înseamnă că nu suntem gata pentru o casă, nu ţi se pare?”

M-am gândit. „Nu ştiu”.

Leslie gândea că vom mai descoperi orizonturi interioare, frontiere ale minţii; ştia că eram în curs de a descoperi plăceri pe care nici eu şi nici ea nu ştiusem să le găsim singuri. Ea avea dreptate sau era doar speranţa sa?

Ne-am căsătorit de mai bine de un an, fără ceremoie nupţială. Mă închin, încă, în faţa vechilor temeri? Sau poate că mi-am vândut biplanul şi am pornit în căutarea sufletului pereche pentru a învăţa să-mi fie frică?

Nu m-am transformat de când locuim împreună? Nu am învăţat nimic?

Ea stătea imobilă, cu propriile sale gânduri.

Mi-am amintit de timpul petrecut în Florida, atunci când am văzut cum murea viaţa mea: o mulţime de bani, de femei şi de avioane, dar progrese în viaţă deloc. Acum, mă gândeam, nu sunt atât de mulţi bani şi peste puţin timp nu vor mai fi nici aceştia. Avioanele au fost vândute aproape toate. Există doar o femeie pentru mine, doar una. Şi viaţa mea merge repede ca o barcă de curse, doar că m-am transformat şi am crescut cu ea.

Faptul că eram împreună era singurul nostru moment de recreere; viaţa noastră împreună crescuse, aşa cum cresc norii vara. Întreabă-i pe un bărbat şi o femeie care navighează împreună, la vele, în ocean: „Nu vă plictisiţi? Cum vă petreceţi timpul? „Ei surâd: „Nu sunt suficiente ore într-un an pentru a face tot ceea ce dorim să facem!”

La fel şi noi. Fusesem fericiţi, uneori am râs în hohote până nu am mai putut, speriaţi din când în când, tineri, disperaţi, voioşi, inventivi, pasionaţi… dar nici măcar un minut de plictiseală.

Ce poveste este cea care se vede? câţi bărbaţi şi câte femei trec prin mijlocul aceloraşi vicisitudini, parcurgând aceleaşi itinerarii, ameninţaţi de aceleaşi locuri comune, aceleaşi pericole care ne ameninţaseră şi pe noi! Dacă ideea trece, nu mai are niciun rost să scoţi maşina de scris. Richard de acum

câţiva ani s-ar fi întrebat: „Ce se petrece când mergi în căutarea sufletului pereche care nu există? Dar dacă-l găseşti?”

„Nu este exact „Nu ştiu, wook”. i-am spus, după câtva timp. „De fapt, ştiu. Vreau ca să ne găsim o casă, în care să putem locui liniştiţi, în pace, singuri, împreună, pentru mai mult timp”.

Ea se întoarse către mine. „Vorbeşti de un angajament?”

„Da”.

Se ridică de pe scaun, s-a aşezat alături de mine pe podea, care era un mic deşert de două degete grosime şi mă sărută tandru.

După puţin timp vorbi. „Ai în minte un loc, mai special?”

Am răspuns. „Dacă nu eşti foarte împotrivă, wook, aş dori să găsesc un loc în care să fie mai multă apă şi mai puţin nisip”.

39

Ne-au trebuit trei luni de înot printre cataloagele imobiliare, mape şi anunţuri din ziare; ne-au trebuit săptămâni

de zbor, în căutarea unui loc ideal în care să trăim, aici sau acolo, mergând dintr-o zonă în alta, dar am ajuns şi în localităţi cu nume îmbietoare ca Sweet Home (Dulce Casă), Happy Camp (Tabăra Veselă) şi Rhododendron. Dar a venit în sfârşit ziua în care ferestrele rulotei, care până acum nu ne lăsau să vedem decât terenuri sterpe, pietroase şi pământul uscat şi crăpat din deşert, ne prezentau câmpuri pline de flori primăvăratice, păduri verzi întinse, fluvii.

Aceasta era valea din Little Applegate, Oregon. Din vârful colinei noastre puteam vedea pe o rază de 30 de kilometri în jur, fără să mai fie nicio casă în împrejurimi. Casele existau, dar erau ascunse între copaci, aşa că ne simţeam singuri şi foarte fericiţi. Aici ne-am construit locuinţa noastră.

O casă mică, mai întâi: o singură cameră cu mansardă, în timp ce eu duceam tratative cu Fiscul. Apoi, odată rezolvată problema taxelor, ne-am construit o casă mai mare alături de prima, care ar fi servit şi ca locuinţă pentru oaspeţi.

Oficiul de Impozite se certa singur, încercând să descopere enigma noii mele oferte, în timp ce lunile se scurgeau pentru a deveni ani. Era, în realitate, o ofertă pe care ar fi putut-o face şi un băieţel, fără a ascunde nimic. Mi se părea că eram un turist pe un pământ străin, unde nu erau obişnuiţii cu

banii. Eu datoram o anumită sumă, nu ştiam cum să o plătesc, deci ofeream tot ceea ce aveam şi ceream Fiscului să ia tot ceea ce dorea.

Oferta mea fusese oferită unui alt funcţionar, la Los Angeles, iar acesta a cerut o declaraţie la zi a situaţiei financiare. I-o vom oferi. Nicio veste timp de luni de zile. Apoi acţiunea a fost dată unui alt agent. O femeie. Şi ea ne-a cerut o declaraţie financiară actualizată. I-am oferit-o. Au trecut alte luni. Un alt agent, o altă declaraţie finaciară. Agenţii se succedau unii după alţii, ca foile dintr-un calendar.

În rulotă, Leslie ridică ochii cu tristeţe când auzi de ultima cerere de actualizare a situaţiei patrimoniale. Am auzit aceeaşi voce pe care o auzisem la telefon atunci când îmi telefonase la Madrid, cu doi ani şi jumătate înainte. „O, Richie, dacă te-aş fi cunoscut înainte de a te fi căutat pentru a te anunţa de acest necaz! Nu s-ar fi petrecut…!”

„Ne-am întâlnit atunci când a fost posibil acest lucru. Dacă ne-am fi cunoscut înainte, ştii, eu te-aş fi distrus sau aş fi fugit de tine dacă tu nu ai fi avut răbdarea de a mă suporta, atunci m-ai fi părăsit, cu motive întemeiate. Nu ar fi putut funcţiona altfel relaţia noastră. Eu trebuia să învăţ să-mi găsesc drumul prin intermediul acestui necaz. Nu aş merge să mă

împuşc acum, deoarece nu mai sunt ceea ce am fost”.

„Mulţumesc lui Dumnezeu. Bine că acum sunt aici. Vom supravieţui, îţi promit, iar viitorul nu va semăna deloc cu trecutul tău”. spuse ea.

Ceasul măsura timpul. Fiscului nu-i păsa de faptul că vieţile noastre erau în şah, nici măcar nu-şi dădea seama.

Faliment, după cum mă sfătuise avocatul meu. Poate era bizară teoria lui John Maquart, dar era cea mai adevărată, până acum. Nu este un final frumos, gândeam, dar mai bine decât impasul, mai bine decât să repet aceleaşi mişcări pentru toată eternitatea.

Deci vom lua în consideraţie şi această eventualitate, dar în final o vom abandona. Faliment! Ce gest disperat. Niciodată!

În ziua următoare după ce turnasem fundaţia casei, în timp ce eram în oraş pentru a face cumpărături, ochii mi s-au oprit asupra unui anunţ: CALCULATOARE PERSONALE.

Am intrat.

„Ştiu, Leslie, că îmi vei spune că arăt ca o gâscă voioasă şi nătângă” i-am spus, atunci când m-am întors în rulotă.

Ea era plină de pământ, pentru că lucrase la panourile solare de pe vârful colinei, manevrând un mic excavator, cu care

desţelenise terenul pentru a crea un petec de grădină, aducând toate cunoştinţele sale şi toată iubirea în locul unde am ales să trăim.

Cât era de frumoasă! gândeam, ca şi cum ceva din tehnica machiajului cinematografic ar fi rămas în praful care se adunase parcă special pentru a-i accentua trăsăturile. Dar nu-i păsa. Trebuia să facă duş, peste puţin timp.

„Ştiu că am mers în oraş pentru a cumpăra nişte pâine şi lapte, salată şi roşii dacă ar fi fost bune. Dar ştii ce am cumpărat, însă?”

Ea s-a aşezat înainte de a vorbi. „Oh, nu. Nu-mi spune, Richard, că ai găsit… fasole magică?”

„Un cadou pentru tine, comoara mea!” i-am spus.

„Richard, te rog! Ce ai luat? Nu avem loc! Poţi să-l duci înapoi?”

„Putem să-l ducem înapoi, dacă nu-ţi place. Dar sunt sigur că-ţi va place, mai mult, te vei îndrăgosti de el. Lansez o ipoteză: între creierul tău şi această maşină…”

„Ai cumpărat o maşină? De stors fructe? Cât este de mare?”

„E, aproape, ca şi un fruct. Este un APPLE – un măr”.

„Richard, bineînţeles că ai avut un gând penibil, dar eşti

sigur că eu am nevoie… de un măr… în acest moment?”

„Când vei ieşi de la duş, wook, vei vedea un miracol, chiar aici, în rulota noastră. Îţi promit”.

„Am mai văzut multe, deja şi apoi nu este spaţiu… E mare? „Dar eu nu i-am spus nimic şi ea, în final, merse să facă duş.

Am adus înăuntru o cutie mare, am dat de-o parte maşina de scris de pe masă, am pus cărţile pe podea, apoi am extras computerul din învelişul său de polistiren şi l-am pus în locul maşinii de scris. Am pus prăjitorul de pâine şi robotul de bucătărie pe un raft pentru a face loc imprimantei, pe masa din bucătărie. După aceasta în câteva minute, am conectat şi unitatea de dischetă, iar monitorul emise o strălucire caldă.

Am introdus un program de editare de text, am conectat imprimanta. Discheta a scos nişte zgomote stridente pentru un minut, apoi a tăcut. Am scris un mesaj; l-am salvat apoi în maşină, după care nu mai rămăsese decât un dreptunghi de lumină pe ecranul monitorului, care clipea.

Leslie a ieşit din baie, proaspătă şi curată, cu părul strâns sub un prosop făcut turban, pentru a se usca.

„Bine, Richie, nu-mi plac stările de suspans! Unde este?”

A descoperit calculatorul, sub raftul cu farfurii. „Hopa!”

„Richard? Ce-i asta?”

„Calculatorul… tău!”

Mă privi, fără cuvinte.

„Aşază-te aici şi apasă pe tasta pe care este scris Control simultan cu apăsarea tastei B. Acesta se cheamă Control-B.

„Aşa?”

Dreptunghiul strălucitor a dispărut şi apoi ecranul se umplu de cuvinte:

BUNĂ ZIUA, LESLIE!

EU SUNT NOUL TĂU CALCULATOR.

Sunt bucuros că am ocazia să te cunosc şi să te ajut. Sunt sigur că mă vei iubi.

AL TĂU, APPLE

VREI SĂ ÎNCERCI SĂ SCRII CEVA ÎN SPAŢIUL CARE URMEAZĂ?

„Nu este o comoară?” spuse ea.

Apoi începu să scrie ceva: A VENIT MOMENTUL CA TOATE PERSOANELE DEOSEBITE SĂ VINĂ AICI.

„Am greşit ceva”.

„Mută cursorul, du-l în partea dreaptă a greşelii, apoi apasă tasta cu săgeata îndreptată către stânga”.

Astfel eroarea dispare.

„Ai primit şi instrucţiunile?”

„El te va învăţa pe tine. Apasă pe tasta Escape de două ori, apoi pe tasta M încă de două ori, apoi urmăreşte ceea ce scrie pe ecran…”

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Leslie le-a scos pentru următoarele zece ore. Ea stătea ca în transă în faţa maşinii, învăţând sistemul. Apoi introduse în memoria calculatorului liste cu ceea ce avea de făcut, pe puncte şi subpuncte. Apoi făcu la fel cu corespondenţa. Calculatorul nu folosea hârtia până când ceea ce aveai de scris nu era gata pregătit pentru a fi tipărit; niciun copac nu trebuia să moară pentru a deveni hârtie de aruncat la coş din cauza erorilor de imprimare.

„Wookie”, spuse ea, după miezul nopţii „Îţi cer scuze. Îmi pare rău că te întrerup”.

„Nu ai de ce. Care este problema?”

„Credeam că ai făcut o prostie; iată, mi-am spus, asta era tot ceea ce lipsea de aici, o jucărie mare electrică, în rulotă, pentru a ne juca noi. Apoi am rămas mută deoarece cadoul tău

m-a surprins. Ei bine, am greşit! Este atât…” Ridică ochii spre mine, căutând cuvântul cel mai potrivit. „Este atât de organizat! Ne va schimba vieţile!”

Era atât de încântată de puterea calculatorului încât, în zilele ce au urmat, trebuia să-i cer voie să mă lase şi pe mine să-l folosesc puţin. Şi eu voiam să învăţ.

„Săracul de tine” spunea ea, distrată, în timp ce apăsa pe taste. „Bineînţeles că şi tu vrei să înveţi. Doar câteva minute…”

Minutele deveneau ore, zile: nu aveam chef să o întrerup. Din această cauză nu după mult timp m-am întors de la magazinul APPLE, cu un alt computer în portbagaj. Trebuia să-l aşezăm pe masa de desen, în zona cea mai comodă a rulotei, transformând-o astfel în zona cea mai puţin comodă a rulotei.

Existau multe curiozităţi ale calculatoarelor, dar erau necesare şi busolele, deoarece într-o pădure de idei, de orare, de strategii era necesară multă atenţie. Printre altele, acestea ne furnizau declaraţia financiară pentru Fisc într-o clipă. Era suficient să apeşi pe un buton pentru a apela Biroul de Impozite, declaraţii şi atestate.

Când micuţa casă a fost terminată, eram deja experţi amândoi în conducerea maşinilor noastre inteligente. Le-am adecvat nevoilor nostre personale, am instalat memorii

suplimentare şi le-am conectat prin cablu telefonic de computere gigant din locuri îndepărtate.

O săptămână după ce ne-am mutat pe vârful colinei, calculatoarele lucrau şase ore pe zi, umăr la umăr, pe biroul din colţul dormitorului care fusese transformat în birou.

Vocabularul nostru s-a schimbat.

„Am făcut hang, ştii, wookie!” şi îmi arătă o foaie plină de viermişori sau de furnici îngheţate. „Tu nu ai mai păţit asta?”

O priveam cu compasiune. „Da. Depinde de disc sau de driver. Nu. Problema este, în cazul tău, tastatura cu 80 de caractere. Recompune, dacă vei reuşi sau foloseşte discul meu. Dacă funcţionează cu al meu, atunci nu depinde de tastatură, depinde de discul tău. Poate că diskdrive-ul tău nu funcţionează şi ţi-a înghiţit, numai, discul. Sper că nu; dar oricum asta se repară”.

„Nu poate depinde de disc, deoarece în acest caz mi-ar fi fost semnalată prin eroarea I/O” spuse ea, gânditoare. „Trebuie să fii atent la acele lucruri care ar putea să-mi arunce în aer tot programul sau la cele care ar putea să-mi distrugă chiar calculatorul. De exemplu, modul în care-l atingi…”

Atunci am auzit un zgomot imposibil, frânele bruşte puse de o maşină, afară. Accesul pe strada noastră era interzis

vizitaorilor nepoftiţi, pentru a se vedea mai bine am pus pancarte pe care scrie: ACCESUL INTERZIS! OCOLIŢI! ACEST LUCRU ESTE VALABIL ŞI PENTRU TINE!

Din maşină coborî o femeie, cu o lanternă în mână, care dorea să ne invadeze intimitatea.

Am ieşit grabnic afară, mergând să o întâmpin înainte ca ea să fi făcut cinci paşi.

„Bună ziua” spuse ea politicoasă, cu un pronunţat accent britanic. „Sper că nu vă deranjez…”

„Ba da. Nu aţi văzut pancartele pe care scria *Accesul interzis*?”

Ea se blocă ca o căprioară care simte că asupra ei este îndreptată ţeava puştii unui vânător.

„Voiam doar să vă spun… că ei vor să taie toţi copacii… şi că aceştia nu vor mai creşte la loc!” Fugi apoi către automobilul său. Atunci, ieşi Leslie, pentru a o împiedica să plece.

„Cine… ei şi mai cum? Cine vrea să taie toţi copacii?”

„Guvernul” spuse femeia, privindu-mă nervoasă, din spatele lui Leslie. „BLM-ul, adică Organizaţia de gestionare a terenurilor statului – biroul de management al terenurilor. Este ilegal, dar o vor face cu toate acestea, deoarece nimeni nu-i va

opri!”

„Intră” îi spuse Leslie femeii, trimiţându-mi un fulger, o comandă tacită – *Culcat, King!* – ca şi cum aş fi fost câinele de pază al familiei. „Vă rog să intraţi”.

Aşa am întâlnit Acţiunea Comunitară – o întâlnire pe care am evitat-o încă de când am început să învăţ să merg.

40

Denise Findiayson ne lăsă un fascicul de documente, o urmă uşoară de praf pe drum şi o uşoară senzaţie de opresiune. Nu-mi ajungeau problemele pe care le aveam deja cu guvernul, era necesar să mai distrugă şi pământul din jurul nostru?

Cocoţat pe un munte de perne, în pat, am citit primele pagini ale Raportului de Evaluare Ambientală şi am suspinat. „Are un aer foarte oficial, acesta, wookie: se pare că am ales locul cel mai puţin favorabil pentru a ne construi casa. Ce-ai spune să vindem şi să ne transferăm mai în nord? În Idaho? În Montana?

„Nu şi nici în Idaho, care este plin de tot felul de mine chiar şi ziua!” spuse ea, abia ridicându-şi ochii din documentul

pe care-l avea în mână. „Nu în Montana sunt minele de uraniu şi flori sălbatice radioactive?”

„Simt că încerci să-mi spui ceva. De ce să nu dăm cărţile pe faţă acum, aici, pe pat şi să spunem fiecare ce avem în minte”

Ea puse foaia jos. „Nu trebuie să plecăm, din punctul meu de vedere, înainte de a fi descoperit ceea ce se petrece. Nu ai mai luat în consideraţie eventualitatea de a te bate cu injustiţia?”

„Niciodată! ştii, aceasta. Eu nu cred în injustiţie. Suntem noi înşine cei care conducem la apariţia fiecărui eveniment, a oricărei probleme, a fiecărei… Nu crezi?”

„Se poate” răspunse. „Dar atunci de ce ţi-ai asumat acest lucru? Guvernul care decide să taie pădurea în ziua în care noi ne-am mutat aici? Poate că ne-a scăpat ceva? Sau poate că este ceva de învăţat?”

O iubită inteligentă este un lucru extraordinar, însă de multe ori este şi un chin.

„Ce este de învăţat?”

„Dacă dorim, putem schimba aceste lucruri. Cât putem fi de puternici, cât de mult bine putem face când suntem împreună”.

Spiritul acesta îmi era necunoscut. Ea înfruntase moartea pentru a schimba nişte lucruri, pentru a încheia un război, pentru

a îndrepta greşelile pe care le vedea în jurul ei. Şi tot ceea ce se angrenase să facă, se schimbase.

„Nu erai sătulă de activismul social? Nu ai spus suficient?”

„Ba da. Cred că mi-am plătit datoria faţă de societate pentru zece vieţi viitoare, iar după acţiunea cu KVST mi-am jurat să nu mă mai implic în cauze sociale, pentru tot restul vieţii mele actuale. Dar sunt momente…”

Aveam senzaţia că nu voia să spună cuvintele pe care le spune, că spunea aceste cuvinte pentru un timp care era indefinibil.

„Pot să împărtăşesc cu tine ceea ce am învăţat, dar nu şi ceea ce ştiu. Dacă tu ai intenţia de a descoperi care este puterea ta de a influenţa în bine, în loc să te retragi, eu aş putea coborî din nou în câmpul de luptă. Nu am nici cel mai mic dubiu: dacă dorim să împiedicăm guvernul să taie copacii care nu vor mai creşte după aceea, îl putem opri. Dacă acest lucru este ilegal, îl putem de asemenea opri. Dacă nu este nici ilegal, atunci putem să ne mutăm în Idaho”.

Nimic nu era, pentru mine, mai puţin interesant decât a convinge un guvern să se schimbe. Există persoane care-şi cheltuie toată viaţa în tentative de acest gen. La final, dacă se

câştigă, victoria constă în a împiedica birocraţia să facă ceea ce nu ar fi trebuit să facă. Nu sunt lucruri mai bune de făcut, decât să-i constrâng pe funcţionarii de stat să respecte legea?

„Înainte de a spune sloganuri am putea face un control rapid, pentru a vedea dacă aceştia fac lucrurile în lume. Să folosim calculatoarele! Dar, micuţa mea căprioară, sunt sigur că nu vom descoperi că Guvernul Statelor Unite îşi încalcă propriile legi!”

Era amar sau dulce surâsul său? „Eu, însă, pun pariu că da”. spuse ea.

În acea amiază, calculatoarele noastre au trimis întrebări, rapide ca şi lumina, unui computer aflat în Ohio, care le-a trimis la un computer din San Francisco, care ne-a trimis răspunsurile afişându-le pe monitoarele calculatoarelor noastre*: Legea federală interzice tăierea şi vânzarea suprafeţelor lemnoase neregenerabile în zonele care aparţin statului*. Urmau 82 de alte sentinţe, în această privinţă.

Când ne mutasem în acea pădure din Oregon-ul Meridional, aterizasem, din întâmplare, într-o zonă întunecată unde era să fie comis un act de o mare violenţă, o omucidere?

Am privit-o pe Leslie şi am stabilit cu ea un acord tacit asupra concluziei. Nu se putea ignora delictul care era pe cale să

se producă.

„Când ai un minut” i-am spus, în ziua următoare, în timp ce eram aşezaţi în faţa monitoarelor calculatoarelor noastre. Era o frază codificată, de operatori de calculator; servea la a cere să ţi se acorde atenţie şi, în acelaşi timp, să-i transmită: *te rog nu-mi răspunde dacă, apăsând tasta greşită, rişti să pierzi tot ceea ce ai lucrat astăzi.*

Un moment după aceea ea ridică ochii de pe monitor.

„Ei bine?!”

„Crezi că a fost pădurea cea care ne-a chemat aici?” am întrebat-o. „Crezi că ea a fost cea care ne-a cerut ajutorul pe cale psihică? şi că Zeii arborilor, spiritele plantelor şi sufletele animalelor sălbatice au combinat şi au răscombinat cine ştie câte coincidenţe pentru a ne face pe noi doi să venim şi să ne batem pentru ei?”

„E foarte poetic”. spuse ea. „Este probabil adevărat”. Se întoarse la lucru.

O oră după aceea, nu-mi puteam ţine limba. „Când ai un minut”.

După câteva secunde unitatea de dischetă de pe calculatorul ei începu să lucreze, înmagazinând date. „Spune”.

„Cum pot să facă un asemenea lucru? BLM va distruge

chiar acea suprafaţă de teren pe care trebuia să o protejeze prin lege! E ca şi cum… Smokey Ursul distruge copacii!”

„Un lucru vei învăţa, wookie, pun pariu. Guvernele au o capacitate de previziune egală cu zero şi o capacitate de prostie, violenţă şi distrugere infinită. Nu chiar infinită, dar aproape. Nu întru totul în momentul în care oamenii îşi pierd răbdarea şi ies în stradă”.

„Nu vreau să învăţ asta. Te rog, vreau să învăţ că guvernul este înţelept, prevăzător şi magnific şi că toţi cei care votează nu-şi pierd timpul pentru a se apăra de cei pe care i-au ales”.

„Măcar de ar fi aşa” spuse ea. Mintea sa era puţin mai înaintea mea. Apoi s-a întors pentru a mă înfrunta. „Nu va fi uşor. Nu este vorba de pădure, ci de bani, de foarte mulţi bani”.

Puse un document federal pe biroul meu. „BLM-ul primeşte o mulţime de bani de la Societatea Lemnului. Această organizaţie este plătită pentru a vinde copacii, nu pentru a-i salva. Deci, să nu crezi că ajunge să te prezinţi la un director de district şi să-i sesizezi faptul că se încalcă legea, deoarece el îţi va răspunde: *O, aşa deci! Vă rog să ne scuzaţi pentru că nu o să mai facem!*. Va fi o luptă dură şi lungă. Zile cu şaisprezece ore de lucru şi săptămâni de şapte zile lucrătoare, iată ce va fi

necesar pentru a învinge. Dar să ştii că nu ne avântăm în luptă dacă nu suntem hotărâţi să învingem. Dacă vrei să ne oprim, mai bine să ne oprim acum".

„Nu putem pierde" am spus eu, introducând o dischetă în calculator. „Pentru că Fiscul va putea să-mi confişte calculatorul şi să-mi ia primul exemplar dintr-un roman, nu are sens să scriu romane. Dar pot scrie o mulţime de proteste împotriva vânzării pădurii! Guvernul nu va trebui să-mi confişte ceea ce scriu; le-o vom trimite noi înşine prin poştă, direct. Întâlnirea Instituţiilor, mi se pare că o văd deja: înainte ca IRS să se decidă să-mi ia banii, eu îi voi cheltui pentru a-i combate pe cei de la BLM!"

Leslie râse. „În anumite momente te cred. Poate că nu există cu adevărat injustiţie".

Priorităţile noastre se schimbaseră. Orice altă activitate s-a oprit, în timp ce noi studiam. Pe birouri, pe masa din bucătărie, pe pat erau depozitate mii de foi referitoare la gestuinea pădurilor, a sistemelor de cultivare şi a întreţinerii, eroziunea solului, regenerarea terenurilor fragile, protecţia terenurilor, schimbarea cursurilor de apă, evoluţia climatică, specii pe cale de dispariţie, avantajele socio-economice ale

gestionării pădurilor versus beneficiile pisciculturii din zonele marginale, protecţia malurilor râurilor, coeficienţii de transfer de căldură în solurile granitice. Apoi legi, legi, legi. Cărţi întregi de legi. Legea naţională pentru Protecţia Mediului, Legea asupra Gestiunii şi Politicii Solurilor Federale, Legea Asupra speciilor ameninţate cu dispariţia, NHPA, FWPCA, AA, CWA, DOI516M. Legile ieşeau de pe pagină extrase de degetele noastre, în calculator; scrise în format electronic, codificate şi însemnate, înmagazinate pe dischete una după alta, cu duplicate pe casete de siguranţă depuse la bancă, din cauza fricii că ni s-ar putea petrece ceva nouă sau casei în care lucram.

Când am adunat toate informaţiile necesare pentru a face pe oricine să-şi schimbe ideea, am început să ne întâlnim cu vecinii. Reuniţi la Denise Findiayson şi la Chant Thomas, care încercaseră să lupte singuri înainte de sosirea noastră, căutam insistent ajutorul celorlalţi. Cu toate acestea locuitorii văii nu s-au implicat… Cum le înţelegeam mentalitatea!

„Nimeni nu a mai reuşit să oprească o fabrică de lemn a guvernului” spuneau. „Nu există nimeni în lume care să-i poată împiedica pe cei de la BLM să taie copacii pe care vor să-i taie”.

Cu toate acestea când au înţeles ceea ce înţelesesem şi noi, că transformarea pădurilor în deşerturi era împotriva legii,

am găsit susţinerea a încă 700 de persoane pentru a salva pădurea. Ascunzişul nostru din pădure a devenit cartierul general, micul nostru munte era un furnicar, deoarece la orice oră veneau şi plecau colaboratori, pentru a aduce noi date şi repere în calculatoarele noastre.

Am cunoscut atunci o Leslie pe care nu o mai văzusem: prinsă în totalitate de muncă; fără niciun surâs, fără glume, doar concentrare într-o direcţie unică, către un singur scop, fără nicio singură divagaţie.

Repeta deseori. „Apelurile semntimentale nu sunt de niciun ajutor: „Te rog să nu tai acei copaci frumoşi! Nu strica peisajul! Nu lăsa animalele să moară!”. Toate acestea nu reprezentau nimic pentru cei care gestionau terenul respectiv. Dar nu trebuiau făcute nici atacuri violente: „Vom pune sârmă ghimpată în jurul copacilor! Vă vom împuşca dacă veţi încerca să tăiaţi copacii!”. Aceasta nu ar face decât să ceară protecţia organelor de ordine pentru a tăia liniştiţi pădurea. Unica modalitate, pentru a opri guvernul, era o acţiune legală. Când vom cunoaşte legea mai bine decă ei, când se vor convinge că vom putea să-i ducem la tribunal şi să avem câştig de cauză, când le vom demnonstra că încalcă norme federale, doar atunci vom opri cu adevărat distrugerea”.

Am încercat să tratăm cu BLM. „Nu vă aşteptaţi la o colaborare” spuse ea. „Aşteptaţi-vă la duplicitate, evazivitate, discursuri în defensivă, lipsă de concludenţă. Dar trataţi cu ei, este nevoie să trataţi cu ei: este un pas necesar”. Avea dreptate, de la început până la sfârşit.

„Leslie! Nu reuşesc să cred în această transcriere! Ai citit-o? şi totuşi, este vorba despre o discuţie, înregistrată, cuvânt cu cuvânt, dintre mine şi Directorul BLM din Medford. Ascultă…”

Richard: Spuneţi că este necesar ca nişte oameni să protesteze împotriva despăduririi sau nu are nicio importanţă ceea ce doresc oamenii?

Directorul: Dacă vreţi să cunoaşteţi părerea mea personală, răspunsul este probabil nu.

Richard: Chiar dacă veţi primi 400 de semnături sau 4000…

Directorul: Primim astfel de petiţii. Nu, nu ar avea nicio importanţă.

Richard: Dacă ar fi fost 40.000 de semnături, dacă întreaga populaţie din Medford, Oregon ar protesta împotriva acestei tăieri a pădurii, ar avea vreo importanţă atunci?

Directorul: Pentru mine, nu.

Richard: Dacă experţii în materie de păduri ar ridica obiecţii, i-aţi asculta?

Directorul: Nu. Protestele publice nu mă preocupă.

Richard: Ei bine, am vrut atât de mult să ştiu, deoarece eram convins că nu valorează nimic toate aceste proteste publice.

Directorul: Aşa că vom merge mai departe.

Richard: Aţi mai suspendat vreodată o fabrică de industralizarea lemnului din cauza unor proteste populare?

Directorul: Nu, niciodată.

Ea nici măcar nu a clipit, privind monitorul calculatorului său. „Bine. Trece-l pe acesta la Lipsa de fidelitate. Este discheta 22 şi se găseşte după Statul violează Legea Naţională de protecţia mediului”. Rar ea demonstra furie în confruntările cu adversarul nostru. Strângea probe, le introducea în arhivă, pregătea dispoziţia pentru tribunal.

„Şi dacă am fi fost, să presupunem, doi clarvăzători şi am fi ştiut cum va muri directorul? Să spunem că noi ştim că mai are de trăit doar două zile. Poimâine să presupunem că va fi zdrobit de trunchiurile căzute dintr-un camion. Va influenţa,

aceasta, modul în care gândim despre el acum?”

„Nu” spuse ea.

Banii pe care Fiscul refuza să-i ia, deocamdată, s-au cheltuit pentru studii şi cercetări. Ancheta preliminară asupra calităţii apelor din solurile de la Grouse Creek, Waters Gluch, Mule Creek şi Hanley Gulch din bazinul fluviului Little Applegate, din comitatul Jackson, statul Oregon. Apoi, un raport asupra efectelor previzibile în urma defrişărilor programate în cadrul întreprinderii de industrializare a lemnului din zona Grouse Creek asupra peştilor şi a faunei acestei zone; Raţiunile economice referitoare la vânzarea pădurii din Grouse Creek. Mai erau încă opt titluri la fel de seducătoare.

Din când în când, de pe vârful colinei noastre, priveam pădurea. Nemuritoare ca şi muntele, se spunea o dată. Acum o vedeam ca pe o familie fragilă de plante şi animale, care trăiesc împreună în armonie, în echilibru instabil pe o lamă de fierăstrău circular, în curs de dispariţie din cauza unei despăduriri prosteşti.

„Fiţi tari, copacilor!” strigam la pădure. „Rezistaţi! Nu vă fie teamă! îi vom opri, vă promitem!”

Alte dăţi, atunci când eram foarte obosiţi, ridicam ochii de pe calculatoarele noastre şi priveam afară pe fereastrtă.

„Facem tot ceea ce putem mai bine copacilor „bolboroseam.

Apple era pentru noi cum era Colţ pentru pistolari. BLM-ul, organizaţia care gestionează terenurile publice, a acordat treizeci de zile publicului pentru a face recurs sau un protest, împotriva scoaterii la licitaţie a pădurii, după care pădurea urma să fie distrusă. Organizaţia se aştepta mereu la două sau zece pagini de invocaţii pasionate, din partea cetăţenilor care cer îndurare pentru protecţia mediului. Dar de la organizaţia noastră şi calculatoarele sale casnice, a primit 600 de pagini foarte documentate, punct cu punct, legate în trei volume. Cu copii asemănătoare date senatorilor, deputaţilor şi ziarelor.

Bătălia a fost furibundă, costisitoare, a durat douăzeci de luni, împotriva Organizaţiei de gestionare a terenurilor publice.

Toate avioanele mele au fost vândute. Pentru prima dată din viaţa mea de adult, au trecut săptămâni şi apoi luni, fără să fi făcut nici măcar un zbor cu avionul, fără a mă ridica nici măcar o dată de la pământ. În loc să privesc în jos din acele delicioase aparate libere, le priveam de jos, amintindu-mi cât însemnase zborul pentru mine. Iată, deci, efectul care face să existe o târâtoare. Brr!

Apoi într-o miercuri, spre surprinderea mea şi spre confirmarea certitudinii pe care o avea Leslie, guvernul a anulat

acea vânzare de masă lemnoasă.

„Această vânzare necesită încălcarea normelor şi procedurilor BLM încât nu poate fi consimţită" declară directorul adjunct al BLM pentru statul Oregon ziarelor. „În loc să încălcăm procedurile şi normelor noastre, am ajuns la concluzia că trebuie să anulăm vânzarea pădurii şi să respingem toate ofertele".

Directorul BLM nu a murit sub triunchiuri de copac. A fost mutat din Oregon, împreună cu directorul zonal, în alte plăgi ale birocraţiei. Sărbătorirea acestui eveniment a durat două fraze:

„Te rog, să nu uiţi acesta" îmi spuse Leslie în timp ce se ducea să se odihnească pentru prima dată de când a început această bătălie. „Că nu se poate lupta împotriva puterii, este doar propaganda puterii. Când poporul se decide să se ridice împotriva puterii, doar câteva persoane împotriva unei greşeli grosolane, nu se petrece nimic, nimic, care să-i poată împiedica pe ei să câştige!"

Apoi căzu pe pat şi dormi trei zile.

La un anumit punct, în plin zbor al BLM, ceasul Fiscului a bătut la miezul nopţii, neauzit. Impozitele Directe întârziaseră patru ani fără a lua vreo decizie şi deja de un an era depăşit şi termenul util pentru anularea datoriei de un milion de dolari prin declaraţia falimentului.

În timp ce bătălia împotriva BLM era în plină desfăşurare, nu ne puteam opri nici măcar un minut, pentru a lua în consideraţie falimentul; odată terminată bătălia, nu reuşeam să ne gândim la altceva.

„Nu este ceva de râs, micuţă wook” i-am spus, continuându-mi vitejeşte cea de-a patra tentativă a mea de a pregăti o prăjitură cu lămâie în maniera mamei ei. „Totul va fi pierdut. Va trebui să o încep de la zero”.

Leslie punea masa. „Cât este de adevărat”. Îmi răspunse. „Legea falimentului îţi permite să păstrezi „uneltele, ustensilele, necesare desfăşurării meseriei tale”. Vei putea păstra ceva şi nu vei muri de foame atât de curând”.

„Cu adevărat? Pot să-mi păstrez casa? Locul în care locuiesc?” Am aranjat aluatul în tavă.

„Casa nu. Nici măcar rulota”.

„Vom putea merge să trăim sub copaci”.

„Nu este chiar atât de neplăcut până la un anumit punct. Mary Moviestar are economiile sale, nu uita. Ea nu va ajunge în stradă. Dar ce efect va avea, pentru tine, dacă îţi vei pierde orice drept de autor asupra cărţilor tale? Ce efect va avea asupra ta, vederea unor filme scârboase făcute după cărţile tale frumoase şi faptul că nu vei putea interveni?

Am introdus tava în cuptor. „Voi supravieţui”.

„Nu ai răspuns la întrebarea mea”. spuse ea. „Nu are nicio importanţă. În pofida aparenţelor, eu ştiu ce vei simţi. Nu vom trăi cu multă economie, vom economisi până la ultimul ban în speranţa că îţi vom putea răscumpăra, acele drepturi”.

Pierderea drepturilor de autor asupra cărţilor ne obseda pe amândoi, ca şi cum copiii noştri ar fi fost scoşi la licitaţie, pentru cea mai bună ofertă. Şi chiar ar fi fost pierduţi, la licitaţie, dacă cu aş fi prezentat hotărârea judecătorească de faliment.

„Dacă voi da faliment, Fiscul va recupera 30 sau 40 de cenţi pentru fiecare dolar pe care-l datoram lor, acolo unde aş fi putut plăti la întreaga valoare. Tentativa BLM-ului de a efectua licitaţia ilegală pentru acea pădure a căzut, iar aceasta a costat guvernul destul de mulţi bani. Dacă aşa se va petrece şi cu noi,

wookie, dacă nu suntem inspiraţi doar pentru a recupera acea sumă care ne priveşte personal, cine ştie câte alte milioane vor fi cheltuite de ambele părţi? Cum ar putea să reuşească bine guvernul când comite erori atât de grave?”

„M-am întrebat şi eu de atâtea ori şi am meditat asupra acestui subiect mult timp. Am găsit în final unicul răspuns posibil”.

„Şi care-i acesta?”

„Prin practică”. spuse ea. „Să exerseze neîntrerupt fără a se opri vreodată”.

Am plecat la Los Angeles, unde i-am adunat pe avocaţi şi pe contabili în speranţa unei tentative extreme de compunere a chestiunii în discuţie.

„Îmi este neplăcut să afirm”, spuse John Marquart „dar nu reuşim să depăşim calculatorul lor. Nu suntem în stare să ajungem la nicio fiinţă umană. Nu răspund la scrisorile noastre, nu răspund la telefoane. Calculatorul se limitează în a ne trimite formulare şi scheme. Nu cu mult timp în urmă, am primit vestea că acest caz a fost dat unui nou funcţionar, o anumită domnişoară Faumpire. Aceasta este a doisprezecea. Pun pariu că ne va cere şi ea o declarţie financiară”.

Clar, gândeam. Vor să mă constrângă să falimentez. Cu toate acestea, voi fi întotdeauna convins că injustiţia nu există. Viaţa este făcută pentru a învăţa şi pentru a ne distra. Noi înşine creăm probleme în scopul de a ne încerca puterea, energia, faţă de ei… Dacă nu ai fi avut aceste probleme, ar fi trebuit să te confrunţi cu altele, la fel de arzătoare. Nimeni nu poate evita probele, examenele. Dar testele au deseori soluţii neaşteptate, iar uneori un remediu extrem este unica soluţie.

Unul din consultanţi se ridică. „Lucram pentru Impozitele Directe, la Washington, când legea despre care vorbim a hotărât să vă distrugă, legea adică cea care consimte să scadă datoriile fiscale prin declararea falimentului, aceasta fiind discutată în Parlament. Oficiul de Impozite Directe ura acea lege, iar când aceasta a fost adoptată formal, ei au jurat că, dacă cineva s-ar fi prăbuşit, îl vor face să se căiască amarnic”.

„Dar dacă există o lege”, întrebă Leslie „cum pot aceştia să-l împiedice pe cetăţean să se prăbuşească?”

Consultantul ridică din nou capul. „Vă avertizez. Legea nu este lege. Fiscul vă v-a sta în spate. Şi nu vor pierde ocazia de vă provoca daune şi supărări”.

„Înseamnă că ei sunt cei care vor să mă falimenteze!” Am comentat eu. „Atât timp cât criticile nu se răsfrâng asupra

niciunuia dintre ei!”

„Acesta este probabil adevărat”.

Am privit-o pe Leslie. Faţa sa trăda tensiune. „La naiba cu Fiscul!” am exclamat.

Leslie continuă. „Am pierdut patru ani şi gata. Să ne reluăm viaţa”.

Celui care s-a preocupat de falimentul meu i-am dus listele cu tot ceea ce posedam: camion, rulotă, conturi în bancă, computerul, hainele, automobilul, drepturile de autor pe fiecare carte scrisă de mine. Pierdusem totul.

Acesta citi acele liste în linişte, apoi spuse: „Tribunalul nu este interesat de câte perechi de ciorapi are el, Leslie”.

„În îndrumarul pe care l-am studiat spune să trecem pe o listă denumirea fiecărui bun posedat”. spuse ea.

„Dar nu şi ciorapii” spuse el.

Ţinut în suspans de către Ciclopii Biroului de Impozite Directe pe de-o parte şi atacat de către funcţionarii Organizaţiei de gestionare a terenurilor statului, de armatele de funcţionari, noi ne luptam de patru ani într-o lungă bătălie, chiar în două, simultan, fără odihnă.

Nicio carte, nici scenarii, nici povestiri, nici film, nici televiziune, nici scrieri, nici producţii: nimic din tot ceea constituise viaţa noastră anterioară, înainte ca lupta împotriva guvernului să fi devenit principala noastră ocupaţie, cu program permanent.

În acest timp, de-a lungul perioadei celei mai dificile pe care o străbătuserăm, eu şi ea, din viaţa noastră, lucrul cel mai straniu era că… eram din ce în ce mai fericiţi, noi doi împreună.

Depăşită proba rulotei, am trăit uşor împăpreună în micuţa casă pe care o construisem pe vârful colinei. Nici măcar o dată nu ne-am separat mai mult decât timpul necesar, unuia dintre noi, pentru a merge în oraş şi a face provizii.

Ştiam că ea ştia, dar nu încetam să-i spun că o iubeam. Ne plimbam de braţ ca îndrăgostiţii pe trotuarele din oraş, ţinându-ne de mână în pădure. Aş fi crezut, cu ani în urmă, că voi fi nefericit dacă m-aş fi plimbat alături de ea fără să o ating?

Era ca şi cum căsătoria noastră ar fi funcţionat invers: în loc să ne răcim, să ne îndepărtăm, noi deveneam din ce în ce mai calzi, mereu mai apropiaţi.

„Tu îmi promiteai plictiseala „spunea ea, imitându-mă, din când în când.

„Unde este pierderea respectului meu? întrebam.

„Curând se va instaura” ne spuneam când eram alături. Ceea ce odată erau frici solemne, se transformaseră acum în prostii de care râdeam până nu mai puteam. Zi după zi, ne cunoşteam din ce în ce mai bine, iar bucuria şi minunea vieţii împreună creşteau. Eram căsătoriţi moral când începuse experimentul nostru monogam, cu patru ani în urmă, atunci când ne-am jucat cu hazardul pariind că suntem suflete pereche.

Din punct de vedere legal eram amândoi singuri. Niciun act legal, până când nu se rezolva problema cu Fiscul. Nicio căsătorie, te rog. Leslie trebuia să rămână necăsătorită, pentru că altfel şi ea va sfârşi în nisipuri mişcătoare. Odată prezentată situaţia de Faliment, tăind legătura cu Fiscul, eram în sfârşit liberi de a ne căsători legal.

Casa de căsătorii am ales-o din cartea de telefon şi în agendă mi-am scris următoarele:

Ora 9: Pregătirea bagajelor şi predarea camerei
Ora 10: Cumpărare ochelari de soare, creioane, caiete
Ora 10.30: Căsătorie

Într-o cameră dezolantă, am răspuns la întrebările pe care oficianta ni le-a pus. Când aceasta a auzit numele pe care-l purta

Leslie, ridică ochii şi o fixă.

„Leslie Parrish. Este un nume pe care l-am mai auzit. Dumeavoastră sunteţi o personalitate?”

„Nu, nu” răspunse Leslie.

Femeia clipi din nou, se aplecă şi scrise numele său pe un formular.

Pe maşina sa de scris era lipită o hârtie pe care scria: Creştinii nu sunt perfecţi, sunt doar iertaţi. Lipit de zid, era un alt carton: *Aici se poate fuma*. Acel birou mirosea a ţigări, erau urme de scrum pe birou.

Am privit-o pe Leslie, apoi am ridicat ochii şi am suspinat. Nu ne avertizaseră la telefon că era un loc atât de sordid.

„Deci, în ceea ce priveşte certificatul de căsătorie” spuse oficianta „este acela simplu, care costă 3 dolari sau cel special, cu chenare aurite, care costă 6 dolari. Mai este cel de lux, cu caractere în relief şi chenare aurite în mod diferit, care costă 12 dolari. Pe care-l pereferaţi?” Erau trei formulare afişate pe un tabel.

Am schimbat o privire şi, în loc să începem să hohotim de râs, am amuţit amândoi. Era un pas legal important cel pe care-l făceam. Buzele noastre murmurară în acelaşi moment, mute,

acelaşi cuvânt: simplu.

„Acela simplu este foarte bun” am spus eu. Femeii nu-i păsa deloc. Introduse acel umil certificat în maşina de scris, începuse să bată, făcu o strigare a martorilor, se întoarse spre noi.

„Vă rog, acum, să semnaţi aici…”

Am semnat.

„Pentru fotograf, 15 dolari”.

„Ne putem lipsi. Nu avem nevoie de fotograf”.

„Pentru capelă, tariful este de 15 dolari”.

„Vom merge cu plăcere la orice ceremonie, dar nu la cea religioasă”.

„Nicio ceremonie?” Ne-a privit întrebător. Apoi, neobţinând niciun răspuns, se ridică în picioare. „Bine. Vă declar soţ şi soţie”.

Apoi adăugă anumite cifre, cu voce joasă: „Tarif pentru martori… Tarif pentru stat… Drepturi de înregistrare… Cu totul 38 de dolari, domnule Bach. Şi iată aici un plic pentru eventualele donaţii pe care doriţi să le faceţi”.

Leslie extrase din geantă 38 de dolari plus 5 pentru plic. Mi i-a dat mie, iar eu i-am dat oficiantei. Cu toate semnăturile, cu certificatul în mână, soţia mea şi cu mine am ieşit de acolo

cât de repede am putut. În mijlocul traficului, am schimbat inelele de nuntă, am deschis ferestrele pentru a face să iasă din hainele noastre mirosul de fum ce se impregnase în hainele noastre. În primele două minute din viaţa noastră conjugală, nu a izbucnit nimeni în râs.

Primele cuvinte monosilabice ale soţiei mele au fost: „Eşti viteaz, nu-i aşa, să laşi o femeie fără răsuflare!”

„Să-i spunem aşa, doamnă Parrish-Bach. A fost o zi memorabilă, nu? Am putea uita vreodată ceremonia noastră nupţială?”

„Din fericire, nu. „râse ea. „Oh, Richard, tu eşti cel mai romantic…”

„Patruzeci de dolari nu ajung, pentru a cumpăra ceva romantic, draga mea. Romantismul este un articol de lux: ar fi trebui să fi luat certificatul cu chenare aurii şi ar fi costat mai mulţi bani. Ştii bine că trebuie să fim atenţi cu fiecare cent”.

Am privit-o pentru o clipă, în timp ce conduceam. „Te simţi diferită, acum că eşti căsătorită?”

„Nu. Dar tu?”

„Puţin. Ceva s-a schimbat. Ceea noi am făcut, cu puţin timp în urmă, în acea cameră afumată, este ceea ce societatea noastră consideră a fi valabil. Ceea ce eram noi până ieri, nu

avea nicio valoare, nici bucuriile, nici lacrimile. Ce-i asta? Ceea ce este important pentru societate, este semnătura pe care o faci pe o bucată de hârtie! Acum însă, în compensaţie, avem un motiv în minus de a da bătaie de cap autorităţilor competente. Vrei să ştii ceva? Cu cât învăţ mai mult, wook, cu atât mai puţin îmi plac guvernele. Sau o fi valabil doar pentru guvernul nostru?”

„Eu am mers prin mulţime, dragul meu. O dată îmi venea să plâng atunci când vedeam steagul nostru, atât de mult îmi iubeam patria. Sunt norocoasă că trăiesc aici, gândeam şi nu trebuie să fac un efort special pentru a face ceva, trebuie să fac ceva… pentru a mă implica mai mult în timpul campaniilor electorale, pentru a participa le procesul democratic!

Am început să studiez şi, încetul cu încetul, am ajuns să realizez că lucrurile nu stau aşa cum am învăţat la şcoală: nu erau mereu americanii cei buni care luptau împotriva răului, nu era mereu guvernul nostru de partea libertăţii şi nu se bătea mereu pentru dreptate!

Războiul din Vietnam începea atunci şi pe măsură ce studiam… cu atât mai puţin reuşeam să cred! Statele Unite care interzic alegerile într-o altă ţară, deoarece era previzibil că rezultatul lor era împotriva intereselor noastre; America care

susţine un dictator; un Preşedinte american care afirmă, textual, că nu suntem în Vietnam de dragul justiţiei, ci pentru că avem nevoie de staniul şi de tungstenul de acolo.

Sunt liberă să protestez, mi-am spus atunci. Aşa că am luat parte la un marş pentru pace, o manifestaţie non-violentă, legală. Nu eram nebuni, nu eram terorişti sau specialiştişti în dinamită, noi eram persoane în regulă: avocaţi, doctori, profesori, întreprinzători, profesionşti.

Poliţia a stat lângă noi ca şi cum am fi fost câini turbaţi şi ne-a luat la bătaie. I-am văzut lovind chiar şi mame cu copii în braţe, i-am văzut îndreptându-se către un invalid şi răsturnându-i căruciorul, am văzut cum curgea sângele pe trotuar. Şi aceasta se petrecea la Los Angeles, aşa numitul Oraş al Secolului!

Nu poate fi adevărat îmi spuneam! Nu se pot petrece astfel de lucruri. Suntem americani şi suntem atacaţi de poliţia noastră! Fugeam, când m-au lovit. Nu-mi amintesc nimic altceva. Nişte prieteni de-ai mei m-au condus acasă”.

Bine că nu am fost eu. Eu sunt violent, dar în general, ţin furia în mine, dar atunci ar fi izbucnit toate furiile mele.

„Eram obişnuită să gândesc, că de fiecare dată când vedeam la ştiri fotografiile cuiva care fusese maltratat de poliţie, acesta făcuse ceva teribil, pentru a merita aceasta! În acea zi

însă am învăţat lucrul cel mai teribil a ceea ce poţi face pentru a fi în dezacord cu puterea. Puterea voia războiul, dar noi nu. Atunci am primit bătaie”.

Eram tensionat, tremuram de furie, simţeam tensiunea în mâini, în timp ce conduceam. „Reprezentaţi o mare ameninţare, voi, pentru ei. Mii de cetăţeni care se supun legilor şi care spun nu războiului!”

„Războiul! Câţi soldaţi s-au trimis pentru a ucide şi pentru a distruge! Ei se justifică vorbind de apărare, apărând frica şi ura, învăţându-ne să urâm alte popare, alte naţiuni. Dacă acesta ar fi un guvern care nu are ar cere aprobarea noastră, fiind suficient de slabi, va trebui să-i înlocuim. Autodeterminarea este bună pentru noi, dar nu şi pentru ei.

Ce fel de exemplu se dă acestei lumi? Cât bine aducem altor popare? Ce facem pentru a le înţelege? Cât de mult cheltuim pentru pace?”

„Jumătate din cât cheltuim pentru războaiele noastre?” am spus eu.

„Măcar de-ar fi aşa! Nu, Richard, nu. Ipocrita noastră mentalitate că Dumnezeu este Patria este cea care ne blochează drumul. Iată care este adevăratul obstacol al păcii în lume. Şi această mentalitate patriotardă este cea care ne separă pe unii

faţă de ceilalţi. Dumnezeu este Patria. Legea este Ordinea. Iată ceea ce trebuia să înţeleg atunci la Los Angeles. Şi dacă ar fi fost o altă ţară în lume unde să merg, gândeam atunci, aş fi mers. Dar, pe cât de puternică ar fi fost această idee, pe atât este de înspăimântătoare. Iar aceasta este cea mai bună ţară pe care o cunosc. Am decis atunci să rămân şi să o ajut să crească".

şi o iubeşte şi acum, voia să spună.

„Ştii de ce îmi este cel mai tare dor?" spuse ea.

„De ce?"

„Să privesc steagul şi să mă simt orgolioasă".

S-a apropiat mai mult de mine, pe scaun, fiindcă dorea să schimbe subiectul.

„Acum că am făcut această dizertaţie asupra guvernului, despre ce altceva vrei să vorbim, domnule Bach, în ziua căsătoriei noastre?"

„Despre orice. Vreau să fiu cu tine". Dar o parte din mine nu a uitat niciodată. O luaseră la bătaie pe această femeie, în timp ce fugea!

Căsătoria legală era un alt pas lung care mă îndepărta de persoana care fusesem eu o perioadă de timp. Acel Richard care ura implicaţiile şi obligaţiile era acum plin de responsabilităţi. Cel care dispreţuia instituţia căsătoriei era acum căsătorit legal.

Am mutat acele etichete deasupra mea, etichete care cu patru ani în urmă ar fi avut un efect dezastruos, de cămaşă de forţă. Eşti căsătorit, acum, Richard. Eşti un soţ. Îţi vei petrece restul zilelor tale în compania unei singure femei, aceasta de aici, care este alături de tine. Nu vei mai putea trăi viaţa care îţi place ţie. Ai renunţat la independenţa ta. Ai renunţat la libertatea ta. Eşti căsătorit legal. Ai o soţie. Ce efect va avea acest lucru?

Cândva ar fi fost un spin în inima mea. Fiecare din acele fraze, o săgeată, care-mi străpunseseră armura. Începând de astăzi, deveniseră realităţi, de la prima până la ultima. Şi aveau un efect extraordinar asupra mea.

Am mers la casa părinţilor mei, unde locuisem când fusesem băieţel până când am plecat ca să mă fac aviator. Am încetinit, am parcat automobilul sub cireşul din vale care îmi era atât de familiar, de unde începeau amintirile mele.

Aici casa acoperită de coroanele verzi ale eucalipţilor, care se vedeau deasupra capetelor noastre; aici era pragul pe care îl săream cât mai puţin frumos posibil; aici garajul cu acoperişul plat unde am instalat eu primul meu telescop, îndreptându-l în direcţia Lunii; aici, zidul acoperit cu iederă; aici, aceeaşi portiţă de lemn vopsit în alb, cu două găuri, făcute de mine, pentru câinele care murise de acum de mult timp.

„Va fi o surpriză frumoasă pentru ei!” Leslie ridică o mână, degetele sale atingeau poarta.

În acel moment m-am blocat, timpul, s-a oprit. Mâna sa pe lemn, verigheta de aur şi acea viziune îmi veni în minte conducându-mă cu 30 de ani în urmă, într-o clipită.

Băieţelul, de atunci, ştia asta! Băiatul care am fost eu se oprise lângă poartă şi prevăzuse că femeia care-i era destinată şi pe care o va iubi, într-o zi, va ajunge aici. Aceea nu mai era o portiţă în spaţiu; în acel moment, acolo, acel lemn vopsit în alb era o portiţă în timp. Într-o clipă l-am văzut, drept în picioare în obscuritatea acelui timp trecut, stând aici cu gura deschisă la vederea Leslie-ei în lumina soarelui. Băiatul ştiuse!

Soţia mea împinse portiţa, o deschise, alergă pentru a-mi îmbrăţişa tatăl şi mama.

Băiatul deveni transparent şi dispăru, cu ochii mari de stupoare, cu gura deschisă încă. Acel moment trecuse.

Nu-l voi uita! Am strigat fără cuvinte, dincolo de deceniile trecute. Nu voi uita niciodată, acest moment!

În timp ce ne dezbrăcam în acea seară, în camera noastră de hotel, i-am vorbit de acea poartă, spunându-i că viaţa mea se schimbase, cu ani în urmă, din momentul în care ea atinsese acel lemn. Ea mă asculta, descheindu-şi cu răbdare o bluză din dantelă.

„De ce a trebui să mă ţii departe atât de mult?” mă întrebă. „De ce îţi era frică?”

Mi-am pus cămaşa pe un scaun, pentru un moment, aproape uitând să fiu la fel de ordonat ca şi ea, apoi am luat un umeraş. „Frica de schimbare, se înţelege! Îmi protejam rutina aproape perfectă”.

„Dar armura?” spuse ea.

„Da, apărările, da”.

„Apărările. Aproape toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut erau îngropaţi în apărări. Iată de ce şi femeile frumoase erau atât de puţin atrăgătoare, fir-ar să fie!”

„Te-au alungat. Şi eu la fel”.

„Tu nu”. spuse ea, dar când am protestat cu date concrete, admise: „Aproape că m-ai alugat. Dar ştiam că acea fiinţă rece pe care o vedeam nu erai tu”.

Am atras-o în pat şi i-am respirat părul de aur.

„Ce corp frumos! Eşti atât… de imposibil de frumoasă şi eşti soţia mea! Cum se pot înţelege aceste două lucruri?”

Am sărutat-o uşor pe gură. „Adio, ipoteze!”

„Adio?”

„Aveam o ipoteză, aproape o teorie, în curs de formulare, când tu ai oprit cercetarea mea: pentru femeile frumoase sexul nu are nicio importanţă”.

Ea râse, surprinsă. „Oh, Richard, nu vorbeşti serios! E adevărat?”

„E adevărat”. Eram prins între două focuri. Doream să-i explic, dar doream, în acelaşi timp, să o ating. E timp pentru toate lucrurile, îmi spuneam, adică pentru ambele.

„Ştii ce nu merge în ipoteza ta?” spuse ea.

„Cred că nimic. Există excepţii şi tu eşti una dintre ele, mulţumesc Domnului, dar în general este adevărat: femeile frumoase sunt plictisite şi obosite de cât au fost privite doar ca obiecte sexuale, încât ştiu să numere mult înainte ca să se aprindă”.

„Dragule, nu este aşa”.

„De ce nu?”

„Gâscă afemeiată. Să reluăm discuţia. „Am o teorie, Richard, conform căreia bărbaţilor frumoşi nu le prea pasă de

sex”.

„Prostii. Unde vrei să ajungi?”

„Ascultă: Eu mă apăr ca o fortăreaţă împotriva bărbaţilor frumoşi, sunt rece cu ei, îi ţin la distanţă, nu-i las să intre în viaţa mea şi să facă parte din viaţa mea, astfel ei par că nu se bucură foarte mult de viaţa sexuală pe cât aş fi dorit eu…”

„Te rog” i-am spus dar în acel turbion de conjuncturi prezentate am înţeles ceea ce dorea să-mi spună. „Îţi spun eu! Dacă nu ai fi fost atât de rece cu ei, wookness, dacă te-ai fi deschis puţin, i-ai fi făcut să înţeleagă cum gândeşti, ce simţi… ***niciunul dintre bărbaţii frumoşi nu vrea să fie tratat ca o maşină sexuală, mai ales!*** ştim bine că dacă o femeie arată puţină căldură umană, este cu totul altă poveste!”

Ea se lipi de mine cu tot corpul. „Care este morala acestei povestiri, Richard?”

„*Unde nu există intimitate, nu pot exista relaţii sexuale de cea mai bună calitate*. Şi aceasta este morala, doamnă maestră?”

„Ce filosof înţelept începi să devii!”

„Dacă oamenii ar învăţa aceste lucruri? Dacă cineva ar găsi o persoană pe care să o iubească, pe care să o admire, pe care să o respecte şi pentru căutarea căreia acea persoană şi-a

dedicat toată viaţa, acesta ar găsi chiar şi patul ei mai cald decât toate celelalte paturi? şi dacă cea pe care pe care o găseşte acea persoană mai este şi o femeie frumoasă, căreia îi place mult să facă dragoste cu el, ar putea acel cineva să nu se bucure de extazul oferit de corp?”

„Aşa ceva nu s-ar putea!” râse ea.

„Doamna maestră! Nu!”

„Dacă tu ai putea fi femeie, ai fi uimit”.

Ca proaspăt căsătoriţi ne-am mângâiat şi am vorbit toată noaptea de ziduri care cădeau, de imperii care se dezbinau, de probleme ale guvernului, de falimente, dar toate aceste lucruri păreau neinteresante. O noapte printre atâtea, în care trecutul se ridica, prezentul ne copleşea, iar viitorul apărea strălucitor.

Ce contează cel mai mult în fiecare viaţă pe care o alegem? S-ar putea să fie un lucru foarte simplu precum ar fi intimitatea cu fiinţa iubită?

Chiar atunci când ne certam unul cu celălalt, în deşert, sau când eram morţi de oboseală deasupra calculatoarelor, exista mereu o aură luminoasă şi melodios erotică în jurul a tot ceea ce făceam. Strălucirea unei priviri, un surâs rapid, o mângâiere fugitivă, erau evenimente, între noi, în viaţa de fiecare zi.

Un motiv pentru care încercasem mereu noi începuturi, în

anii trecuţi, era că uram sfârşiturile, uram distrugerea acelei subtile electricităţi erotice. Cu multă bucurie am constatat că acel curent nu se sfârşea niciodată, cu această femeie. În mod gradat, soţia mea a devenit mai frumoasă, devenind din ce în ce mai plăcut să o privesc şi să o ating.

„E totul subiectiv, nu-i aşa?” am spus dispărând între curbe şi lumini aurii.

„Da” răspunse ea, ştiind la ce mă refer. Nu era nicio tehnică anumită, în ceea ce privea telepatia noastră, se petrecea foarte des că pur şi simplu ne citeam gândurile uşor, asta era totul.

„Cineva ne-ar putea privi şi să ne spună că nu ne-am transformat, că suntem aceeaşi. Dar este ceva în tine care devine din ce în ce mai atrăgător, pentru mine”.

Exact, gândeam. Dacă nu ne-am transforma unul pentru celălalt, ne-am plictisi!

„Am terminat cu începutul relaţiei noastre? Sau va continua să fie aşa pentru totdeauna?”

„Îţi aminteşti, în cartea ta, ce spunea pescăruşul? S-ar putea ca noi să fi ajuns în acel punct: Acum eşta gata să zbori sus în înaltul cerului şi să începi să înveţi semnificaţia bunătăţii şi a iubirii”.

„Nu o spune el. Îi este spusă”.

Ea surâse. „Acum îţi este spusă şi ţie”.

43

Tribunalul falimentarilor a consimţit să rămânem în căsuţa noastră ca nişte simpli chiriaşi, pentru o anumită perioadă de timp, în timp ce ne căutam o altă locuinţă cu chirie. Undeva în nord, o casă care să coste puţin. A venit, deci, şi momentul în care a trebuit să părăsim mica vale din Little Applegate.

Ne învârteam pe aici şi pe acolo, în interiorul şi în exteriorul casei pentru a ne lua adio de la tot. Adio biroule şi protestului împotriva despăduririi. Adio patule de sub cer, de unde priveam stelele înainte de a adormi. Adio şemineule din pietre, pe care le adusesem noi, una câte una. Adio căsuţă caldă. Adio grădinilor pe care Leslie le transformase într-o fantastică realitate înflorită, săpate, însămânţate, curăţate şi protejate de ea. Adio pădure şi animale pe care le iubeam, pentru salvarea cărora am luptat. Spuneam adio tuturor acestea.

Când sosise ora de plecare, ea îşi scufundă faţă la pieptul

meu, curajul său se scurse în lacrimi.

„Grădina noastră! Iubesc grădina noastră! Iubesc căsuţa noastră şi plantele noastre sălbatice şi familia noastră de cerbi şi soarele care răsare deasupra pădurii…” Plângea de parcă nu s-ar mai fi putut opri vreodată.

O strângeam la piept, o mângâiam pe păr. „Este totul bine, wookie. Va fi totul bine. E doar o casă. Şemineul suntem noi. Oriunde mergem… Într-o zi vom construi o altă casă, mai bună decât aceasta, iar grădinile tale vor fi excepţionale, cu pomi fructiferi şi flori, flori atâtea cât am visat aici. Vom întâlni din nou plante sălbatice, iar o nouă familie de cerbi va veni să trăiască alături de noi. Locul în care vom merge va şi mai frumos decât ăsta, îţi promit”.

„Dar, Richie, eu iubesc acest loc!”

Plângea cu sughiţuri din ce în ce mai puternice, din ce în ce mai profund, înăuntrul său, până când am ajutat-o să urce în maşină şi am plecat. Valea în care locuisem dispăru în spatele nostru.

Eu nu plângeam, deoarece exista un acord tacit între noi: doar unul din noi o dată, doar unul se îmbolnăveasau intra în criză sau era obosit sau era doborât de durere sau depresiv. Eu conduceam în linişte maşina şi în sfârşit Leslie, plângând din ce

în ce mai încet, a adormit pe umărul meu.

Suntem în sfârşit liberi, mă gândeam, îndreptâdu-mă către nord pe autostradă. Putem să începem totul de la capăt, dar nu de la zero. Putem reîncepe cu toate lucrurile pe care le-am învăţat până acum, de-a lungul drumului! Principii de iubire, de conducere, de susţinere, de vindecare, toate acestea lucrează pentru noi, chiar şi acum.

Falimentul, pierderea dreptului de autor asupra cărţilor mele, ceea ce poate părea un dezastru, Richard, dar noi ştim mai mult şi nu mai credem în aparenţe, nu-i aşa? Acum depinde de noi să avem credinţă în ceea ce este în pofida aparenţelor.

Tabula rasa, nicio legătură, nicio ancoră, mi s-au deschis perspective de a demonstra puterea invizibilului în care am atâta încredere! Este Legea Cosmică infailibilă – Viaţa nu abandonează niciodată viaţa.

A te ridica de pe ruinele bogăţiei este ca şi cum ai ieşi dintr-un crater subteran şi ai urca într-un balon. Ziduri obscure cădeau în jurul nostru; anii cei mai duri, cei mai obositori, cei mai dificili, se destrămau. Dar chiar şi între acele ziduri crescuse răspunsul auriu şi irizat al neobositului aviator… eu găsisem acea persoană unică care, pentru mine, conta mai mult decât orice pe această lume, a cărei căutare a durat decenii, dar care

ajunsese acum la final.

Acesta este momentul, chiar aici, chiar acum, în timp ce munţii din Oregon dispar în apus în care orice scriitor bun ar scrie*: Sfârşit.*

44

Ne-am mutat mai în nord, am luat cu chirie cu banii cunoscutei actriţe Mary Moviestar, pe care Leslie acum insista să-i considerăm banii noştri! Ce senzaţie stranie să nu ai niciun ban care să fie al tău!

Ea era atât de prudentă şi chibzuită pe cât fusesem eu de cheltuitor. Prudenţa şi chibzuinţa: virtuţi care nu se găsesc pe lista calităţilor mele cerute sufletului pereche, dar însă trebuia să mă aştept de la univers la acest lucru, deoarece într-un cuplu armonios unul trebuie să fie capabil să ofere ceea ce celuilalt îi lipseşte şi viceversa.

Ceea ce mie îmi lipsise mereu, de când devenisem stăpânul acelui venit enorm, era simplitatea. Cel care nu este pregătit deloc, pentru o îmbogăţire peste noapte, acesta îl face să

naufragieze în tot felul de complicaţii până la creşterea enormă în greutate. Acum simplitatea a ieşit timid din anticamera în care fusese închisă de mult.

„Bună, Richard. Nu pot să fac mai mult decât să constat că toţi banii tăi s-au evaporat. Ai privit cerul în ultimul timp? aruncă o privire norilor. Prieşte ce se petrece atunci când Leslie plantează flori, chiar dacă o face într-o grădină închiriată! şi nu e frumos să o vezi pe soţia ta lucrând la calculator?”

Era foarte frumos. În zilele senine, Leslie, îmbrăcată simplu – pantaloni albi de pânză şi o bluziţă de bumbac – şedea alături de mine, în micul meu birou. Era o plăcere a simţurilor de a mă întoarce către ea, doar pentru a o întreba, cum se scrie un cuvânt sau altul. Cât de mult iubea simplitatea!

Nu toate problemele se terminaseră, însă. A venit şi ziua în care executantul falimentar, însărcinat să-mi lichideze toate bunurile mele, ne-a informat că se puseseră la licitaţie şi drepturile mele de autor asupra cărţilor scrise de mine. Erau şapte titluri. Şi toate în vânzare. Alături de oricine altcineva şi noi puteam face o ofertă, la licitaţie, dacă doream.

Rolurile noastre se inversaseră. Eu eram acum cel precaut. Leslie, după luni de aşteptare, dintr-odată, cea

cheltuitoare.

„Nu oferim mult. Trei dintre acele cărţi sunt epuizate. Cine este dispus să ofere mult pe ele?” am spus eu.

„Nu ştiu. Dar nu vreau să riscăm. După mine trebuie să oferim până la ultimul cent, toţi banii pe care-i avem”.

Mi-am ţinut respiraţia. „Până la ultimul ban? şi cum vom plăti apoi chiria? Cu ce vom mânca?”

„Ai mei mi-au spus că ne vor da bani până când nu se vor mai ţine pe picioare”. Leslie era teribilă în hotărârea ei.

„Te rog, să nu facem datorii, te rog. Acum pot să trec din nou la lucru. Am deja în minte o nouă carte, cred”.

Ea surâse. „Cred şi eu. Îţi aminteşti când spuneai că acum misiunea ta este împlinită? Îţi aminteşti când îmi spuneai că acum poţi să mori în orice moment, pentru că ai spus tot ceea ce ai avut de spus?”

„Eram o focă guralivă. Problema era că nu mai aveam pentru cine să trăiesc, atunci”.

„Dar acum ai?”

„Da”.

„Trebuie să fii sigur. Dacă mori, vor fi două cadavre pe pământ! Eu nu mai doresc să rămân atunci când tu pleci!”

„Ei bine, vor fi două cadavre destul de curând, dacă tu îţi

vei cheltui toţi banii pe care-i mai avem pentru a-mi cumpăra vechile mele drepturi de autor!”

„Le vom obţine. Nu putem să lăsăm să se piardă şapte cărţi ale tale fără măcar să fi încercat a le salva!”

Către miezul nopţii, am ajuns la un compromis. Vom oferi până la ultimul cent pe care-l aveam din banii oferiţi de părinţii scumpei Leslie, pentru a licita. Ziua următoare, înainte ca să o pot convinge că era prea târziu, ea expedie oferta licitatorului. Acesta trimise avize şi altor concurenţi: cineva oferea mai mult?

Suspansul din casa noastră era atât de evident încât ar fi putut fi tăiat cu cuţitul. După câteva săptămâni am primit un telefon.

Alergă sus pe scară emoţionată. „Wookie!” ţipă. „Am câştigat licitaţia! Sunt ale noastre! Cărţile tale sunt din nou ale noastre!”

Am îmbrăţişat-o până i s-a tăiat respiraţia şi am început să strigăm, să ţipăm, să sărim, să dansăm, să râdem. Nu credeam că însemna atât de mult pentru mine, reîntoarcerea acasă a copiilor noştri de hârtie.

„Care era oferta imediat inferioară?” am întrebat

Ea a devenit timidă. „Nu s-au primit şi alte oferte”.

„Nimeni nu a participat la licitaţie? Nimeni?”

„Ce bine! Ura!”

„Dar de ce ura?” spuse ea.

„De ce nu?”

„Tu aveai dreptate. Nu ar fi trebuit să facem o ofertă atât de mare. Am aruncat banii care ne-ar fi servit să mâncăm în următorii o sută de ani!”

Am îmbrăţişat-o din nou. „Nu-i nimic, micuţă wookie. Oferta ta i-a înspăimântat pe toţi ceilalţi, astfel încât nimeni nu a îndrăznit să ofere mai mult, iată ce s-a petrecut. Dacă tu ai fi oferit mai puţin, s-ar fi arătat mai mulţi şi ne-ar fi bătut la jumătate de dolar!”

La auzul acestor cuvinte ea se lumină la faţă, iar astfel se aprinse o lumină specială asupra viitorului nostru.

45

În acele luni aviaţia era efervescentă, din cauza revoluţiei avioanelor cu preţ foarte mic, iar prima povestire pe care am scris-o, după ce am făcut tabula rasa, m-a ajutat să-mi procur

suficienţi bani pentru a cumpăra mâncare şi un avion ultralejer, pe care să-l pot construi personal. Am cumpărat părţile pentru montare de la o societate care se numeşte Pterodactyl LTd. Imediat ce am auzit numele acestei companii mi-a plăcut. Apoi a rezultat că această companie, Pterodactyl, producea chiar aparate adaptate a ceea ce eu aveam în suflet: să trăiesc din nou bucuria zborului, a câmpurilor de fân şi a pajiştilor, să privesc norii din înaltul cerului, pentru distracţia mea.

Ce bucurie să munceşti din nou cu mâinile, pentru a construi acel aeroplan!

Ţevi de aluminiu şi cabluri de oţel, buloane, nituri şi pânză, un motor care era o pătrime din cel care se numea Kinner al vechiului meu avion Fleet. L-am montat într-o lună, urmând pas cu pas indicaţiile din manualul de instrucţiuni, plin de desene şi fotografii.

„Ce lucru frumos!” exclamase Leslie imediat ce a văzut prima fotofrafie a lui Pterodattilo.

Şi a repetat-o, cu litere mari, când al nostru era gata pe iarbă, ediţia gigant a unui aeromodel pentru copii, strălucitor ca o libelulă de mătase şi metal pe suportul său.

E atât de simplu, gândeam, de ce nu au inventat cu 40 de ani în urmă, această maşină zburătoare? Nu are importanţă. A

fost inventată acum, chiar în cea mai bună perioadă pentru oamenii puţini şi doritori să se ridice din nou de pe pământ.

Cu un mare respect pentru aparatul necunoscut, dar după ce făcusem multă practică de zboruri scurte aproape de pământ pe păşunea pe care o închiriasem, în sfârşit l-am pus să meargă la cote maxime şi motorul l-a ridicat în aer, cu acele culori vii, asemănătoare unui Spirit al Focului de culoarea flăcărilor şi a soarelui. Preşedintele de la Pterodactyl îmi dăruise o salopetă de bob, asortată cu avionul… În acea perioadă a anului, fără o carlingă, era destul de frig.

Acolo sus în cer, aerul! Vântul şi liniştea, munţii şi văile, iarba şi pământul, ploaia dulce şi aerul îngheţat pe lângă mine care eram din nou în absolut, după atâta timp! Încetasem să mai număr orele de zbor, la 8000, încetasem să mai ţin un registru cu diferitele avioane pilotate de mine, la 125, dar acesta îmi producea plăcerea de a mă găsi în cer ca niciun altul pe care-l pilotasem.

Erau necesare precauţii speciale: nu trebuia să ieşi pe timp urât, de exemplu – dar, cu cerul senin şi liniştit, nu era nimic care să-ţi stea în cale, în faţa bucuriei pe care ţi-o producea. La capătul unei zile de zbor, Pterodattilo îşi închidea aripile, aluneca într-un sac lung şi, urcat pe capota maşinii,

venea acasă să doarmă în grădină.

Singurul lucru neplăcut era că nu putea să transporte decât o singură persoană; aşa că nu puteam zbura împreună cu Leslie.

„Nu-i nimic" spuse ea. „Sunt acolo sus, când tu zbori. Dacă privesc în jos, mă văd pe mine însumi care face semne de salut".

Ea se aşeza, deseori, în acel mic avion, pornea motorul, îşi punea o cască pe cap şi, pentru a se distra, făcea câteva ture cu acvila aceasta mare în jurul pajiştii, promiţându-şi să zboare imediat ce va avea timp să înveţe.

Datorită acestei exaltări a zborului, nu după mult timp, am avut un vis absolut neobişnuit.

Zburam cu Pterodattilo, care avea însă două locuri în loc de unul, la o altitudine mare, deasupra unui pod de argint, în apropierea unui loc de întruniri, o sală în aer liber. Am intrat în acel tip de stadion, cu hainele mele de zbor; mă aşez şi aştept, cu bărbia pe genunchi. Nu a mai existat niciun vis în care eu să vin înainte, pentru ceva care nu este încă gata să înceapă. De atunci peste câteva minute, am auzit un zgomot în spatele meu.

M-am întors şi am recunoscut imediat. M-am recunoscut

pe mine însumi. Un eu anterior, cu un aer pierdut, un mine de acum 5 ani, înconjurat de o aură de dorinţe transformate în armuri şi scuturi, care se întreabă ce loc este acesta.

Ce plăcere stranie să-l văd pe acel om. M-am simţit plin de iubire pentru el. Dar în acelaşi timp plin de compasiune. El este disperat de singur şi aceasta se vede. Vrea să întrebe multe, dar foarte puţin să ştie ceva cu adevărat. M-am ridicat în picioare şi i-am zâmbit, amintindu-mi. El era o persoană care nu întârzia niciodată; avea fixaţia punctualităţii.

„Bună, Richard" i-am spus, cu cea mai mare dezinvoltură. „Nu numai că eşti punctual, dar ai şi venit mai devreme, de-a dreptul impresionant.

El este în dezavantaj şi încearcă să mă încurce. Dacă nu eşti sigur – gândeam eu – de ce nu întrebi?

L-am condus afară, ştiind că se va simţi mai puţin stressat alături de aeroplan.

Sunt capabil să-i răspund la toate întrebările, cunosc remediul durerii şi izolării sale, şi modul în care îşi poate îndrepta erorile. Acum acele instrumente care au făcut miracole în mâinile mele, au devenit instrumente ce produc răni în mâinile lui. Ce să-i spun?

I-am arătat aparatul, i-am prezentat comenzile. Comic –

cred. Am vorbit cu el despre zbor, ca şi cum aş fi fost unul care nu pilotează de ani de zile decât acest avion ultralejer. Este el singuratic, dar este un pilot mai bun decât mine.

Când el s-a aşezat la bord, eu am strigat „Ochiul la elice" şi a pornit motorul. Este cu totul liniştit şi diferit, pentru un moment, el a uitat de ce a venit să mă întâlnească, a uitat că avionul constituie fundalul, ci nu centrul de interes, al visului nostru.

„De ce?" întrebă, pregătindu-se pentru decolare.

„Decolează".

Cum să-l descriu? Sportiv şi dezinhibat, aş spune. Trecuse prin tortura perioadei cu bani veniţi pe neaşteptate, acum ştiind ceea ce produce o îmbogăţire neaşteptată împreună cu darurile unui necunoscut şi al prietenilor săi. Acum toată maşinăria sărise în aer în jurul lui, lumea să se transformase în cioburi. Acum, în acest minut nu mai este decât un băieţel cu o jucărie, dar îi plăceau atât de mult aeroplanele. Cât de uşor să te arăţi compasiv, gândeam, când nu suntem noi cei care avem probleme. La o înălţime de 1000 de picioare, am desprins mâinile de pe comandă, spunându-i „Pilotează tu acum".

El începu să piloteze cu dezinvoltură, precaut şi liniştit, la bordul unui aeroplan complet nou pentru el.

Ştiu că, oarecum, acest vis este un spectacol organizat de mine; şi el aşteaptă ca eu să spun câte ceva. Însă, acest bărbat era atât de sigur că învăţase deja tot ceea ce era de învăţat! îl simt tensionat ca un arc, gata să sară şi să respingă chiar acele cunoştinţe care l-ar face liber.

„Se poate închide motorul?" întrebă el la un anumit moment dat. Drept răspuns eu am apăsat pe un întrerupător. Elicea a încetinit, apoi s-a oprit, iar aeroplanul a devenit un planor.

La lecţiile de zbor, el, pur şi simplu nu poate rezista!

„Ce aeroplan perfect!" exclamă. „Cum aş putea să-mi procur şi eu unul?"

După câteva minute de zbor, este deja gata să meargă şi să cumpere un Pterodattilo! Bani are. Ar putea să-şi cumpere o sută, doar că în epoca lui nu exista încă, nici măcar nu fusese proiectat pe hârtie.

Nu va putea obţine acest avion cumpărându-l. Şi iată că am deschis o breşă în apărarea sa şi acum îi pot vorbi cu adevărat.

L-am rugat să-mi povestească tot ceea ce ştie, să-mi spună ce este cu acest vehicul şi cine este omul în salopetă de bob care pilotează. Nu mă va mira nimic din ceea ce-mi va

spune. Este nevoie să întrebi, despre toate, iată ce trebuie.

După puţin timp, în timp ce zburam, i-am spus clar şi concis că eu cunosc răspunsurile pe care el încă le caută, dar ştiu că nu-mi va da dreptate.

„Eşti sigur că nu-ţi voi da dreptate?" m-a întrebat.

„Oare îmi vei da dreptate?"

În cine aş putea avea mai multă încredere decât în tine?"

În Leslie, cred, iar el începu să râdă, dar cu aceasta nu ajungeam niciunde.

„Aceasta ai venit să înveţi aici. Asta este ceea ce vei face. Răspunsul pe care-l cauţi. Renunţă la Libertatea ta şi la Independenţa ta, căsătoreşte-te cu Leslie Parrish. Ceea ce vei găsi, în schimb, va fi o altă formă de libertate, atât de frumoasă precum nu-ţi poţi imagina…"

El nu a mai articulat niciun cuvânt după ce am spus „căsătoreşte-te cu Leslie". Bine că nu a căzut din carlinga avionului de uimire.

Trebuia să parcurgă atât de mult din acel drum, mă gândeam, în timp ce el se sufoca şi avea călduri. Dar îşi va da seama doar peste 5 ani. Un nonconformist, dar ce mult îmi place. Se va închide, fără nicio îndoială, cred… Sau nu? Va deveni o voce care se va auzi doar de undeva din planor sau va

urma alt drum? Va avea parte, acesta, de un viitor falimentar?

Solitudinea sa, atât de bine apărată, mă face să sper. Când îi vorbesc despre Leslie, el mă ascultă cu atenţie, fiind de acord chiar şi cu câteva realităţi referitoare la viitorul său. Adevărata cunoaştere a ei îi va putea facilita supravieţuirea, chiar dacă va uita apoi scenele şi cuvintele. Am îndreptat avionul spre nord.

Când am aterizat, ea ne aştepta, îmbrăcată aşa cum se îmbracă în intimitatea casei noastre. El scoase un oftat, atunci când o văzu: acea viziune a făcut să se evapore o tonă de fier în mai puţin de o secundă. Atât de mare este puterea frumuseţii!

Ea are ceva personal să-i spună, deci eu mă voi scufunda în somn, mă voi diolva, trezindu-mă peste câţiva ani mai târziu, faţă de epoca în care m-aş fi trezit din acelaşi vis.

Nici nu am deschis ochii bine că acea poveste se evaporase, se topi la fel ca zăpada la soare. Un vis despre zbor, îmi spuneam. Acesta avea un nu ştiu ce special… oare ce? Aveam oare cu mine în somn nişte diamante brute? Zburam undeva cu o casetă de diamante sau de seminţe sau ceva şi nu mi-a lipsit mult să cad din avion? Un somn de investire, deci. Inconştientul meu crede că are încă foarte mulţi bani? Poate că

ştie anumite lucruri pe care eu le ignor.

Am scris următoarea replică: *Vise autoinduse, de ce nu? De ce să nu visăm că facem călătorii, vedem şi învăţăm tot ceea ce dorim să învăţăm?*

Aici, liniştit, privind-o pe Leslie dormind, am văzut aurora care strălucea în părul său blond răsfirat pe pernă. Era atât de imobilă… şi dacă ar fi fost moartă? Are respiraţia atât de uşoară încât nici măcar nu se aude. Respiră? Nu, nu respiră!

Mi-am petrecut viaţa în căutarea acestei femei, gândeam. Îmi spuneam că noua mea misiune era să mă regăsesc din nou împreună cu ea.

Greşeam. Găsirea ei nu era scopul vieţii mele. Nu era de cât punctul său de început.

Care este acum scopul? Ce voi învăţa despre iubire? M-am transformat atât de mult şi totul este abia la început.

Adevăratele poveşti de iubire nu au niciodată un epilog. Unica modalitate de a descoperi ce se petrece atunci când povestea se încheie cu „şi apoi au trăit pentru totdeauna fericiţi" este să trăieşti acest „pentru totdeauna" alături de persoana ideală. E mult romantism, se înţelege, dar alături de acesta este şi plăcerea erotică a faptului de a fi îndrăgostit.

Şi apoi, ce?

Apoi zile şi luni în care discuţi fără a te opri niciodată, reuniţi din nou după ce am fost separaţi de secole – ce făceai atunci, ce gândeai, ce ai învăţat, în ce mod te transformi?

Şi după aceea?

Care sunt cele mai intime speranţe ale tale? Dorinţele tale cele mai ascunse? Cea mai mare disperare a ta? Ce vise vrei să realizezi? Care este cea mai frumoasă şi mai imposibilă viaţă terestră pe care ţi-o poţi imagina? şi iat-o şi pe a mea… Existenţele noastre se armonizau la fel ca Luna şi Soarele pe cer, iar noi împreună putem face să se realizeze toate acestea!

Şi apoi? Apoi?

Este atât de mult de învăţat împreună! Atât de multe sunt de împărtăşit! Limbi străine şi recitări, poezie, artă dramatică şi programarea calculatoarelor, fizica şi metafizica, parapsihologia şi electonica, grădina şi falimentele, mitologia şi geografia, gătitul şi istoria picturii, economia şi navigaţia, acţiunile politice şi geologia, curajul, confruntările şi plantele sălbatice, animalele indigene, a muri şi moartea, arheologia şi paleontologia, astronomia şi cosmologia, mânia şi remuşcările, scrisul, metalurgia, fotografia, construcţia caselor, investirea banilor, editare, a da şi a primi, a avea prieteni şi copii, a îmbătrâni, a opri războiul, tratamente fizice şi tratamente spirituale,

schimburi culturale, a face filme, microscopia şi energia alternativă, cum să te cerţi şi cum să faci pace, cum să faci surprize şi să aduci bucurii, a te îmbrăca şi a plânge, a cânta la pian, la flaut şi la chitară, a vedea dincolo de aparenţe, a-ţi aminti de alte vieţi terestre trecute sau viitoare, a găsi răspunsuri la enigme, a face cercetări şi a studia, a face colecţii, a sintetiza şi a analiza, a contribui şi a servi, a ţine conferinţe şi a asculta, a vedea şi a atinge, a călători în timp şi a ne întâlni cu noi înşine, a crea lumi în vis şi a locui acolo, a schimba.

Leslie, în vis, surâse.

Şi apoi ce altceva? şi apoi încă ceva şi mereu alte lucruri noi de învăţat. Învăţarea şi aplicarea cunoştinţelor, a-i învăţa pe ceilalţi, să le amintim şi celorlalţi că nu suntem singuri.

Şi apoi, după aceea, ce altceva? După ce am trăit toate visele noastre, când am obosit de timp?

Şi apoi… Viaţa este!

Îţi aminteşti? Îţi aminteşti: EU SUNT! şi TU EşTI! şi DRAGOSTEA ESTE TOT CEEA CE CONTEAZĂ!

Iată ce reprezintă „şi după aceea”!

Iată de ce poveştile de iubire nu au epiloguri. Nu au un final deoarece iubirea nu se sfârşeşte niciodată!

Şi astfel, în acea dimineaţă dintr-odată, pe parcursul a o

sută de secunde, am înţeles cum Tot – Ceea – Ce – Există coexistă împreună. Am lăsat stiloul pe noptieră şi am scris negru pe alb despre acele secunde, cu litere enorme şi îngroşate:

UNICUL LUCRU REAL ESTE VIAŢA!

Viaţa ne oferă o conştiinţă liberă pentru a alege nonforma sau forme infinite, miriade de forme, orice formă ce poate fi imaginată.

Mâna mea tremura şi alerga repede, cuvintele umpleau repede rândurile azurii ale foii.

Conştiinţa se poate uita pe sine însuşi, dacă doreşte să uite. Pot inventa limite, dar evit sfârşiturile; pot plăsmui galaxii, universuri şi multiuniversuri, pot imagina găuri negre, găuri albe şi bing-bang-uri, entropii, sori, planete astrale şi fizice. Tot ceea ce imaginez, văd: război şi pace, sănătate şi boală, cruzime şi bunătate.

Conştiiţa se poate plăsmui pe ea înseşi în trei dimensiuni şi se poate materializa sub forma unei cameriste transformată în profetă a lui Dumnezeu; poate fi o margaretă, un spirit elevat, un biplan pe pajişte; poate fi un aviator abia trezit dintr-un vis, care

iubeşte surâsul soţiei sale adormite; poate fi pisicuţa Dolly care sare pe pat pentru a întreba: *vă rog, unde îmi este mâncarea în această dimineaţă?*

şi în orice moment, când doreşti, poţi schimba realitatea amintindu-ţi mereu de Iubire. În acel moment orice lucru se schimbă…

Ghemotocul de blană, Dolly, îşi pregătea saltul, ochii albaştri care erau fixaţi în spatele unei măşti de ciocolată, dar când a sărit, a sărit exact pe pagina pe care scriam eu, făcând să-mi tremure stiloul pe hârtie şi să scriu diform, dar am alungat-o de pe pagină.

„Dolly, nu!” am murmurat.

Nu-mi dai de mâncare? Ei bine eu am să-ţi mănânc stiloul!

„Dolly! Nu! Haide! Pleacă!

Nu vrei să-ţi mănânc stiloul? continuă ea. Atunci am să-ţi mănânc mâna!

„Dolly!”

„Dar ce se petrece?” Leslie se trezise din cauza zgomotelor, mişcându-şi degetele sub pături. În mai puţin de o

secundă, mica creatură trecu la atac, cu dinţii ascuţiţi se îndreptă rapid către noua ameninţare care apăruse.

„Dolly Micialorium vă sfătuieşte să începeţi deja o nouă zi” am suspinat, în timp ce pisica era în plină bătălie.

Cea mai mare parte din ceea ce înţelesesem dintr-odată se afla la loc sigur, scris negru pe alb.

„Nu te-ai trezit încă, wook? Adineaori mi-a venit o idee extraordinară, iar acum dacă eşti trează aş vrea să-ţi spun…”

„Spune-mi”.

Îşi puse perna la ceafă. Un nou asalt din partea pisicuţei Dolly a fost întrerupt brusc datorită apariţiei lui Angel. Celălalt pisoi care tocmai intrase, inocent, în cameră chiar în acel moment, oferind astfel o nouă provocare pentru Dolly, care se îndreptă asupra lui.

Am citit ceea ce îmi notasem în caiet, frazele fugeau una după cealaltă de parcă erau gazele ameninţate. Când am terminat, am ridicat ochii de pe foaie. „Cu ani în urmă, am încercat să scriu o scrisoare unui eu mai tânăr. Lucrurile pe care aş fi dorit să le ştiu când eram tu. Dacă doar am putea să transmitem aceasta copiilor ce eram!”

„Ar fi distractiv să fii aşezat pe un nor şi să-l priveşti când găseşte un caioet de-al nostru şi învaţă tot ceea ce noi ştim?”

spuse ea.

„Ar fi însă şi puţin trist într-o anumită măsură”.

„De ce trist?”

„Din acuza acelui bine pe care-l aşteaptă să se producă şi pe care ei nu au reuşit să-l găsească până acum… sau mai bine spus până acum cinci ani…”

„Să le-o spunem!” exclamă ea. „Scrie-i asta pe caietul tău: „Acum, Dick, telefonează la Leslie Maria Parrish, care s-a mutat de puţin timp la Los Angeles, datorită contractului încheiat cu Twentieth Century Fox, iar numărul său de telefon este: Crestview 62993…”

„Şi apoi?” am întrebat eu. „Apoi îi voi spune să-ţi spună: *alo, aici este sufletul tău pereche*” Ei? Leslie era deja o mică stea! Bărbaţii îi vedeau fotografia şi se îndrăgosteau de ea! Dacă ea ar fi fost dispusă, l-ar fi invitat la masă pe acel băiat care trebuia să-şi termine colegiul, după un an de studii universitare?”

„Dacă ea este de treabă îi va spune să vină la Hollywood cât mai curând!”

Am suspinat. „Nu ar fi funcţionat niciodată. El trebuie să se înroleze în Aviaţia Militară şi să piloteze avioane de vânătoare, trebuie să se căsătorească şi să divorţeze, să devină

ceea ce începe să fie, mai întâi prin a cunoaşte ceea ce începe să studieze. Ea, la rândul ei, va trebui să treacă printr-o căsătorie, să înveţe să înţeleagă lumea afacerilor, politica şi puterea".

„Atunci să le expediem o scrisoare" spuse ea. „Dragă Leslie, am primit un telefon de la Dick Bach, care este sufletul tău pereche şi te rog să fii drăguţă cu el, iubeşte-l mereu…"

„Pentru totdeauna, wook? Pentru totdeauna este…"

Am privit-o la jumătatea frazei şi m-am blocat, ştiind totul.

Imagini de vise uitate, fragmente din alte vieţi pierdute în trecut şi în viitor străluceau la fel ca diapozitivele color în spatele ochilor mei, clic, clic, clic…

Femeia care îngheţa pe pat în acel moment, persoana aceea către care aş fi putut întinde o mână, pentru a-i mângâia faţa, este cea care a fost ucisă împreună cu mine într-un masacru, în Pennsylvania, în epoca colonială, aceeaşi femeie, ea este draga fiinţă umană a cărui ghid spiritual am fost de zeci de ori, dar care mi-a fost la rândul său şi ea ghid: ea este salcia a cărei ramuri se împletesc cu ale mele; ea este vulpea mascul, iar eu vulpea femelă, pielea îi este zgâriată de la capcane, de la lupte pentru a-i salva pe micii pui din colţii lupilor; ea este pescăruşul care m-a ghidat către înălţimile cerului; ea este

lumina vie de pe strada către Alexandria; ea este argintia formă vie a lui Bellatrix Cinci; inginerul navei spaţiale pe care-l voi iubi într-un viitor îndepărtat; floarea din trecutul meu îndepărtat.

Clic, clic, clic: fotogramă după fotogramă. De ce am o slăbiciune pentru şi mă complac în conformaţia singulară a unei singure minţi, pentru liniile unice ale acestei feţe, ale acestui sân, pentru lumina specială care străluceşte în aceşti ochi atunci când ea râde?

De ce, Richard, purtăm cu noi acele curbe şi acele scântei, viaţă după viaţă, care sunt marca noastră de fabrică, profund impresionabili faţă de ceea ce fiecare dintre noi crede şi, ştiind aceasta, ne reamintim atunci când ne reîntâlnim!

Ea mă privi alarmată. „Ce este Richard? Ceva nu este bine?

„Nu, nu, totul este bine. E totul în ordine. Sunt foarte bine…” i-am răspuns ca fulgerat.

A luat din nou caietul şi am mai scris în el nişte cuvinte. Ce dimineaţă!

Din ce în ce mai mult eram atraşi aproape, deoarece aveam de învăţat mult împreună, lecţii dure, dar şi fericite. Da, bineînţeles.

Cum de sunt atât de sigur, deoarece sunt absolut convins

că moartea nu ne separă de cei pe care-i iubim?

Se poate ce această femeie pe care o iubesc astăzi… se poate ca eu şi ea să fi murit de un milion de ori, deja, dar acum în această clipă, în acest moment, suntem vii şi suntem din nou împreună! Moartea nu ne separă aşa cum nu ne poate separa viaţa înăuntrul său, în sine, fiecare dintre noi cunoaşte legile, iar una din aceste legi este aceasta: *ne vom întoarce mereu în braţele celor pe care-i iubim, chiar dacă suntem separaţi de noapte sau de moarte.*

„Un moment, wook. Vreau să fac o observaţie…”

Singurul lucru care durează este dragostea!

Cuvintele se scurgeau atât de repede, pe cât de repede putea alerga stiloul.

La începutul universului… Înainte de bing-bang, eram noi!

Înainte de toate marile începuturi ale oricărui timp şi după ce se stinge ultimul ecou, suntem tot noi. Noi, care dansăm în orice formă, care ne reflectăm oriunde, noi suntem motivul spaţiului, constructorii timpului.

Noi suntem podul care traversează eternitatea, care se ridică deasupra mării, care se aventurează pentru plăcerea noastră, mistere vii pentru sfidarea spaţiului şi timpului, cei ce

alegem să ne asumăm riscuri imposibile, pentru a ne pune pe noi înşine mereu la probă mereu, pentru a învăţa iubirea, iubirea, iubirea. IUBIREA!

Am ridicat stiloul, stând pe pat cu respiraţia tăiată şi mi-am privit soţia.

„Eşti vie!” i-am spus.

Ochii îi scânteiau. „Suntem vii, împreună”.

Am rămas muţi pentru puţin timp, până când ea vorbi din nou. „Încetasem să te mai caut. Eram fericită singură la Los Angeles, cu grădina mea, cu muzica mea, cu idealurile şi cu prietenii mei. Îmi plăcea să trăiesc singură. Gândeam că voi rămâne singură toată viaţa”.

„Iar eu m-aş fi ştrangulat fericit cu libertatea mea. Nu mi se părea un lucru atât de urât; chiar, era lucrul cel mai bun pe care fiecare din noi îl cunoscuse. Cum poţi să simţi lipsa a ceea ce nu ai mai avut vreodată?”

„Îţi simţeam totuşi lipsa, Richard! Din când în când, când eram singură, chiar dacă erau sau nu persoane în jurul meu, nu ţi se petrecea să te simţi trist, să-ţi vină să plângi, ca şi cum ai fi fost, tu, unicul din specia ta în această lume?” M-a mângâiat pe faţă. „Nu aveai atunci senzaţia că îţi lipsea ceva ce nu ai mai avut?”

46

Am rămas treji amândoi, până târziu. Leslie era scufundată în lectura cărţii *Energia solară pasivă: Ediţie adăugită pentru profesionişti.*

Eu am închis *Povestea revolverului Colţ*, am pus-o pe noptiera cu cărţi pe care le terminasem de citit şi am luat cartea care era deasupra grămezii cu cărţi de citit.

Cum ne descriu cărţile noastre! Alături de patul iubite Leslie erau: *Poezii compl*ete de E.E. Cummings*, în căutarea frugalităţii*, *Abraham Lincoln* de Carl Sandburg, *Unicornii pe care i-am* cunoscut, *Momentul fără de timp*, *Anii slăbiciunilor*, *Barishnikov la lucru*, *Regizori americani, 2081*.

În partea mea erau: *Maeştrii de dans Wu Li*, *Povestiri* de Ray Bradbury, *Odiseea unui aviator*, *Conspiraţia Vărsătorului, Interpretarea internaţională a mecanicii cuantice*, *Plante sălbatice comestibile, Factorul Trimtab*. Când vrei să înţelegi câte ceva despre cineva, doar dintr-o singură privire, ajunge doar să-i priveşti biblioteca.

Zgomotul pe care l-am făcut atunci când am schimbat cartea, o întrerupse la jumătatea unui calcul. „Cum este domnule Colţ?” mă întrebă, fără a întoarce privirea de la diagrama pe care o studia.

„O, nu prea rău. Ştiai că, fără Colţ, ar fi fost astăzi 46 de state, în această ţară, în loc de 50?”

„Am furat patru state cu ajutorul armatei?”

„Nu fii grosolană, Leslie! Ce-i aia furt? Apăraţi de unii, eliberaţi de alţii. Şi nu noi. Tu şi eu nu am avut nimic de-a face cu asta. O sută de ani în urmă, pentru oamenii de atunci, Colţ-ul era o armă care producea frică. Un pistol mai rapid decât orice puşcă şi mai precis decât zeci de carabine. Mi-am dorit mereu un Colţ de Marină din 1851. Este o prostie, nu-i aşa? Dacă este original, costă mult, dar Colţ produce şi o replică a acestuia”.

„Şi ce-ai să faci cu un asemenea lucru?”

Ea nu intenţiona să fie sexy în acel moment, dar nici măcar o cămaşă de noapte mai groasă, de iarnă, nu reuşea să-i ascundă formele graţioase. Când va înceta să mă mai fascineze forma pe care ea şi-a ales-o pentru propriul său corp? Niciodată – cred.

„Un asemenea lucru cum?” am întrebat, distrat.

„Obraznicule” surâse ea. „Ce vrei să faci cu un pistol

vechi?”

„Oh. Colţul. O pasiune ciudată pe care o am pentru acesta din timpuri imemorabile. Când mă gândesc că nu posed o asemenea armă, mi se pare că sunt gol, vunerabil. Ca şi cum aş fi fost obişnuit să o fi purtat în mână. În realitate nu am atins niciodată un Colţ. Nu este straniu?”

„Dacă vrei una, putem începe să economisim bani pentru a o cumpăra. Dacă este atât de important pentru tine”.

Cât de des suntem recunoscuţi de celelalte trecuturi ale nostre prin anumite unelte, maşini, clădiri, pământuri pe care le iubim cu pasiune sau pe care le urâm feroce fără a şti. Cine nu a avut câteodată o atracţie magnetică către anumite locuri, cine nu a avut starea de a fi într-o altă perioadă temporală, în propria lui casă, din prezent? Într-unul din trecuturile mele, ştiu asta, aveam un Colţ. Ar fi vesel să-l regăsesc.

„Dar nu, wookie, nu cred. Un gând răzleţ, asta-i tot”.

„Ce citeşti acum? „întrebă ea, învârtind cartea pentru a studia diagrama următoare.

„Se intitulează *Viaţa în moarte*. Pare a fi o carte foarte serioasă, rod al unor cercetări foarte riguroase. O serie de interviuri cu persoane care au fost în moarte clinică şi care relatează ceea ce au văzut, dar şi ce efect a avut aceasta asupra

vieţii lor. Şi cartea ta cum este?”

Pisica Angel T. Se urcă pe pat. Era şi ea o carte de Angora care se aruncă cât era de grea asupra lui Leslie, plonjând asupra cărţii sale şi începând să toarcă.

„Frumoasă. Acest capitol, mai ales, este foarte interesant. Vorbeşte despre blană, blană, blană, ochi, nas, ochi, blană, blană, unghii şi coadă. Angel, au vreun sens pentru tine cuvintele pe care te-ai aşezat, cartea mea?”

Pisica îi răspunse că nu cu o privire somnroasă, făcând să crească volumul zgomotului produs de tors.

Leslie a luat-o şi a aşezat-o pe un umăr, ca pe un ghemotoc de blană. Şi pentru puţin timp am continuat să citim în linişte.

„Noapte bună, micuţă wook” i-am spus stingând veioza de noapte. „Ne revedem la intersecţia dintre Strada Norilor şi aleea Somnului Dulce…”

„Nu mai rămân nici eu mult, comoara mea. Noapte bună”. spuse ea.

Mi-am aşezat perna şi mi-am luat poziţia de somn. De un timp îmi induceam vise, dar fără un mare succes. În acea seară eram prea ocupat pentru a face exerciţiul. Am adormit imediat, buştean.

Era o casă de sticlă, foarte aerisită, ceea ce vedeam, era înaltă, pe o insulă verde împădurită. Florile erau răspândite peste tot, peste camere se vedea o revărsare de culori, apoi erau terasele şi jos povârnişul se dizolva lin într-o câmpie plană. Un avion amfibiu Lake, de culoarea aurorei, era parcat pe iarbă. În depărtare, printre insulele împrăştiate ici şi colo, alături de verde, se vedea albastrul senin.

În casă erau pomi ca şi afară, arbori care creşteau sub un acoperiş enorm de formă dreptunghiulară, descoperit pentru a lăsa să intre lumina şi aerul. Fotoliul şi un divan erau acoperite de o pânză de culoarea lămâiei. Rafturi de cărţi erau peste tot. În aer se răspândeau notele gloriosului Concert pentru orchestră de Bella Bartók. Ne simţeam ca acasă în acel loc, datorită muzicii şi plantelor, dar şi aeroplanului de afară şi a vederii panoramice: era ca şi cum am fi zburat. Era exact ceea ce ne doream pentru noi, într-o zi.

„Bine aţi venit voi doi! Aţi reuşit!”

Cei doi care ne-au întâmpinat ne erau familiari. Au râs şi ne-au îmbrăţişat cu bucurie.

Ziua uităm, dar în timpul somnului ne putem aminti vise vechi. Bărbatul era cel care m-a făcut să zbor prima dată pe

Pterodactillo; eram eu însumi acolo de zece sau douăzeci de ani, dar eram întinerit. Femeia era Leslie, aproape de aeroplan, dar mai frumoasă ca oricând.

„Aşezaţi-vă, vă rog” spuse ea. „Noi avem atâta timp”.

Bărbatul ne-a oferit cidru.

„Acesta este deci viitorul nostru” spuse Leslie. „Aţi făcut o treabă bună!”

„Acesta este unul din multiplele viitoare posibile” spuse cealaltă Leslie „şi este opera voastră”.

„Voi ne-aţi arătat drumul” spuse bărbatul. „Aţi făcut să se manifeste oportunitatea care, fără voi, nu am fi avut-o”.

„Mai nimic, nu-i aşa, wook?” surâse soţia mea.

„Dar ce nimic!” exclamă ea. „Nu aţi dorit nimic altceva!”

„Unicul mod de a vă mulţumi este de a vă invita aici la noi” spuse Richard din viitor. „Tu ai proiectat casă, Leslie. Funcţionează perfect”.

„Aproape perfectă” îl corectă soţia sa. „Celulele fotoelectrice sunt mai bune decât ai gândit tu, dar ţi-aş fi sugerat câteva modificări la încălzirea termică…”

Cele două Leslie erau gata să se lanseze într-o profundă discuţie tehnică despre ingineria solară şi a superizolării când eu am realizat aceasta…

„Scuzaţi”, am spus „dar visăm! Cu toţii, nu-i adevărat? Nu este acesta un vis?”

„Exact” spuse viitorul Richard. „Este pentru prima dată, acum, când ajungem până la voi doi. Urmărim de ani să facem acest lucru, din când în când… Oricum am făcut progrese!”

Am clipit din ochi. „Urmăriţi de ani acest lucru şi acum este prima dată când ajungeţi?”

„Vei înţelege, atunci când vei face şi tu asta. Pentru o perioadă bună de timp vei întâlni doar persoane pe care nu le-ai mai văzut – viitoare înfăţişări ale tale, înfăţişări alternative, prieteni morţi. Pentru o perioadă de timp vei învăţa mai înainte de a putea visa aşa. Îţi vor trebui douăzeci de ani. Douăzeci de ani de practică şi, apoi, vei putea să imprimi o anumită direcţie stării tale de somn, după cum vei dori. Atunci vei putea spune „mulţumesc” strămoşilor tăi”.

„Strămoşilor?” spuse Leslie. „Noi suntem bătrâni?”

„Scuze” spuse ea. „Am ales greşit cuvântul. Viitorul vostru este trecutul nostru. Dar viitorul nostru este trecutul vostru, de asemenea. Imediat ce vă veţi debarasa de credinţa în timp şi veţi face progrese în exerciţiul visării, veţi înţelege. Atât timp cât credeţi în timpul secvenţial, se observă devenirea în loc de existenţă. Dincolo de timp, suntem cu toţii unul”.

„Îmi pare bine că nu este complicat” spuse Leslie.

A trebuit să o întrerup. „Scuzaţi. Noua carte. O ştiţi la fel ca şi mine, după titlu. Am găsit unul? Cartea a fost scrisă şi tipărită şi eu nu reuşesc, ceea ce nu mi s-a mai petrecut în viaţa mea, să-i găsesc un titlu… Am găsit un titlu?”

Richard din viitor nu avea atâta răbdare cu îndoielile mele. „Visul nu este pentru a-ţi spune aceasta. Da, ai găsit un titlu. Da, cartea va fi editată”.

„Este tot ceea ce doream să ştiu” am spus eu. Apoi am continuat: „Care este titlul?”

„Acest vis este pentru a-ţi spune altceva” spuse el. „Avem o… să spunem o scrisoare… de la noi şi puţin de la viitorul nostru. Acea idee a ta de a te pune în contact cu Dick şi Leslie de tineri… ei bine, a pus în mişcare ceva. Acum mulţi dintre noi s-au dedicat unui fel de corespondenţă psihică. Tot ceea ce tu ai spus cu gândul la eurile tale mai tinere a ajuns până la ele. Mici transformări s-au petrecut în ei, în subconştient, dar ei sunt persoane alternative şi se poate ca ei să nu trebuiască să treacă probele dificile pe care a fost necesar să le trecem noi. Unele dificultăţi le vor întâlni, se înţelege, dar există posibilitatea că a învăţa să iubească să nu fie atât de dificil pentru ei”.

„Scrisoarea pe care am primit-o” spuse Leslie din viitor.

„spunea: Tot ceea ce ştiţi este adevărat! „Ea se dizolva deja pe scena care tremura. „Ce vine de la alţii ascultaţi: Nu vă îndoiţi niciodată de ceea ce ştiţi. Nu era doar un frumos titlu de carte, acela: noi chiar suntem poduri…”

Apoi visul se destrămă, se transformă în valize pline de dulciuri, într-o maşină, într-un vaporaş pe roate.

Nu am trezit-o pe Leslie, dar am scris câteva pagini pe agenda pe care o aveam alături pe noptieră, amintindu-mi, în întuneric, ceea ce se petrecuse înainte de acele dulciuri.

La trezire, a doua zi dimineaţă, i-am spus: „Acum îţi voi povesti visul tău”.

„Ce vis?” spuse ea.

„Cel în care ne întâlnim în casa proiectată de tine”.

„Richard!” exclamă ea. „Îmi amintesc! Lasă-mă să-ţi povestesc eu. Era un loc excepţional, cu cerbi prin parc, lăcuşorul oglindea o grădină înflorită ca şi aceea pe care o aveam în Oregon. Proiectul va fi realizat, iar casa solară va funcţiona. Era muzică, înăuntru, erau copaci şi cărţi… Era atât de deschisă şi de luminoasă! Era o zi magnifică, cu culori foarte vii şi erau şi Dolly şi Angel, care stăteau şi ne priveau, somnoroşi, făcându-şi siesta: două pisici bătrâne şi grase. Am văzut o nouă carte, cartea noastră, pe noptieră”.

„Ah, da? şi ce titlu avea? Spune-mi?”

Ea făcu un efort pentru a-şi aminti. „Wookie, îmi pare foarte rău! Am uitat…”

„Bine, nu-i nimic” i-am spus. „O curiozitate prostească. Ce vis frumos, nu găseşti?”

„Spune de ceva care „pentru totdeauna „…”

47

Am terminat să citesc *Amintiri despre moarte* când ea începuse de puţin timp *Viaţa de după viaţă* şi, cu cât gândeam mai mult, cu atât simţeam mai mult nevoia de a vorbi cu ea.

„Când ai un minut” i-am spus. „Un minut mai lung”.

Ea continuă să citească până îşi termină paragraful, apoi puse o parte din supracopertă între pagini, drept semn de carte”.

„Bine” spuse.

„Nu ţi se pare greşit, nu ţi se pare injust ca moartea să fie, pentru cea mai mare parte a oamenilor, adesea, o supărare, o pedeapsă, ceva foarte inconvenabil, ceva ce ţi se petrece chiar atunci când ai găsit, poate, unica persoană din lume pe care o iubeşti, de care nu ai dori niciodată să fii despărţit, nici măcar o

singură zi, dar moartea spune însă: ce-mi pasă, eu vă iau câte unul în altă parte atunci când doresc”.

„Da, m-am gândit la aceasta, din când în când” spuse ea.

„De ce, mă întreb, trebuie să murim astfel? De ce trebuie să ne dăm consimţământul faţă de o moarte care nu are raţiuni? De ce să o lăsăm să facă ce vrea?”

„Probabil, deoarece unica soluţie alternativă ar fi sinuciderea” spuse ea.

„Aha!” am exclamat. „Unica alternativă este sinuciderea? Nu ar putea fi o altă modalitate, pentru a ieşi din scenă, care să nu fie moartea prin violenţă, în ultimul minut, care să se folosească pe această planetă?”

„Lasă-mă să ghicesc” spuse ea. „Doreşti probabil să propui un plan? Înainte, trebuie să ştii că, atât timp cât tu vei fi aici, sunt cu totul dezamăgită de posibilitatea „de a muri în ultimul minut””.

„Aşteaptă, mai întâi ascultă-mă. Ceea ce vreau să-ţi spun se va armoniza cu iubirea ta faţă de ordine. Decât să murim surprinşi, de ce să nu decidem noi înşine, ajunşi la un anumit punct, că este ora de închidere? şi atunci să spunem: „Iată, am terminat tot ceea ce am venit să facem, nu există munţi pe care să nu-i fi urcat, am învăţat tot ceea ce doream să învăţăm, am

trăit o viaţă frumoasă”. Apoi, în timp ce ne bucurăm de acest ultim salut, ne aşezăm, amândoi, unul alături de celălalt, sub un copac frumos sau sub o stea, ne ridicăm din corpul nostru şi nu ne mai întoarcem, de ce nu?”

„Ca şi în cărţile pe care le citim” spuse ea. „Ce idee frumoasă! Dar nu… nu facem aşa pentru că nu ştim cum să procedăm”.

„Leslie!” am exclamat entuziasmat de planul meu. „Eu ştiu cum să o fac!”

„Nu încă, te rog” îmi spuse ea. „Trebuie să construim casă, apoi avem pisicile şi ursuleţii spălători la care să ne gândim, iar laptele din frigider se va strica şi trebuie să răspundem la scrisori. Acum trebuie să o luăm de la capăt”.

„Bine. Nu încă. Dar un aspect m-a cucerit, citind despre experienţele celor ce s-au apropiat de moarte: ele sunt similare cu experienţele extracorporale de care se vorbeşte în cărţile de călătorii astrale. Moartea nu este altceva decât o ieşire din corp, fără întoarcere. Iar dedublările se pot învăţa!”

„Aşteaptă un moment” spuse ea. „Sugerezi că ajunge ca noi să ne alegem un apus frumos şi să ne abandonăm corpul fără a mai avea intenţia de a ne mai întoarce înapoi?”

„Într-o zi sau alta, da”.

M-a privit pieziş. „Până la ce punct vorbeşti serios?”

„Sută la sută. Totul este adevărat! Nu este mai bine decât să fii călcat de un tramvai? Nu este mai bine ca să nu ne despărţim? Să ne pierdem o zi sau două, o secundă sau două, să le trăim fără a fi împreună?”

„Acest „să mergem împreună” îmi place. Pentru că eu îţi spun în cel mai serios mod: dacă tu mori, eu nu mai vreau să mai trăiesc aici”. spuse ea.

„Ştiu asta. Aşa că nu ne rămâne decât să învăţăm să călătorim în afara corpului, să ne dedublăm, ca şi adepţii spirituali sau ca lupii”.

„Cum ca lupii?”

„Am citit într-o carte despre lupi. Nişte vânători au prins în cursă, pentru o grădină zoologică, o pereche de lupi. I-au capturat cu o capcană simplă, fără a le produce niciun rău. I-au încărcat într-un camion, într-o cuşcă, şi i-au dus la grădina zoologică. La sosire, au coborât cuşca, dar lupii erau morţi amândoi. Nicio boală, nicio rană. Şi-au pierdut dorinţa de a trăi şi au murit împreună. Nicio explicaţie medicală. Au plecat”.

„E adevărat?”

„Este scris în cartea despre lupi, nu este nici măcar un roman. Eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul lor, dar tu? Nu

găseşti că este o modalitate civilizată, un mod inteligent de a părăsi această planetă? Dacă tot pământul, dacă tot spaţiul şi timpul nu sunt decât un vis, de ce să nu ne trezim fericiţi, frumos, în altă parte, decât să începem să urlăm că nu vrem să plecăm de aici?”

„Crezi cu adevărat că vom reuşi?” spuse ea. Acest aspect se armoniza cu iubirea sa pentru ordine.

Era da şi nu răspunsul, iar eu eram din nou în pat cu o duzină de cărţi luate din biblioteca noastră. *Teoria şi practica proiecţiilor astrale, Călătorii în afara corpului, Aventura supremă, Ghid practic al proiecţiilor astrale, Mintea de dincolo de corp*. Greutatea acelor cărţi săpa un mic crater în cuverturi.

„Toate acestea spun că se poate învăţa. Nu este uşor şi este necesară puţină pregătire, exerciţii, dar se poate reuşi. Întrebarea este: are vreun rost?”

Ea clipi. „Acum o oră aş fi spus că nu. Dar dacă tu ar trebui să mori mâine, m-ar deranja destul de mult faptul că nu am învăţat aceste lucruri”.

„Să facem un compromis. Să învăţăm partea referitoare la ieşirea din corp şi să lăsăm de-o parte, acum, partea cu să nu ne mai întoarcem înapoi. Am ieşit deja în afara corpului, ne-am dedublat, în trecut, amândoi, aşa că ştim cum se face. Acum este

vorba de a învăţa să o facem la voinţă şi să o facem împreună. Nu ar trebui să fie atât de dificil”.

Mă înşelam. Era foarte dificil. Problema era să adormi fără a dormi, fără a ne pierde priza de conştiinţă asupra noastră fiind totuşi separaţi de corp. Este uşor de imaginat cum o faci atunci când eşti treaz. A rămâne conştient în timpul unui somn mai greu decât plumbul, care te trage în jos, nu este un lucru atât de uşor.

Noapte după noapte, citeam cărţile noastre despre călătorii astrale, ne promiteam să ne întâlnim în aer, deasupra corpurilor noastre adormite, să avem doar o viziune fugară asupra noastră şi să ne aducem aminte despre aceasta atunci când ne trezim. Totul părea zadarnic. Treceau săptămânile. Lunile. A devenit o obişnuinţă care s-a prelungit şi după ce am citit acele cărţi.

„Adu-ţi aminte să-ţi aminteşti…” spuneam, stingând lumina.

Adormeam programându-ne să avem o întâlnire acolo sus. Apoi, ea mergea în Pennsylvania şi eu mă găseam pe vârful unui acoperiş la Beijing. Sau eu mă găseam într-un viitor caleidoscopic, iar ea se găsea în secolul al XIX-lea, dând concerte. Făceam aceste exerciţii de cinci luni, când într-o

dimineaţă m-am trezit pe la ora trei.

Voiam să-mi întorc capul pe pernă, pentru a-mi schimba poziţia, când mi-am dat seama că nu reuşeam pentru că perna era la locul său pe pat, în timp ce eu zburam prin aer, la un metru înălţime.

Treaz. Uşor. Camera era inundată într-o lumină gri argintie închisă. Clar de lună, aş fi spus, dar nu era luna. Iată pereţii, magnetofonul stereo; iată patul, cărţile frumos aşezate în partea ei, împăştiate în partea mea. Iată acolo jos corpurile noastre adormite!

Tot ceea ce am gândit, în acea primă noapte, era plin de sublinieri şi de semne de exclamaţie.

Funcţionează! şi este atât de uşor! Aceasta este… libertatea! E vie!

Cărţile aveau dreptate. Gândeam că mă mişc şi mă mişcam, alunecând prin aer ca o sanie pe gheaţă. Nu aveam un corp, mai exact, dar nu eram nici lipsit de acesta. Aveam simţul unui corp ceţos, vag, ca un corp de lumină. După atâtea exerciţii nereuşite, cum putea fi atât de uşor dintr-odată? Eram extrem de conştient. Faţă de această viaţă cu o stare de conştienţă acută, starea de conştiinţă diurnă mi se părea un somnambulism!

M-am învârtit în aer şi am început să privesc. Un fir subţire de lumină strălucitoare pleca de la mine către forma mea adormită. Acesta este cordonul despre care se amintea în acele cărţi, cordonul de argint, care leagă un spectru viu de corpul său. Rupe acel cordon, se spune, şi adio.

În acel moment o aură difuză începu să prindă formă în spatele meu, încetini pentru a se desprinde din corpul lui Leslie, dar dispăru în corpul său. O secundă mai târziu ea se mişcă, se întoarse, iar mâna sa îmi atinse spatele. Am avut senzaţia că sunt tras înapoi. Am fost catapultat înapoi complet treaz datorită acelei atingeri.

Ochii mi s-au deschis într-o cameră mai întunecată decât noaptea… atât de întunecată încât era acelaşi lucru dacă stăteai cu ochii închişi sau deschişi. Am întins o mână către întrerupătorul veiozei de noapte, cu inima bătând de să-mi spargă pieptul.

„Wookie!” am exclamat. „Scumpa mea, eşti trează?”

„Mmm. Acum da. Ce nu-i în regulă?”

„Totul este în regulă! Am strigat uşor. „A funcţionat! Am reuşit!”

„Ce am făcut?”

„Eram în afara corpurilor noastre!”

„Oh, Richie, cu adevărat? Nu-mi amintesc…”

„Nu? Care este ultimul lucru la care reuşeşti să te gândeşti acum?”

Îşi îndepărtă zulufii aurii de pe ochi şi surâse visătoare. „Zburam. Un vis frumos. Zburam deasupra câmpurilor…”

„Atunci este adevărat! Ne amintim despre nopţile în afara corpului, ca despre vise în care zburăm!”

„Cum ştii că eram în afara corpului?”

„Pentru că te-am văzut!”

Aceasta o trezi complet. I-am povestit ceea ce se petrecuse, tot ceea ce văzusem.

„Dar „văzusem” nu este cuvântul cel mai potrivit pentru ceea ce se vede în afara corpului, wook. Nu este atât ceea ce vezi, cât ceea ce simţi sau cunoşti în mod particular, într-o manieră mai clară decât cunoşti cu vederea”. Am stins lumina. „Camera este întunecată, dar eu vedeam fiecare lucru. Magnetofonul, rafturile, patul, pe tine şi pe mine…” În întuneric era impresionat a vorbi despre cum vezi.

Ea aprinse lampa sa, se ridică în fund şi se încruntă. „Eu nu-mi amintesc”.

„Ai venit pe lângă mine ca un OZN, rozalie şi sprinţară.

Te-ai oprit în aer, apoi te-ai strecurat, pentru a spune aşa, în corpul tău. Apoi te-ai întors şi m-ai atins şi bang! Eu m-am trezit. Dacă nu m-ai fi atins în acel moment, nu mi-aş fi amintit”.

A mai trecut încă o lună, înainte de a se petrece din nou, apoi s-a petrecut aproape invers. Ea s-a trezit în mijlocul nopţii pentru a-mi povesti.

„La fel ca la tine, wook. Mi se părea că eram un nor pe cer, uşoară ca aerul. Şi fericită! M-am întors, am privit către pat şi eram noi doi care dormeam, dar era şi mica Amber care era cuibărită în spatele meu, aşa cum doarme ea de obicei. Eu i-am spus: *Amber!* şi ea a deschis ochii şi m-a privit ca şi cum nu ar fi fost niciodată plecată. Apoi s-a ridicat şi a început să vină către mine, iar astfel se sfârşi, m-am trezit în pat”.

„Aveai senzaţia că trebuie să rămâi în această cameră?”

„Nu, nu, puteam merge oriunde în altă parte, în univers, oriunde aş fi dorit, puteam să văd pe oricine. Era ca şi cum aş fi avut un corp magic…”

Lumina electrică strălucea liniştită în acea cameră.

„Am reuşit!” exclamă ea, excitată la fel cum fusesem şi eu. „Vom reuşi!”

„Poate că peste o lună ne vom întâlni”.

Dar acest lucru se petrecu în noaptea următoare.

De această dată eram în aer când m-am trezit deasupra patului, iar ceea ce mi-a atras atenţia a fost o formă luminoasă strălucitoare, argint strălucitor imaculat şi aur, chiar la jumătate de metru distanţă, era ca o formă de iubire vie.

O, Doamne! Leslie pe care am văzut-o cu ochii mei nu este decât o mică parte din ceea ce este ea de fapt. Ea este corpul dinăuntrul corpului, viaţa din interiorul vieţii, care se desfăşoară, care se dezvoltă, se dezvoltă… O voi cunoaşte, oare, vreodată în întregime?

Cuvintele nu erau necesare, eu ştiam tot ceea ce ea dorea ca eu să ştiu.

„Dormeai şi eu eram aici sus şi te-am rugat să ieşi, Richie te rog să ieşi… iar tu ai ieşit”.

„Bună, scumpete. Bună! Bună!”

M-am îndreptat către ea şi atunci când luminile noastre s-au atins, am trăit senzaţia pe care o am atunci când ating pe cineva, dar, însă, cu mult mai intensă, ca o dulce alintare.

„Sus” i-am spus cu gândul. „Încet. Să încercăm să urcăm”.

Ca două baloane de aer cald, am urcat împreună, trecând prin acoperiş ca şi cum ar fi fost doar aer proaspăt.

Acoperişul casei rămase în urma noastră, ţiglele de lemn acoperite cu bucăţi de pin, coşul din cărămidă, antena de televiziune îndreptată către civilizaţie. Pe terase, florile erau adormite în vase.

Zburam deasupra copacilor şi ne îndreptam cu atenţie către fluviu. Cerul înstelat era acoperit de norişori, vizibilitatea era nelimitată, vântul sufla dinspre sud cu viteza de două noduri. Nu se simţea nicio temperatură.

Dacă aceasta este viaţa – gândeam – este infinit mai frumoasă decât orice lucru am văzut până acum…

„Da” am auzit gândul ce venea de la Leslie. „Da”.

„Să reţii toate acestea în memoria ta excepţională” i-am spus. „Nu trebuie să uiţi la trezire!”

„Şi nici tu…”

Aşa cum se comportă elevii piloţi la primul zbor singuri, ne mişcam încet împreună, fără mişcări rapide. Nu aveam niciun fel de teamă de înălţime, nu ne era frică că vom cădea căci ne simţeam ca doi nori sau ca doi peşti care înoată. Corpurile noastre nu aveau nici greutate şi nici masă. Puteam să alunecăm şi prin fier, dacă am fi dorit.

„Îl vezi? Cordonul?”

Când ea îmi spuse, mi-am amintit şi am privit. Două fire strălucitoare de lumină se întindeau de la noi până acasă.

„Suntem ca două acvile-spirit, la plimbare. Vrei să ne întoarcem?”

„Încet, încet, uşor”.

„Nu suntem constrânşi să ne întoarcem…”

„Dar dorim aceasta Richie!”

Încetişor, uşor, ne-am îndreptat către casă, pe deasupra apei, intrând în dormitor prin peretele din vest. Ne-am îndreptat către bibliotecă.

„Iată!” gândi ea. „Vezi? Este Amber!”

O formă de lumină păroasă se îndreptă către Leslie.

„Bună, Amber. Bună, micuţă Amber”.

Bună era un sentiment, un sentiment de iubire care venea din lumină. M-am îndepărtat încet, traversând camera. Şi dacă am fi vrut să vorbim cu cineva? Dacă Leslie ar fi vrut să vorbească cu fratele său, mort când ea avea 19 ani, dacă cu aş fi vrut să vorbesc cu mama mea, cu tatăl meu care murise de puţin timp, ce s-ar fi petrecut?

Oricare ar fi starea în care ne găsim, dacă suntem în afara corpului, întrebările vin împreună cu răspunsurile. Dacă dorim

să vorbim cu ei, putem. Putem să ne aflăm în compania oricui dorim, a oricărei persoane care are legătură cu noi sau doreşte compania noastră.

M-am întors pentru a le privi pe Leslie şi pe Amber, femeia şi pisica şi am observat pentru prima dată firul argintiu care, de la pisică, se sfârşea în coşuleţul de pe podea, într-un ghemotoc alb adormit. Dacă nu ar fi avut o inimă, ar fi pierdut o asemenea privelişte.

„Leslie! Amber… Amber este pisica Anget T!”

Ca şi cum ar fi fost un moment de intrare pe scenă, într-o comedie regizată de noi, cealaltă pisică, Dolly, se îndreptă către noi de pe coridor cu o viteză maximă şi a făcut un salt, de motocicletă cu patru viteze, deasupra patului. O clipă după aceea eram călcaţi în picioare de pisică, treji din cauza saltului făcut de pisică, uitând totul.

„Dolly!” am strigat, dar ea dispăru repede din pat şi se strecură din nou pe coridor. Astfel se distra ea.

„Scuză-mă, wook. Scuză-mă că te-am rezit”.

Ea aprinse lumina.

„Cum de ştiai că este Dolly?” întrebă ea, somnoroasă.

„Era Dolly. Am văzut-o”.

„Pe întuneric? Ai văzut-o pe Dolly care este o pisică maro cu pete negre, alergând cu toată viteza, în întuneric?”

Amândoi ne-am amintit în acelaşi moment.

„Eram afară, nu-i aşa?” spuse ea. „O, wookie, eram împreună, acolo sus, eram printre nori!”

Am luat agenda, mi-am încercat stiloul. „Repede, trezeşte-te. Spune-mi imediat tot ceea ce îţi aminteşti”.

Din noaptea aceea, exerciţiul a devenit din ce în ce mai puţin dificil, iar fiecare succes deschidea calea către următorul. După un an de practică, ne puteam întâlni în afara corpului de mai multe ori pe lună; ce straniu era să fim ca nişte străini în vizită pe această planetă, până în punctul în care puteam să surâdem când eram aproape – ca nişte observatori interesaţi – când ne uitam la telejurnalul de seară.

Graţie exerciţiilor noastre extracorporale, moartea şi tragedia la care asistam pe Canalul 5 nu mai erau moarte şi tragedie; era vorba de lucruri care vin şi trec, aventurile spiritelor de energie infinită. Veştile de la telejurnal se transformau, pentru noi, din orori macabre, într-un spectacol test în care trebuia să confruntăm, oportunitatea investiturii sociale, cu provocările lansate de noi.

„Bună seara, America, sunt Nancy Newsperson. Iată lista ororilor care s-au petrecut astăzi în lume. Fanfaroni spirituali, dacă aspiraţi la un progres prin acordarea primului ajutor lumii, ascultaţi: în Orientul Mijlociu, astăzi…” Ea citea, sperând că releele vor fi sincronizate. „Apoi avem lista căderilor de guvern. Este cineva, dintre voi, care poate repara greşelile birocraţiei? După un scurt interval publicitar, a revenit la un pachet cu probleme diverse, grave. Dacă aveţi în minte soluţii, nu ezitaţi să păstraţi sintonia!”

Am sperat să învăţăm din practica dedublărilor astrale, să devenim stăpâni asupra corpului şi a morţii nostre. Nu prevăzusem că, împreună cu lecţia, ar fi venit şi perspectiva care schimba tot restul: când ne transformăm din victime în stăpâni, în ce mod se adaptează la aceasta puterea noastră?

Într-o seară, după ce am terminat de scris, în timp ce dădeam de mâncare la pisici şi puneam jeleuri într-un castron, pentru Raquel Racoon, ursuleţul spălător femelă care venea în fiecare noapte să ne viziteze, Leslie a venit să controleze totul. Lăsase de o oră calculatorul său, pentru a se ocupa puţin şi de sănătatea lumii.

„Ai văzut ceva la telejurnal, în care ai dori să investeşti?”

am întrebat-o.

„Să fac ceva împotriva înarmării nucleare şi a războiului, ca de obicei. Colonii spaţiale, poate. Să protejez mediul, bineînţeles. Şi să salvez balenele, animale în pericol”.

Acel castron era foarte apetisant dacă-l priveai cu ochii unui ursuleţ spălător.

„Prea multe jeleuri dulci” spuse ea, luând câteva. „Să-i dăm să mănânce şi Raquel-ei nu numai ursuleţului Hoggie!”

„Mă gândeam că merită câteva în plus în această seară. Cu cât mănâncă mai multe jeleuri, cu atât mai puţin va dori să mănânce păsări sau altceva”.

Fără a spune un cuvânt, Leslie puse la loc jeleurile în castron, apoi merse în dormitor pentru a face patul pentru noi. Eu, după ce am pus afară mâncarea pentru ursuleţ, am urmat-o. M-am ghemuit lângă soţia mea.

„După mine, cea mai bună oportunitate este evoluţia individuală. Tu şi eu, care învăţăm… Este ceva ce putem controla!”

„Nu pentru a zbura în afara corpului către alte nivele, ai observat, aceasta? Nu eşti încă gata să spui adio micii noastre planete, aşa-i?” spuse ea.

„Nu, nu încă. Este destul că ştim că putem să o părăsim

acum, când dorim. Suntem păduri pe Terra, noi, wookie, dar ne bucurăm de o anumită vechime! Timp de ani de zile ne-am obişnuit să ne folosim corpul, civilizaţia, ideile, limbajul. Cum se schimbă lucrurile. Nu sunt dispus, încă, să arunc toate acestea. Sunt mulţumit că nu m-am sinucis cu mult timp în urmă, înainte de a te întâlni pe tine".

Mă privi, cu curiozitate. „Ştiai că încercai să te omori?"

„Conştient, nu cred. Dar nu cred nici că m-am gndit accidental la moarte. Solitudinea era o problemă ardentă pentru mine, atunci şi nu mi-ar fi păsat dacă aş fi murit, dacă ar fi fost vorba doar de o nouă aventură".

„Ce ai fi simţit dacă ai fi murit şi apoi ai fi descoperit că sufletul tău pereche este încă pe pământ şi te aşteaptă?"

Acele cuvinte îngheţară în aer. Mersesem cu mult mai aproape decât crezusem? Eram aşezaţi amândoi pe divanul închiriat, în timp ce apusul dispărea în întuneric afară.

„Brrr!" am spus. „Ce gând!"

Sinuciderea, ca orice delict de altfel, nu este creativă! Oricine este atât de disperat ca să se sinucidă, ar trebui să fie la fel de disperat de a ajunge la anumite extreme ale creativităţii sale, pentru a rezolva problemele: să fugi în miez de noapte, să urci într-o navă pentru Noua Zeelandă, clandestin în cală şi să o

iei de la capăt, făcând tot ceea ce ai dorit întotdeauna să faci, dar pentru care nu ai avut niciodată curajul să încerci şi să mergi până la capăt.

I-am luat o mână pe întuneric. „Ce gând!” i-am spus. „Iată-mă aici, de abia m-am omorât, mă separ de corpul meu mort şi-mi dau seama prea târziu… Te aş fi întâlnit, întâmplător, pe parcursul voiajului de la Los Angeles în Noua Zeelandă, în timp ce abia mă omorâsem! *Oh, nu!* aş fi zis. *Ce tâmpit am fost!”*

„Săracul mort tâmpit” spuse ea. „Ar fi putut să întâlnească o nouă viaţă”.

„Sigur. Dacă nu ar fi avut cu 40 de ani mai puţin decât tine”.

„De când am început să numărăm anii, noi?” Ea râdea de campania mea împotriva aniversărilor.

„Nu este vorba atât de vârstă, cât de faptul că nu am fi fost în sincronicitate. Tu ai fi spus ceva despre marşurile de pace pe Bantha, iar eu, aşezat ca o piatră, aş fi spus: „Ce?”. O altă viaţă ar fi fost foarte inconvenabilă! Îţi imaginezi, să ne transformăm din nou într-o marmotă? Să învăţăm să mergem! Viaţa de adolescenţi? Cum de am supravieţuit adolescenţei este deja un miracol în sine. Să ai 18 sau 23 de ani din nou? Este un

sacrificiu mai mare decât sunt dispus să fac, în următorii 3000 de ani. Chiar, mulţumesc frumos. Prefer să renasc focă!”

„Iar eu voi fi o focă călugăriţă alături de tine”. spuse ea. „Dar dacă aceasta este ultima noastră viaţă terestră pentru mai multe secole, atunci ar trebui să o folosim la maximum. Ce importanţă au celelalte vieţi pe care le-am avut? Modul în care am acţionat în această viaţă – Hollywood-ul, modul în care am trăit în rulotă, ce am făcut pentru a salva pădurea – aceste lucruri contează pentru următoarele mii de ani, ce importanţă are această seară, dacă nu învăţăm ceva din ea? Ceea ce se învaţă este totul! Cred că am pornit bine, de această dată. Nu vom merge să devenim foci, prea curând!” Se agită, reluând. „Ce ziceai de o copertă? Sau de un foc?”

Mă gândeam la ceea ce spusese ea. „De acord. Vrei să-l aprind eu?”

„Este deja gata, ajunge doar un chibrit…”

Flăcările izbucniră ca nişte reverberaţii calde, din soba de lemn, în ochii săi, în părul său.

„Acum e acum” spuse ea „Dacă ai putea să faci ce doreşti, ce ai face?”

„Pot, chiar pot să fac ceea ce doresc!”

„De fapt, ce ai face?” insistă ea, cuibărindu-se din nou

alături de mine, privind focul.

„Aş dori să comunic şi altora ceea ce am învăţat”. Cuvintele mele m-au făcut să clipesc. Nu este straniu? Să nu mai mergi să cauţi răspunsurile, ci să le oferi chiar tu altora. De ce nu, din moment ce am găsit iubirea, din moment ce ştim, în sfârşit, cum funcţionează universul? Sau cum credem noi că funcţionează.

Ea îşi mută privirea de la foc asupra mea. „Ceea ce am învăţat este singurul lucru care ne rămâne. Vrei să-l dai?” Se întoarse şi privi din nou focul. Mă punea la încercare. „Nu uita că tu eşti cel care a scris că tot ceea ce spui ar putea fi greşit”.

„Ar putea fi greşit” am aprobat. „Când ascultăm răspunsurile cuiva, suntem în stare să-l simţim pe acela, aşa-i? Ne ascultăm, de fapt, pe noi înşine în timp ce alţii vorbesc. Suntem noi înşine cei care spunem: aceasta este adevărat, aceasta este o tâmpenie, acest lucru este din nou adevărat. În asta constă talentul de a asculta pe cineva. Talentul de a vorbi constă în a ne înşela cât mai puţin posibil”.

„Deci, crezi că vei începe să ţii din nou conferinţe?” întrebă ea.

„Probabil. Vei urca şi tu pe podium cu mine? Vom vorbi despre ceea ce am învăţat împreună? Nu-ţi va fi teamă să

vorbeşti despre perioadele dificile sau de cele frumoase? Să vorbeşti cui caută, aşa cum căutam noi, să le dai o speranţă că este cu adevărat posibil de a trăi mereu fericiţi şi mulţumiţi? Cât aş fi dorit ca noi, cu ani în urmă, să fi auzit aceste cuvinte!”

Ea răspunse calmă. „Nu cred că voi putea să fiu alături de tine. Eu mă voi ocupa de organizare, te voi ajuta la pregătiri, dar nu vreau să urc pe scenă”.

Era ceva care nu dădea bine. „Nu? Nu vrei? Sunt lucruri pe care le putem spune împreună şi, nici eu nici tu, nu le putem spune separat. Nu pot să povestesc eu, la fel de bine cum ai povesti tu, tot ceea ce s-a petrecut. Nu, unica soluţie este să le facem împreună”.

„Nu cred” spuse ea.

„De ce nu?”

„Richie, atunci când ţineam discursuri împotriva războiului, mulţimea era atât de ostilă încât eu eram terorizată să o înfrunt. Trebuia să o fac, dar mi-am jurat mie însămi că, o dată încheiată campania, nu voi mai vorbi de pe un podium în viaţa mea. Niciodată. Pentru niciun motiv. Nu cred că voi reuşi”.

„Spui prostii. Războiul este încheiat. Nu vorbim de război, acum, vorbim de dragoste!”

Ochii săi se umplură de lacrimi. „Oh, Richie! şi atunci

vorbeam despre iubire”.

48

„Unde găseşti toate aceste idei trăsnite?” a întrebat un domn aflat în rândul 20. Era prima întrebare, după două ore de la începutul conferinţei.

S-a auzit un murmur în masă, printre cele două mii de persoane care veniseră pentru a mă asculta la Civic Auditorium. Nu era el singurul care să fie curios în această privinţă.

Leslie stătea liniştită, aşteptând să vorbească, pe un fotoliu alături de al meu, pe scenă. Eu m-am făcut că nu aud acea întrebare, căci trebuia să aleg dintre mulţimea de mâini ridicate pentru a le oferi un microfon fără fir, dar acel domn şi-a repetat întrebarea atât de mult până când s-a auzit foarte clar şi de pe scenă. Aceasta mi-a dat timp să mă gândesc la răspuns.

„Unde găsesc toate aceste idei trăsnite?” am repetat. Răspunsul a început să se materializeze şi după aceasta am găsit şi cuvintele pe care trebuia să le folosesc pentru ca acesta să fie cât mai exact.

„În acelaşi loc în care îmi găsesc ideile mele raţionale” i-am răspuns. „Ideile provin gata făcute din somn sau le găsesc gata făcute într-o plimbare, iar atunci când mă spăl şi sunt poate ud le găsesc chiar şi sub duş. Dar mereu le rog: *Vă rog să-mi daţi idei care să nu utilizeze violenţa împotriva intuiţiei mele”*.

„Eu ştiu prin intermediul intuiţiei, de exemplu, că noi suntem creaturi de lumină şi de viaţă, care nu sunt deja orbite de moarte. Ştiu, că noi avem cu toţii originea dincolo de timp şi spaţiu, fiind subiecţii a milioane de transformări aici şi acum, bune sau rele. Ideea că noi suntem doar fiinţe fizice provenite din primele celule ce au apărut în apele primordiale este o idee care foloseşte violenţa împotriva intuiţiei mele şi de aceea o alung cu ghete de fotbal.

„Ideea că noi provenim dintr-un Dumnezeu gelos care ne-a creat din cretă şi care ne-a pus să alegem între a îngenunchia şi a ne ruga sau a fi supuşi focului şi pedepsei veşnice, această idee îmi repugnă încă şi mai mult. Conceptul de involuţie este, pentru mine, de asemenea greşit.

Însă, nu am găsit niciunde o persoană, care să aibă răspunsuri pentru mine, nici chiar în mine însumi nu am găsit aceste răspunsuri, dar eu mă feresc de ceea ce-mi spune interiorul meu, îmi era frică. Trebuia să înot prin viaţă ca o

balenă, înghiţind enorme cantităţi de apă sărată, din ceea ce alţii spuneau, gândeau sau scriau, gustând totul şi păstrând bucăţi de înţepciune mici ca şi planctonul, care coincideau cu ceea ce eu voiam să cred. Tot ce trebuia să explic pentru ceea ce ştiam, era deja adevărat. Iată ceea ce am căutat.

De la un anumit scriitor nu puteam lua nimic, nici măcar un rac microscopic, din tot ceea ce scrisese. De la un altul, am înţeles numai asta şi nimic altceva. *Nu suntem ceea ce părem a fi. Ura!!* Asta o ştiu prin intuiţie – este adevărat! Ce a mai rămas din carte va fi măcar apă sărată, dar balena va reţine doar acea frază.

Puţin câte puţin, cred, noi ne construim o înţelegere conştientă a ceea ce deja ştim, în mod inconştient, încă de la naştere: ceea ce partea noastră interioară cea mai înaltă vrea să creadă este întrutotul adevărat. Mintea noastră conştientă nu ne va da pace până când nu va reuşi să explice totul prin cuvinte.

Înainte de a deveni conştient de aceasta, în câteva decenii am pus la punct un sistem de gândire care îmi dădea răspunsuri atunci când puneam întrebări”.

Am aruncat o privire rapidă către Leslie, iar ea îmi trimise un mic semn pentru a-mi spune că încă mai era acolo.

„Care era întrebarea? Oh, da. De la cine primesc aceste

idei trăsnite ale mele? Răspuns: le găsesc gata făcute atunci când dorm, când mă plimb, când fac duş, când citesc. Şi, în anii cei mai recenţi, le primesc de la soţia mea. Acum, când am întrebări de pus, mă adresez ei, iar ea îmi dă răspunsurile. Dacă nu aţi găsit-o deja, vă sfătuiesc să vă căutaţi sufletul vostru pereche şi asta cât mai curând. Alte întrebări?”

Atâtea lucruri de spus, mă gândeam şi doar o singură zi pentru a le spune, în fiecare oraş unde am fost invitat să vorbesc. Opt ore nu ajung. Cum procedează oratorii când spun tot ceea ce au de spus oamenilor doar într-o oră? Pe parcursul primei ore de abia dacă reuşesc să trasez contururile concepţiei noastre despre lume.

„Doamna aceea, acolo jos, în spate, în dreapta…”

„Întrebarea mea este pentru Leslie. Cum îţi dai seama, ca femeie, că ţi-ai întâlnit sufletul pereche?”

Soţia mea m-a privit, o fracţiune de secundă terorizată, apoi s-a îndreptat către microfon.

„Cum îţi dai seama că ţi-ai întâlnit sufletul pereche?” repetă, calmă, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit pentru ea să răspundă la această întrebare. „Nu ştiu, eu, mi-am întâlnit sufletul meu pereche. Întâlnirea a avut loc în accensor. Urci? L-am întrebat. Da. Îmi răspunse. Niciunul dintre noi nu ştia ce

aveau să însemne acele cuvinte pentru persoanele care suntem acum.

Patru ani după aceea, ne-am cunoscut şi, imediat, am devenit foarte buni prieteni. Cu cât îl cunoşteam mai mult, cu atât îl admiram mai mult şi îmi dădeam seama cât este de minunat.

Aceasta este cheia. Fiţi atenţi la acea poveste de dragoste care se transformă pozitiv în timp, atunci când admiraţia creşte gradat, când încrederea creşte, chiar dacă mai există furtuni.

Cu acest bărbat am înţeles că bucuria şi intimitatea intensă erau posibile şi pentru mine. Eram obişnuită să gândesc că acelea era doar nevoile mele particulare, simptomele unui suflet pereche potrivit pentru mine. Acum gândesc că poate fi la fel pentru oricine, dar, cum nu sperăm să-l găsim vreodată, întotdeauna ne mulţumim cu mult mai puţin. Cum putem să pretindem intimitate şi bucurie când doar un iubit mediocru şi o fericire moderată sunt maximul din ceea ce găsim?

Însă inima noastră ştie că mediocritatea îi face frig, iar fericirea moderată devine un fel de tristeţe fără nume care va face să iasă la suprafaţă întrebări antipatice: este aceasta marea iubire a vieţii mele? Este tot ceea ce mi-am dorit pentru mine? Pentru acesta mă aflu în această lume? Inima noastră ştie că ar

trebui să fie mai mult şi că avem nostalgia că nu reuşim să găsim ceea ce căutăm.

Foarte des, jumătatea unui cuplu încearcă să urce, iar alta trage în jos. O parte a cuplului merge înainte, în timp ce cealaltă face ca trei paşi înainte să devină imediat trei paşi înapoi. Mai bine să înveţi fericirea de unul singur, gândeam, iubindu-mi prietenii şi pisica, mai bine să aştept un suflet pereche care poate că nu va veni niciodată, decât să accept tot felul de compromisuri.

Un suflet pereche este cel care are lacătul potrivit pentru cheia ta şi cheile care deschid lacătele sufletului tău. Când ne vom simţi suficient de siguri pentru a deschide toate tainele sufletului nostru, cele mai adevărate părţi ale fiinţei noastre vor ieşi la suprafaţă, iar noi vom putea fi cu adevărat, complet şi sincer, ceea ce suntem. Vom putea fi iubiţi pentru cine suntem cu adevărat, nu pentru cine pretindem că suntem. Fiecare va dezvălui partea cea mai bună din celălalt. Se poate ca niciun lucru să nu meargă bine, în jurul nostru, dar cu acea persoană vom fi în paradis. Sufletul nostru pereche este cel care ne împărtăşeşte cele mai profunde aspiraţii şi care are aceeaşi orientare cu noi. Când suntem două baloane şi aspiraţia noastră este de a urca împreună, atunci este probabil că am găsit

persoana justă. Sufletul nostru pereche este cel care dă viaţă la ceea ce ne înconjoară”.

Spre surprinderea sa, mulţimea începu imediat să aplaude. Aproape că l-aş fi crezut pe cel care mi-ar fi spus că ar fi fost perfectă pentru un podium. Dar nu era aşa.

„Şi dumneavoastră gândiţi la fel ca şi ea?” întrebă o altă persoană din public. „Sunteţi de acord întrutotul?”

„Dacă suntem de acord întrutotul asupra a totul?” repetă ea. „În cea mai mare parte a cazurilor da. El deschide radioul şi eu descopăr că el este unica persoană pe care eu am cunoscut-o care să găsească încântătoare, la fel ca şi mine, cimpoaiele. El este unicul care ştie să cânte „Sunt singur, singurel” de Tubby the Tuba, cuvânt cu cuvânt alături de mine, iar eu îmi aduc aminte acest cântec din copilărie.

Alte dăţi ne găsim la poluri opuse la început. De exemplu, eu eram o activistă împotriva războiului şi Richard pilot militar. Pentru mine, o relaţie unică cu un bărbat, pentru Richard existau mai multe relaţii cu mai multe femei în acelaşi timp. El era cel care greşea în ambele cazuri. Deci el a fost cel care s-a transformat, bineînţeles.

Dar în final nu este important dacă avem aceleaşi păreri sau nu, nici dacă unul are dreptate sau a greşit. Ceea ce contează

este ceea ce se petrece între noi doi: ne transformăm continuu? Creştem? Ne iubim unul pe celălalt din ce în ce mai mult? Iată ceea ce contează cel mai mult".

„Pot să adaug două cuvinte?" am întrebat eu.

„Bineînţeles".

„Lucrurile din jurul nostru, casă, serviciul, maşina, sunt scene de teatru, sunt scene de fundal pentru dragostea noastră. Lucrurile pe care le posedăm, locurile în care trăim, evenimentele vieţii noastre: scene goale. Sticle fără strălucire. Cât este de uşor să culegi sticlele strălucitoare şi să uiţi de diamante! **Singurul lucru care contează, la sfârşitul existenţei noastre pe pământ, este cum am iubit şi care este calitatea iubirii noastre".**

În timpul primei pauze, cea mai mare parte dintre persoane s-au ridicat să aplaude, dar niciuna nu a venit pentru a ne cere autografe şi dedicaţii pe cărţi. În timp ce spectatorii se întorceau la locurile lor pentru a cincea oară, eu am atins-o pe Leslie pe spate: „Cum merge, micuţă wook? Totul este în regulă?"

„O, da" spuse ea. „Nu este nimic asemănător cu ceea ce a fost până acum! Este extraordinar".

„Eşti atât de minunată. Atât de înţeleaptă şi de simpatică.

Ai putea să-ţi alegi orice bărbat din sală!” i-am spus.

Mă strânse de braţ. „Eu l-am ales pe acesta de aici, mulţumesc. Putem începe?”

Uimit am luat din nou microfonul. „Reluăm” am anunţat publicul „Orice întrebare care a fost pusă încă de la originile umanităţii – poate primi de la noi un răspuns care să fie satisfăcător”.

Multe din lucrurile pe care le spuneam aveau în ele ceva nebunesc, dar nimic din ceea ce spuneam nu era fals… ca şi când doi fizicieni s-au aliat pentru a spune că atunci când se zboară cu o viteză apropiată de viteza luminii, cei care zboară devin mai tineri decât navigatorii; este un spaţiu foarte mare în apropierea Soarelui, care însă este diferit de cel din apropierea Pământului, pentru că spaţiul din apropierea Soarelui este mai curbat decât cel din apropierea Pământului.

Idei trăsnite, care nu valorau decât preţul unor surâsuri, dar ideile erau adevărate. Fizica energiilor este interesantă pentru că este adevărată sau pentru că este nebunească?

„Spune-ţi, doamnă”, am spus întorcându-mă către o doamnă care spusese ceva. Cine ştiemi-am spus – unde ne va conduce întrebarea ei.

„Intenţionaţi să muriţi, voi doi?”

O întrebare uşoară, dar un răspuns care punea spaţiu între noi. Să ne gândim la acea zi cu vântul înţelegerii la pupă şi să navigăm pe o mare de întrebări:

De ce există problemele?

Moartea ne poate separa? Dacă nu poate, cum putem face să comunicăm cu prietenii morţi?

Există sau nu există rău?

Ce efect are faptul de a fi căsătorit cu o actiţă?

L-aţi acceptat pe Iisus Cristos ca pa pastorul vostru personal?

La ce serveşte o naţiune?

Vă îmbolnăviţi vreodată?

Iubirea voastră este diferită astăzi de cea cu un an în urmă?

Câţi bani aveţi?

Este oare extraordinar la Hollywood?

Dacă am mai trăit şi altă dată, de ce mi-am uitat vieţiele anterioare?

Sunteţi atât de excepţional precum afirmă soţia dumneavoastră? Sunt lucruri care nu vă plac nici la unul nici la celălalt?

Aţi încetat să vă mai transformaţi?

Reuşiţi să vă prevedeţi viitorul?

Ce este extraordinar în tot ceea ce spuneţi?

Cum ai făcut ca să devii un star de cinema?

De ce muzica are efectul pe care-l are?

Faceţi ceva de natură parapsihologică, vă rog.

De ce sunteţi atât de siguri că suntem nemuritori?

Cum putem să înţelegem când o căsătorie s-a terminat?

Câţi alţii ca voi văd lumea în acest mod?

Unde putem merge pentru a întâlni pe cineva pe care să-l iubim?

Am călătorit timp de o zi care a durat doar un moment, ca şi cum am fi fost noi acei călători care călătoresc cu viteza luminii. Ora de mers la hotel a venit foarte repede şi odată ce am închis uşa de la cameră ne-am aruncat amândoi în pat.

„Nu a fost rău. Nu a fost o zi rea deloc. Eşti obosită?”

„Nu!” spuse ea.

„Este atâta energie, atâta iubire în aer, la aceste întâlniri. Bucuria vine şi parcă ne îmbrăţişează pe toţi!”

„Să ne antrenăm şi să le vedem aurele, data viitoare „am spus eu. „Se spune că în timpul unui bun spectacol de teatru,

există o lumină în jurul spectatorilor. De parcă cu toţii ar fi electrizaţi”.

I-am privit bluza. „Pot să ating?”

M-a privit şăgalnic. „Ce vrei să spui?”

„Este o obişnuinţă printre cadeţii de aviaţie. Să nu atingi niciodată o persoană fără a-i cere voie mai întâi”.

„Dumneavoastră nu aveţi nevoie de permisiunea mea, domnule Bach”.

„M-am gândit, înainte de a-ţi smulge hainele de pe tine, că aş putea fi atât de drăguţ şi să-ţi cer permisiunea pentru aceasta”.

„Obraznicule!” spuse ea. „Când acel om a întrebat dacă mai există încă dragoni, ar fi trebuit să te indic pe tine!”

M-am întors cu spatele la ea, am respirat greoi, am închis ochii. „Sunt un dragon. Sunt un înger, chiar dacă nu-mi amintesc. Fiecare dintre noi are misterul său, aventura noastră, nu-i aşa, ne petrecem timpul în maniera noastră, în milioane de moduri diferite, cu toţii împreună? Ce să facem în acele perioade? Eu nu ştiu. Dar pariez că este vorba despre un lucru foarte ciudat alături de tine, dulceaţa mea”. i-am spus. „Şi mai pun pariu că, ceea ce facem acum…”

„… e legat cu panglici de lumină” spuse ea „de ceea ce

vom face atunci!”

Am suspinat când ea mi-a completat fraza.

Ea era aşezată pe partea sa de pat, iar ochii săi de culoarea albastrului mării îi fixau pe ai mei, cunoscându-mă, cunoscând-o din ce în ce mai mult. Eu am vorbit atât de tandru, cum nu am mai vorbit în viaţa mea acelui suflet care strălucea şi dansa în acei ochi.

„Salut. Misterule” am şoptit.

„Salut, Aventură”.

„Unde vom merge de aici mai departe?” i-am spus plin de energia care era între noi. „Cum vom schimba lumea?”

„Am văzut casa noastră, astăzi” a spus ea. „Când acea femeie va întreba dacă ne cunoaştem viitorul. Îţi aminteşti de visul nostru? Acea casă. Am văzut pădurea pe insulă şi câmpul. Am văzut unde vom construi casa în care mergeam în acel vis”.

Un colţ al gurii sale se curbă sub forma unui surâs. „Crezi că le-ar displace, la toate acele sute de alţii ca noi, care se găsesc oriunde în acelaşi timp dincolo de spaţiul şi de timpul obişnuit? Dat fiind ceea ce am trăit, crezi că le-ar displace, dacă mai întâi ne vom construi casa şi apoi vom schimba lumea?” spuse ea.

Micul escavator care se rotea pe nişte rulmenţi, îmi ieşi în cale, cu cupa aproape plină de pământ pentru grădină.

„Bună, dulceaţa mea!” exclamă Leslie, de deasupra cabinei motorului. În zilele de lucru, îmbrăca o salopetă grea albă, cu părul strâns sub o beretă de tractorist; mâinile îi dispăreau în mănuşi greoaie, strânse în jurul manetelor de comandă ale maşinii. Era patroana excavatorului, în acele zile, fericită să muncească în sfârşit la casa pe care o construise de atâta timp în mintea sa.

Opri motorul. „Ce mai face diletantul meu fabricant de cuvinte?”

„Bine” i-am răspuns. „Nu ştiu ce vor spune oamenii despre această carte. Vor spune că este prea lungă şi prea sexy, pentru un scriitor ca mine. Dar mie îmi place. Şi astăzi i-am găsit un titlu!”

Ea ridică şapca, îşi şterse fruntea cu dosul unei mănuşi. „În sfârşit! şi care este acesta?”

„Este aici, gata, dintotdeauna. Dacă îl vei găsi şi tu, atunci, vom intitula astfel această carte, de acord?”

„Şi acum eu trebuie să citesc manuscrisul, de la început la sfârşit?”

„Da. Lipseşte un capitol, apoi este gata”.

„Un capitol şi gata” spuse ea. „Felicitări!”

Am privit dincolo de câmpie, dincolo de ape, către insulele ce se zăreau în depărtare. „Frumos loc, nu-i aşa?”

„Un paradis. Şi trebuie să vezi casa. Prima celulă fotoelectrică a fost instalată astăzi. Urcă, te rog. Te duc sus ca să o vezi”. spuse ea.

Am urcat în cupa excavatorului, în care mai era pământ. Ea puse motorul în funcţiune. Motorul începu să mergă şi aş fi putut jura că acel zgomot este zgomotul vechiului meu biplan, care pleca de pe câmp.

Am închis ochii şi i-am văzut…

…Un miraj, un spectru al trecutului, mişcându-se pe iarba curţii. Richard, acrobatul cerului, pornise motorul lui Fleet pentru ultima oară. Aşezat în cabină, dădu drumul la combustibil, pornind în zbor pentru a-şi căuta sufletul pereche.

Biplanul avansa uşor.

Ce aş face dacă aş vedea-o acum, gândea el, dacă aş vedea-o venind în faţa mea, din fân, spunându-mi să o aştept?

Ascultând de un impuls orb se întoarse pentru a privi.

Era ca o rază de soare pe câmp. Din fân, se vedea un păr lung şi auriu: o femeie venea în fugă… o femeie foarte frumoasă… Leslie Parissh! Cum a făcut să…?

Am oprit motorul, repede, îndreptându-mi privirea către ea.

„Leslie! Tu eşti?”

„Richard!” mă strigă ea. „Urci?” Se opri, fără răsuflare, alături de carlingă. „Richard… ai avea timp… să zbori cu mine?”

„Chiar…” spuse el, rămas dintr-odată fără răsuflare „chiar vrei cu adevărat?”

M-am întors către soţia mea, nu mai puţin impresionat de pilot decât de ceea ce văzusem.

Plină de noroi, minunată, ea îmi surâse, radioasă, cu lacrimi în ochi. „Lasă-i pe cei doi să încerce!” spuse ea. „Să le urăm doar iubire!”